6
3-a
38

6
31 E
23

Ex Bibliotheca
majori Coll. Rom.
Societ. Jesu

45.3.29.
13 13
a a
39 29

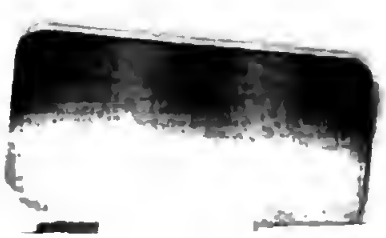

Digitized by Google

Digitized by Google

ΑΜΜΩΝΙΟΥ

Περὶ Ὁμοίων καὶ Διαφόρων λέξεων.

AMMONIUS

De adfinium vocabulorum Differentia.

ACCEDUNT

OPUSCULA NONDUM EDITA,

ERANIUS PHILO *de Differentia Significationis.*
LESBONAX *de Figuris Grammaticis.*
INCERTI SCRIPTORES *de Soloecismo & Barbarismo.*
LEXICON *de Spiritibus Dictionum, ex operibus* TRYPHONIS, CHOEROBOSCI, THEODORITI, ETC. *selectum.*

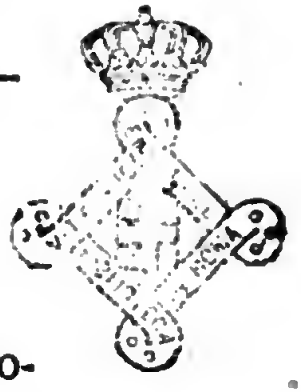

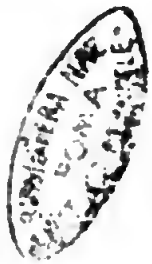

Ammonium, ope MS. Primae Editionis Aldinae, & aliunde, emaculavit & notis illustravit, Reliqua ex Codd. MSS. BIBLIOTHECAE LUGDUNO-BATAVAE nunc primum vulgavit

LUDOVICUS CASPARUS VALCKENAER.

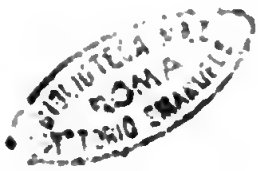

LUGDUNI BATAVORUM,
Apud JOHANNEM LUZAC.
cIↃ IↃ CC XXXIX.

ILLUSTRISSIMIS

ACADEMIAE LUGDUNO-BATAVAE CURATORIBUS,

D. JOANNI HENRICO COMITI WASSENARIO,

DOMINO WASSENARIAE, OPDAMI, HENSBROEKAE, SPIERDYKI, ZUIDWYKI, KERNHEMI, LAGAE, ETC. ETC. ETC. EQUITI ORDINIS JOHANNITICI. EQUESTRIS HOLLANDIAE ORDINIS MEMBRO SPLENDIDISSIMO. EJUSDEMQUE PROVINCIAE NOMINE CELSIS AC PRAEPOTENTIBUS BELGII FOEDERATI ORDINIBUS ADSCRIPTO. ETC. ETC. ETC.

D. AËTIO VANDER DUSSEN, BRUNONIS F. J. C.

CIVITATIS DELPHENSIS SENATORI. VIRO CONSULARI. SOCIETATIS INDIARUM ORIENTALIUM MODERATORI. ETC. ETC. ETC.

D. JOANNI VAN DE POLL, J. C.

CIVITATIS AMSTELAEDAMENSIS CUM MAXIME CONSULI ETC. ETC. ETC.

EORUMQUE COLLEGIS,

AMPLISSIMIS, GRAVISSIMIS,

CIVITATIS

LUGDUNO-BATAVAE

CONSULIBUS,

D. PETRO GYS, J. C.
ETC. ETC. ETC.

D. GERHARDO AEMILIO
VAN HOOGEVEEN, J. C.
ETC. ETC. ETC.

D. DIDERICO DE RAET, J. C.
ETC. ETC. ETC.

D. PETRO VAN HOOGMADE,
ETC. ETC. ETC.

NEC NON

VIRO SPECTATISSIMO,

D. DAVIDI VAN ROYEN,
REIPUBLICAE LUGDUNENSI A SECRETIS, ET
ILLUSTRI CURATORUM CONSULUMQUE
COLLEGIO AB ACTIS.

DEDICATIO.

Poſteaquam bonarum artium culturam per aliquot annos in Academia Patria fueram proſequutus, in Batavam, quam Vos, VIRI ILLUSTRISSIMI, cum maxime moderamini florentiſſimam, ante biennium deveni, eo tantum propoſito, ut Praeſentem colerem & obſervarem, cujus Abſentis admirator eſſe a Praeceptoribus meis didiceram, & in celebri Magni Viri Alberti Schultenſi ſchola nobilem viam ſectarer, & pulcra Eruditorum hominum conſenſione probatam, qua, cum ad reliquas ſcientias felicius, tum ad Sacrae Scripturae intellectum rite atque decenter penetrari poſſet.

Id autem Literarum genus, quocum paulo familiarius conſueveram, cupidinem animo injecit non illiberalem, veteres membranas contrectandi, quarum ingens copia, necdum etiam pro meritis vulgo cognita, in Lugdunenſi Bibliotheca recondita cuſtoditur.

Metus, quem rei desiderium incusserat, Vestra Auctoritate omnis fuit ademptus, & verecunde roganti Thesaurus librarius mox totus patuit. Itaque ego sitim, qua flagrabam incredibili, levare laboravi; occasionem, liberali manu oblatam, laetus occupavi, & brevi elapsuram oppressi. Nihil habui, quod me a dulci librorum Vestrorum contubernio avocare adeo potuerit.

E multis ut unum nominem, quo nihil olim erat divinius, Homeri scriptum Codicem, egregio Excellentis hominis, Porphyrii, commentario illustratum, sedula manu versaviſſe juvat. Ad hujus bonitatem quoties me converto, mirari subit, ne unum extitisse, qui praestantissimum laborem, araneoso situ squalidum, edaci tempori eripere studuerit.

Hujus, & aliorum operum, quae necdum sunt in lucem emissa, usurpandorum, Vos mihi fuistis Auctores, VIRI PERILLUSTRES, tanti adeoque beneficii, quo, mea opinione, majus illi obtingere non potest, qui ad quantulamcunque eruditionis partem adquirendam viam adfectat.

Vestram erga me voluntatem, sanequam prolixam, saepenumero mecum reputans, quo gratum animum testificarer, nihil reperiebam, praeter eam viam, qua Principibus Viris nosmet commendare solemus. Majora quidem mente agitavi, uti consuevimus fere, primulum literarum limen ingressi; postea Ammo-

ni-

nium idoneum credidi, in quo tenues ingenii vires periclitarer. Res ſic ſatis ex voto cecidit.

Itaque Ammonium Vobis, VIRI NOBILISSIMI, venerabundus dico atque dedico, cui ſi quid hujus opera acceſſerit ornamenti, id omne Batava Bibliotheca ſuppeditavit, atque adeo Veſtrum eſt. Grammaticus is quidem eſt, ſed prae ceteris eruditus, cujus exiguus labor plurima recondit, quae homines, in Veterum ſcriptis quantumvis excercitati, penitus ignorarent, ſi non Ammonius, faſtidioſae librariorum ignaviae ſubductus, ad noſtra uſque tempora permanſiſſet. Is tandem eſt Ammonius, quem aeterna Veſtrae Academiae lumina, Scaliger & Salmaſius, ſua laude non indignum cenſuerint. Et qua parte illis fuit, Vobis item erit acceptiſſimus. Quotus enim quiſque ex Vobis eſt, VIRI ILLUSTRISSIMI, cui non ſit exploratum, Romanarum legum originem Athenis eſſe repetendam; quique non id omne gratus excipiat, quidquid ad laceras Romani Juris reliquias componendas & illuſtrandas olim fuit ex Attici fori conſuetudine comportatum, & hodiedum ab iis adferri ſolet, qui in Veſtra Sacra caſte pedem intulerunt. Inter eos, qui ad hanc rem conducunt, primum ſibi locum vindicat Ammonius, vel eam ob rationem dignus, qui in Honorificam clientelam ſuſcipiatur, & ſub Illuſtrium Nominum ſplendore in vulgus prodeat.

Quos

DEDICATIO.

Quos propter materiae adfinitatem Ammonio comites adjunxi, Eraniùs Philo, Lesbonax, & reliqui, nunquam in lucem editi, ubi ad Vos redeunt, priſtinum ſibi locum recuperant.

Plura & meliora, Veſtra Liberalitate conceſſa, ſepoſui, aliquando proferenda, ſi Optimum Maximum Numen coeptis meis faverit, & per Parentis indulgentiam ingenio obſequi porro licuerit.

Interea parvus labor Vobis gratus ſit, & ſi qui poſtea, Aliorum & meo exemplo moniti, Leidenſium Codicum uſum deſiderent, ita, obſecro, cogitatote, GENEROSI VIRTUTIS ET ERUDITIONIS CUSTODES, has opes tum demum celebrari, quum, Veſtra Auctoritate in aperta luce poſitae, ſtudioſorum hominum commodis inſerviunt. Id unum ſubmiſſe peto,

ILLUSTRISSIMORUM NOMINUM
VESTRORUM

Dabam Lugduni Batav.
III Idus Octobreis.
CIↃ IↃ CC XXXIX.

Cultor perpetuus

L. C. VALCKENAER.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

LUD. CASP. VALCKENAER.

Ammonii, qui ornatior in publicum prodit, libellus, indigno loco, neque ullo ſuo merito pene abjectus, in hunc uſque diem delituerat.

Accidit inopinanti, quum adverſaria Iſaäci Voſſii verſabam, quae Lugduni ſunt Batavorum, ut varias etiam in Ammonium lectiones offenderem e ſcripto Codice cum cura enotatas. Tum primum Ammonii cognoſcendi invaſit me cupido. Ubi animum huc converti, protinus non vulgares libelli dotes perſpicere occoepi, & Praeſtantiſſimi Auctoris ſortem leviter dolui, qui eum foedis maculis, quas plerorumque errorum, qui Veterum ſcriptis inſident, procreatrix, inconſulta correctorum temeritas, ſeu Veterum librariorum inſcitia invexerant, deturpatus etiamnum jaceret, graviſſimam quoque ab Henrico Stephano injuriam perpeſſus, dum alii meliuscule habebant, & finitimae materiae Scriptor, ad hujus bonitatem nulla ratione comparandus, Phrynichus commodam Doctorum hominum manum dudum fuerat expertus. Neque nupera haec mea erat querela; ante hos centum & ſeptuaginta circiter annos ad hunc modum ſcriptum eſt a Paulo Leopardo in libro X. Emendat. c. VI. *Extat de differentiis vocum libellus, quem quidam Ammonio tribuunt. —— Sed dolendum eſt eum tot in locis mendoſum eſſe.* quin etiam *in multis eſſe illum prodigioſe mendoſum*, adſeruit

XI. Emendat. c. xv. Leopardi admonitio adeo quidem neminem commovit, ut operam ſuam publice Ammonio commodare quiſquam voluerit. Doctorum hominum labores in Ammonio etiam poſiti, ſed privatis fere uſibus deſtinati, ad noſtram memoriam non pervenerunt, niſi quod Henricus Valeſius ad Harpocrationem ſuas in Ammonium notas uno in loco commemorat. De Ammonio edendo hoc potiſſimum ſeculo cogitaverunt Vir Celeberrimus Carolus Andreas Dukerus, & Ornatiſſimus Emmanuel Martinus. In hujus vita, praeter cetera Martini opera MSS. §. 174. Ammonii noſtri verſionem notis & commentariis illuſtratam recenſuit Gregorius Majanſius De Dukeri conſilio certior factus ex Miſcell. Obſerv. Vol. V. p. 31. poſtea ab aliis percepi, priorem iſtam cogitationem penitus abjeciſſe Cl. Dukerum, & gravioribus curis invigilare. Itaque ego pulcrum eſſe exiſtimabam, rem in medio omnium poſitam mihi vindicare, & in Ammonio emaculando, iſtius artis, quae pulcerrima judicatur, periculum facere. Non eram MSS. copia inſtructus, ſine quorum adjumento, quae Veterum ſcriptis admovetur medicina, in multis periculoſa cenſetur: verum tamen ea erant ad manum ſubſidia, quae Scriptorum Codicum vices in Ammonio emendando ſuſtinere poſſe viderentur. Horum auxilio magnam mendarum partem ſuſtuli; & in Ammonio pluſculos menſes ſubſtiti. Sub hujus anni initium eo proceſſeram, ut opellae meae ſpecimen typis deſcribi curarem: deſcriptum ad illos miſi, qui in his literis Primarii, & me benevolentia videbantur proſequuti. Hi omnes ex voto reſponderunt, atque, credo, ut ingenuam cupiditatem foverent adjutarentque, etiam perbenigne. Clariſſimum Dukerum ſuper hoc meo propoſito verecunde compellavi. Ex iis, quae ad literas meas perhumaniter Vir Eruditiſſimus reſpondit, ea demum cum bona Ipſius venia hic deponam, quae ad hunc locum maxime pertinere queant. En itaque Cl. Dukeri verba: „ Anni ſunt „ non multo minus XXX. quum cogitans me ſtudioſis lin-

„ guae

„ guae Graecae rem non ingratam facturum, ſi Phryni-
„ chum, Ammonium, Erotianum, Thomam Mag. &
„ Moſchopulum uno volumine, quo mihi concludi poſſe
„ tum videbantur, ederem, unum alterumque menſem
„ Ammonio impenſi & in chartam conjeci, quae ad eum
„ illuſtrandum uſui futura credebam. Ad Thomam jam
„ ante ſparſim quaedam adnotaveram; ad Phrynichum
„ autem non multa poſt Nunneſii diligentiam animadver-
„ tenda ſupereſſe, & in Erotiano ac Moſchopulo levi ope-
„ ra defungendum eſſe arbitrabar. Sed quo minus tum
„ hoc conſilium exſequerer, alia ex aliis impedimenta, &
„ non proviſae occupationes interceſſerunt. Deinde,
„ quum, poſtquam Trajectum veneram, cognoviſſem Sal-
„ lierium & Sevinum paratos conſcriptoſque in Phryni-
„ chum & Thomam commentarios habere, quorum in-
„ ſpiciendorum copiam mihi ante aliquot annos fecit Bi-
„ bliopola Hagienſis P. de Hondt, meque vana ſpe pro-
„ miſſae collationis Codd. MSS. Herennii Philonis, qui
„ in Biblioth. Reg. Pariſ. ſunt, duci viderem, totum con-
„ ſilium & Ammonii, & ceterorum, quos dixi, edendo-
„ rum abjeci. Ex his intelligis, quam me non invito —
„ manum Ammonio admoveas, &, quod a me pro dere-
„ licto habitum eſt, occupes ac Tibi vindices. Quin po-
„ tius Te hortor, ut, quo coepiſti pede, pergas, ac de omni-
„ bus, quibus ſtudium literarum Graecarum cordi eſt, uti-
„ liſſimo libello illuſtrando bene merearis. Specimen utra-
„ rumque Animadverſionum tuarum valde placet", &c. &c.

Sub hoc Tanto Judice facile tutus, opuſculum, varia licet valetudine jactatus, tandem tamen peregi. Nunc in eum locum deveni, quo in libelli noſtri Auctorem, Scopum, atque Utilitatem foret inquirendum; ſed materiem copioſam, & a me pro viribus tractandam, tum demum explicare decrevi, quando prius ſuper hujus in Ammonio adornando opera candidum Lectorem monuero.

Ammonium recudi curavi ſecundum literarum ſeriem

diſpoſitum, qualem nobis tradidit Aldus Manutius, quem hac in parte reliqui Editores ſunt ſequuti. Par eſt, ut credamus, ea ratione extitiſſe Ammonium, in ſcripto, quem Aldus uſurpavit, codice: neque etiam aliter hunc libellum legit Moſchopulus; nam in vocum Atticarum, quam confecit, Sylloge, alibi parce Ammonium deſcribit, ex litera autem K. plurimas Amm. obſervationes propoſuit. Eo haec a me dicuntur, quod perſuaſus ſum, Ammonium Lexicon conſcripſiſſe, quod vocant ἀτακτον, &, quas tradit, verborum differentias in certas potius claſſes diſparaſſe, neque ullam habuiſſe ordinis literarum rationem. Primum, quoniam is ordo Veterum repugnat conſuetudini; deinde, libelli naturae. Adde, quod eadem frequenter recurrant, quae manifeſto recentioris curam produnt, qui lectoris, ut putabat, commoditati ſervire voluerit. Clariſſimum denique hujus rei argumentum ex Animadverſionum noſtrarum II. c. x. peti poterit. Dedi itaque operam, ne errorem, quem corrigere non potui, propagarem. Scilicet ita eſt ſecundum literas concinnatus Ammonius, ut binarum priorum tantum habita videatur cura, reliquarum, nulla. Hunc ordinem non migravi. Friſicam, quam vocat, Blancardi in Harpocr. diſponendo diligentiam, ſanequam inutilem (& in Gloſſariis antiquis periculo non vacuam) ſatis vituperavit Vir Clariſſ. Jacobus Gronovius. In Thoma autem Mag. hac in parte adeo etiam ſe exercuit Blancardus, ut, quod expertus dico, verecundiae, quam aliorum ſcriptis debemus, modum adhibuerit nullum. Phrynichum, quem primus Editor literarum quoque ſeriei adligaverat, hac parte meliorem, ſcripto libro adjutus, ἀτακτον nobis reſtituit Nunneſius: eamque ſcribendi methodum, quoad primas vocum literas indigeſtam, hujuſce moduli Scriptores adeo frequentaverunt, ut ne Ptolemaeus quidem, qui dicitur Aſcalonita, ab ea ſeſe abſtinuerit.

Deinde Verſionem Ammonio non adjeci. Ob vulnera, quae Ammonio inflixerunt, nihil ego in librarios Veteres gra-

gravius dicendum cenſuerim; primum quoniam Auctorum loca deſcribere non faſtidiverunt, deinde, quia errorum, quos commiſerunt, incredibili multitudine illos omnes deterruerunt, qui olim in hujuſcemodi etiam libris Latine vertendis obſcuram operam collocarunt. Saepius animo obverſatur calidum hominis venuſtiſſimi, Mureti dictum, ſed in hanc rem oppido oportunum ex Var. Lect. III. c. xv. *Convertunt, aut invertunt potius & pervertunt omnia, — Grammaticos, etiam ea, quae naturam, ut verti poſſint, non habent.* Ex uno Scaligero peti poteſt aliquid pro talibus verſionibus praeſidii, nam Phrynichi verſionem ſubinde corrigere non eſt aſpernatus, & Nunneſium interpretem vocat doctum & accuratum. Quare Emmanueli Martino nihil detraho, qui, pro ſingulari in utraque lingua peritia, unus forte par fuit Ammonio Latine interpretando, quod tamen rite fieri vix poſſe contendo. Martini verſionem Majanſius, ut ſuperius dixi, commemorat; nuſpiam ſuis in epiſtolis Martinus, aut, qui amici opera bene multa enumerat, Caeſar Laurentius Bulipho. Quod autem praeclarum optimi Hiſpani ingenium in exiguae frugis verſionibus & Euſtathii & Ammonii conficiendis elaborare potuerit, ſola ſine dubio fecit librorum penuria, iſtic locorum maxima, ubi ſuperſtitio & ſacerdotum fraudes regnum obtinent. Ego de verſione Ammonii adornanda nunquam cogitavi, eam potiſſimum ob rationem, quam Juvenis Mauſſacus protulit, & pleriſque approbavit, quamque, ut leviſſime dicam, inprudenter ab Harpocrationis verſore omiſſam reprehendit Gronovius. Quibus abſque verſione ad Grammaticos aditus non patet, hos volo rogatos, ut manus ſuas libello noſtro non admoveant. Si quis porro hic criminari velit, ſive rei difficultatem (quam talium etiam verſionum oſoribus objectat Jo. Alb. Fabricius Biblioth. Gr. L. IV. c. xxxvi. §. 12.) a me pulcre obtectam, ſeu quomodocunque demum ſolus hac in re multum diſputare, per me equidem licet, ut ingenio ſuo non adverſetur.

Quid itaque praeſtiterim ſcire ſi deſideres, haec habeto. Inter Editiones Ammonii, quae plurimae circumferuntur, illa ſuo merito cenſetur optima, quam Theſauri Graeci Appendici inſeruit H. Stephanus, ab hac editione non diſceſſit Bonav. Vulcanius. Stephani editionem recentavi. In notis id mihi fuit propoſitum, ut hujus Editionis, quam vulgatam voco, mendoſas lectiones detegerem & emacularem. Subſidia, quibus eum in finem uſus ſum, haec fuerunt. Primum Doctorum conjecturae; Deinde collatio MS. & variarum Editionum; Tandem Grammatici, qui Ammonii notas deſcripſerunt. Sine adminiculis etiam fuit conjectandum.

Inter Virorum doctorum conjecturas, quarum offendes in notis memoriam, cum bonitate ſua, tum Auctoris nomine elucent Scaligeranae. Eas debes exemplo Theſauri Vulcanii, quod ex Voſſiana Bibliotheca in Batavam delatum nobis inſerviit. Non quidem Scaligeri verum Iſ. Voſſ. nomen is liber praefert, e quo Scaligeri notas deprompſi. Literarum tractum Scaligero proprium probe calleo; itaque emendationes ab hujus manu profectas agnovi; ad Scaligerum proinde eas referre penitus non dubitavi. Vulcanii caſtigationes editas ſuis locis fere memoravi, integras notas adjicere commodum non erat. Aliorum autem, qui ſparſim ſuis in operibus, occaſione invitante, Ammonio operam dederunt, emendationes, quas quidem cognitas habuerim, univerſas huc retuli. Verum hac in parte ſine dubio pernimium deficit.

Deinde ex Variis in Amm. lectionibus, quas e MS. adverſariis inſeruerat Iſ. Voſſius, ſuis etiam emendationibus interpoſitis, multum profeci. Etiam leviores, & nulli forte uſui futuras, omnes produxi. Utinam moleſtum laborem peregiſſet Vir Clariſſimus! qui ad vocem Ἐμπνεία ab incoepto deſtitit.

Prima Ammonii Editio ab Aldo procurata pro meritis ſatis a me laudari non poteſt. Ab hac editione poſtea opera-

rarum negligentia, & mala correctorum ſedulitate, in plurimis fuit receſſum: id enim ſcriptorum Codd. auctoritate factum non fuiſſe, clariſſimum in modum mihi adparuit. Poſt Aldum nunquam ad ſcriptum librum Ammonius a quoquam Editorum fuit collatus. Stephanus, cujus nos hic editionem ſequimur, unus omnium Editorum ab Aldina receſſit quam longiſſime. Is Homeri & Aliorum Scriptorum loca, quae minus plene adferri videbantur, ſuo periculo ex editis ſupplevit & correxit, malo inſtituto, ſed fatis tum vulgato. Ne tamen ob leve peccatum debita laude careret Stephanus, Veterum Editionum lectionem in notis advocavi. Per Vett. Edd. non omnes intelligo, quae Stephani Editione ſunt anteriores, ſed Venetas tantum, quarum prima, Dictionario Graeco-Lat. & Cyrilli opellae ſubjecta, Aldi opera prodiit anno 1497. Altera, anno 1524. cum Phrynicho, Thom. M. & Moſchop. junctis Aldi & Andreae Aſulani operis. Hanc Editionem, ubi a prima diſſidet, Secundam voco: interim non ignoro, habita temporis ratione, ſecundam Venetam praeceſſiſſe Lexici Graeco-Lat. atque adeo Ammonii Editionem Pariſinam anni 1521. quam Fabricius memorat, &, quam vidi, eleganti typorum forma nitidam Valentini Curionis, Baſileae anno 1522. vulgatam. Ego Primae Editionis atque adeo Secundae etiam Venetae rationem habui, hinc ſcripturae varietates ſedulus exhibui. Plures quidem Editiones contuli, e quibus ubi inſigniores ſcriptionis differentias adnotavi, ſingulas nominatim diſcerno. Sunt autem hae: Baſileënſis Valentini Curionis anni 1525. quam mihi ſuppeditavit Cl. Jo. Alberti. Pariſinae, ann. 1530. & 1552. quarum illa operarum vitiis inquinatiſſima, haec multo melior, (quam fere expreſſit Stephanus) Lexico Gr. Lat. ſubjacet a Jacobo Tuſano locupletato. Omnium Editionum, (ſi primam excipias) ante Stephanum optima, fuit a Joanne Frellonio Lugduni anno 1553. vulgata, quam nimis ſero, ubi ad literam I jam erat perventum, mihi comparavi. In hac editione non pauca legebantur emen-

emendate, quae in reliquis omnibus vitioſe; niſi quod Baſileënſis anni 1554. ab hac latum unguem vix diſcedat. Ita autem in Frelloniana editione multa erant emaculata, ut non difficulter adpareret, viri eſſe haud indocti conjecturas. Utrum harum Auctor Frellonius ſit, an alius, latet.

Poſt Aldinam Editionem Principem, inſignem operam in Ammonio emendando praeſtitit Thomas Mag. hunc deſcripſiſſe Ammonium, plus ſemel monuit ad Pollucem Cl. Hemſterhuiſius, & ad Poll. VIII. 38. n. 54. *plura*, inquit, *ſunt apud Ammonium ex quibus Thomam, apud Thomam ex quibus Ammonium emendes: qui utrumque conferre non dedignabitur, mutuam ſibi in vices opem praeſtare reperiet.* Thomae Mag. ſucceſſit Ptolemaeus Aſcalonita, e cujus Schedis, quas e Gudiana Biblioth. acceperat, non pauca Bibliothecae Graecae inſeruit Cl. Fabricius L. IV. c. XXXIII. §. 5. eo conſilio, ut hinc Ammonio aliquando medela fieret. Optimo viro morem geſſi. Praeter Thomam, & Ptolemaeum, varias Ammonii obſervationes deſcripſerunt Eranius noſter Philo, & Cyrillus in Lexico inedito inprimis bono, (cujus uſurpandi copia mihi fuit ex Bibliotheca Leidenſi.) Praeterea ad Homerum longe frequentiſſime Euſtathius, parcius Moſchopulus, & Phavorinus Camers. Dubito, ſi ad hanc claſſem referre debeam Etymologum. Ex Thoma M. Ammoniana non pauca derivavit Scholiaſtes Luciani. His omnibus antiquior Schol. Ariſtophanis uno in loco, poſtea nobis uſui futuro, diſertam Ammonii mentionem injecit.

Plus nimio forte verboſus eam alicui cogitationem injeci, nunc tandem Ammonium, ſerio caſtigatum, & omnibus mendis liberum, in lucem emitti. Sed multum fallitur, qui id in animum ſuum inducit. Quae MS. aut Prima Editio meliora ſuppeditabant, ea in textum, (quem vocamus) recepi, & vulgatae lectionis, quam in notis propono, loco poſui. Eadem etiam cedere debuit Virorum Doctorum conjecturis, ſi verae videbantur, ſive illae ad Am-

Ammonii verba pertinerent, ſeu ad Veterum fragmenta. Metricarum legum indecora ignoratio me non deterruit, quin Menandreas Bentlei emendationes in Ammonium introducerem. Haec tantum ſunt, e quibus melior fieri potuerit Noſter. Meas, quas dico, emendationes, quas conjectandi calor & aliorum Grammaticorum collatio ſubminiſtrarunt, etiamſi veras, Ammonio non reſtitui. Formidoloſam tamen hanc agendi rationem adeo non probo, ut nulla etiam ſit animi mei ingenio magis contraria. Verum pravae quorundam conſuetudini nunc quidem obſecundandum credidi, & in hanc partem peccare adoleſcentior malui.

Plurima remanſerunt in Ammonio etiamnum Eruditioris manus indiga, talia quinimo, quae mendoſa eſſe ne ſuſpicatus fuerim; idque nuper admodum egregio documento didici ex Emendationibus Henrici Valeſii, quo pulcerrimo incremento Criticam noſtram ſupellectilem ditare voluit, qui Majorum Suorum famam digne tuetur, Petrus Burmannus Fr. F.

Praeter conjecturas, locorum ab Ammonio citatorum indicia, & aliorum Grammaticorum cum noſtro conſenſum, nihil eſt, quod in notis mihi propoſuerim. Ad ſeveram cotem univerſa Grammatici placita exigere neque volui neque potui. Qui ad eum modum minores Grammaticos tractandos ſibi ſumſerit, quo in Luciani Soloeciſta verſatus eſt Jo. Georg. Graevius V. C. nae is literis operam navaret commodam & utilem.

Quando itaque in notis brevis eſſe volui, & nihilo ſecius lectionis qualiſcunque ſpecimen edere, conſcribere coepi Animadverſiones; ſi quis eas Digreſſiones vocare mavelit, ſive Diſſertationes, equidem recte eſt. In his Ammonii loca ſelegi, quae emacularem, & copioſius etiam illuſtrarem. Aliorum errores caute & modeſte detego. Non pauca ex MSS. Codicibus Bibliothecae Lugduno-Batavae inedita produco. Emendationes proferendi, quas in aliis Scriptoribus detexiſſe mihi videbar, occaſionem, oblatam occupa-

vi, ſaepe etiam quaeſivi. Id alii item fecerunt. Vereor autem, ne interdum in rebus protritis nimius fuerim. Errores ſine dubio multos commiſi, & in locis Veterum ſollicitandis forte maximos. Nonnullas conjecturas, quae primo ſcribendi inpetu adblandiebantur, repetita meditatio rejecit & reprobavit. Eas revocare tanti non videbatur. Qui alios reprehenderim, ut viciſſim corrigar, aequo animo, uti par eſt, feram. Cenſurae candidae & eruditae ſemper videbuntur amabiles; reliquas, etiamſi ab illis proficiſcantur, qui quorundam opinione cenſentur nobiles, deſpicere didici. In iis, quae ab aliis forte ante nos fuerunt occupata, nolo quiſquam cogitet, quod me ſit indignum.

Nunc de iis opuſculis, quae Ammonio ſubjeci, quam potero breviſſime dicam. Typis ea, quod ſciam, antea nondum erant deſcripta. Ad priora notulas etiam congeſſi. Hinc peti velim, unde Eranii Philonis Excerpta, & Lesbonactis libellum hauſerim; quorum illa exigui momenti, & unam ob rationem non indigna quae Ammonio accederent. Multo melior Lesbonax, qui eruditulus talia tradit, quorum antea vel nulla vel ſaltim perexigua habebatur cognitio. Edere illum voluit Leo Allatius, monente Fabricio, Biblioth. Graecae L. IV. c. xxx. §. 14. & L. V. c. VII. p. 45. & 46. Salmaſius, qui eundem, quem nos tractavimus, libellum uſurpavit, De Helleniſt. p. 148. *Tractatum*, inquit, *ipſum Lesbonactis aliquando fortaſſe in lucem edet Eruditiſſimus & praeſtantiſſimus Iſaacius Voſſius, ſummo viro digniſſimus filius, qui ex Florentina Bibliotheca deſcriptum nuper ad me eum ſubmiſit.* Quod ad initium Eranii a me poſitum eſt, a Pariſino Codice deſcriptum Lesbonactem, etiamnum vero videtur ſimilius.

Lesbonactem excipiunt capita de Soloeciſmo & Barbariſmo. quae in Adverſariis etiam Iſ. Voſſii legebantur, ex Praeſtanti Codice a Voſſio deſcripta. Is liber (namque id praetermitti non poteſt) continebat Dionyſii Thracis artem Gramm. & in eam commentarios ſive Scholia Diomedis, Stephani, Porphyrii, & incerti ſcriptoris librum, qui

deſi-

definitionibus fere Grammaticis conſtabat. Subjiciam nunc, quod his capitibus adſcripſerat Iſ. Voſſius. „ Capita de Soloe-„ ciſmo & Barbariſmo, quae in MS. dehinc" (id eſt incerti auctoris operi ſubjecta) „ ſequebantur an ejuſdem an vero „ alius ſint auctoris adfirmare non poſſum. Ut ut ſit, ſunt „ utiliſſima: Quamvis Homerum & alios aliquoties Barba-„ riſmi & Soloeciſmi perperam accuſet." Non injuria itaque mireris, priorum capitum auctorem, quamvis dubitanter, Diomeden vocari a Voſſio ad Catull. p. 226. poſteriorum vero, Stephanum Grammaticum Byzantium, ad Melam p. 201. Priora, ut in notis monui, Du Cangii indicio potius ad Herodianum referri queunt; etſi, quae hanc ſuſpicionem movent, deſint in libro Voſſiano apographo, quem in iſtis capitibus, ubi materia περὶ πλάτους tractatur, unum ducem habuimus, dum priora vulgamus paulo meliora ex binis Codd. MSS. Batavis, quorum prior antiquiſſimus inter Voſſianos Gr. in 4. N°. 76. poſt Dionyſii Thracis Grammaticam, & incerti auctoris tractatum de metris, haec etiam capita complectebatur. Alter Cod. B. idem ille eſt, qui Lexicon de ſpiritibus dictionum nobis ſuppeditavit. Sola autem ſcriptionis finitima materies me permovit, ut Lesbonacti haec etiam adjungerem. De utilitate cum Voſſio idem ſentio. Et ne cui forte videar eorum probare temeritatem, quos in lucem emitto, quid de hac Grammaticorum agendi ratione ſentiam, dicere non dubitabo. Soloeciſmi, quos vocant Grammatici, rariores ſunt ſermonis veneres, potiſſimum in hujus illiuſve Dialecti ſinu reconditae; harum elegantiarum rationem iſtis hominibus non conſtitiſſe mihi quidem pulcrum videtur. Grammatici ſcilicet, ea in arte, quam ſolam didicerunt non ad ſimplicem Veterum Scriptorum uſum conſtructam & caſtigatam, ſed tortuoſis tricis difficilem, & vanorum hominum deliramentis inquinatam, ſtulte ſuperbi, invocati ſententiam dicunt, bonos Scriptores ſevere vituperare non formidant, & illa loquendi genera, ad quorum nativam pulcritudinem & mi-

rificam excellentiam humiles animi non abſurgunt, Soloeciſmos eſſe, inſulſe clamitant. Hanc arrogantiam in luce collocavit atque egregie repreſſit, quem vanae Grammaticorum irae non territabant, Sextus Empiricus. Ipſius dictis nonnulla adjeci, quia haec Grammaticorum conſuetudo per equidem mihi ſemper viſa fuit ridicula, & eam ob rationem caſtiganda, quod his ſuis commentis efficiunt, ut elegantioris ingenii homines Grammaticorum ſtudium in univerſum contemnant & irrideant. Hoc temere fit & inconſiderate: nam, quae ſcripſi, non uſque eo in Grammaticorum contumeliam accipi velim. Pleraque omnis Veterum rerum cognitio Grammaticis continetur; ſed, dum bona in iis laudamus, & inprimis probamus, a Soloeciſmis tantum Scriptores antiquos vindicamus, & ipſorum etiam commenta non ultimi ridemus.

Tandem acceſſit Lexicon περὶ πνευμάτων e Cod. Voſſ., inter Gr. MSS. in 4. viceſimo, qui aetatem fert annorum circiter 400. a me deſcriptum. In variorum libellorum farragine, quae ſubjacet Lex. Graeco-Lat. Valentini Curionis, Baſileae 1525. edito, extat etiam tractatus περὶ πνευμάτων, qui videri poſſit ex ſimili libro excerptus. Quod Cl. Fabricius inter opuſcula, quae Theſauri Stephani conſtituunt appendicem, Biblioth. Gr. Vol. VII. p. 36. libellum περὶ πνευμάτων recenſeat, error eſt. Sunt in noſtro libello multae voces, quas Gloſſas vocamus; plurima, quae Graecae Linguae ſtudioſis uſui eſſe queant, & quae ſemel legiſſe neque Doctos poeniteat. Scripti Codicis, quem titulus ad varia exemplaria collatum & emendatum pollicetur, lectionem nitidis typis exhibere contentus, voces mendoſas ſubinde † virgula diſtinxi; rationem non vidi, cur hunc etiam notis onerarem.

Ad alteram Praefationis partem, quae Ammonium propius ſpectat, perveni. Hic primum eam quaeſtionem pono, utrum libelli Auctor ſit Ammonius, nec ne? poſtquam, quae huc ſpectent, pertractavero, libelli argumentum inda-

dagabo, & de inſcriptione dicam atque Auctoris propoſito: Tandem libelli dotes in luce collocabo, & adverſus Henrici Stephani criminationes vindicare enitar.

Ex quo Aldus Manutius libellum noſtrum ſub Ammonii nomine in lucem edidit, vulgari quidem opinione Ammonius Auctor fuit habitus; ſed non multo poſt ſuper hac re a nonnullis dubitari coeptum eſt. Vel enim incertum auctorem eſſe crediderunt, vel Philoponum: utramque ſententiam tetigit Henr. Stephanus in Praefat. ad Comment. de Atticae Dial. Idiomatis. Suſpicionem de Philopono injecit etiam Andreas Schottus ad Cornelii Nepotis Datamen c. VIII. Verum tandem opuſculi conſcripti laudem Ammonio pene dubiam fecerunt, qui de Herennio Philone cogitant. Haec ſententia veritatis ſimilitudine commendabilis Magnorum nominum auctoritate nititur. Paulus Leopardus, quod quidem ego noverim, primus, in libris Emendationum monuit, Auctorem libelli de verborum differentiis a quibuſdam Herennium Philonem vocari, veluti libri I. cap. 24. IX. 19. X. 6. XIII. 14. horum opinionem ſatis fortiter tuetur Leopardus libri XI. capite XV. ubi ita ſcribit: *Bonus imprimis eſt author Herennius Philo, quem vulgus Ammonium vocat.* Qui hanc rem tanquam exploratam ſine dubitatione poſuerit, neminem novi praeter Menagium, cujus ſententiam commemorant Baylius in Lexico, & Fabricius in Bibliotheca Graeca. Reliqui enim, qui ab Herennio Philone non plane abhorruerunt, rem dubitanter poſitam fere in medio relinquunt. Horum nomina, quae, dum haec ſcribo, plurima obverſantur, ſatis pudenter proferri non poſſe autumo; neque tam auctores, quam argumenta, quibus nituntur, quaerenda ſunt. Euſtathius, quem in ſententiae ſuae patrocinium praeter Leopardum unus & item alter advocaverunt, me in dubitationis ſocietatem pertraxerat. Sed libelli editor, & aliorum judicio non nimium tribuens, explorandum putavi; utrum ratione niteretur noſtra illa haeſitatio, nec ne.

Quae ſuper hac re cogitavi, ita coarctabo, ut nemini ſim moleſtus. Primum tanquam dubio vacuum pono, eundem hunc libellum verſaviſſe Euſtathium, & indidem plurima in commentarios ad Homerum retuliſſe. Verborum, quae tradit, diſcrimina ita plerumque proponit, ut ſatis indicet, ab aliis fuiſſe obſervata, his ad eam rem uſus loquendi formulis: Κατὰ τ παλαιὰν. Διαφέρειν φασί. Φασὶν οἱ παλαιοί Σημειοῦν) οἱ παλαιοί. Διαφέρει πρὸς τοὺς παλαιούς. Interdum tamen eos nominat, quorum fide utitur Noſter. Quae de aetatum nominibus ex Alexionis Epitome Miſcellaneorum Didymi adnotavit Ammonius, ſub Alexionis teſtimonio producit Euſtathius. Apud eundem, fide Commentatoris Bacchylidae, leguntur, quae ſub nomine Didymi apud noſtrum. Qui verborum differentias data opera exſequuti fuerint, Philoponum ἐν τῷ περὶ λέξεων διαφόρως τονουμένων, & Herennium Philonem ἐν τῷ περὶ διαφόρων σημαινομένων memorat Euſtathius, &, quae ex Herennio promit, eadem eſſe videntur cum illis quae apud Ammonium proſtant; ut adeo non leve ſit univerſum Ammonii librum ad Auctorem Herennium referendi argumentum. Prius tamen, quam prave judicetur, eas obſervationes conſiderari velim, quas Herennio acceptas refert Euſtathius. Illae omnino quatuor adnotantur, in quibus declaratur, quo differant Αἶνος & Παροιμία. Ἀρμώδειν & Ὀρμώδειν. Ἀσφόδελος & Ἀσφοδελός. Ἀχὴ & Ἄχθος. Ad primam differentiam vocum αἴνου & παροιμίας Euſtathius (loca alibi indicata ut hic repetam, neceſſe non eſt) eadem habet, quae Ammonius, Archilochi, Heſiodi, & Callimachi loca, Lucilium etiam citat Tarrhaeum, univerſa autem ſe accepiſſe teſtatur ab Herennio Philone, ſubjungens: καὶ οὕτω μὲν καὶ τοῦτο καίεσθω μὲν οὕτω ῥητῶς ἐν τοῖς Ἑρεννίου Φίλωνος. Itane vero? Age fuerit Herennio vetuſtior Lucilius; hunc deſcripſerit Herennius; licuitne idem Ammonio? Ita opinor. Quid? non ſententiam Herennianae obſervationis, ſed ipſa Herennii verba ῥητῶς nobis tradidit Euſtathius: Ῥητῶς δὲ πρὸς τ παλαιὰν εἰπεῖν, (Αἶνός ἐστι) λόγος μυθικὸς

θηκὲς ἐκφερόμενος ὅτι ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν ὡς ἀνθρώπων παραίνεσιν Quaero nunc, utrum ea in Ammonio legantur; an ad verbum cum illis conveniant, quae ex Eranii Philonis Schedis pag. 162. vulgavimus? Secunda obſervatio de verbis Ἀρρωδεῖν & Ὀρρωδεῖν iiſdem pene verbis apud Euſtathium ſub nomine Herennii & in Ammonii libello proſtat. Sed ponamus, ante Ammonium extitiſſe hujuſce moduli opus ab Herennio confectum; an non ea in nota innuit Ammonius, vetuſtiorum ſe ad eam rem declarandam verbis uti? οὕτως γδ, inquit, ἐξηγοῦνται τὸ λέξιν. Quod porro ad firmandam vocum ἀσφοδέλου & ἀσφοδελοῦ differentiam ambitioſe Herennium Philonem ἐν τῷ περὶ διαφόρων σημαινομένων advocet Euſtathius, uti & ad voces ἀσπὶς & ἄσπον, admirabile videri poſſit atque ridiculum. In re pervulgata, & a multis ante Euſtathium tradita, adeone alterius laudem ſibi tribuere formidavit Theſſalonicae Archiepiſcopus, ut ſancte Herennium nominet? Crederemus, ſi eandem ubique diligentiam adhibuiſſet. Ita igitur ſtatuo, Euſtathium legiſſe eundem, quem habemus, Ammonii libellum, & ſimile etiam opuſculum ſub nomine Herennii Philonis, non Veteris iſtius, Grammatici Byblii, ſed Ammonio longe recentioris, qui multa Ammonio ſublegerit, & clarum nomen ſuae opellae praefigere voluerit. Huic ſuſpicioni fidem faciunt, quae Ammonio eum in finem ſubjecimus, Eranii Philonis Excerpta. De eo addubito, utrum hunc libellum pleniorem legerit Euſtathius, an plerumque Ammonium non nominatum deſcripſerit. Poſterius adeo inſolens in Euſtathio exiſtimari non debet, qui multos, quorum nomina celavit, ad verbum transſcripſiſſe a nonnullis fuerit deprehenſus. Thomas etiam Magiſter non exiguam Ammonii partem in libellum ſuum recepit, non ſolum autem Ammonii nominatim non meminit, ſed & uno in loco, ut ne quidquam noſtro debere videretur, Pollucis teſtimonium uſurpavit. Ex illis, quae diſputata ſunt, conſtare arbitror, nihil eſſe cauſae, quapropter Herennium Philonem

nem libelli noſtri auctorem eſſe crederemus, quem Ammonio conſtanter tribuunt MSS. Codices, qui in Regiis Bibliothecis, Pariſiis & in Anglia adſervantur. Vid. Montfauconii, Viri Venerabilis, Bibliotheca Biblioth. MSS. nova, p. 632. & 685. Ex Codice Pariſino decerptas eſſe puto, quas Voſſii labore habuimus, varias lectiones. Anglicanos verſaverunt Th. Galeus, & Jo. Pearſonus; illum vide ad inſcriptionem Palaephati, hunc in Vindiciis Epiſtol. Ignat. P. II. p. 151. quem locum indicavit Fabricius. Scriptum Ammonii librum uſurpavit Caſaubonus, cujus hunc fuiſſe indicem, Ἀμμωνίου περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, ſcribit Wolfius in Caſaubonianis pag. 14. In Codice Regis Galliae huic opuſculo aliud περὶ ἀκυρολογίας ſubjungi, poſt Labbaeum admonuit Fabricius: quod quin genuinum ſit Ammonii opus, minime dubitabit, qui ejus notas in Ἀτελές. Βίος. Γενέθλια. &c. relegerit, & totam ſcribendi rationem habuerit perſpectam. Is Ammonii tractatus alteram veluti hujus opuſculi partem conſtituit. Libri argumentum ex Nonio etiam Marcello cognoſci poteſt; nam is capiti *De differentiis verborum* illud ſubjecit, quo tractat *De Impropriis*, περὶ Ἀκυρολογίας.

Tandem, quod ſupra incoepi dicere, Antiquiſſimus Ariſtophanis Scholiaſta ex noſtro libello unam obſervationem attigit, ejuſdemque auctorem vocat Ammonium, ad Eccleſiaz. v. 607. Verba Scholiaſtae adſcribam: Μείρακα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρτιγενῶς εἰρῆσθαι, καίτοι Ἀμμωνίου λέγοντος, Μειράκιον καὶ Μείρακα ταύτην διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν Μειράκιον ἐπὶ ἀρσενικοῦ· τὸ δὲ Μείραξ ἐπὶ θηλυκοῦ. Quae univerſa omnem ita tollunt dubitationem, ut ne ſcrupulus amplius reſideat. Per autem velim, ut in poſterum praeſtantiſſimus libellus, quem idonei judices Herennio non indignum judicaverunt, Ammonio Auctori tribuatur.

Si itaque Auctor noſter dicendus ſit Ammonius, quod omnino ſtatuendum cenſeo, Quaeri poteſt, quis tandem ſit iſte Ammonius, & quo potiſſimum tempore floruerit.

E multis, quibus id nomen fuit commune, tres tantummodo in cenſum venire poſſunt; de duobus fuit a Doctis hominibus cogitatum, quorum alter Philoſophus fuit, Grammaticus alter. Eorum ſententiam, qui Ammonium Hermeae F. noſtrum eſſe voluerint, memorat Baylius. Joannes Jonſius De Scriptor. Hiſt. Philoſ. L. III. c xviii. *eum*, inquit, *aliquando auctorem credidi libelli de vocum Graecarum differentia*. Idem ſenſiſſe videtur elegantis vir ingenii, Emmanuel Martinus, aut, ſi ita mavelis, hujus vitae ſcriptor Majanſius. Quod vero Codici MS. Anglicano Ammonii Hermeae nomen praeponatur, librariis acceptum referri debet, quibus Philoſophi non incelebris nomen uſu frequentiori magis erat contritum. Quando itaque Jonſius idoneam rationem, qua prior iſta ſuſpicio niteretur, non protulit, (nam leve Eruditiſſimi viri argumentum repulit Fabricius;) in ea refutanda, nobis non erit laborandum. Ammonii Hermeae, qui in Porphyrium & Ariſtotelem ſuperſunt, commentarios excutiens nihil offendi, quo vel probabilis ea ſententia reddi poſſet. Longe verior videtur Jo. Alb. Fabricii ſententia, viri inter Primos Inſignis, cujus verba ex Biblioth. Graec. L. IV. c. xxvi. p. 173. ſubjiciam: *Ammonius Grammaticus, cujus & Helladii itidem auditorem fuiſſe ſe--- teſtatur Socrates Hiſt. Eccleſ Scriptor* V. 16. *narratque Alexandria eos profugiſſe, in gravi illo tumultu qui accidit A. C.* 389. *ob everſa Theodoſii Imp. juſſu Ethnicorum templa. Extat hujus, ut ſuſpicor, Ammonii* περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων *liber* &c. Quae iſto in capite de Ammonio Grammatico prodit Socrates, memoratu forent digniſſima, ſi non multa, & potiora, nobis agenda ſupereſſent. Quare tantum notari velim, quod Valeſio, ubi de vita & ſcriptis Socratis diſſerit, fuit animadverſum, Socratem admodum adoleſcentulum ſenioribus Helladio & Ammonio Grammaticae uſum fuiſſe doctoribus Conſtantinopoli, quo homines antiquae religionis tenaces, popelli Alexandrini ludibrio irritati, ſeſe contulerant. Nihil autem adeo impedit,

quo-

quominus huic Ammonio Seculo IV. & ſub initium Seculi quinti claro, homini a Chriſtianis ſacris alieno, libellum noſtrum adſcribendum crederemus. Nam quod noſtro in libello citentur verba e Lucae Evangelio, eam ſententiam non labefactat, uti in Animadv. I c. xx. fuit oſtenſum. Deinde eam nonnihil adjuvat Helladius, quem Lexicon multis voluminibus condidiſſe, ex Photio docuit Mauſſacus in Diſſertatione Critica. Videri autem poſſet Helladii librum inuſitata operis moles oppreſſiſſe, dum exiguus collegae Ammonii libellus ad noſtram uſque memoriam remanſerit.

Quae quamvis ita ſe habeant, tamen rationes non celabo, etſi forte alicui leves videri poſſint, quae me in eam induxerunt ſententiam, Ammonium noſtrum non quidem eum eſſe, quem ante Auguſti Imperium Ariſtarchi Scholam Alexandriae moderatum fuiſſe teſtatur Suidas, verum tamen Grammaticorum, qui ſuperſunt, fere antiquiſſimum, ſeculo poſt Natum Chriſtum primo, ſeu ſub initium ſecundi, maxime floruiſſe. Eam in rem bina tantummodo adferam argumenta. Primum peto a Grammaticorum agmine, quos in parvae molis libello ad partes vocat Noſter. Omnium aetas, ſi unum & alterum excipias, cognita eſt, & ab iis, qui huic eruditionis parti illuſtrandae incubuerunt, explorata. Ante Auguſtum, ſive ſub ejus imperio, diverſis in locis Grammaticae ſcientiae fama nobiles claruerunt, Zenodotus, Ariſtophanes, Neanthes Cyzicenus, Mnaſeas, Philemon Aexonenſis, Aſcepiades Myrleanus, Trypho, Didymus, Lucius Tarrhaeus, Lyſimachides, Ariſtocles Rhodius & Ariſtonicus. His paulo recentior memoratur Apollonides Nicenus, Ariſtocli forte & Ariſtonico coaevus, cujus aetatem G. J. Voſſio minus cognitam, in Tiberio Imperatore fixit Jonſius De Script. Hiſt. Philoſ. L. III. c. III. Heraclides autem Grammaticus, ab Ammonio ambiguo ἰατρῷ titulo ornatus, quem de induſtria in Grammaticorum catalogo praetermiſi, alterum, ut conji-

cio,

cio, pro Ammonii antiquitate nobis argumentum ſuppeditabit. Ex Heraclidis, quos Jonſius triginta cognomines recenſuit, quis Ammonianus ſit, in v. Στιφυλὴ citatus, fuit quaeſitum. Cl. Fabricius Biblioth. Graec. Vol. I. p. 335. & Vol. VII. p. 62. etſi iſtis in locis, quod in tanta rerum copia mirum non eſt, leviter labitur, Heracliden Auctorem Proſodiae, cujus frequens occurrit mentio, & Heracliden, quem Ammonius vocat ἡμίπορον, unum & eundem fuiſſe contendit. Recte! neque hac etiam de re ulla debet eſſe dubitatio. Hujus autem Heraclidae, qui ſcripſerit περὶ καθολικῆς προσῳδίας, aetatem penitus ſe ignorare profitetur Meurſius, in Chalcidii Timaeum p. 18. Ne nunc, quae ex Jonſio De S. H. P. L. II. c. XI. §. 4. peti poſſent, incertiora conſecter, conſtat, neque id ignoravit Meurſius, Heracliden ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσῳδίας citari ab Apollonio Alexandr. de Synt. IV. c. x. p. 326. adeoque Apollonio certe antiquiorem Heracliden ante ſeculum ſecundum floruiſſe. Quod ſi nunc monſtravero, hunc Heracliden Ammonii mei fuiſſe praeceptorem, quis tandem de ſumma hujus antiquitate dubitet? Nimirum in V. Στιφυλὴ ita loquitur Ammonius: Ἡρακλείδης ὁ ἡμίπορος φησίν. Triplex hujus denominationis reddita fuit ratio. Fabricius B. G. L. IV. c. 26. p. 177. ἡμίπορον interpretatur, *ex Ariſtarchi Schola Grammaticum*. Jonſius, II. c. XI. ita ab Ammonio dictum putat, *vel quod uterque Alexandrinus fuerit, vel quod hic eum magiſtrum habuerit*. Poſtremam rationem ſolam veram eſſe arbitror. Nam quod Ariſtarcheus fuerit Heraclides, & ejuſdem civitatis, habuit cum aliis, ab Ammonio laudatis, commune. Quaero enim, num non Didymus & Trypho Alexandrini fuerint, & Ariſtarchi ſectam publice profeſſi? neque eſt quod inſtes, atque urgeas, Ariſtarcheum ἡμίπορον dici, ut ab aliis Heraclidis ſecernatur, nam ſeptem Didymos dabit Suidas. Sola itaque obtinet, quam probavi, nominis ratio: pari modo Damaſcius Simplicii praeceptor ὁ ἡμίπορος Δαμάσκιος vocari ſolet a Simplicio, obſervante Fa-

 bricio,

bricio, B. G. L. V. c. xxix. §. 1. Vol. VIII. p. 620. & 626. Commemini, me aliquando a Summo Hemſterhuiſio accipere, Heracliden Euſtathio citatum Grammaticorum pene fuiſſe eruditiſſimum, ut adeo in Ammonii etiam praeſtantia Heraclidae diſcipulum non difficulter dignoſcas. Neque tamen non veriſſimum eſt, Ammonium ex iſta fuiſſe ſecta Grammaticum, cujus conditor cenſetur Ariſtarchus. Dum Homeri editionem Ariſtarcheam paſſim, & clariſſime ſequitur in v. Δαὶ, Zenodotum reprehendit, ſuae ſectae homines potiſſimum laudat. Non tamen ſectae, cui nomen dederat, adeo male fuit tenax, ut non multa ab Ariſtophane tradita probaverit, & in Lexicon ſuum receperit. Dixi de Auctore, nunc libelli argumentum, & ſi qua porro huc pertinere judicavero, proponam.

Index libelli noſtri hic eſt, etiam in ſcriptis Codd. περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων. quem non uno modo reddiderunt Valentinus Curio, Stephanus, & Fabricius. Utrum eadem ſit in Anglicanis Codd. MSS. inſcriptio, addubito. In Catalogis reperire licet: *Ammonii Lexicon*, & *Ammonii liber de dictionibus.* περὶ λέξεων latius patet, quam ut huic opuſculo apte convenire poſſit. Credibile, Ammonium poſuiſſe περὶ διαφόρων λέξεων, *de vocum differentia*; atque ita paſſim citant Recentiores. Ὅμοια non extant in Ammonio, praeter paucula, veluti ſunt, Κωφὸς & Ἔννεος, Πεπαίχαι & Ἐκπάξαι, Τύραννος & Βασιλεύς. quae vocabula recentiore aevo male diſparata apud antiquos ὅμοια fuiſſe, ſive promiſcue uſurpata, oſtendit Ammonius. Propter ea tamen poſtea, ut puto, libello noſtro titulum fecerunt: περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων. Ea enim, quae dixi, ὅμοια fuiſſe vocata, ex Speuſippi opere, etſi generis nonnihil diverſi, conſtat; id enim, Ὅμοια inſcriptum, frequenter laudat Athenaeus; a quo etiam Jubae & Soſibii Ὁμοιότητες non raro ad partes vocantur. Ammonius id egit, ut vocabulorum adfinium, quae vulgo habebantur Ὅμοια, differentiam declararet. Non diſſimilem ſibi materiam ſumſerat Seleucus Alexandrinus, quem περὶ

ἐν συνανύμοις ἀμφοῖν scripsisse, ex Suida fuit observatum.

Quamprimum in ornatam Linguae patriae culturam incubuerunt Graeci, probabile admodum, vetustissimo jam tempore in ea etiam re elaborasse, ut voces discernerent, quae, solo saepe accentu diversae, facile a minus peritis permutari poterant. Quare primum ea cura ad Philosophos pertinuisse videtur. Omnes artes atque inprimis etiam Grammaticam Philosophiae suam debere originem, alicubi hoc argumento ostendit Ammonius Hermeae, quod Grammatica circa harmoniam versatur; hanc autem Musicae propriam, Musicam Philosophiae partem esse evincit. In Musicis multi erant, qui a Nobilissimo Pythagorae nomine dicebantur. Hos inter, qui Dissertationes Dorica Dialecto conscripsit, sive Myllias is sit Crotoniata, seu alius, Auctor certe vetustissimus, in Gal. Edit. p 725. vocabula enumerat, quae τὴν ἁρμονίαν ἀπαίξασθαι δύνειται. Hoc loco proponere libet, quod ab Ammonio alienum est. Auctorem opusculi, quod Nobilissimus Northius Mimanti tribuendum suspicatur, Mylliam dubitanter voco, lectione MS. adductus, in quo istic loci, ubi Μίμας vulgatur, extat Μῦμας. Quod in Catalogo Biblioth. Leidensis legitur p. 400. *ambigitur an sit Tzetzae*, oppido est ridiculum. Scilicet scripto libello haec nota praefigitur: Ζητεῖται δὲ εἰ καὶ τὸ παρὸν σύγγραμμα Σεξτίου ἐστι.

E Philosophis verborum proprietatis inprimis studiosos fuisse Stoicos, quis ignorat? Itaque etiam adfinium vocabulorum discrimina monstravit Chrysippus. Vide, si placet, Stobaeum Tit. XXVIII. p. 196. 197. Athenaeum VI. p. 267. B. & Schol. Theocriti ad Idyll. V. v. 5. Aristippum autem, Socratica pietate excultum, his in rebus tempus voluisse conterere, mihi quidem non placet. Quid si in Schol. ad Apollon. Rhod. II. v. 77. cujus fide id a Cl. Jacobo Gronovio, quem Fabricius citavit, fuit creditum, pro Ἀρίστιππος reponeremus Χρύσιππος;

Praecipua tamen istius rei cura ad Grammaticos spectavit. Quando enim se ad Poëtarum tractationem converterunt,

terunt, fieri non poterat, quin in propria vocabulorum vi cernenda, & adfinium differentiis indicandis elaborarent. Multa producit Ammonius, cum ex aliorum operibus, tum ex laborioſis Didymi in Homerum, Pindarum, & Bacchylidem commentariis; ne nunc dicam, in iis, quae nos uſurpamus, Veterum ſcholiorum male conſarcinatis reliquiis hoc in genere non pauca ſupereſſe. Quamcunque ſibi materiam quis tractandam ſumeret, vocabula eo ſpectantia curate diſcrevit. Quantum ad hunc locum pertinere quiſque judicaverit, Auctorum index, quem Vulcanium ſequutus ad Amm. contexui, abunde ſubminiſtrabit.

Qui data opera in eam partem incubuerit, ut ante Ammonii aetatem unum in libellum verborum differentias cogeret, neminem novi. Verum quidem eſt, antiquorum hominum, Ptolemaei Aſcalonitae, Herennii Philonis, quin Ariſtophanis etiam Grammatici hoc in genere labores vulgo jactari: ſed, ut inde incipiam, Ariſtophanis tractatus περὶ λέξεων διαφορᾶς, memoratur, quod ego cognoverim, nuſpiam, praeterquam a Salmaſio in Obſervat. ad Jus Att. & Rom. c. XXVI. p. 609. Ne cui tamen videar ſuſpicioſior, quid hac de re ſentiam, premere decrevi. Rerum quas legerat, theſaurum ſolam memoriam habuiſſe Salmaſium accepimus. Fallaci cuſtodi nimium ſaepe confidebat Vir Maximus. Suidae ſine ulla formidine me objicio, qui Ptolemaeum Aſcalonitam ſcripſiſſe tradidit περὶ διαφορᾶς λέξεων, recentioris Magiſtri fraude deceptus. Quae ſub Ptolemaei Aſcalonitae nomine vulgavit Fabricius B. G. L. IV. c. 33. §. 5. certiſſima praeferunt recentioris aevi veſtigia. Ammonius, adcuratae diligentiae ſtudioſus, nuſpiam non ſolum iſtius Ptolemaei libri meminit, ſed & differentias, quae iſtic leguntur, ex Ptolemaei Proſodia Homerica enotavit. Quare de iſta opella, & de Herennii ſive Eranii, quas vulgamus, ſchedis idem cenſeo. Uterque Ammonium, vulgo forſan minus cognitum, in uſum puerorum deſcripſit, & Veterum Grammaticorum nominibus ſuas quiſque mer-

merces commendare voluit. Redeo ad Ammonium.

Scopum Ammonii indagaturus omnibus nunc nota esse pono, quae in Praefat. ad Pollucem p. 41. docuit Celeberr. Hemsterhuisius. Qui sermonem patrium, cujus nativus color pene evanuerat, ad veterum normam retractare studebant, Grammatici fuerunt. Aristarchei, ceteris, ut videtur, magis adcurati, apud Etymologum p. 787. v. 26. dicuntur *οἱ ἀκριβεῖς γραμματικοί*. qui Thomae M. in v. Δόξα, audiunt, *οἱ ἀκριβολογούμενοι περὶ τὰ τῶν λέξεων σημαινόμενα*. Hos inter Ammonius vocabulorum propriam potestatem tradidit, & differentias constituit, non omnium, sed eorum tantum, quae olim diverso significatu a bonis scriptoribus accepta, ipsius aevo promiscue usurpabantur Ne quidem Phrynichus, homo in antiquis reprehendendis petulantior, quidquam reprobasse censeri debet, nisi quod eo, quo scribebat, tempore erat vulgatum. Nunnesium, qui *ἀδόκιμον* in Phrynicho reddiderat *insolitatum*, corrigit Scaliger, & monet, dicendum fuisse *reprobum*, *rejiculum*, *nam* (verba sunt Scaligeri) *nam si non erat in usu, quare reprehenderet?* In eandem fere sententiam notat Cl. Hemsterhuisius ad Luciani Ptometh. T. I. p. 223. Primum itaque Ammonius receptae consuetudini, interiorem Linguae indolem, seu Veterum Scriptorum usum, objecit. Hoc suum propositum subinde non obscure patefacit. In operis limine secundum Veteres distinguit voces Ἀξίνη & Βέξινα, atque eas vulgo quidem discerni scribit, sed minus rite. Vide porro quae notat ad voces Ἀπελεύθερος, & Βιῶν. In v. Γράμμα, postquam monuerat, γράμμα pro σύγγραμμα ab Antiquis fuisse positum, addit, eadem ratione *vulgo*, *ἐν τῇ συνηθείᾳ*, vocem adhiberi. Qui aliorum in vocabulis secernendis curam non probabant, Heraclidae, in v. Στρυχνήν, dicuntur *βοηθοῦντες τῇ συνηθείᾳ*. Ammonio, in Ὑπάγειν. *Οἱ βοηθοῦντες τῇ λέξει*. Deinde, ea demum vocabula selegit Ammonius, quae frequentiori usu cognita, & ab iis fuerant e Veteribus usurpata, qui, emendatam scribendi formam sequu-

Digitized by Google

quuti, ſeſe ad elegantioris Atticiſmi normam conformaverant Id Thomae Magiſtro non latuit, ab aliis minus perſpectum, nodum ſolvit ſic ſatis intricatum. Denique, ſignificationum diſcrimina ex mente Ammonii, quoad ejus fieri poteſt, late ſunt accipienda, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ſive, uti loquitur noſter, ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἀεί. Non id agit, ut ſermonis uſum reſtricte concludat, &, qui ipſius leges migrent, veluti patriae Linguae ignaros traducat. Primam & propriam tradere voluit verborum virtutem, minus propriae & figuratae oppoſitam. Qui primam conſectatur, is ſecundum Grammaticos & Ammonium loquitur κυρίως; qui alteram, ἀκυρολογεῖ, *inproprie loquitur.* καταχρᾶται τῇ λέξει; &, a nativa, quam putabant, poteſtate deflectens, ἁμαρτάνει, *peccat*, ſive τὸν ὀρθοτητῆ, *rectam normam migrat*; iſta enim omnia permutat Noſter. Itaque tam grande non eſt flagitium, optimos Scriptores, ſi qui eas voces permutaverint, quas Linguae indoles ſive ipſorummet alibi uſus diſcreverant, reprehendere Ammonium. Praeterquam quod adeo ſobrie ac raro hoc facit, ut ſex tantum ſeptemve ſimplici vice nominatim corrigat, praeter Callimachum, quem unum frequentius notat; neque adeo vacavit vitio omnibus, qui ex iſta ſunt officina, communi, qui Poëticam ſuavitatem homini Grammatico invidiſſe videntur. Horum proterviam venuſtis epigrammatibus, quae Wowerius jam tetigit De Polymath. c. XVII. §. 5, perſtringunt Antiphanes & Philippus, Antholog. II. c. X.

Quae huc uſque a me ſunt diſputata, quantumvis pro loci amplitudine levia, ſatis, ut opinor, oſtendunt, ſaepe temere reprehendi Ammonium. Eruditi autem homines cenſuras ſeveriores, quibus Grammaticos & Ammonium non ſatis conſiderate petunt, pleraſque, ſi paucula iſta habuiſſent explorata, potuiſſent compendifacere. Hos inter hic quidem primus locus Henrico Stephano eſt adſignandus. Is, poſtquam magnam ex Ammonio percepiſſet ad Graecae Linguae Theſaurum conficiendum utilitatem, in Appendice,

ejus

ejus bonitatis memoriam habuit nullam, & in Praefatione ad Comment. de Att. Dial. Idiomatis, neſcio hercle qua tandem intemperie agitatus, omnibus modis Ammonium vexavit, & tam contumelioſe laceravit, ut, in Ammonio exemplum & incuriae & inſcitiae ponendum eſſe, ſcribere non dubitaverit; atque id prae ceteris, quibus Noſtrum excepit, etiam leve videri poſſit. Graviſſimam enimvero injuriam, quam a Stephano paſſus eſt Ammonius, adeo non patienter fero, ut gravius in ipſum dicerem, ſi non praeclara Ornatiſſimi Viri merita calamum moderarentur, meque non invitum ex lubrico hoc loco deducerent. Quare me ineptum Grammatici admiratorem non oſtendam, & falſis tantum Stephani criminationibus Ammonium expediam. Ab erroribus Ammonium immunem fuiſſe quis dixerit? eos, ubi res ita ferre videbatur, retexi, in eorum etiam numerum retuli, quam tangit Stephanus, ab Ammonio traditam, verborum Ἀμφοδεῦν & Ὀμφοδεῦν differentiam. In altero, quod tanquam inſigne falſitatis documentum produxit Stephanus, tantum ab ipſo diſſideo, ut nullam Ammonii obſervationem meliorem eſſe aut doctiorem exiſtimem. Verum perverſa editionum ſcriptura, & analogiae minus debita cognitio, huic errori Stephanum cum aliis inplicuerat, quibus nos, hac in voce feliciores, ex Aldina editione genuinam vocum Ἀναπωχὴ & Ἀνοπωχὴ ſcripturam reduximus; ut nunc quidem liquido conſtet, in interiorem Linguae indolem & veram vocum originem reliquis Grammaticis omnibus ignoratam, ſeſe penetraviſſe Ammonium. Sed ne meliores Ammonii obſervationes ſeligere velle videar, non alienum videtur, ſi paucis complectar, quid de univerſa ſcribendi ratione ſentiam. Omnes Ammonii obſervationes poſſent in claſſes diſpeſci, quarum hae minus bonae, aliae, magis. Sed hoc labore ſuperſedendum videtur. Iſtas differentias, ſine exceptione veras, & certa ratione niti exiſtimo, quas vel unus ex Antiquis Scriptoribus idoneus

*****

ob-

obſervaverit. Eas potiſſimum próbo, quas adducto Veteris Auctoris teſtimonio confirmavit Ammonius. Eam in rem Homero frequentiſſime, & Menandro uſus, ab Hiſtoricis, Herodoto, Thucydide, Xenophonte non abſtinuit; Oratores etiam, Antiphontem, Dinarchum, Aeſchinem advocavit. Platonem excipio; nam, quas ex Platonis Protagora produxit verborum differentias, non ex animi ſententia ſcripſit Plato, ſed ex perſona Prodici, ut ſuperbas Sophiſtarum ineptias omnibus deridendas exponeret, qua etiam de re dixi in Animadv. II. c. VI. Ea autem, quae Veteſtorum Grammaticorum auctoritate diverſa credidit Ammonius, ſi quis etiam probanda cenſuerit, non valide obnitar. In omnibus, quod ſupra dicebam, omnino eſt tenendum, nullas voces diſcreviſſe Ammonium, niſi ab hoc illove promiſcue poſitas. Verum quidem eſt, quas praecipue ridet Stephanus, apud Amm. voces diſcerni, nulla ſignificationis virtute finitimas, veluti ſunt, ἀδελφὸς & ἀδελφιὸς, λεῖον & λεῖον, ἐλέαιρος & ἐλέαιρος, φῦλον & φύλλον. has & ejuſce moduli voces diſtinguendi ratio fuit nulla, ſi a librariis recedas. Etſi autem vix quiſquam ſit, quin has voces diverſas eſſe noverit, tamen Grammatici in talibus etiam ſecernendis cura contemnenda non eſt. Exempli gratia ſedulo diſcernit Noſter φύλλον & φῦλον. Quis tandem eſt, quin hanc cautelam inutilem eſſe judicet? Non de illis loquor, qui a literarum uſu ſunt remoti; horum enim judicia, ſere invidae temeritatis plena, facile contemnimus & aſpernamur; ſed homines dico, variarum rerum ſcientia commendabiles, qui, quando in talia loca forte incidunt, Grammaticos calumniantur, nihilque nugacius proferri potuiſſe, ſibi perſuadent. Ego vero aliter cenſeo, & iſtiuſce etiam obſervationis utilitatem agnoſco ſatis inſignem. Loca ſunt ad manum, in quibus voces φῦλον & φύλλον, a librariis temere permutatae, huc uſque remanſerint. Pindari locus eſt, Iſthm. Od. IV. v. 46. de quo etiamnum addubito, an ad hanc claſſem referri debeat,

beat, in quo, quod vulgatur φύλλ' ἀοιδᾶν, *folia poëtarum* peperit. quum, ſi legamus φῦλ' ἀοιδᾶν, ut ſenſus ſit: *ſimiles laudes iſtius aevi poëtas plurimos cecinisse*, ea quidem Odae profundae particula plana videatur & expedita.

Tandem, quod Stephanus Ammonium prope indignum judicet, quem theſauri appendicem faciat, omnium accidit moleſtiſſimum. Juvat ipſa Viri Doctiſſimi verba adpoſuiſſe: *Quod ſi quis roget, cur hunc quoque librum, quum ejuſmodi ſit, appendicem Theſauri eſſe voluerim: reſpondebo, primum, quod deſit qui melius hoc argumentum tractaverit: deinde, quod non ita ſit malus quin aliquid boni ex eo percipi queat: praeterquam quod aliquos Veterum locos affert qui vix alibi fortaſſe reperiri queant. Poſtremo quod typographi conſuetudini (quae conſuetudo peſſima eſt) aliquid tribuere coguntur.*

Quanto rectius ſcripſiſſet Stephanus, e Veteribus, qui adcuratiorem Linguae tradiderint uſum, ſolum ſupereſſe Ammonium, propoſitum rite exſequi, atque tanta eruditionis laude eſſe commendabilem, ut nullus etiam extet, e quo, habita exiguae molis ratione, tam multa diſcere queamus. Etſi enim vocum hic potiſſimum proprietas eſt ſpectanda, in quamcunque partem te vertas, habebis quod curae ſit. Antiquos ritus, & in his Attici fori conſuetudinem tetigit frequentiſſime, eam in rem tradit, quae apud alios non temere reperias. Hanc partem probe perſpexerunt Salmaſius & Valeſius, Samueli Petito uſque adeo ignotam, ut in Commentario, quem in Atticas leges conſcripſit, bis tantum aut ad ſummum ter Ammonii mentionem injecerit. Sed in Oratoribus antiquis evolvendis diligentiſſimus, Petitus minori cum cura Grammaticis decenter verſandis incubuit. Invidioſa autem Salmaſii in Ammonio citando ſedulitas Deſiderio Heraldo obfuit, quominus Ammonio uteretur in Animadverſionibus in Salm. Obſ. ad Jus A. & R. quarum eruditam bonitatem totam pene corrupit laborioſa convitiorum, ſed in Salmaſium, farrago. Si quis porro rem Veterum literariam

riam cogitet, quot non Tragicorum & Comicorum fabulas legit Amm. quarum abſque eo etiam nomen ignoraremus? Libros integros citat, quorum alii, etiam antiqui, tantum legerint epitomas. Auctores homonymos ſedulo diſcernit. Quis Didymi in Homerum, alioſque Poëtas commentarios memorat? Quis reliqua Grammaticorum & inprimis egregia Tryphonis opera? Quis Ariſtotelem de Jure Belli ſcripſiſſe tandem tradidit? Praeter Ammonium nemo. In ea re, qua Grammaticorum bonitatem cenſere conſuevimus, Veterum dico, qui nobis in aeternum perierunt, verbis conſervandis adeo etiam excellit Noſter, ut vel eam ob rationem non ſolum Stephani cura dignus, ſed omni quoque laude ſit cumulandus, quippe qui bonarum rerum reliquias tanta cum cura cuſtodiverit. Quod ſi perverſa Stephani ratio locum reperiret, quis Nonium Marcellum tandem reſpiciat? hunc Elegantioris doctrinae vir Joſias Mercerus Scriptorem vocat *neque ab eruditione, neque a judicio, neque a diligentia commendandum.* Propterea ne male ſedulus judicaretur, qui centenis aliquot corruptelis, quas Nonio inflixerunt, MSS. auxilio perſanandis operam ſuam addiceret? Suo merito Nonium nunc magni aeſtimari judicat Mercerus, & quae ad eam rem a Mercero dicta ſunt, in Ammonium univerſa commode transferri poſſunt; niſi quod hic etiam diligentia & judicandi facultate egregie enituit. Eruditionis autem laus Ammonii nomini veluti propria fuit. Nam Ammonii Hermeae ſcriptis, quae ad nos pervenerunt, nihil eſt caſtigatius; hic materiae triſtitiam ſtylo facili atque nitido texit, & venuſtis, quos ſcriptis ſuis interſerit, Poëtarum verſiculis mitigavit. Antiquiorum cognominum meminit Longinus in majoris operis, quod ſupereſt, fragmento; quorum alterum praeſtanti doctrina praeditum, alterum vaſtae eruditionis laude adeo etiam eminuiſſe teſtatur, ut neminem fuiſſe dicat, hac in parte Ammonio comparandum.

Si

Si autem laudi ducitur, ab idoneis laudatoribus magni aeſtimari, feliciſſima ſors Grammatico noſtro praeclarum in modum obtigit. Hujus enim libelli auctorem *inprimis bonum* vocat Leopardus XI. Emend. c. xi. *Bonus imprimis eſt author Herennius Philo, quem vulgus Ammonium vocat.* Joſephus Scaliger, De Emend. Temp. I. p. 26. *Ammonium Vetuſtiſſimum* dicit, *& Eruditiſſimum Grammaticum.* Tiberius Hemſterhuiſius, *Scriptorem utiliſſimum*, ad Poll. VII. 178. In his laudibus, quibus, mea quidem opinione, major dari non poteſt, tandem deſino.

ΑΜΜΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ

ΟΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Digitized by Google

ΑΜΜΩΝΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΟΜΟΙΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Αβαξ καὶ Ἀβάκιον διαφέρει. Ἄβαξ μὲν γάρ, ἐφ' ᾧ τὰ πεσσίσματα [2] ἐτίθεσαν· Ἀβάκιον δέ, ἐφ' ᾧ ψηφίζουσιν.

Ἀβέβηλα καὶ Βέβηλα διαφέρουσιν, ἄμφω ἐπ' ἀγαθῷ λαμβανόμενα. Ἀβέβηλα μέν γάρ, τὰ [3] ἱερά, καὶ τὰ ἄψαυστα [4], καὶ μὴ βάσιμα· Βέβηλα δέ, τὰ ὅσια μέν, οὐχ ἱερὰ δέ, οἷον βάσιμα ὄντα. ἡ δὲ καινὴ λέξις τῶν

1 ΑΜΜΩΝΙΟΥ] In praefatione dedi operam, ut in libelli Auctorem, & priſtinam inſcriptionem inquirerem; ac praeterea non vulgarem eius praeſtantiam, *Scaligero*, *Leopardo*, *Valeſio*, *Hemſterhuiſio*, *Dukero*, viris ſine controverſia Principibus, cum paucis, exploratiſſimam, adverſus calidum *Henr. Stephani* impetum modeſte vindicarem. Inſtituti mei ratio, quaeque huc pertinere queant, indidem repetenda ſunt. Paucula, quia ſcitu videantur perneceſſaria, hic reponam. Editionem *H. Stephani*, quam *Vulcanius* expreſſit, religioſe ſequor. Hanc vulgatam vocare ſoleo. Nuſpiam vel tantillum ab ea diſcedo, niſi ubi id in notis monitum. Emendandi fontes antea indicavi. Quae rem rite conſideranti certa videbantur, in textum recepi. Magis dubia, & meas emendationes in notis reperies: in quibus, dum brevis eſſe ſtudeo, nihil admodum proferam, niſi quod faciat ad ſcripturam *Ammonii* mei conſtituendam. In libris, quos ſubiungam, Animadverſionum, liberius ſubinde ab iſtac lege diſcedam; & Veterum locis male intellectis, lucem, & corruptis medelam admovere conabitur. Sicuti autem Lectorem candide acutum, qui peccata mea oſtendat, exopto; ita temerarium maligni cenſoris iudicium non formido.

2 Πεσσίσματα] *Vulcanius* mavult βράμματα· Quanto acutior *Iſ. Voſſius* ad πεσσίσματα notaverat: *ita quoque MS. Forte tamen legendum* πραγμάτια· Receptam ſcripturam in Animadverſ. tuebor.

3 Μὲν γάρ, τὰ] Revocavi *Aldinae* Edit. lectionem, quae erat & in MS. In pleriſque omnibus Edd. vulgatur μέν, καὶ τὰ *l.*

4 Τὰ ἄψαυστα] Malim cum MS.

τῷ Βεβήλῳ τ' ἀναιδωζάτῳ ἔχῃ πρὸς τὸ Ἀβέβηλον ἀφορᾶν.

Ἄγελος καὶ [5] Ἐξάγελος καὶ Αὐτάγελος ἀφοφέρουσιν. Ἄγελος μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀγέλλων τὰ ἔξωθεν· Ἐξάγελος δὲ, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω ἀφαγγέλλων· (ὃν Θουκυδίδης ἀφάγγελον λέγει [6]· ἦσαν γάρ τινες τῶν Νικίᾳ ἀφάγγελοι [7].) Αὐτάγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτῷ [8] ἀφαγγέλλων, ἢ μὴ ὑφ' ἑτέρου.

Ἄγειν καὶ Φέρειν ἀφαφέρει. Ἄγει μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα· Φέρει δὲ τὰ [9] ἄψυχα.

Οἱ δ' [10] ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' ἠΰνοχα οἶνον.

Ἀγ-

καὶ ἄψυχα. Ad Ἀβέβηλα vid. Animadv.

5 Καὶ] MS. non agnoscit, neque tanti est.

6 Λέγει] Deest a Vett. Edd. & a MS. in quo legebatur ὃν Θουκυδιάγγελον. ἦσαν· memineris, quaeso, collationem MS. deberi *Is. Vossio*, Viro Illustri.

7 Διάγγελοι] Additur apud *Thucydid.* VII. c. 73. ἀφάγγελοι τ' ἐνδοθεν. p. 495. ubi *Ammonii* sui verba adnotavit Celeberr. *Dukerus*.

8 Τὰ ἑαυτῷ δ.] Nollem, locus mendosus in limine nos detineret MS. legit ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγγέλλων. quae loquendi forma ab *Ammonio* plane est allena. *Hesychio* Αὐτάρκης exponitur ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαπώμενος. Recte vero: Sed neque τὰ ἐφ' ἑαυτῷ hic ferri potest, quippe quod *res suo tempore gestas*, *Ammonio* in v. Ἰσοδιογενής auctore, significaret. Itaque considerandа vett. Editt. scriptura ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτῷ διαγγ. Sed quid tum, amabo, τὰ, & ὑφ' ἑτέρου ἀγγέλλων; ut verba praecidam, ita scripserat, opinor, *Ammonius*: Αὐτάγελος ἢ, ὁ τὰ ἑαυτῷ ἀφ' ἑαυτῷ ἀγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου πεμφθείς. Eo usu ἀφ' ἑαυτῷ adhiberi solet ab *Ammonio*, quo exposuit Eruditiss. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 404. v. 35. Propter voculam τὰ inserendum videbatur ἑαυτῷ· *Heliodor.* II. p. 76. γενόμενος ἡμῶν αὐτάγγελος τ' ἑαυτῆς συμφορῶν. *Max. Tyr.* Serm. XXVI. p. 151. ὑποφήτης αὐτάγγελος. Ad rem *Suidas* in v. *Thucyd.* III. c. 33. *Sacrae triremes* αὐτάγγελοι -- ἔφερον. *Schol.* τὸν ἐπ' ἀγγελίαν πεμφθέντα Id nonnihil firmat vocem πεμφθεῖσα quae sane abesse posset, si mavelis καὶ μὴ δι' ἑτέρου· *aliena opera non usus* Vid. *Amm.* in Διδάξω. *Hesych.* in v. in Αὐτάρκης, & Αὐτόταγος. *Soph.* OEd. Col. v. 325. Phil. v. 569. Plura non addam.

9 Δὲ τὰ] Ita Vett. Edd. & *Steph. Vulcan.* vulgavit καὶ τὰ ἄ.

10 Οἱ δ'] *Hom.* Od. Δ. v. 622. Vett. Edd. *Amm.* οἱ δ' ἦγον ἔφερον δ' εὐ. ο. intermedia (quae MS. etiam non agno-

Ἀσχιστεῖς καὶ Συγγενεῖς καὶ Οἰκεῖοι διαφέρουσιν. Ἀσχιστεῖς μέν γε, οἷς ἐπειδάν τις ἐν τῷ γένει ἀποθάνῃ, συγχωρεῖ ὁ νόμος ἀνιπτοποιεῖσθαι τῆς τοιούτων [11] δικαίων· Συγγενεῖς δέ, οἱ ὄντες ἐν τῷ αὐτῷ γένει, ὑπὸ καλούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νόμων ἐπὶ τὰ ἀσχιστικὰ δίκαια· Οἰκεῖοι δέ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ.

Ἀγεγικός [12] καὶ Ἀγεγικός διαφέρει. τοῦ μὲν ἐξιστορημένως μέν, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν· τοῦ δὲ ἐξυτόνως δέ, ὁ σκαιὸς τὸν τρόπον.

Ἄγελος [13] καὶ Ἀγεῖος διαφέρει. Ἄγελος μέν γέ ἐστιν ὁ ὄχλος· Ἀγεῖος δὲ ὁ ἀγεγικός.

Ἀγνοεῖν καὶ Ἀμφαγνοεῖν [14] διαφέρει. Ἀγνοεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι· Ἀμφαγνοεῖν δέ, τὸ ἔν τισιν ἐπιδιστάζειν [15].

Ἀγω-

agnoſcit.) liberali manu adiecit *Stephanus*; quod, hic quidem nullius momenti, alibi factitatum nollem.

11 Τοιούτων] Ill. *Scaliger* ad oram libri ſui emendavit τούτων· in textum non recepi, quia forſan quis ſuſpicetur, τοιούτων legendum. Egregium locum in Animadv. exſequar.

12 Ἀγεγικός &c.] *Ptolemaeus Aſcalonita*, ſive potius, qui antiquum nomen mentitur, recentioris aevi Magiſtellus ab *Ammonio* diverſus abit §. 7. Ἀγεγικός βαρύτονον, ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· Ἀγεγικός δ ὠξύτονον, ὁ μὴ ἥμερος. Huius verba paſſim *Ammonio* adſcribam ex *J. A. Fabricii* Bibl. Gr. L. IV. cap. 33. Secundum communem Graeci ſermonis dialectum diſtinxit noſter; uti ex *Thoma M.* in v. licet aeſtimare. Iudicium *Jungermanni* ad *Poll.* IX. 12, conſiderari inprimis meretur.

13 Ἄγελος] *Moſchopulus*, cuius, uti & *Thomae Mag.* cum *Euſtathio* praecipua hic habenda erit ratio (non raro enim *Ammonium* deſcripſerunt) ſimiliter ἄγελος & ἀγεῖος diſcernit. Vitioſe apud ipſum vulgatur ἀγροῖος pro ἀγεῖος. Et apud *Etymologum* p. 13. v. 50. Ἀγεῖοι ὑ, καὶ οἱ ἀγροῖκοι, emendatius Ἀγροῖοι ponendum: nam de Ioniſmo cogitari vix poteſt.

14 Ἀμφαγνοεῖν] *Valeſius* ad *Harpocrat.* in Ἀμφιβοεῖν· id ipſum *Ammonio* reſtituendum iudicavit; ea ratione emendatum hunc locum protulit *Kuſterus* ad *Suid.* T. I. p. 150. Ne quid tamen temere fiat, in textu reliqui illud Ἀμφαγνοεῖν· quod *H. Stephanus* non plane improbat in Theſ. Gr. T. II. p. 1082. ubi huius loci meminit. Vide ſis Animadv. noſtras ad v. Διάσασαν.

15 Ἐπιδιστάζειν] Id vero minus placet, & legendum putem ἔν τισιν ἔτι

Ἀγωνοθέτῃ μὲν ὅτι τῶν σκηνικῶν [16] λέγομεν· Ἀθλοθέτῃ δὲ, ὅτι τῶν γυμνικῶν.

Ἀγερνόμος [17], ἐὰν μὲν παροξύνωμεν, ἔστιν ὁ ἐν ἀγορᾷ νέμων· ἐὰν δὲ περισπάσωμεν, ἔστιν ὁ ἐν ἀγορᾷ νεμόμενος. τὰ γὰρ περισπώμενα χαίρουσιν ἀναλύεσθαι εἰς πάθη.

Ἀγόραιος [18], ἐὰν μὲν παροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον· ἐὰν δὲ περισπωμένως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον [19].

Ἀδὴς καὶ Ἀδαὴς διαφέρει. Ἀδὴς μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ε ψιλοῦ [20], ὁ ἄφωνος· ἀπὸ δὲ διφθόγγου, ὁ ἀμαθής.

Ἄελλα καὶ Θύελλα διαφέρει. Ἄελλα μέν, ἄημα συνεστραμμένον· Θύελλα δὲ, ἄελλα θύουσα καὶ ὁρμῶσα.

Ἆθλος [21] καὶ Ἄθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον.

Οὗτος μὲν γὰρ [22] ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

ὅτι

ἴτι διτάζειν. *Moschop.* Ἀμφίγνοῦς ὁ, τὸ ἴν τισι (ita leg.) διτάζω.

16 Σκηνικῶν] *Vulcanii* emendationem in textu repositi pro σκηνῶν. quod erat in Editis. *Suidas:* Ἀγωνοθέτης, ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς· Ἀθλοθέτης &c. Differentiam tradit *Nicander* apud *Hesych.* in Ἀγωνοθέτης, cum *Polluce* III 142. conferendus, qui tamen nullum significandi discrimen agnovit Ib. 140.

17 Ἀγερνόμος &c.] Ope MSS. *Voss.* & *Angl.* ad hunc locum collati a *J. Pearsono*, Vind. *Ignat.* P. II. p. 151. ingentem lacunam supplevi. Priores Edd. ita legebant: Ἀγερνόμος, ε. μ. π. ἴσιν (prima *Ald.* ἴσαι) ὁ ἐν ἀγορᾷ νεμόμενος τὰ γὰρ περισπ. Subsidiis destitutus *Vulcanius* minus feliciter hunc locum sollicitabat.

18 Ἀγόραιος] Absque vitii suspicione hac nota usi sunt *Casaubonus* ad *Theophr.* Char. cap. VI. p. 201. *Grotius* ad *Matth.* Evang. XX. 3. ad *Lucae* Act. Apost. XVII. 5. & ad posteriorem locum *Joh. Pricaeus.* Cogitari interim posset, pro τεθραμμένον, legendum τετιμημένον· Vid. Animadv.

19 Τιμώμενον] Materia, quam tractabat, alliciente, *Salmasius* legendum credidit, τὸν ὠνούμενον sive potius πωλούμενον de modo Usur. c. II. p. 71. 72.

20 Τοῦ ε ψ.] Editio *Vulcanii* sola ΕΨΙΛΟΥ· quod ideo moneo, quia hanc cum MS. comparavit *Vossius*, & in cius margine prius posuit.

21 Ἆθλος] De hac Grammaticorum distinctione agit *J. G. Graevius* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 731.

22 Μὲν γὰρ] *Odyss.* X. v. 5. ubi legi-

Ὅτι δὲ τῶν ἐπάθλων,

—— ἀέθλια πόσσ' [23] ἀειρόντες

Ἀθῆναι καὶ Ἀτθὶς διαφέρει. Ἀθῆναι μὲν γὰρ ἡ πόλις ἐστίν· Ἀτθὶς δὲ ἦτε πόλις, καὶ ἡ χώρα.

Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ὅτι τοῦ [24] ἅπαξ τι λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δ' Αἰτοῦμαι, ὅτι τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ Ὑμνίδι διαστέλλει,

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν [25], ὑδὲ λοπάδ' αἰτοῦμαι·

Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς ἕξις ἐστὶ σιτεργὸν τοὺς ἔχοντας, ὡς σεβομένους [26] τὸν ἔχει· Αἰσχύνη δ' ἐφ' οἷς ἔχει ἁμαρτὼν αἰσχύνεται, ὡς μὴ δέον τι πεπραχώς. καὶ Αἰδεῖται μέν τις τὸν πατέρα· Αἰσχύνεται δὲ, ὃς μεθύσκεται. Διαστέλλει δὲ Ἀριστόξενος [27] ὁ μουσικὸς τὴν διαφορὰν

legitur Οὗτος μὲν δὴ ἀ. ἀάατος. Vett. Edd. *Amm.* ἄατος.

23 Πόσσ'] Vett. Edd. ἀέθλια, πόσσ' ἀν. Neutrum apud *Homerum* reperies, at ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνιλόντες Il. Ψ. v. 736. ubi de altera ſcriptura ποσσ' nulla poteſt ratione cogitari; verum tamen eam non librariis, ſed *Ammonio* tribuendam putem, cujus memoria vacillaverit: ἀέθλια ποσσὶν ἄρσην, & alibi, & in nona Iliade frequens.

24 Ἐπὶ τοῦ] MS. & Vett. Edd. ante *Steph.* ἐπὶ τῷ & mox ἐπὶ τῷ χρήσασθαι. in verſu λοπάδ'. De uſu verbi Αἰτεῖσθαι vid. Animadv.

25 Αἰτῶν —— αἰτοῦμαι] Priores Edd. αἰτῶ —— αἰτοῦμαι. *Menandri* verſiculum vulgavi emendatum ad mentem *Scaligeri*, *Mauſſaci*, ad *Harp.* v. Ἡτημένω. *Kuſt.* ad *Suid.* v. Αἰτήσασθαι. *Salmaſius* de Uſur. c. XX. p. 619. latine reddidit: *Haud patinam mutuatus, haud ignem petens.* Felix alias memoria *Salmaſium* fefellit, de modo Uſur. c. VII. p. 299.

26 Σεβομένους] Haec Vett. eſt Edd. lectio: *Steph.* & *Vulc.* ὡς σεβόμενον τ. ι. Nec hanc, neque illam probo; Fortaſſis non male ſcriberetur ὧν σεβομένως· ſive quod malim ὧν σεβασμίως τις ἔχει· ex ſchedis *Ptolem. Aſcalon.* §. 84.

27 Ἀριστόξενος] *Joh. Tzetzes* ad *Heſiodi* Ἔργ. v. 318. ὁ μὲν μουσικὸς Ἀριστόξενος αἰσχύνης εἶδος καὶ αἰδοῦς διαφορὰν, αἰσχύνην μὲν καλῶν τὴν χρεοφυλακίαν ἀτιμίαν ἐπ' αἰσχροῖς· —— αἰδῶ δὲ τὴν δι' ἀλλάβειαν καὶ σεμνὴν ἀποστολήν.

ἐὰν ὁ τῷ πρώτῳ νόμῳ παιδικῶν. φησὶ γάρ, Διαφορὰν τήνδε νομιτέον Αἰδοῦς τε καὶ Αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς, πρὸς ἡλικίαν, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν. ὁ γὰρ ὑποπτεύων αἰδεῖται, πρὸς ἐκάστην τῶν εἰρημένων [28] ὑπεροχῶν προσέρχεται, οὕτως ἀφοπλιζόμενος, ἢ ἀφ' τὸ ἡμαρτηκέναι τι, ἀλλὰ ἀφ' τὸ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. ἡ δ' Αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς.

Αἶνος [29] καὶ Παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Αἶνός ἐστι λόγος χάριν ἀναπόλησιν [30] μυθικὴν, ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὡς φησι Λύκιος [31] Ταῦρος ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν [32]. οἷον, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' [33] Ἀρχιλόχῳ,

Αἶνός

Supra ad v. 192. ejusdem differentiae meminerat ex *Aristoxeno*, si modo ejus libros versaverit.

28 Τῶν εἰρημένων] MS. τῶν ὑπεροχῶν τ εἰρημένων π. ὅτω δ. Vulgatam potiorem duxi; paulo post in eadem hac nota: τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. In ultima nota probem legi: ἔπειτα δ' ἐπὶ τ.

29 Αἶνος ἢ Π.] *Ammonianae* observationis maximam partem sub *Heremii Philonis* nomine protulit *Eustathius*, ad Il. Λ. p. 796. (utor Ed. *Bas.*) &, sub Antiqui Scriptoris indice, ad Od. Ζ. p. 556. Integram notam, ex *Ammonio* non nominato descriptam, praef. ad Prov. inserui *Michaël Apostolius*, & Latine reddidit *P. Pantinus*.

30 Ἀναπόλησιν] *Eustath.* priori loco: ὁ μὲν αἶνος λόγος ἐστὶ μυθικὸς, ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπων παρήνεσιν. Quae nos parum juvant ad intelligendam vocem ἀναπόλησιν quam recepit *Apostolius*. Legendum sine dubio: λόγος καθ' ἀνάπλασιν μυθικὴν α. Nota sunt μύθων πλάσματα, & μυθοπλάσται. Perperam quoque in *Ptolem. Ascal.* vulgatur §. 73. Αἶνός ἐστι λόγος καθ' ἀπόλυσιν μυθικήν. idque ad eandem rationem mutandum.

31 Λύκιος Τ.] Non aliter *Apost.* sed *Eustath.* & *Phav.* Λύκιμνος. *Is. Voss.* in Auctorum Ind. *Lucillus* posuerat. Parum refert, qua forma censeamus scripsisse *Nostrum*. Vid. *Berkelius* ad *Steph.* in Θεσσαλονίκη. Vett. Edd. *Amm.* Λύκιος Ταρσεὺς praeferunt.

32 Παροιμιῶν] Omnino scribendum: περὶ παροιμιῶν auctoritate *Eustathii*, *Apostolii* & *Stephani Byz.* in Ταῦρος.

33 Ὡς παρ'] MS. ὡσπερ', & mox ἀπιφέρει pro ἐπιφέρει quod vix memoratu dignum.

34

Αἶνός τις [34] ἀνθρώπων ὅδε,
Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καὶ ἐτὸς
Ξυνωνίην ἔθεντο. καὶ τὰ ἑξῆς·

καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ,

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
Ἀχνυμβίῃ σκυτάλῃ [35],

εἶτ' ὀπιφέρῃ,

Πίθηκος [36] ἦ θηείων ἀπεκεθεὶς
Μοῦνος ἀν' ἐχαλίην.
Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο,
Πυκνὸν ἔχουσα νόον·

καὶ Ἡσίοδος [37],

Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω νοέουσι καὶ αὐτοῖς,
Ὣδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

ἀπὸ

34 Αἶνός τις] Ex *Apostolio* leviter mutavi vulgatam; ea, ne quid desideres, haec erat: Αἶνός τις ἀνθρώπων (*Ald.* prima ἀνὼ secunda &c. ἀνθρώπῳ) ὅδ', ὡς (omisit *Vulc.*) ἄρ' ἀλώπηξ τε κἠτὸς Ξυνωνίαν ἔθεντο. In MS. legebatur Ξυνωνίλω· Lectioni *Eustath.* & liberiori tentamini in Animadv. dabitur locus.

35 Ἀχνυμβίῃ σκυτάλῃ] *Archilochi* usus praeteriit *Erasmum*, in Adagio *Tristis Scytale*, ubi docte quidem Laconicam σκυτάλην, minime vero proverbii rationem, mihi certe non perspectam, exposuit. *Archilocho* illustrando conducit *Pindarus*, Ol. VI. v. 155. *Schol.* σκυτάλῃ, inquit, ὡς δ' συμβεβηκότος λέγουσιν, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος, ἀχνυμβίῃ σκυτάλῃ. Conf. *Apostolius*, qui hic ab *Ammonio* deflexit.

36 Πίθηκος] Apud *Eustath.* ad Od. Ξ. in dulcissimis versiculis scripturae differitatem observabis perexiguam; nullam in Edd. *Amm.* Nam quod in Ed. *Vulc.* legitur ἀπεκεθεὶς pro ἀπεκεθεὶς, *secretus*, vitium est typothetae; in quibus enotandis diligentiam collocare, hujus non est instituti.

37 Ἡσίοδος] Ἔρ. v. 202. ubi vulgatur —— φρονέουσι καὶ αὐτοῖς· MS. *Amm.* Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω φρονέουσιν —— Ὣς δ' ἴρηξ. Sed voci φρονέ. inscriptum erat νοέ.

ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς πρὸς Καλλιμάχῳ [38],

Ἄκουε δὴ τ' αἶνον. Ἐν ποτε Τμώλῳ
Δάφνην ἐλαίᾳ νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοὶ
Λέγουσι θέσθαι. καὶ τὰ ἑξῆς.

καὶ ἔστιν ὁ Αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία, μὴ διηγήσεως ἀπαρτίζουσα τὸ νοούμενον, πρὸς παραμυθίαν τε καὶ ὠφέλειαν ἀνθρώπων· Παροιμία δὲ, ἡ τ' ἀπὸ κεφαλαίου [39] ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει σιδέουσαν [40] τοῦ αἴνου, καὶ τ' ἔξωθεν σιδεχομένη μεταβασιν. οἷον, Μένε βοῦς ποτ' ἐν [41] βοτάνῃ. καὶ, Ἅ κιστὸς μετ' ἀνθεμώνεια.

Αἶθε καὶ Ὄφελον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ὄφελον ἐστὶν ἀπαρεμφάτων [42] προσώπων· τὸ δ' Ὄφελον ἐμφαίνει πρόσωπα. οἷον, ὤφελον ἐγὼ, ὤφελες σὺ, ὤφελεν ἐκεῖνος. διὸ τὸ Αἶθε ἐστὶν ἐπίρρημα, τὸ δ' Ὄφελον, ῥῆμα.

Αἰ-

38 Καλλιμάχῳ] Praecedentes Edd. ita praeferebant: Ἄκουε (MS. ἀκούετε) δὴ τ' αἶνον, ἐν ποτε Τ. Δ. ἐλαίῳ εἰκὸς οἱ παλαιοὶ Λυδοὶ Λ. Θ. Quae tentabat *Vulcanius*. Nemo aegre feret, me genuinam scripturam exhibuisse, pulcro consensu a Triumviris indicatam, *R. Bentlejum* puta, ad *Callim.* fragm. 93. p. 343. *J. Scaligerum*, ad oram libri sui, *G. J. Vossium*, Instit. Orat. IV. c. XI §. 5. qui versionem etiam adjecit perelegantem,

Apologon audi: praedicatur a priscis
Lydis, Olivam decertasse cum lauro
In monte Tmoli.

Praetermitti non debet, apud *Apostolium* legi: ἐλαίᾳ νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοί. Ad primum versum conf. *Eurip.* Jon. v. 336.

Ἄκουε δὴ τ' μῦθον, ——

39 Ἀπὸ κεφαλαίου] De scriptura, apud *Apost.* magis depravata, sollicitus, sensum *Amm.* percipio, quem ita expressit *Eustathius*: καὶ ἔστι, φησὶν, ὁ αἶνος ἁπλωμένη παροιμία, ἥτις καὶ αὐτὴ ἀποκεφαλαιοῦται μέν εἴς τινα ὠφελείαν. Majoris lucis indiget *Ammonius*.

40 Σιδέουσαν] Ita etiam MS. & mox σιδεχομένη· Aliter *Ascalonita* §. 73. Παροιμία 5. —— σιδέουσα τοῦ αἴνου, καὶ τι ἔξωθεν σιδεχομένη. Receptam lectionem non temere sollicitaverim.

41 Ποτ' ἐν] Vulgo aliter *Paroemiographi*: Μένε βοῦς ποτι βοτάνῃ· In seq. proverbio unus *Stephanus* bene excudi curavit Ἅ κιστὸς Vett. Edd. *Amm.* ἄκιστος· *Vulc.* Ἀκιστός. Utrumque ἐπὶ τῶν βραδέων fuit usurpatum.

42 Ἀπαρεμφάτων] Lege: τὸ μὲν

Αἰχίαι καὶ Ὕβρεις διαφέρουσιν. Αἰχίαι μέν εἰσιν, αἱ ἄνθρωπλακισμοὶ πληγαί [43]. καθὰ καὶ Δημοσθένης [44] ὁ ῥήτωρ φησίν· Ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ, περιπεπλάκισται δὲ τὸ σῶμα τύμων.

Αἰπόλος καὶ Ποιμὴν διαφέρει. Αἰπόλος μέν ἐστιν, ὁ ἐπὶ τῶν αἰγῶν τεταγμένος νομεύς· Ποιμὴν δὲ, ὁ ἐπὶ τῶν προβάτων.

Ἀκταὶ [45] καὶ Θῖνες διαφέρουσιν. Ἀκταὶ μέν εἰσιν οἱ πεζώδεις τόποι τῆς θαλάσσης· Θῖνες δὲ, οἱ ἀμμώδεις.

Ἀκόντιον Δόρατος διαφέρει. Ἀκόντιον μέν ἐστι, τὸ ἀκοντιζόμενον, ἔλαττον δόρατος· Δόρυ δὲ, τὸ μεῖζον, ᾧ ἐνίκησε Ἀχιλλεὺς Ἕκτορα. οὕτω δὲ Ὁμήρῳ [46], καὶ τὸ δόρυ ῥιπτέναι.

Ἀχαρία [47] Ἀσχολίας διαφέρει. Ἀχαρία μέν ἐστιν ἔνδεια χαρᾶς ἐπιτηδείου· Ἀσχολία δὲ, ἡ περί τι ἄλλο ἀναστροφή. Ἀχα-

---

ἡ Αἶδε ἐστὶν ἀπαρίμφατον πρόσωπον. Minus etiam curate in *Aſcal.* §. 33. Αἶδε ἀπαρίμφατον πρόσωπον.

43 Πληγαί.] *Adde*, inquit *Vulcanius*, *explicationem vocis* ὕβρεις. *quae hic eſt omiſſa*: ἡ ἢ ὕβρεις μετὰ πρόσωπλακισμοῦ. Praeſentius remedium fidelior Codex ſubminiſtrabit, ſine cujus auxilio locus manebit inſanabilis. De actionibus ὕβρεως & αἰκίας *Salmaſius* & *Heraldus* frequenter litigarunt; necdum etiam differentia ad liquidum perducta.

44 Δημοσθένης] Scilicet ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. p. 386. A. (utor Ed. Genev. 1607.) ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ καὶ περιπεπλάκισται τὸ σῶμα τύμων τότε. Vulgata *Ammonii* parum diſcedit, longius MS. περιπλάκισται δὲ τύμων. Vett. Edd. legebant περιπλάκισται δὲ τύμων. Primus, ni fallor, *Stephanus*, voce σῶμα textui inſerta, hunc locum reformavit.

45 Ἀκταὶ κ. Θ.] Differentiam plenius exhibet *Ptol. Aſcalonita* §. 14. Ἀκταὶ μέν εἰσιν οἱ πεζώδεις τόποι τῆς θαλάσσης, ἀπὸ τοῦ ἀγνυσθαι τὰ κύματα ταῖς πέτραις περιπρόσθημα· Θῖνες δὲ οἱ ἀμμώδεις αἰγιαλοί. Legendum: περιπροσθήματα. Conf. *Heſychius* in Ἀκτή, *Etymologus*, *Schol. Hom.* ad Il. A. v. 630. P. v. 430 & *Schol. Soph.* ad Aj. v. 414.

46 Ὁμήρῳ] Il. Υ. v. 438. ἀμπεπαλὼν περὶ δόρυ. Alibi & in Il. E. v. 15. περὶ δολιχόσκιον ἔχων. *Schol. Voſſianus*: περίπειμψι τὸ μακρόπρωρον δόρυ. Dubito, an haec *Ammonii* nota vitio careat.

47 Ἀχαρία] *Thomas M.* eadem notat ad v. Ἀχαρία. Ad v. Ἀσχολία, ἡ περί τι ἀναστροφή. ubi ἄλλο ex *Ammonio* inſerendum. male divulſa ſunt, quae in una nota poſuerat *Thomas*.

Ἀχαρὴς [48] σὺν τῷ σ, ἢ Ἀχαρῆ ἄνθρ τοῦ σ, διαφέρ. Ἀχαρῆ μὲν γὰρ ἄνθρ τοῦ σ, σημαίνει τὸ βραχὺ, οἷον, Οὐδ' ὅσον ἀχαρῆ τὴν τύχην ἐπίσαμεν. Ἀχαρὴς δὲ σημαίνει τὸ ὠδὶ βραχὺ ὄν. Κατέπεσον ἀχαρὴς τῷ δέει.

Ἀληθὲς ἢ Ἄληθες διαφέρ. Ἀληθὲς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει· Ἄληθες δὲ περισπωμένως, τὸ κατ' ἐπερώτησιν λεγόμενον [49].

Ἁλοᾶν [50] ἢ Ἁλωᾶν διαφέρ. Ἁλοᾶν μὲν γὰρ δασέως, τὸ ὅπη [51] δεῖ ἄλω πατεῖν ἢ τείνειν τὰς χάρας· Ἁλωᾶν δὲ ψιλῶς, τὸ τύπτειν. Ἀριστοφάνης [52],

Ἢ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατὴρ γνάθον
Ἐπάταξεν.

ἀφ'

48 Ἀχαρὴς] In Animadv. pluscula ad hunc locum notabo. Edidi Ἀχαρῆ μὲν γὰρ ἄ. ex Vett. Edd. e quibus aliquoties particulam γὰρ, in vulgatis omissam, restitui, veluti infra in Ἄλως & alibi; quod semel monitum volui.

49 Λεγόμενον] Post v. λεγόμενον in Schedis *Ptol. Ascal.* §. 106. legebatur: σημαίνει τὸ ὅμως κεῖται τοῦ ὅλα. *Thomas M.* ἀντὶ τοῦ ὅλως. *Schol. Aristoph.*, ad Equit. v. 89. Ἄληθες περισπωμένως ἀναγνωστέον. αὕτη γὰρ χρῆσις τοῦ Ἀττικοῦ, ὅτι σημαίνει τὸ ἀληθές. (l. ἀληθῶς;) ὅτι ὁ ὀξύνει), τὸ ὅπερ. l. ὅτι ὁ τὸ ὅπερ, ὀξύνει). Conf. *Suidas* in Ἄληθες. *Soph.* Antig. v. 773. *Eurip.* Cyclop. v. 240. & ad *Aristoph.* Plut. v. 123. *Ex. Spanhemius.*

50 Ἁλοᾶν καὶ Ἁ.] Perquam mihi fit probabile, *Ammonium* scripsisse: Ἁλοᾶν καὶ Ἁλοᾶν δ. & in versu *Aristoph.* ἁλόησεν. Nolim, quis de hac conjectura prius judicet, quam Animadv. nostram inspexerit. Pro ἁλοᾶν, bis in MS. ἁλωᾶν· (& mox μητραλωᾶν & πατραλωᾶν) semel in Vett. Edd. Apud *Moschop.* mendose itidem editum, ἁλωᾶν, & ἁλόησεν.

51 Τὸ ὅπη] In Edd. deerat vocula τὸ, quam agnoscunt MS. *Moschop.* & *Phavorinus.*

52 Ἀριστοφάνης] in Ranis v. 149. ubi *Ammonii* locus diligentiam *Kusteri* non praeterit. MS. pro πατὴρ γνάθον legit πατέρ' ἀγαθόν. Ibidem deficit ἐπάταξεν· quod a *Moschopulo* etiam omissum:

53 Οἶησις] Ita etiam *Ptol. Ascalon.* §. 180. At *Ammonius* infra in v. Μεταβάλλω habet: πολλαὶ στέγαι· atque ita etiam *Eustathius* ad Od. Π. p. 601. & in Lex. MS. *Cyrillus.*

54 Χρώματος] Infra loco cit. extat σώματος· quocum non liben-

ter

ἀφ' ἧς μητρολοίαν φαμὲν καὶ πατρολοίαν.

Ἀλλοίωσις Ἑτεροίωσιν διαφέρει. Ἀλλοίωσις μὲν γὰρ ἡ μόνον μεταχαρακτηρισμὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ τοιάτην ἐπιδήψεως οἴησις [53] ἑτέρα· Ἑτεροίωσις δὲ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου χρώματος [54] εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.

Ἀλίπαστον [55] καὶ Ἀλίσπαρτον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλὶ [56] πεπασμένον κρέας, ἢ ἰχθύν, ἔλεγον Ἀλίπαστον· Ἀλίσπαστον δὲ, τῷ ἁλὶ ἐσπαρμένῳ χώρᾳ, ὡς πινῶν φθονερῶν τοῦτο ποιούντων. ὅθεν καὶ ὁ βίος [57] τοὺς ἡκισμένους [58] καὶ δυσεκπόντους ἔχοντας τὰ σώματα, ἁλισπάρτους καλεῖ.

Ἄλλος καὶ Ἕτερος διαφέρει. Ἕτερος μὲν γὰρ, ὅτι δυοῖν· Ἄλλος δὲ, ὅτι πλειόνων.

Ἀματροχιὰ [59] καὶ Ἁρματροχιὰ διαφέρει. Ἀματροχιὰ μὲν γὰρ

ter χρώματος, quod & apud *Aſcal.* legitur, commutaverim. Id vero mihi videtur credibile, totam hanc obſervationem aliunde in *Ammonii* libellum fuiſſe inmiſſam.

55 Ἀλίπαστον καὶ Ἀ.] Hanc notam *H. Stephanus* edidit ad mentem Summi *Leopardi* I. Emend. XXIV. emaculatam. In Vett. Edd. bis legebatur ἁλίπαρβον, ἁλιπάρους & ἱπαρρόλιον. In *Tuſani* Editione offendi ἁλιπάρους & ἱσπαρρόλιον, ſed mendoſe itidem bis ἁλίπαρβον.

56 Ἁλὶ] Apud *Herennium Philonem* reperies ἁλοὶ, & in notis paucula, quae huc etiam pertineant.

57 ὁ Βίος] *Vulgus.* Eodem ſenſu *Phrynicho* frequentantur, ὁ πολὺς, & οἱ πολλοὶ, veluti p. 32. Νίμμα ὁ πολὺς λέγει. &c. *Populariter* apud *Nonium* p. 523. *Apollonius Dyſcolus* de Synt. I. c. IX. καθάπερ ἐν τῷ βίῳ φαμὲν, *ut vulgo dicimus.* id proxime ad *Noſtrum* accedit; locutionis *Ammonianae* vim apte expreſſit *Euſtathius* ad Il. P. p. 642. ἔθος, φασὶ, καὶ οἱ δεινῶς δυσεξάπαστοι τὰ σώματα ἁλίσπαρτοι καμινικώτερον ἐκαλοῦντο. Jam vero praecipit *Dionyſius Thrax*, comoediam βιωτικῶς ἀναγινώσκειν· merito profecto, quum ſit *quotidianae vitae ſpeculum*, uti eam vocabat *Livius Andronicus.*

58 Ἡκισμένους] MS. εἰκισμένους· Male.

59 Ἀματροχιὰ καὶ Ἁμ.] Vulgatior ſcriptura eſt Ἁμαξοχιὰ, & Ἁρματροχιά. Significandi diſcrimen ex iiſdem *Homeri* locis *Grammaticorum* plurimi tradiderunt, quorum loca praeter *Etymolog.* p. 145. v. 13. & *Moſchop.* περὶ χιδῶν p. 177. omnia fere collegit *Kuſterus* ad *Suid.* T. I. p. 134. *Porphyrii* verba, e Quaeſtion. *Homer.* Ill. *Bentleius* ad *Callim.* fragm. CXXXV exhibuit. Integra illa obſervatio ſub nomine Πορφυρίου in margine Codicis *Voſ-*

γάρ ἐστιν ἡ ταυτοσωνδρομὴ [60] τῆς ἁρμάτων

Τῇ ῥ' εἶχε [61] Μενέλαος ἁμαξοχίας ἀλεείνων.

Ἁρμαξοχία δὲ, ὁ τύπος ἐν ᾗ ἡ ἐξαίρεξις τοῦ προχοῦ ἢ ἐπὶ τῆς γῆς,

ὐδέ τι [62] πολλὴ

Γίνετ' [63] ὀπισθώπεων ἁρμαξοχίη κατόπισθεν

Ἐν λεπτῇ κονίῃ.

Ἀμυγδαλῆ [64] καὶ Ἀμυγδάλῃ διαφέρουσιν. Ἀμυγδαλῆ μὲν γὰρ εἰσπωμένως, τὸ δένδρον δηλοῖ· Ἀμυγδάλη δὲ παρεξυτόνως, τὸ καρπόν. καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχοις φησί.

Δίδου μασᾶσθαι Νάξιας [65] ἀμυγδάλας.

Ἄμα

siani MS. ad Il. Φ. v. 422. comparet; quod praeter alia insignem libri bonitatem non parum commendat.

60 Ἡ ταυτοσωνδρομὴ] Meo jure reduxi Veterum editionum lectionem, a qua primus recessit *Stephanus*, & vulgari jussit ἡ εἰς ταυτὸ σωνδρομή. quod si e scripto libro hausisset, ab hoc loco non adeo foret alienum. *Longinus* de sublimi, Sect. XX. §. 1. ἡ ἐπὶ ταυτὸ σώρευσις τῶν πραγμάτων· *Hesychius*: Σωήλυσις, σωρεσμὸς ἐπὶ τὸ αὐτό. Verum cum nullo indicio constet, MS. usum fuisse in *Amm.* edendo *Stephanum*, non satis prudenter mihi videbatur pristinam scripturam, & genuinam, sollicitasse.

61 Τῇ ῥ' εἶχε] Vett. Edd. εἶχε Mss. *Steph.* Τῇ εἶχεν. Versus est in Il. Φ. v. 422. ubi vulgatur etiam ἁμαξοχίας ἀ.

62 Οὐδέ τι] MS. οὐδ' ἔτι. Utraque lectio in Var. *Barnesii.* ad Il. Φ. v. 504. ubi editur οὐδέ τι· At vero οὐδέ τι in hoc versu non temere praeferunt *Etymologus*, tam scriptus, quam editus; deinde etiam *Porphyrius* MS. Haec levia videri possent, neque sunt tamen. Τι pro τε, frequenter *Homero* restituendum, aliquoties etiam in MS. *Vossiano* offendi.

63 Γίνετ'] MS. *Amm.* γίνε) ἐπὶ σώρων ἀ. Vett. Edd. γ. ἐπισώρας (*Tiss.* ἐπὶ σώρῳσι) ἁρμαξοχίη κάτω. Reliqua, quae deerant, *Stephanus* adjecit.

64 Ἀμυγδαλῆ καὶ Ἀ.] *Tryphonem* in Att. Prosodia, quod ex *Athenaeo* liquet, sequitur *Ammonius*; a quo

Ἅμα καὶ Ὁμοῦ [66] διαφέρει. Ἅμα μὲ γὰρ ὅτι χρονικὸν ὑπάρημα· Ὁμοῦ δὲ, τοπικόν. Σόλων μὲν γὰρ ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ, εἴτουν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν. ὁμῶς μέντοι οὐκέτι· ὁ μὲν γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ [67] ἐγεννήθησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἀθήνησιν, ὁ δὲ ἐν Σκυθίᾳ. καὶ Ὅμηρος διαστέλλει,

Ἔνθ' ἅμα [68] οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.

ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. καὶ,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἠγαθέῃσιν ἕκαστο.

καὶ,

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισι [69] μάσσαν ἔειρον.

το-

quo *Thomas M. Moſchop. Suidas* & *Ptol. Aſcalon.* non recedunt. Confer Ind. Theſ. *Steph.* & *Kuſter.* ad *Suidam.*

65 Ναξίας] Edd. omnes ἀξίας occupaverat; prius textus habet ex emendatione *Scaligeri* & *Vulcanii*, qui ad *Athen.* provocat: merito ſane; is enim fons emendationis II. p. 52. D. mellitos *Eupolidis* verſiculos proferens:

Δίδω μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας,
Οἵτινές πίνειν Ναξίων ἀπ' ἀμπίλων.

Nomen comoediae, e qua deſumpti ſint, ex *Ammonio* petendum. Apud *Moſchop.* in Ἀμυγδαλῇ citatur *Eupolis* ἐν Ταξιάρχῃ, & verſus mendoſe adfertur.

66 Ἅμα καὶ Ὁμοῦ δ.] Tantilla res acerbae liti materiam ſuppeditavit. Si commodum eſt, inſpice *Heraldi* Animadv. in *Salm.* Obſ. ad J. A. & R. VII. c. XIII. §. 3.

67 ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ] *Aldus* edidit ἐν τῷ αὐτῷ. Poſtea τόπῳ addiderunt, quod abſque detrimento abeſſe poſſet. Mox Vett. Edd. ὁ δὲ ἐν Σκυθίᾳ.

68 Ἔνθ' ἅμα] Lege Ἔνθα δ' ἅμα· —— Ὀλλύντων τε καὶ ὀ. ex Il Θ. v. 64. Apud *Phavor.* qui hanc notam exſcripſit: Ἔνθα δ' ἅμα. *Max. Tyr.* Serm. XX. p. 117 Ἔνθα δ' ἐφ' οἰμωγὴ κ.τ.λ. in quibus nihil mutandum. *Homeri* verſum, monente *Fulvio Urſino*, expreſſit *Virgil.* AEn. XI. v. 633. *Tum vero*, id eſt κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Qui ſequitur apud *Anon. Hom.* verſus, eſt Il Γ. initium.

69 ἐφ' ἵπποισι] MS. ἐφίπποις μαστιγωτάς, Vett. Edd. ἐφίπποις μά-

τοπικῶς [70] δὲ τὸ Ὁμῇ,

Τῇ ὁμοῦ ἐτεφόμεν.

καὶ πάλιν,

Ἀλλά θ' [71] ὁμῇ πίναξές τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν.

ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. καὶ,

Τύδρ δὴ [72] δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

ἔοθ' ὅτε δ' ὁ ποιητὴς τὸ Ὁμῇ ἢ ὅτι ἀγωνικοῦ τάσεως ὑπερβύμαλον, ὡς φησιν Ἀσκληπιάδης·

Εἰ δὴ [73] ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ ἠὲ λοιμὸς Ἀχαιούς.

εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι, ἢ νεῖ τὸ Ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. οἷον, ἐν Τροίᾳ ὅ τε λοιμὸς ἢ ὁ πόλεμος δαμάζει τοὺς Ἀχαιούς.

Ἀμφότερα ἢ Ἑκάτερα ἀλλαφέρουσιν. Ἀμφότερα μὲν γὰρ ἑρμηνεύομεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ τὸ αὐτὸ πράττωσιν· Ἀμφό-

μάστιγας. nec agnoſcunt ἄειραν· *Stepb.* ex Il. Ψ. v. 362. vulgavit ἐφ' ἵπποισι μάστιγας ἄειραν· *pronique in verbera pendent*, *Virgil.* AEn. V. v. 147. contulit *Urſinus* in aureo libello.

70 Τοπικῶς ὃ τὸ Ὁ.] Haec iterum *Stephano* debentur, quem ſequitur *Vulc.* niſi quod in ejus edit. mox ἐτεφόμεν· prius apud *Hom.* Od. O. v. 364. Vett. Edd. *Amm.* ἐπιτροπικῶς ὃ τῇ ὁμῇ ἐτεφόμεν. MS. ἐπιτρ. δ. τ. ο. ἐπιτριφόμεν.

71 Ἀλλά θ'.] Od. M. v. 67. MS. & Vett. Edd. Ἀλλ' ὁμῇ· & pro νεῶν legunt κρειῶν· quod ultimum ſciolus verſui inſeruit, memor, κρειῶν πίναξας plus ſemel uſurpaviſſe *Poëtam*.

72 Τύδρε δὴ.] Ita Vett. Edd. & Il. A. v. 126. *Stepb.* Τύδρε καὶ δύο MS. τύδρε δὴ καὶ & paulo ante MS. cum Vett. Edd. ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ.

73 Εἰ δὴ.] Il. A. v. 61. ubi ſola *Schol* expoſitio locum habet; nam quod ſubjicit *Amm.* coactum eſt, & prorſus abhorret. Mox ex MS. dedi τὸ ὁμῇ. Edd. ὃ ὁμῇ legebant.

φόπερη ἢ δοκὸν μίαν ὅσαν φέρουσιν. Ἑκάτερη δὲ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ φράτῃ· οἷον, Ἑκάτερος αὐτῶν δοκὸν φέρῃ 74. ἤτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν.

Ἀμυνέσθαι καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν τοὺς προαδικήσαντας· Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν.

Ἁμαρτάνει ὁ πλημμελῶν, Διαμαρτάνει δὲ ὁ ἀποτυγχάνων.

Ἀμβλὺς καὶ Ἀμβλὺς διαφέρει. Ἀμβλὺς μὲν γὰρ προπαροξυτόνως, σημαίνει αὐτὰ τὰ θερίσματα, τῦτ' ἔστι τὸ χαρπόν· ὀξυτόνως δὲ, ὁ χρεὼς τοῦ θερισμοῦ, ὥσπερ καὶ ὁ Τρυγητὸς, ὁ χρεὼς 75 τοῦ τρυγᾶν.

Ἄμαθος καὶ Ψάμαθος διαφέρει. Ἄμαθος μὲν γὰρ, ἡ ἐν πεδίῳ κόνις· Ψάμαθος δὲ, ἡ παραθαλασσία ἄμμος.

Ἀναχεῖται 76 καὶ Καταχεῖται διαφέρει. Ἀνάχει μὲν γὰρ ὁ ἀνδριὰς καὶ ἡ εἰκὼν τοῦδε τοῦ τιμωμένου· Κατάκειται δὲ ὁ εὐωχούμενος.

Ἀνδραγάθημα 77 καὶ Ἀνδρία διαφέρει. Ἀνδραγάθημα μὲν γάρ ἐστιν, εἰ καὶ ἢ ψυχικῷ ἀρετῷ ἔχῃ μαρτυροῦσαν· Ἀνδρία δὲ, δύναμις ἐπαινουμένη.

Ἀνο-

74 Φέρῃ] Ita MS. Edd. φέρων. Prius malui.

75 ὁ χαρπός.] Deerant in Edd. suppeditavit ea MS. *Hesychius* Τρύγη & Τρυγητὸς eadem videtur ratione distinxisse, qua Ἄμη & Ἄμητος. Conf. *Schol. Hom.* ad Il. T. v. 223. *Tzetz.* ad *Hesiod.* Ἔργ. v. 575. &, qui hanc distinguendi curam ridet, *Moschop.* ad *Hesiod.* Ἔργ. v. 388.

76 Ἀναχεῖται καὶ Κ.] *Phrynichus* p. 136. Ἀνάκειται. καὶ τῦτο ἄλλο μὲν παρ' αὐτοῖς σημαίνει, ἔστι δ' ἄλλο ὁ ὑπὸ τῶν πολλῶν τιθέμενον. ἀνάκειται μὲν γὰρ ἀνδριὰς καὶ ἀναθήματα καλῶς ἐρεῖς· ἀνάκειται δ' ἐπὶ τῆς κλίνης οὐκ ἔστι, ἀλλὰ κεῖται. Corrige ἀλλὰ κατάκειται. & ex edit. *Vascos.* ἐκεῖτο. *Ptol. Ascal.* §. 74. Ἀναχεῖται —— Καταχεῖται ὁ ἐπ' ἀνθρώπων ἐπὶ κλίνης ὄντων. His adde, quos ad *Suidam* citat *Kusterus*, & ex *Athenaeo*, *Dipbili* versum apud *Eustath.* emenda.

77 Ἀνδραγάθημα] In *Ascalonitae* schedis cum eadem expositione §. 19. Ἀνδραγαθία ἀνδρείας διαφέρει. quod magis placet.

Ἀνοχὴ καὶ Ἐπιχειρυκεία [78] διαφέρ. Ἀνοχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμῳ διά τινα χρείαν ἀναβολὴ ἢ συνθήκῃ καινῇ, τοῦ ὑπάτους ἀλλήλοις· Ἐπιχειρυκεία δέ ἐστιν, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπωσι τοὺς αἰτησομένους ἀνοχάς, ἢ σπονδάς, ἢ εἰρήνην.

Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρ. Ἀνάμνησις γάρ ἐστιν, ὅταν τις ἔλθῃ [79] εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων· Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο παραχθῇ.

Ἀναβάλλεσθαι καὶ Ὑπερτίθεσθαι διαφέρ, Ἀναβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ παρεῖσθαι [80] καὶ παιρεῖναι τὸ ὑπιτήδειον χρόνον τῶν πράξεων· Ὑπερτίθεσθαι δὲ, τὸ ὑπομένειν τὸ ὑπιτήδειον χρόνον τῶν πράξεων.

Ἀναχωρὴ καὶ Ἀνοχωρὴ διαφέρ [81]. Ἀναχωρὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὑπὸ τῶν νεῶν ἀναχώρησις· ἡ δὲ διὰ τοῦ ο Ἀνοχωρὴ, ἀνοχὴ μιχρᾶ πολέμου. Διοχωρὴ καὶ Ὀχωρὴ, διάλειψίς τις καὶ ἄνεσις.

Ἀνάλημμα καὶ Ἀναλγὴς διαφέρ. Ἀνάλημμα μὲν γάρ ἐστιν

78 Ἐπιχειρυκεία] Ita MS. fide posui & mox πέμπωσι· Edd. bis legebant Ἐπιχειρυκία & πέμπουσι. Vid. Animadv. ad v. Ἐπιχειρύκη.

79 Ὅταν τις ἔλθῃ] Lege: Ἀνάμνησις μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν τις ἀφ' ἑαυτοῦ ἔλθῃ· *Ascal* §. 17. Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις μὲν γίνεται, ὅταν τις ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς μνήμην ἔλθῃ τῶν παρελθόντων· Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου τινὸς εἰς τοῦτο παραχθῇ. Hinc supplendum *Amm.* judicabat etiam *Fabricius*. Inter *meminisse*, & *in memoriam redigere*, eandem ponit differentiam *Nonius* p. 441.

80 Παρεῖσθαι] Vett. Edd. παρεῖλεσθαι. Mendose.

81 Ἀναχωρὴ καὶ Ἀνοχωρὴ δ.] Insignem opem *Ammonio* praestiti, revocando Edit. *Aldinae* lectionem, a qua non recessi, nisi quod μικρᾶ posuerim pro μακρᾶ, auctoritate Cl. *Dukeri* ad *Thucyd.* I. c. XL. p. 31. & e conjectura Ὀχωρὴ pro Ἀχωρὴ, haec in omnibus Edd. sunt mendosa; reliqua leguntur in Edd. *Venetis* & *Paris.* 1530. ubi levi errore ἀνοχωρὴ μὲν γαρ ἐστιν ἡ s. τ. quod fraudi fuit Lexicon concinnanti *Jac. Tusano. Basil. Editio* anni 1525. ita hunc locum praefert: Ἀναχωρὴ καὶ Ἀνοχωρὴ δ. —— ἡ ὃ ἀφὶ ὃ ο ἀνοχωρὴ, —— διοχωρὴ. Non aliter *Paris.* 1552. nisi quod ἀφοχωρὴ in ea sit vulgatum. Hanc sedulo expressit *H. Stephanus*, ut adeo mireris in Thes. T. I. p. 1335. legi: *Ponitur autem ab eodem Ammo-*

ἐστιν

ἐστιν ὁ ἀνεπίφθονος τῷ καθήκοντι· Ἀναλγὴς δὲ, ὁ μὴ ἀνιῶν [82].

Ἄντικρυς καὶ Ἀντικρὺ διαφέρ. Ἀντικρὺ μὲν γὰρ, τὸ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐξ ἐναντίας, χωρὶς τοῦ σ, ὡς καταντικρύ· Ἄντικρυς δὲ, τὸ διαῤῥήδην [83] καὶ φανερῶς, καὶ ἐπ' εὐθείας τοπικόν.

Ἀναβάτης καὶ Ἐπιβάτης διαφέρ. Ἀναβάτης μὲν γὰρ, ἐπὶ ἵππου· Ἐπιβάτης [84] δὲ, ἐπὶ νηός.

Ἀναφῆναι καὶ Ἐγερθῆναι διαφέρ. Ἀναφῆναι μὲν γὰρ ἐπὶ ἔργου [85]. Ἐγερθῆναι δὲ, ἐξ ὕπνου.

Ἀναζόμενοι καὶ Ἀναχθέντες [86] διαφέρουσιν. ἀνήγοντο μὲν γὰρ οἱ πλέοντες, ἀναζόμεναί τε αἱ νῆες· ἀνήχθησαν δέ τινες εἰς τὸ στρατηγεῖον.

Ἀνεψιοὶ καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρουσιν· Ἀνεψιοὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες· Ἐξανεψιοὶ δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἀναῤῥάζειν καὶ Βιάζεσθαι διαφέρ. Ἀναῤῥάζειν μὲν γάρ ἐστιν

nio etiam ἀκωχὴ, item Διοκωχὴ cum ω. „ Ultimam manum *Ammonio* corrumpendo admovit tandem *Vulcanius*, atque edi curavit: Ἀνακωχὴ καὶ Ἀνακοχὴ διαφέρ. —— ἡ μὲν δὴ ὁ Ἀνακοχὴ, ἀπὸ τοῦ μάχεσθαι π. Διακωχὴ καὶ Ἀκωχή. Haec latius hic videbantur deducenda, ne tales tricae infra nos inpedirent, ubi lectionis *Aldinae* bonitas erit adferenda.

82 Ἀνιῶν] Vett. Edd. male αἰνῶν· MS. Ἀναλγὴς ὁ μὴ ἀλγῶν.

83 Διαῤῥήδην] *Demoſthenes*, de falſ. legat. p. 205. A. ἄντικρυς καὶ διαῤῥήδην & contra Ariſtocr. p. 432. C. ἄντικρυς καὶ σαφῶς· Quae ſequuntur in *Amm.* καὶ ἐπ' εὐθείας τοπικόν, aliena ſunt, & delenda, a ſciolo quodam introducta.

84 Ἐπιβάτης δὲ] MS. Ἐπιβάτης δὲ ἐπὶ νεώς. *Moſchop.* Ἀναβάτης ἐπὶ ἵππου· Ἐπιβάτης δὲ, ἐπὶ πλοίου. *Ptol. Aſcal.* Ἀναβάτης μὲν ἵππου, ἀποβάτης δὲ νεώς. L. Ἐπιβάτης δὲ νεώς. Is una voce Tragicis Ναυβάτης. Aliquoties offendi Ναυάτης· quod mendoſum eſt.

85 Ἐπὶ ἔργου] MS. & *Ald.* Ἀναφῆναι μὲν ἐπὶ ἔργου. In quibuſdam Edd. ἐπὶ ἔργου. Male. *Ptol. Aſcal.* §. 16. Ἀναφῆναι μὲν τὸ ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ ὁρμῆσαι. Ἐγερθῆναι δὲ, τὸ ἐκ κοίτης· Conf. *Amm.* in Ἠγέρθη. & *Thom. M.* in Ἀνίστησι. Cave tamen, illis ſis credulus.

86 Ἀναχθέντες] Id ex Schedis *Ptol. Aſcal.* §. 147. in textum recipere non dubitavi, pro Ἐγερθέντες, quod e praecedenti obſervatione

ἐστιν ἐπὶ ἐμψύχων[87]. Βιάζεσθαι δὲ, ἐπὶ ἀψύχων, οἷον, βιάζεσθαι τὴν ναῦν.

Ἄναρχον καὶ Ἀναίτιον διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Ἀναίτιον πρὸς ἕτερον λέγεται· τὸ δὲ Ἄναρχον πρὸς ἑαυτόν.

Ἄντερον καὶ Σπήλαιον διαφέρει. Ἄντερον μέν, τὸ αὐτοφυὲς κοίλωμα, Σπήλαιον δὲ, τὸ χειροποίητον.

Ἄνοια καὶ Ἀφροσύνη διαφέρει. Ἀνόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μηδὲν νοῶν· Ἄφρων δὲ, ὁ νοῶν μὲν, ἀφρονίμως δὲ διοικῶν.

Ἄξονες καὶ Κύρβεις διαφέρουσι[88]. οἱ μὲν Ἄξονες ἦσαν τετράγωνοι, οἱ δὲ Κύρβεις, τρίγωνοι· καὶ οἱ μὲν Ἄξονες εἶχον τοὺς ἰδιωτικοὺς νόμους[89] ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροποιίας, καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον.

Ἀξιόχρεως μέν ἐστιν, ὁ ἱκανός τι ὀφλῆσαι· Ἀξιόπιστος δὲ, ὁ πιστευόμενος ἄξιος.

Ἄξίωμα μέν ἐστι τὸ καθ' ὑπεροχὴν διαφέρον. Ἀξία δὲ, ἡ ἐκ δοκιμασίας θεώρησις.

Ἀπο-

sione irrepserat, & putidum fuisset, id reliquisse. Pro αἱ τῆς in omnibus Edd. ante *Steph.* vulgabatur αἰῶνος.

87 Ἐπὶ ἐμψύχων] Sola Ed. *Aldina* prima ἐπὶ ἐμψύχου. Mox legendum videtur Βιάζεσθαι ἢ καὶ ἐπὶ ἀ. *Thomas M.* Ἀναγκάζειν ἐπὶ ἐμψύχου μόνον. Βιάζειν ἢ ἐπὶ ἀψύχου. οἷον ἐξιάσασθαι τὸ ῥεῦμα ἢ ποδεμῶ. Quid ἐξιάσασθαι; τὴν ναῦν. quod e *Phavorino*, qui meliori libro passim videtur usus, *Thomae* restitues. *Ammonius*: οἷον βιάζεσθαι τὴν ναῦν· respicit forsan locum *Thucyd.* VII. c. 38. εἴ τις βιάζοιτο ναῦν.

88 Ἄξονες κ. Κ. διαφέρουσιν] MS. & Vett. Edd. διαφέρει. In hac differentia declaranda elaborarunt *Meursius*, *Petitus*, *Valesius*, *Menagius*, *Berkelius*, *Spanhemius*, forsan plures: verum aliorum diligentiam facile superavit *Salmasius*, qui hanc materiam copiose pertractavit de Modo Usur. c. III. p. 98--104.

89 Νόμους] Textus habet ex MS. nam in Edd. legebatur *ἰδιωτικὰς ἰσγε.* neque tamen *Salmasius* νόμους inserendum monuit. Unius *Thomae M.* verba adscribam, qui *Ammonii* notam contraxit: Ἄξονες, τετράγωνοι ὄντες, εἶχον ἰδιωτικοὺς νόμους ἐγγεγραμμένους· Κύρβεις δὲ, τρίγωνοι ὄντες, εἶχον δημοσίους νόμους καὶ ἱεροποιίας. Ista: δημοσίους νόμους καὶ ex *Anim.* forsan excidérunt.

90 Ἀποστάσιον] Id malui, MS. auctoritate, quam Edd. lectionem Ἀποστάσιος. Cetera in MS. erant vitiosa: Ἀποστάσιον λόγου ἀφορι-

ῤῥ

Ἀποστάσιον [90] Ἀποστασίου διαφέρ. Ἀποστασίου [91] μὲν δίκαιον ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κέκτητο, ὡς ἀποστὰς τοῦ δεσπότου· Ἀποστασίου δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐξηλοῦτο, ὡς μὴ ἔχων ποστάτην.

Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκποίητος διαφέρ. Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ὑπὸ ἀδικήματι [92] ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας· Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ· ὃ [93] λέγουσιν, Εἰσποίητος γέγονεν.

Ἀπολογεῖας καὶ Ἀπολογίζεσθαι [94] διαφέρ. Ἀπολογεῖας μὲν γάρ ἐστι, τὸ ὑπὲρ τοῦ λόγου τοῦ κατηγορίαν ἀναιρεθάζειν· Ἀπολογίζεσθαι δὲ, τὸ ἀποδοῦναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων. καὶ γὰρ τὸ ἁπλῶν Λογίζεσθαι. καὶ Λογισταὶ, ἀριθμηταί.

Ἀποδρᾶναι καὶ Ἀποφυγεῖν διαφέρ. Ἀποδρᾶναι μὲν γάρ, τὸ ἀναχωρήσαντά τινα δῆλον εἶναι ὅτου ἐστίν· Ἀποφυγεῖν δὲ, τὸ μὴ δύναται ὑπαληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τοῦ διαφο-

ρᾶς. Ἀποστάσιον μὲν δίκαιον. Fortaſſis tamen Ἀποστάσιον etiam defendi poſſet. Inter Λέξεις δὲ Ἰσχυκὰ MSS. quod mirabar, hanc notam offendi: Ἀποστάσιον ἀποστασίου διαφέρ. Ἀποστάσιον μὲν δίκαιον ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κέκτητο καὶ ἀποστὰς δεσπότου. Ἀποστασίου δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐξηλοῦτο, ὡς μὴ ἔχων ποστάτην. ubi pro ἀποστασίου bis ἀποστασίου ponendum.

91 Ἀποστασίου μὲν] Sequentia cum cura transſcripſit *Thomas M.* leviter mutata *Moſchop.* apud quem pro ἀποστασίου vitioſe ἀποστασίου vulgatur. Haec nunquam a Veteribus, a librariis frequenter fuere permutata, veluti apud *Demoſth.* contra Ariſtogit. p. 499. B. Τῷ μητέρα αὐτῷ, ὤφλησαν ἀποστασίου (L. ἀποστασιν) ἀπέδοσθε; Qui de utraque actione egerint, citantur a Cl. *Hemſterhuiſio* ad *Poll.* VIII. 35. Conferenda eſt elegans Cl. *Weſſelingii* obſervatio Obſ. II. c. VI.

92 Ἀδικήματι] Non aliter *Thom.* & *Aſcal.* Nihilominus legendum ſuſpicor: ἐπὶ ἀδικήμασιν· In Animadv. rationem exponam; & de ultimae notae ſcriptura quaedam notabo.

93 Ὃ λέγουσιν] Textum non ſollicito; credibile interim, genuinam lectionem in ſchedis *Ptol. Aſcalon.* §. 21. conſervatam: Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ, ὃ λέγει εἰσποίητος γεγονέναι. in eandem ſententiam *Thom.* ὃ λέγει ὁ τοιοῦτος εἰσποίητος.

94 Ἀπολογεῖας καὶ Ἀπ.] Haec differentia in *Aſcal.* §. 11. leviter

φορᾷν δ' τῇ Ἀναβάσῃ [95], Οὔτε ἀποδιδράσκασιν, (οἶδα γὰρ ὅσῳ οἴχονται [96]) οὔτε ἀποπερθύγασιν [97].

Ἀπὸ μὲν παρὰ διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ Ἀπὸ, πίπτει ἐπὶ τῶν ἀψύχων· οἷον ἀπ' Ἀθηνῶν· ἡ δὲ Παρὰ, ἐπὶ τῶν ἐμψύχων. οἷον, παρὰ Σωκράτης. οἱ ἐναλλάσσοντες δὲ ἁμαρτάνουσιν, ἢ ἀλλαγῇ τοῦ θέσεως λέγων, ὡς μὲν Ὅμηρος,

—— παρὰ νηῶν ἀνιόντε [98].

ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν νηῶν. ὡς μὲν ἀλλαχοῦ [99] φησι χωλείως,

Οὔτέ ποτε προβλῆτο μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

Ἀπελεύθερος καὶ Ἐξελεύθερος διαφέρουσιν. Ἀπελεύθερος

est turbata. Ἀπολογεῖας δ' Ἀπολογίζας διαφέρει. Ἀπολογεῖας μὲν γὰρ τὸ ἀποδιδόναι τὸν λόγον. Ἀπολογίζας δὲ τὸ λόγῳ τινὶ κατηγορίαν ἀναπαύειν. Ea ratione bina sunt permutanda, qua in *Ammonio* leguntur, quem *Phavorinus* descripsit. Utriusque exemplum adponam. *Aeschines* contra Ctesiph. p. 278. A. ἀντιγραφὰς, ὃς καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ἀπελογίζετο τὰς πρεσβείας τῷ δήμῳ. *Idem* in Timarch. p. 181. C. non licuisset μήτε ἐμοὶ κατηγορεῖν, μήτε τούτῳ ἀπολογεῖας. Confer *Poll.* fl. 119. VIII. 67. & *Maussac.* ad *Harpocr.* in Λογισμός. Pro Λογίζας, in prima *Aldina* λογίζασθαι.

95. Ἐν τῇ Ἀναβάσῃ] L. I. p. 253. F. ubi pro ὅτε editur ἐδὶ ἀ. & pro ὅτε, ὅπη.

96 Οἴχονται] Reduxi ex Vett. Edd. & MS. *Tusanus* & *Steph.* vulgarunt ἴχονται· *Vulcan.* ἔχονται. & paulo ante ἀποῤῥάκασιν.

97 Ἀποπερθύγασιν.] Edd. omnes ἀπερθύγασιν. At MS. ἀπιπερθύγασιν· quod e *Xenophonte* leviter reformavi.

98 Ἀνιόντε] Lege: πὰρ νηῶν ἀνιόντες ex Il. Ξ. v. 28. *Schol.* ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν νηῶν.

99 Ἀλλαχοῦ] Il. E. v. 700. vulgatur: Οὔτέ ποτε π. μιλαφάων ἐπὶ νηῶν. Sed in Il. Π. v. 304. Προπρολέλοιθε φοβέεσθε μελαφάων ἀπὸ νηῶν. Quid ab *Ammonii* manu profectum sit, alibi inquiram.

1 Ἠλευθερωμένος] Ita ediderunt *Steph.* & ante ipsum *Tusanus*. *Vulcanii* Editionem, in qua ἠλευθερωμένος, sequitur in hoc loco citando *Salmasius*. Priscae Edd. ἠλευθερωμένος praeferebant.

2 Περσήλυδες] Illud vocabulum litem peperit, quam super hoc loco *Salmasius* & *Heraldus* agitarunt. Utriusque sententiam in Animadv. examini subjiciam.

3 Νομασιν] *Salmasius* V. C. de Modo Usur. cap. XIX. p. 876. corrigit ἰνόμασιν· atque ita in libro suo

Θερ῀ μὲ γάρ ἐστιν ὁ ἐκ δούλου ἠλευθερωμένο῀ [1]. Ἐξελεύθερο῀ δὲ, ὁ γενόμενο῀ ἀφ' ἑαυτοῦ πρόσθεν δεδουλευκό῀ [2], ἢ καθ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἶτα ἐλευθερωθείς. ἤδη μέν τοι καὶ ἀμφοτέρως λέγουσι τοῖς νόμασιν [3].

Ἀποφορὰ καὶ Εἰσφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ [4] μὲν γάρ ἐστι τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ἣν καὶ Ἀναφορὰν [5] καλοῦσιν· Εἰσφορὰ δὲ, τὰ ὑπὸ τῶν πολιτῶν [6].

Ἀποκλεῖσαι καὶ Ἀποκείναι [7] διαφέρει. Ἀποκλεῖσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀπηχθεσθῆναι· Ἀποκείναι δὲ, τὸ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι.

Ἀπονίψασθαι, καὶ Κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτῆσαι, διαφέρει. Ἀπονίψασθαι μὲν γάρ ἐστι μὴ τὸ φαγεῖν· Κατὰ χειρὸς δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι, πρὸ τοῦ φαγεῖν [8].

Ἀπο-

suo emendaverat Eruditiſſ. *M. Rõverus*, ut vix videatur hac de re dubitandum.

4 Ἀποφορὰ] Eruditiſſima eſt *H. Valeſii* in not. *Mauſſ.* ad *Harp.* p. 97. b. ad hunc locum obſervatio: Auctor eſt in hac voce *Aſcal.* §. 91. Ἀποφορὰ, —— ἢ τὸ ὑπηκόων τοῖς ἄρχουσιν ἐπιτελούμενον· *Corinthius* de Dial. Jon. Ἀποφορὰν ὃ τὴν τιλυμβίλιν πρὸς τῶν δούλων τοῖς διαπόταις. Emendatius ſcribe: Ἀποφορὴν ὃ τὴν τιλυμβίλιν τιμὴν, ex Gloſſ. *Herodot. Thomam M.* ex *Ammonio* emaculavit ad *Thucyd.* V. c. 31. Cl. *Dukerus.*

5 Ἣν καὶ Ἀναφορὰν κ.] Hæc primum ab alia manu videbantur inſerta; ſed fallebar. Legendum: ἣν καὶ Ἀναφορὰν τινὲς καλοῦσιν· nunc, vulgo. ea ratione hunc locum cepit *Valeſius*; & ab hoc ſcribendi modo alibi non abſtinuit *Noſter.*

6 Εἰσφορὰ ὃ τ. ν. τ. π.] Plura *Ptol. Aſcal.* l. c. Εἰσφορὰ δὲ ἐστιν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ὁπωσοῦν ἀνάγκης χρείας ἐπιδόμενον τῇ πόλει. Confer *Heraldum* Anim. in *Salm.* Obſ. VI. c. I. §. 7. &c. & *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. II. c. X.

7 Ἀποκείναι] Bis e Vett. Edd. reſtitui, a *Stephano* in Ἀποκεῖναι, nullam ob rationem, mutatum. Sedulus eſt in hiſce diſtinguendis *Phrynichus* p. 18. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀποδῶναι τὴν ἐρώτησιν, τὸ ἀποκείναι λέγει· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπηχθεσθῆναι, τὸ (ita *Vaſcoſ.*) ἀποκλεῖσαι. Adde *Euſtath.* ad Il. E. v. 12. *Thomam M.* in Ἀποκεῖναι.

8 Πρὸ τοῦ φαγεῖν] Addit *Ptol. Aſcal.* §. 5. καὶ μὴ τὸ φαγεῖν. *Thomas M.* in Ἀπονίψασθαι —— Ἀπονίψασθαι δέ φασιν οἱ Τεχνικοὶ μὴ τὸ φαγεῖν· πρὸ μέντοι τοῦ φαγεῖν, ὕδωρ κατὰ χειρὸς αἰτῆσαι. *Ariſtophani* Grammatico obſervationis laudem tribuit *Euſtathius*, ad Od. A. p. 34. Paucula ad *Ariſtoph.* Plut. v. 84. *Spanhemius*, docta ſuper hac re notavit *Heraldus*, I. Digreſſ. XXII.

BIBLIOTECA ANZ ROMA

Ἀποφορὰ [9] καὶ Ἀναφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστιν, ὁ νῦν καλούμενος φόρος· Ἀναφορὰ δὲ, ὁ ἀπὸ τῶν εὐωδῶν ἢ δυσωδῶν ἀναφερόμενος ὀσμός [10].

Ἀπέθανε καὶ Τέθνηκε διαφέρει. Ἀπέθανε μὲν νῦν, Τέθνηκε δὲ πάλαι, ὡς, Περικεπάτηται μὲν ὁ δεῖνα σήμερον, Περικεπάτηκε δὲ πάλαι.

Ἀποδόσις μὲν ἀψύχου λέγεται, Ἀποκαθάρσις δὲ, ἐμψύχου καὶ ἀνθρώπου.

Ἄρχειν καὶ Κρατεῖν διαφέρει. Ἄρχειν μὲν γὰρ, τὸ πινῶν ἕνεκα ὠφελείας προίστασθαι· Κρατεῖν δὲ, τὸ βίᾳ πινὰς ἄγειν ὑπακουομένους διὰ δουλείαν. καθὸ καὶ τῶν θηρίων κρατεῖν ἀλλ' οὐκ ἄρχειν λέγομεν.

Ἁρπαγὴ καὶ Ἁρπάγη διαφέρει [11] τοῦτο τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς, ὡς φησι Τρύφων ἐν τῷ τείτῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν ὀξυτόνως προενεγκώμεθα, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὴν ἁρπίδιον καὶ μὴ βίας ἀφαίρεσιν δηλώσει· ἐὰν δὲ βαρυτόνως ἁρπάγην, ὡς Ἀνάφην, ἐν ᾗ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι. καὶ τοῦτο Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν,

Ποτή-

ad *Tertull. aquam manuelem.* Gloſſ. *Aquam manibus*, Ὕδωρ τοῖς χερσί. *Petronius* c. XXVII. p. 97. *Aquam popoſcit ad manus.* ubi vide *Wuiwerium.*

9 Ἀποφορὰ] Inter alia, quae a librariis *Ammonio* fuerint obtruſa, haec nota ſine dubio referenda eſt, quod e ſuperiori obſervatione manifeſtum: etſi MS. hanc etiam notam agnoſcit, & in fine legit: ἢ δυσώδων φερόμενος ἄτμος. Pro εὐοδῶν. Primae Edd. εὐόδων· aliae, ἰφίδων· Vitioſe.

10 Ὀσμός.] MS. ἄτμος· Veteres Edd. praeferunt ἀσμός. Quod cum alienum videretur, in ὀσμὸς fuit mutatum. Nihil aeque temerarium; Scribendum: ἀτμός. *Cyrillus* in Lexico: Ἄτμος, ἀνάδοσις ὑγρῶν ἀναδόσεων. paria dabit *Heſychius.* Tanti eſt priſcas editiones excuſſiſſe; abſque earum auxilio in hanc cogitationem non incidiſſem.

11 Διαφέρει] Omiſſum in *Tuſ.* & *Steph.* Edd. revocavit *Vulcanius.*

12. Δάτεσθαι] Apage hanc vocem e *Comici* verſiculo, auctoritate Ill. *Bentlei* Emend. in *Men.* p. 107. Neque tamen plane hinc vocabulum removendum cenſeo, cui in Animadv. lene admovebo remedium, ubi nonnulla ad hanc notam reperies.

13 Διδραχμ', ἀλλ' ἀρτ.] *Scaliger* ad

o-

Ποτίεσθαι, τραπέζαι, ἁρπάγλῳ, διώκειν [12] χρῆσθαι.

καὶ ὁ Ἡνιόχῳ,

Τὸν παῖδα δ' ὃ δίδωμι, ἀλλ' ἁρπάγλῳ [13]
Αὐτὸς καταπυθάζομαι.

Ἄρα γ' Ἆρα [14] διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ μετὰ συσπασμὸν λεγόμενος σύνδεσμος, ἀπορηματικός ἐστιν, ὅταν ἀπορῶντες λέγωμεν, Ἆρα τέλος ἔξει τὸ πρᾶγμα; ὁ δὲ μετὰ συμπλοκήν, συλλογιστικός [15]. εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστί· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστί. φῶς ἄρα ἐστί. εἰ τοῦτο συμφέρον ποιεῖν [16], ποιητέον ἡμῖν ἄρα ἐστί.

Ἄρα γ' Ἀρτίως διαφέρει. Ἄρα μὲν γάρ ἐστι χρηστικὸν ὑπόρρημα, τὸ δ' Ἀρτίως, ὅταν τῇ ἀπηρτισμένῃ ἔργῳ τελείως. ὥστε ἁμαρτάνει Σαπφὼ, λέγουσα,

Ἀρτίως μοι ἁ χρυσοπέδιλος αὐώς [17].

ἀντὶ χρηστικῆς ὑπορρήματος. ὡσαύτως δὲ τοῖς Ἀττικοῖς Ἀρτίως σημαί-

oram libri ſui poſuerat δίδωμι. Pro ἁρπάγλῳ omnino ſcribi debet ἁρπαγῇ, & *raptus* intelligi. quae quamvis trita ſit vocis ſignificatio, *Menandri* uſu propterea eam aſſeruit *Ammonius*, ut differentia, quam tradit, eo melius pateſieret. Pari ratione verſatur *Noſter* in Εὐρῶ & in Οἰνεῖ. Miror, potuiſſe reperiri, qui de *harpagine* hoc in verſu cogitandum cenſuerint. Eo ſenſu *Menandri* verſus accipiendus, quo *Antiphanis* hicce in Ganymede:

Τῆς ἁρπαγῆς ὃ παιδὸς εἰ ξένοιδά τι.

apud *Athen.* X, p. 459. A.

14. Ἆρα γ' Ἆρα δ'.] In *Etymologico M.* p. 134. in Ἆρα legitur: ζήτει εἰς τὰς διαφοράς. quae verba a MS. *Leid.* abſunt. Nota videtur ſtudioſi, libellum de verborum differentiis citantis. Vocularum ἆρα & ἄρα diſcrimen ocurrit in *Herennio Phil.* & in *Cyrilli* Lex. MS. iiſdem fere verbis, quibus utitur *Noſter*.

15 Συνολλὼ, συλλογιστικός·] MS. συλλογιστικὸν συλλαβιστικός.

16 Συμφέρει ποιεῖν] In *Cyrilli* Lex. εἰ τοῦτο συμφέρειν ποιεῖ. Lege: συμφέρει ποιεῖν· idque malim in *Amm.* Indidem & ex *Herennio* pro ἀπορῶντες lege διαπορῶντες.

17 Αὐώς.] Priores Editiones omnes legebant: αὖ, ὡς ἀνὴρ χρηστ. *Scaliger*-

σημαίνει αὐτῆς τ' ὥρας. τὸ δ' Ἄρι [19] ᾠδὰ Ἀλκαϊκός· καὶ ἐπὶ τῶν παροιχομένων.

Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον διαφέρει [19]. Ἀράχνη μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος, καὶ ἀδετέρως τὸ Ἀράχνιον· ἀρσενικῶς δὲ ὁ Ἀράχνης, τὸ ζῶον.

Ἄρνες καὶ Ἀρνειοὶ διαφέρουσιν. Ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοί.

Ὡς δὲ [20] λύκοι ἄρνεσσιν ἐπώρουσαν.

Ἀρνειοὶ δὲ, οἱ τελείους τῇ ἡλικίᾳ.

Ἀρνειὸν μὲν ἔγωγε εἴπω πιμελιμάλλῳ,
Ὅστε οἰῶν μέγα πῶυ διέρχεται ἀργεννάων.

Ἄρρωστος καὶ Ἀῤῥωστῶν διαφέρει. Ἄρρωστος μὲν γὰρ, ὁ νοσῶν· Ἀῤῥωστῶν δέ ἐστιν ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὁρέξεις, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀῤῥωστεῖν τῷ Νοσεῖν διαφέρει. Ἀῤῥωστεῖ μὲν γὰρ ὁ κακεκτῶν τὸ σῶμα· Νοσεῖ δὲ ὁ κλινήρης.

Ἀῤ-

ligeri est, & *Vulcanii* emendatio, quam recepi, quia videbatur dubio plane vacua. *Aeoles*, ἵνα ὦσι δύο φωνήεντα μεταξὺ, συνιζάσει, τὸ υ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀὴρ, αὔρη, καὶ ἀὼς, αὔως. observante *Scholiasta Pindari* ad Pythion. Od. II. v. 52.

11 Τὸ δ' Ἄρι] Cum futuro cultiores Attici jungere non solent, qua de re notat Cl. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 729. Conser etiam *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 3.

19 Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον διαφέρει.] Si receptae hujus loci lectioni credendum, Ἀράχνη & Ἀράχνιον nihil differunt; sed vero locus sine ulla dubitatione mendosus, hac videtur ratione sanandus: Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον Ἀράχνης διαφέρει. Cave credas, angustis hisce finibus Veterum usum a me coërceri, qui Grammaticorum tantum placita in lucem protraho. *Hesychius*: Ἀράχνη, ἀπὸ διθείας ὁ Ἀράχνης· Αἰολικῶς Λαΐου. Eandem, quam Noster tradit, differentiam exponunt *Etymol.* p. 135. v. 2. & *Thomas M.* in v. *Tzetzes* ad *Hesiodi* Ἔργ. v. 475. Ἀράχνη ἐστὶ τὸ ζωύφιον· Ἀράχνιον τὸ παρ' αὐτῷ ὑφαινόμενον. Scripserat is Ἀράχνης ἐστὶ τὸ ζ. uti constat ex iis, quae notat ad v. 777. *Cornelius Fronto*: *Araneum, quod textum est; Aranea, quae texit.* Discrimen adnotare non praetermisit *Suidas* in Ἀράχνη, ubi fragmina conservavit venustissima, quae dum obscura videbantur *Kustero*, non meminerat is

Ἀῤῥωδεῖν καὶ Ὀῤῥωδεῖν διαφέρ[21]. τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο, σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι. ὕπως γὰρ ἐξηγοῦνται τὴν λέξιν· Ὄῤῥω λέγεται ὁ περὶ τὰς γλουτὰς τόπος, ὃν τινες ταὐτὸν λέγουσιν· ὅθεν καὶ τὴν ὀρνέων ὁ τόπος ὕτος ὀῤῥοπύγιον[22] καλεῖται, οὐχ, ὡς τινες ἀγνοοῦντες, ὀρθοπύγιον. ἐτύμως δ' εἴρηται, ὄρος ὢν[23] τῆς πυγῆς, καὶ οἱονεὶ ὀρεπύγιον. οἱ δ' εὐλαβούμενοι περί τινος, ἀναστολὰς εἰώθασι τὸ αἰδοῖον, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποστέλλειν εἰώθασι τὴν ὐρὰν, ὅταν εὐλαβῆται[24]. εὐλόγως ἂν ἐπὶ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ ὀῤῥωδεῖν εἴρηται ἐπὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι. καὶ Εὐριπίδης τὴν Περσέα λέγοντα εἰσάγει,

Τὰς συμφορὰς[25] γὰρ τῶν κακῶς πεπραχότων
Οὐπώποθ' ὕβρεισ' αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν.

καὶ τὸ μὴ Ὀῤῥωδεῖν τοιοῦτον. τὸ δ' Ἀῤῥωδεῖν, οἷον κτέρησιν, τοῦτ' ἔστι, μὴ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ τεθαῤῥηκέναι.

Ἀσφό-

is *Catulliani ſacculi aranearum pleni.*

20 Ὡς δ'] *Hom.* Il. Π. v. 352. Verſus, qui ſequuntur, ſunt in Il. Γ. v. 197. & 198. e quibus voces διέχει δ' ἀμφοτέρω abſunt a Vett. Edd.

21 Ἀῤῥωδεῖν καὶ Ὀῤῥωδεῖν δ.] Nonnulla in Animadverſ. ex hac nota copioſius illuſtrabo, quam integram propemodum ſub *Herennii Philonis* nomine deſcripſit *Euſtathius* ad Il. M. p. 867. & ad Odyſſ. T. p. 705. Eundem auctorem citat in v. Ἀῤῥωδεῖν *Phavorinus Camers*, non aliunde quam ex *Euſtath.* edoctus. Diſcrimen porro ab *Etymologo*, *Moſchopulo*, & aliis fuit adnotatum.

22 Οὗτος ὀῤῥοπύγιον] *Vulcanii* Ed. τοῦτος. Perperam MS. cum Vett. Edd. ὁ. ὀῤῥάπυγον· *Euſtath.* habet ὀρεπύγιον· *Pollux* II. 182. ὀῤῥοπύγιον. *Martialis* III. Epigr. 93. *anatis orropygium.* Quod *Ammonius* damnat, ὀρθοπύγιον habes in Gloſſ. ad v. *Clunis.* & in *Eratoſthen.* Cataſter. c. XLI.

23 Ὄρος ὢν] Priores Edd. ὄῤῥος ὢν τ. MS. & *Euſtath.* ὄρος ὢν τ. Id in ὄρος mutatum in textum reſtitui, & mox pro ὀρεπύγιον poſui ὀρεπ. debeo hanc obſervationem *Georg. Merulae*, qui ad *Martial. orropygium* exponit *terminum pygae.*

24 Εὐλαβῆται] *Steph.* & *Vulc.* εὐλαβεῖται. Vett. Edd. εὐλάβηται.

25 Τὰς συμφορὰς] E MS. haec lectio a *Voſſio* enotatur: Τὰς γὰρ συμφορὰς τ. κ. πεπραχότων ἐδικαίωθ' ὕβρεις αὐτὸς ὁ π. Quod in ſola *Vulc.*

Ἀσφόδελος καὶ Ἀσφοδελὸς διαφέρει. περισπωμένως μὲν γάρ, τὸ φυτόν. ὀξυτόνως δ' ὁ τόπος.

—— κατ' [26] ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀστεῖος καὶ Ἀστικὸς διαφέρει. Ἀστεῖος μὲν γάρ, ὁ πιθανὸς καὶ χαρίεις, ἢ καθόλου ὁ πολιτικῇ ὁμιλίᾳ· Ἀστικὸς δὲ, ὁ ἐν ἄστει [27] διαφερόντως.

Ἄφρον καὶ Ἀφὴς διαφέρει. Ἄφρον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζῴδιον, οἷον Ὠρίων, Ἀρκτος. Ἀφὴς δὲ, ὁ εἷς.

Ἀτέχνως καὶ Ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν περισπώμενον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, καὶ ἀμαθῶς. τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καὶ ἀδόλως [28] καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἄντικρυς, ἢ φανερῶς.

Ἀτιμῆται καὶ Ἀλιμάζεται διαφέρει. Ἀλιμῆται μὲν γάρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὁλοχερεῖ ἀτιμίᾳ [29]. Ἀλιμάζεται δὲ ὁ ὑπερζημιούμενος ἔν τινι πράγματι.

Ἄπλα. ψιλούμενον καὶ δασυνόμενον διαφέρει. ψιλούμενον μὲν

Edit. deerat, αὐτὸς libro ſuo adſcripſerat *Scaliger*, ante ὕβρεως inſerendum. Pro περισχόντων ex *Stobaeo* περιεργόντων edidit *Barneſius*, qui optimo jure hoc fragmentum ad Andromedam retulit.

26 Καὶ' ἀσφ.] Od. Λ. v. 538. & alibi.

27 Ὁ ἐν ἄστει] Vett. Edd. legunt: ὁ ἐν ἄστυ δ'. Dubitari etiam poteſt, ſcripſeritne *Amm.* Ἀστικὸς an Ἀστυκὸς, cum utraque ſit in uſu ſcriptura, monente Clar. *Hemſterhuiſ.* ad *Poll.* IX. 17. qui ſuper diſcrimine inter Ἀστικὸς & Ἀστεῖος etiam notat. Apud *Moſchop.* in Ἄστυ, legitur Ἀστυκὸς ὁ πολίτης· ἐστεῖος δὲ &c. *Longus* IV. p. 125. γαλόφρων ἀστυκῆς ὑφαρπασίας, *urbicae luxuriae deliciis* vocat *Apul.* Metam. VII. p. 190. *Demoſth.* contra Callicl. p. 735. A. hominis meminit, qui rus aſpernabatur, καὶ μᾶλλον ἀστυκῶς. Altera ſcribendi forma in libris eſt frequentior.

28 Ἀδόλως] Repoſui eam lectionem, quam probat MS. a *Kuſtero* etiam ad *Suid.* T. I. p. 369. indicatam, pro ἀδήλως. *Heſych.* in Τίχη, Ἀτυχῶς, ἀδόλως. Confer *Didymum* apud *Schol. Pindari* ad Nemeon. I. v. 36. & de ſignificandi diſcrimine *Schol.* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 109. *Spanhemium*, *Harpocrat.* in v.

Ἀ γὰρ σημαίνει τὸ πινά. δασυνόμενον δὲ, τὸ ἄπινα.

Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον· Ἀτέλεστον δὲ, τὸ ἀδιάτον τελεσθῆναι. οἱ δὲ ἐναλλάσσοντες ταῦτα, ἀκυρολογοῦσιν.

Αὐχλὼ καὶ Δέρη διαφέρει. Αὐχλὼ μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου· Δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν, καθ' ὃ ἐστὶν ἡ φάρυγξ [30].

Αὖθις καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ σ διαφέρει. τὸ μὲν Αὖθις ἐπὶ τὸ πάλιν, ἢ μὴ ταῦτα· τὸ δ' Αὖθι, αὐτόθι. κακῶς δὲ Καλλίμαχός [31] φησι·

Αὖθι τό δ' ἐνδύομαι. ἀντὶ τοῦ μὴ ταῦτα.

Αὖθις [32] διαφέρει μὲν τοῦ θ, σημαίνει τὸ πάλιν· διαφέρει δὲ τοῦ τ, τὸ ὕστερον.

Ἄχει χωρὶς τοῦ σ, τραγικὸν ὑπόρρημα· Ἄχεις δὲ μετὰ τοῦ σ, ἀντὶ τοῦ ἀχεικῶς [33]. Ὅμηρος, Ἄχεις ἀπηλοίησεν· οἷον ἀχεικῶς ἀπέκαψεν.

Βασι-

v. & *Mauſſac.* Quae in ultima nota leguntur, ἄντικρυς ἢ φανερῶς ab alia manu videntur adjecta.

29 Ὁλοχερεῖ ἀτιμίᾳ] *Ptol. Aſcal.* §. 116. ὁλοχερῆ ἀτιμίαν. Vide ad hanc notam *Moſchop.* in Ἀτιμάω. & *Schol. Soph.* ad Aj. v. 1149.

30 Φάρυγξ] MS. vitioſe φάρυγξ. Recte in Schedis *Aſcalon.* qui diligentiſſime hanc obſervationem tranſcripſit. *Thomas M.* Αὐχλὼ, τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου· ——— Δέρη δὲ, τὸ ἔμπροσθεν. ubi non ſatis adcurate vulgatur.

31 Καλλίμαχος] Fragmentum eſt inter *Bentlejana* CCLXXXVI.

32 Αὖθις] Vulgatam ſequi maluí, quam Vett. Edd. & MS. lectionem: Αὖτις διαφέρει μὲν τοῦ τ σημαίνει τὸ πάλιν· διαφέρει δὲ τοῦ θ, τὸ ὕστερον. *Tzetzes* ad *Heſiod.* Ἔργ. v. 157, Τὸ αὖτις φασὶν ἐπὶ τοῦ εἰς τύπτω τίθεσθαι· τὸ δὲ αὖθις ἐπὶ τοῦ πάλιν καὶ ἐν δευτέρῳ. ἐγὼ δὲ Ἰωνικῶς μὲν αὖτις φημὶ λέγεσθαι ἐπ' ἀμφοτέρων, ψιλοῦσι γὰρ οἱ Ἴωνες. quocum conſentiunt *Helladius* in Chreſtom. p. 24. & *Corinthius* de Dial. Jon. Τὸ πάλιν αὖτις ἀεὶ λέγουσι, καὶ οὐκ αὖθις. In MS. *Homeri* Cod. memini me αὖτις reperire, ubi editi libri αὖθις praeferunt. Il. A. 425, 513. 522. B. 276. Γ. 36. &c.

33 Ἀχεικῶς] Hanc notam e MS.

B.

Βασιλεὺς, Κοίρανος [34], καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστιν ὁ παρόθεν ἢ ἀπὸ γένους [35] τὴν ἀρχὴν παραλαβών· Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν, οἷος ἦν πρὸ τῆς μήνιδος ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὡς ὄγε κοιρανέων διέπε στρατόν.

Ἡγεμὼν [36] δέ ἐστιν ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος, ὡς ὁ ποιητής φησιν,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

Βάρβαρον καὶ Βαρβαρικὸν διαφέρει. Βάρβαρον μὲν γάρ ἐστιν ὄνομα τὸ ὑχ' ἑλλήνικὸν· Βαρβαρικὸν δὲ, τὸ τῶν βαρβάρων. Βά-

longe auctiorem edidi; nam in prioribus Edd. legebatur ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἀπέκρυψεν. intermedia, quae post vocem ἀκριβῶς inserui, universa suppeditavit MS. Ὅμηρος ἄχεϊ (edidi ἄχεις) ἀπηλοίησιν (Il. Δ. v. 522.) οἷον ἀκριβῶς. Lacunam animadvertit *Nunnesius*, & *Homeri* versum excidisse judicavit ad *Phryn.* p. 2. *Hesych.* Ἄχεις ἀπηλοίησιν, πανταχῶς ἀπέκρυψεν. emendante Cl. *Alberti*.

34 Κοίρανος] Apud *Ptol. Ascal.* §. 52. legebatur Τύρανος. Prius agnoscunt, qui *Amm.* descripserunt, fictus *Herennius Philo*, *Eustath.* ad Od. Σ. p. 659. & *Thomas M.* Versuum *Homeri* prior est in Il. B. 207. alter initium Il. Γ.

35 Ἢ ἀπὸ γένους] Malim ἢ ἄκρως ἀπὸ γένους. ex *Thom. M.*

36 Ἡγεμὼν] Propric secundum Gramm. *dux itineris*. *Zonaras* in Lex. Ἡγεμὼν, ὁ τὴν ὁδὸν ἡγούμενος. Ξενοφῶν· καὶ τὸν Ἡγεμόνα δίσασιν ὡδηγεδίδασκεν αὐτοῖς. Ex hoc *Zonarae* libro MS. in Biblioth. *Jo. Sambuci* V. C. quae, ad *Xenophontem* spectantia, excerpserat *Leunclavius*, in libro quodam *Vossiano* reperire licet; sed pleraque omnia leguntur apud *Suidam*.

37. Ἄνθρωπος] MS. lectio, ὁ βασιλεὺς ἄξιος ὢν· unde originem traxerit, non difficulter dignosci potest; praesertim cum in prima Edit. *Aldina* vulgatum sit ἄνος. uti plerumque alias in eadem pro ἄνθρωπος. & pro πατὴρ ubique πῆρ. quae scribendi

Βάραθρος καὶ Βάραθρον ἀμφέρει. Βάραθρος μὲν γὰρ, ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος [37]· Βάραθρον δὲ, ὄρυγμά τι Ἀθήνησιν [38], εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον, ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταδικαζομένους ἔβαλλον εἰς τὴν Κεάδα [39].

Βασιλεῖα καὶ Βασίλεια [40] ἀμφέρει· τροπικῶς μὲν ἡ βασιλέως ἀρχή· τροπικῶς δὲ, ἡ βασιλέως γυνή.

Ὑάλεις μὲν γάρ ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον, λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου [41].

Βάσανος, ἥ τε δοκιμασία, καὶ ἡ τῆς πληγῶν.

Βασκαίνειν δ' μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ συκοφαντεῖν ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Ἂν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνουσιν [42].

Βεβλῆσθαι καὶ Οὐτᾶσθαι ἀμφέρει. Βεβλῆσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ βολῆς τετρῶσθαι, καὶ ἐκ τῆς ἐναντίων· Οὐτᾶσθαι δὲ, τὸ ἐκ χειρὸς τετρῶσθαι.

Βιοῦν

bendi compendia pervulgata sunt.

38 Ἀθήνησιν] Omisit *Thom. M.* In situ finiendo ab aliis dissentit Lexici Rhetor. *Auctor* in Bibl. *Coislin.* p. 491. Βάραθρον, —— Ἀθήνησι δὲ ὄρυγμά τι ἐν Κεραμεικῷ δήμου τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. ubi fortasse Κεραμεικῷ legendum.

39 Κεάδα] Quando Viri in literis primarii super hujus vocis scriptura diversum sentiunt, vulgatam intactam reliquisse, magis videbatur verecundum. *Leopardus* in *Ammonio* Καιάδαν reponendum censuit XIII. Emend. XIV. *Dukerus* ad *Thucyd.* I. c CXXXV. p. 87. *propius*, inquit, *ad scripturam vulgatam corrigi poterat* εἰς τὴν Κιάδαν. In Lex. *Coislin.* l. c. habes etiam εἰς τὴν Κιάδα· & Eruditissimi quique hic mirabiliter fluctuant. Καιάδας scribit *Scaliger* Conject. in *Varr.* p. 224. Κάιδας, *Schottus* in Observ. V. c. I. p. 203. Fere omiseram monere, in *Amm.* MS. εἰς τὴν κίαδα legi.

40. Βασίλεια.] *Thomas M.* Βασίλεια γυνὴ, —— Βασίλισσα ἡ γυνὴ ἐδοκεῖ τοῖς ἀρχαίοις εἶναι. A *Phrynicho* etiam tanquam Atticum probatur Βασίλεια· ubi notat *Nunnes.* Ad hanc videtur rationem refingendus *Hesychius*: Βασιλὴ, ἡ βασίλεια· Σοφοκλῆς Ἰφιγενείᾳ. In Veteri Glossario MS. offendi *Basilla*, *regina.*

41 Ὑπὸ Φιλίππου] Legendum: ὡς Ποσείδιππος. idoneum huic emendationi *Auctorem* in Animadv. producam. Γὰρ accessit e MS.

42 Βασκαίνουσιν] Apud *Demosth.*

Βιοῦν καὶ Ζῆν διαφέρει. Βιῶν μὲν γάρ, ὅτι ἀνθρώπων μόνων λέγεται· Ζῆν δὲ, ὅτι ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. Ἤδη δέ ποτε καὶ ἐπὶ φυτῶν [44].

Βίος Ζωῆς διαφέρει. Βίος μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν τάσσεται ζώων, τουτέστιν ἀνθρώπων μόνων· Ζωὴ δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων. ὁπόθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὁρίσατο εἴπως, Βίος ἐστὶ λογικὴ ζωή. ὁ μὲν ἐπὶ τῶν θηρίων βίον τάσσων ἀκυρολογεῖ [45].

Βιῶναι μὲν ὅτι τὸ ζῆν· Βιοτεύειν [46] δὲ, τὸ ποιεῖν τὰ τοιαῦτα τὸν βίον. Βιῶν μὲν φήσομεν ἀνθρώπους· Ζῆν δὲ καὶ τὸ ἄλογον ζῶον.

Βλέπειν καὶ Θεᾶσθαι διαφέρουσιν· Βλέπειν μὲν γὰρ κυρίως, τὸ ὁρᾶν τι ὁποσῶν [47]· Θεᾶσθαι δὲ, τὸ ὁρᾶν τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πάλιν, παγκράτιον, γεωμετρίαν.

Βλέφαρα καὶ Βλεφαρίδες διαφέρουσι. Βλέφαρα μὲν γάρ ἐστιν αὐτὰ τὰ ἐπικλείσματα δέρματα [48]· Βλεφαρίδες δὲ, αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων.

Βίος

p. 340. C. recte legitur βασκανίαι, is scilicet, quem συκοφάντην vocaverat: fieri tamen potest, ut βασκαίνειν posuerit *Ammonius*. Eundem *Demosth.* locum respicit *Harpocrat.* Βασκανίαι, ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς, καὶ μόμφαι, καὶ συκοφαντίαι. Alia addit ex p. 37. B. C. *Thomas M.* in Βασκαίνω. Quibus plura adjungi, nihil necesse est. *Hesychius*: Βάσκανος, ——— ὁ συκοφάντης ὡς παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν. In *Amm.* edidi τὸ συκοφαντεῖν· Vett. Edd. sequutus.

43 Μόνων] MS. μόνον· *Thomas M.* in Βιῶν ——— Ζῆν ὃ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων· tum adfert *Aristotelis* definitionem, quam in sequenti observatione posuit *Ammonius*. Pro ἄλλων *Thomas* forsan ἀλόγων scripserat.

44 Ἐπὶ φυτῶν] Licuit id ipsum *Antipbonti*, e quo hanc φύσιν enotavit in v. Ἐμβίωσις· *Harpocration*: ἡ σύνοδος ἢ ξύλα ἐμβίωσις γίνοιτο· ubi vide *Valesium*, & *Gronovium*.

45 Ἀκυρολογεῖ] Itaque etiam *Xenophon* secundum Grammatici nostri placita ἀκυρολογεῖ, quem hoc sensu vocem βίος usurpasse constat. Lex. *Coislin.* Biblioth. p. 481. Βίος ἐπὶ συνουσίας, (L. ἑστίας) Ἡγήσιππος, Μένανδρος Δημιουργῷ. ——— Βίος ἐπὶ ἀλόγων ζώων. Ξενοφῶν ἀπομνημονεύμασιν.

46 Βιῶναι ——— Βιοτεύειν] Significationis discrimen neque *Hesychius* praetermisit: Βιῶν καὶ Βιοτεύειν. (adde: Ἀριστοφάνης) Βιῶν μὲν τὸ ἐξάγειν τὸν ζῆν· Βιοτεύειν δὲ τὸ ποιεῖν τὰ αὐτὰ

τ

Βό@ καὶ Βόει@ [49] Διαφέρ. Βό@ μὲν γὰρ πᾶς ἐστιν ἐπὶ ζῶν@· Βόει@ δὲ, ὁ τῆ νεκρᾷ.

Βούλῃ καὶ Βέλῃ Διαφέρ. τὸ Βούλῃ μὲν γὰρ ὁρμητικὸν ἐστιν, οἷον βούλῃ σχολάσαιμι [50]. τὸ Βέλῃ δὲ, διαχλιαῶς, οἷον βέλῃ πορευσώμεθα.

Βοηθεῖ μὲν ὁ συνὼν, Ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων· Συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν· Ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ διχησιμεύων· Ἀμύνῃ δὲ ὁ πεπορθημέν@ ὑπὲρ τῆ ἀπολωλότ@ [51].

Βεκολεῖν καὶ Ἐξαπατᾶν Διαφέρ. Βεκολεῖν μὲν ἐστι τὸ ἐπιπλεῖστον ἀεὶ ψευδολογίζεσθαι· Ἐξαπατᾶν δὲ, τὸ περὶ οὗ [52] πράγματα συναρπάζειν.

Βεβουλεῦσθαι ἢ Βεβεῦσθαι Διαφέρ. Βεβουλεῦσθαι μὲν γάρ ἐστι ταυτὸν τῷ σκέψασθαι· Βεβεῦσθαι δὲ, τὸ ἐνθυμηθῆναί τι, καὶ συνθέσθαι κακόν. οἷον βεβεῦσθαι φόνον, ἢ ἱερσυλίαν.

Βούλεσθαι μὲν ἐπὶ μόνῳ λεκτέον τῷ λογικῷ· τὸ δὲ Θέλειν, καὶ ἐπὶ ἀλόγῳ ζώῳ.

Βλύειν

τὸ βίου. Posteriori usu verbum βιοτεύειν adhibuit *Thucyd.* I. c. XI. priori vero, I. c. XXXI. quo etiam pertinet *Hesych.* Gloſſa: Βιοτεύειν, τὸ ζῆν· Θουκυδίδης. Quae porro apud *Ammonium* ſequuntur: Βιῶν μὲ φάσεμβρ κ. τ. λ. aliena videntur.

47 Ὀπωσῶν] Curatius ſcribes: Ὀπωσοῦν· *Thomas M.* Βλέπειν, τὸ ἁπλῶς ὁρᾶν.

48 Ἐπικλειόμενα δ.] MS. τὰ ἐπικλυόμενα δώματα· Vitioſe.

49 Βόες καὶ Βόειος δ.] Ex *Ammonii* mente repones: Βοὸς πᾶς καὶ Βόειος δ. Etymologici M. *Auctor* p. 203. v. 31. Βοὸς πόδα] Οἱ μὲν Ἀττικοὶ ἐπὶ ζώνη@ λέγουσιν, ἐπὶ δὲ τῶν τετραπόδων Βόειον πόδα φασίν. —— καὶ εἰς τὰς διαφορὰς, βοὸς πᾶς, ὁ δὲ ζῶντ@, Βόει@ ὁ ἐπὶ πεῤῥᾷ. ubi *Ammonii* meminit *Sylburgius*. Quam vana ſit haec diſtinctio, non difficulter oſtendi poſſet.

50 Σχολάσαιμι] Ex Vett. Edd. recepi, a quibus *Steph.* & *Vulc.* receſſerant, edendo: σχολάσαί μοι.

51 Ὑπὲρ δ' ἀπολωλότ@.] Nulla vix apud nos eſt dubitatio, quin ſcripſerit *Ammonius*: Ἀμύνῃ δ' ὁ τιμωρούμεν@ ὑπὲρ δ' πεπονθότ@· quâ injuriae ſibi illatae vindictam ſumit. *Thomas M.* Ἀμύνῃ δ', ὁ ὑπὲρ δ' πεπονθότ@ κακῶς τῷ διεφθαρότι μαχόμεν@. Reliqua quae ibidem notat, cum *Amm.* etiam comparari poterunt.

52 Περὶ οὗ] Vett. Edd. περὶ οὗ MS. περὶ ᾧ, Utrumque mendoſum eſt.

53

Βλύειν καὶ Βρύειν ἀφαφέρει [53]. Βρύειν μὲν γὰρ, ἐπὶ τῆ ἀνθεῖν· Βλύειν δὲ ἐπὶ τῆ ἀναβάλλειν.

Βρύχειν καὶ Βρύχειν ἀφαφέρει. Βρύχειν μὲν γὰρ ἀπὸ τῆ κ, τοῖς ὀδοῦσι· Βρύχειν δὲ ἀπὸ τῆ χ, ἐπὶ λέοντος τὸ βρύχεσθαι [54].

Βωμὸς, Ἑστία, Ἑλάα καὶ Μέγαρον ἀφαφέρουσι. καθὰ καὶ Ἀμμώνιος ὁ Λαμπευὺς [55] ὁ πρώτῳ περὶ θυσιῶν. φησὶ γὰρ, Βωμοὶ μὲν γὰρ, οἱ τὰς προβάσεις ἔχοντες· Ἑλάα δὲ, ἡ προὸς τῷ βιωλικῷ [56] γινομένη, ἐστὶ τῆς τάδε πολυεσία. τὸ δὲ Μέγαρον, ἡ περιφερομένη Ἑστία, ἔνθα τὰ μυστικὰ τῆ Δήμητρος. πρὸς δ' Ὁμήρῳ ἡ Ἑλάα, ἡ αὐτὴ

53 Βλύειν καὶ Βρύειν δ.] Differentiam obſervat etiam *Moſchop.* verbum Βρύειν, a recentioribus ἐπὶ ὑδάτων πηγιμαίων uſurpari coepiſſe, obſervat *Euſtathius* ad Il. P. p. 1126. Utrumque verbum uſus eſt pervulgati, & elegantiſſimis figuris dedit originem.

54 Τὸ βρύχεσθαι.] Neque βρύχειν, neque etiam βρύχεσθαι, ſed βρυχᾶσθαι *de leonum fremitu* uſurpari, cum aliis monuit *Amm.* in v. Φωνεῖν. ex levi indicio hanc Grammatici notam mutilam eſſe animadverti; interea, dum quis ſive receptam lectionem tueatur, ſeu e ſcripto libro meliorem adferat, hac ratione medicinam tentabo: Βρύχειν καὶ Βρύχειν ἀφαφέρει. Βρύχειν μὲν γὰρ ἀπὸ τῆ κ, τὸ ἐσθίειν· Βρύχειν δὲ ἀπὸ τῆ χ, τοῖς ὀδοῦσι. ἐπὶ δὲ λέοντος τὸ βρυχᾶσθαι. Ne quis conjecturam, cui parum tribuo, abſurdam dictitet, paucula ſubjiciam. *Thomas M.* Βρύχειν τὸ ὀδοῦσι, ἀ τρύζειν· malo: τρίζειν. Aliquoties verbum βρύχειν in verſione Antiqui Foed. Graeca occurrit, a *Luca* etiam uſurpatum. *Heſychius* in Βρυσμὸς, Βρύχειν interpretatur τοῖς ὀδοῦσι τρίζοντα, ψόφον ἀπειλεῖν. Non ignoro, Βρύχεσθαι a *Suida* exponi τὰς ὀδόντας τρίζεσθαι. (ita MS.) Sed ſimul etiam novi, *Suidae* errorem non cadere in *Amm.* qui probe perſpexerat, Βρύχειν *rodendi* & *erodendo comedendi* poteſtate pollere. Recte *Schol. Ariſtoph.* in Lyſiſtr. v. 367. Βρύχεσθαι reddidit ἐσθίεσθαι, δάκνεσθαι. *Diphilus* apud *Athen.* VII. p. 292. C. Βρυχὴ κοὐ σαθρᾷ. Philoctetа, quem gangraena corrodebat, Βρύχομαι, inquit in *Soph.* Phil. v. 742. ubi libri typis excuſi praeferunt Βρύχομαι, prius libro ſuo adſcripſerat *Scaliger.* Omnino conferri debet *Barneſ.* ad *Eurip.* Cyclop. v. 371. Quanquam notularum modulum fere exceſſi, non reticenda tamen, quae conjecturae noſtrae obmoveri poterit, *Cyrilli* nota in Lex. MS. Βρύχει, μαίνει, τῆ ὃ κυρίως ἐπὶ δὲ λέοντος τάττει.

55 Λαμπευὺς.] *Mauſſaco* non diſplicuit haec ſcriptura, ad *Harpocr.* in v. Θύλος. diſplicuit, neque inju-

αὐτὴ καὶ Ἑστία καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς καὶ τῷ βάσιν σημαίνῃ.

Χρύσειοι δ' ἄρα θεοὶ εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν.

ἀντὶ τῶν ἐπὶ βάσεων. καὶ ἡ Ἑστία σημαίνει τὸν οἶκον.

Ἑστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος.

καὶ Ἀνέστιος, ὁ ἄοικος παρ' Ἡσιόδῳ [58]. καὶ ἡ σωματοειδὴς θεὸς Ἑστία ἐστίν.

Ἥν καὶ Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

ἰδίως

Injuria, *Fabricio* Bibl. Gr. L. IV. c. 26. p. 171. Certo conſtat, Λαμπρῶς ſcribendum, & mox σαφέστατος.

56 Τῷ βιωτικῷ] Vett. Edd. βιωτικόν. Quae ſequuntur primum non videbantur abſque ſcripti Codicis auxilio poſſe emendari: nunc aliter cenſeo. Cl. *Dukerus*, cujus ego ſententiam, cum ſuper hoc loco, tum ſuper aliis, verecunde rogaveram, nuper admodum me per literas monuit, in lectione, quam habet *Euſtathius* ad Od. Z. p. 1564. (ed. *Baſ.* p. 265.) ſibi videri acquieſcendum: Ἐχάρη ὁ σοφὸς βιωτικῷ γινομένῳ χρῆσιν ἐπὶ γῆς. τὰ δὲ πολυτελῆ Ἑστίᾳ. Nihil verius dici potuit. *Euſtathii* locus me praeterierat. Caput XI. libri primi Animadverſ. noſtrarum ante typis erat excuſum, quam Cl. *Dukeri* literas acceperam; ejus rei velim lector meminerit. Quae ibi a me ſunt producta, nondum tamen repudio; fieri enim potuit, ut ante *Euſtathii* aevum quarumdam vocum jacturam fecerit *Ammonius*, a cujus vulgata lectione dedi operam ut ne haec editio recederet.

57 Χρύσειοι] *Hom.* Od. H. v. 100. in ſequenti verſu, qui eſt in Od. E. v. 159. Veterum auctoritate motus Ἰσίη vulgavit *Barneſius*.

58 Παρ' Ἡσιόδῳ] Haud facile niſi curioſiori ſuſpicionem vitii hic locus moveret, a cujus tamen recepta lectione non diſcedendum credidi, quamquam remedium adeſſet vulneri ſanando praeſentiſſimum, & vitii origo clariſſimum in modum pateret. Pro Ἑστία ἐστίν. Ἥν ſcribendum Ἑστία. Ἴστω· & ad hanc rationem integer locus erit conſtituendus: Καὶ ἀνέστιος ὁ ἄοικος. Παρ' Ἡσιόδῳ καὶ ἡ σ. θεὸς Ἑστία, Ἴστω, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

qui verſus eſt in *Heſiodi* Theogon. 454. Ἀνέστιος non ab *Heſiodo*, ſed *Homero* Il. I. v. 63. adhibetur. Notanda vero *Heſiodei* verſiculi lectio apud *Euſtath.* l. c. Ἴστω καὶ δήμητρα καὶ ἴην χρυσοπέδιλον· in vulgatis *Heſiodi* Edd. pro ἴην extat Ἥρην. & quidem rectius: adjectum χρυσο-

Ἴδας δὲ Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ὁ τείτῳ τῆς κατὰ πόλιν [59] βωμὸς θεῶν φησιν, ἐχάρας δ' ἡρώων· ὡς δὲ Εὐριπίδης Ἐχάρα ἀντὶ τοῦ βωμῷ κεῖται ὁ Πλειαδένης,

Μηλοσφαγεῖτε [60] δαιμόνων ἐπ' ἐχάραις.

καὶ Σοφοκλῆς ὁ Χρύσῃ.

Γ.

Γαμήλιος [61] ἡ Ἐπιθαλάμιος ἀμφιφέρει. Ἐπιθαλάμιος μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τοῦ θαλάμου ἢ γαμικῆς γραφὲν ποίημα· ὁ δὲ Γαμήλιος ὁ ἀθικόμενος χόρῳ. τάττοιτο [62] δ' ἂν καὶ ἡ δωρεὰς ὁ γάμῳ διδομένης.

Γεγενῆσθαι ἐσφύμβῳ τὸ ὡσανεὶ γεγενημένον. Γεγονέναι δὲ, τὸ ἄψυχον σῶμα.

Γενέθλια ἡ γενέσια ἀμφιφέρει. [63] ὅτι μὲν γὰρ Γενέθλια παίσεις ὅτι

πόλιν differentiae videtur dediſſe originem.

59 Τῶν κατὰ πόλιν] MS. (e quo ad reliquam notam nihil differentiae enotaverat *Voſſius*) lectio, minime contemnenda: ἢ κατὰ πολύ. conjecturam ſuggeſſit, quam in Animadv. exponam.

60 Μηλοσφαγεῖτε] Non potui me continere, quin mutarem vulgatam; Μῆλα φάγοι. in qua emendanda non omnes idem ſentiunt. Μηλοσφαγεῖτε emendarunt *Meurſius* in Euripide p. 117. ex *Euſtathio* *Berglerus* ad *Alciphr.* II. Ep. 3. p. 239. & *Barneſius* ad *Eurip.* fragm. p. 490. Μηλοσφαγεῖ) malucrunt *Vulcanius*, *Scaliger*, & *Vineſius*, *Kuſtero* citatus ad *Ariſtoph.* Aves v. 1232. Ad Priorum mentem textum emendavi. nam *Berkelii* ad *Steph.* in Εὐμοί, & *Cuperi* l. Obſ. c. XII. qui receptam lectionem non inprobant, nulla poteſt hac in parte haberi ratio. In eodem hoc *Euripidae* verſu ἐχάρας vulgaverat *Vulc.* hujus editionem ſequutus *Meurſius* vitium non ſuſtulit.

61 Γαμήλιος] Corrige: Γαμήλιον τὴν Ἐπιθαλάμιον δ. Ἐπιθαλάμιον μὲν γὰρ —— Γαμήλιον δὲ, ὁ ἐξικόμενος χόρῳ. ex *Euſtathio*, qui priſtinam hanc ſcripturam adſervavit ad Od. E. p. 232. quocum confer, ſi lubet, *Herennium*, *Procli* Chreſtom. p. 10. & *Scholii* notam. Apud *Poll.* III. 37. γαμήλιον ὕφασμα. & αὐλήματα γαμήλια IV. 73.

62 Τάττοιτο δ' ἄν] *Euſtathius*: Τάττεται δὲ ἡ λέξις φασὶ καὶ ἐπὶ δωρεᾶς ὁ γάμῳ διδομένης. Vett. *Ammonii* Edd. καὶ ἡ δωρεᾶς ἡ ὁ γάμῳ δεδομένης.

63 Γενέθλια τὴν Γενέσια δ.] Uſ

ſunt:

ὅτι τ ζώντων, ϗ ὁ ἡ ἕκαστος ἡμέρᾳ ἐγεννήθη, αὕτη καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα· Γενέσια δὲ ὅτι τ τεθνηκότων, ὁ ἡ ἕκαστος ἡμέρᾳ τετελεύτηκε. ὁ οὖν λέγων ὅτι τ ζώντων Γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

Γέρων [64] ϗ Περιεύτης ϗ Περιεβηκὼς διαφέρ. Ἀλεξίων δηλοῖ ὁ τῇ ὅτι τομῇ τ Διδύμῃ συμμίκτων, λέγων ὅτως, ὅτι τ Ἀείζωος [65] δεῖ ἀνθρώπου γενέσεως ϗ αὐξήσεως ἄχρι γήρως· Βρέφος μὲν γάρ ἐστι τὸ γεννηθὲν εὐθέως· Παιδίον δέ, τὸ προφόμενον ἐκ τοῦ τιθηνοῦ· Παιδάριον δέ, τὸ ἤδη τελειοτοῦν, ϗ τ λέξεως ἀντεχόμενον· Παιδίσκος δ', ὁ ὁ τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· Παῖς δ' ὁ διὰ τ ἐγκυκλίων μαθημάτων διωάμενος ἱέναι· τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν, οἱ μὲν Πάλληκα, [66] οἱ δὲ Βάταλον, οἱ δ' Ἀντίταλον, οἱ δὲ Μελλοέφηβον [67] καλοῦσιν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Ἔφηβος. ὁ δὲ Κυρήνη τὸν Ἔφηβον Τελαχατίνην [68] καλοῦσιν· ὁ Κρήτῃ [69] Ἀποδρόμους, διὰ

sunt hac observatione *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 17. *Meursius* Graec. Fertat. in Γενέσια. & Cl. *Alberti* Observ. ad *Matth.* XV. v. 6. pro ἐχθρὸν rectius cum *Meurs.* scribes ἐχθρόν, & in praecedenti *Ammonii* nota praestaret etiam γενεθλιακὸν legi.

64 Γέρων ϗ Π.] Hinc pleraque omnia sunt descripta, tum quae in *Herennio* leguntur, & apud *Ascalonit.* §. 181. tum quae sub *Alexionis* nomine vulgavit *Eustath.* ad Od. O. p. 585. *Eustathium* transcripsit *Phavor.* in Βρέφος.

65 Ἐκ τ Ἀείζωος] In Animadv. hoc nomen emendabo, & nonnulla ex hac observatione attingam.

66 Πάλληκα] Vett. Edd. πάλικα legebant: *Phavor.* cum *Eustath.* πάλλακα. in reliquis exiguam etiam scripturae differentiam licet observare.

67 Μελλοέφηβον] Ita omnes Edd. praeferunt, sola *Vulcanii* Edit. excepta, qui Μελλέφηβον vulgavit. quod posterius reperias apud *Ascal.* *Eustath.* & *Phavorin.*

68 Τελαχατίνην] Ill. *Scaliger*, cui sine dubio nominis ratio constitit, ea ratione, qua hic edidi, vulgatam emendabat, quae in plerisque extat Edd. Τελαχάτινος. Id certe inconsiderate *Ammonio* videbatur obtrusum; nam in prima *Ald.* Ed., secunda, & aliis legebatur Τριαχατάνης· haud aliter in MS. *Hesychius.* Τριαχάτιοι, οἱ ἔφηβοι. Quod apud *Eustathium* etiam legas τριαδίνης, mendosum est, & ad eandem legem mutandum.

69 Ἐν Κρήτῃ] MS. ὁ ὁ Κρήτης, quod sane potuisset in textum recipi. *Cretensem* glossam infra etiam

διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δεήμων μετέχειν· ὁ δὲ μὴ ταῦτα, Μειράκιον, εἶτα Μείραξ, εἶτα Νεανίσκος, εἶτα Νεανίας, εἶτα Ἀνὴρ μέσος, εἶτα Πρεσβυκῶς, (ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν) εἶτα Γέρων, εἶτα Πρεσβύτης, εἶτα Ἐσχατόγηρως [70].

Γελᾶν. [71] καὶ Εὐτράπελον ἀφαίρει. Γελοῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ ἀφαυρῷ τῶν ἀκροατῶν χωρεῖς τινος ὕβρεως· Εὐτράπελον δὲ, τὸ μὴ σεμνότητός τινος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπειν τὸν λόγον.

Γέλως καὶ Γελοῖος [72] ἀφαίρει. Γέλως μὲν, ὁ καταγέλαστος· Γελοῖος δὲ, ὁ γελωτοποιός.

Γῆμαι τοῦ Γήμασθαι ἀφαίρει. ὅτι Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ· Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος [73] τὴν ἀφορὰν πεπήγηκεν αὐτῶν, ὅτι τοῦ Γήμασθαι εἰπών,

Γημαμένη ᾧ υἱεῖ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας,

Γῆ-

illustrabo. *Eustathius*, postquam posuerat: ἀφ' τὸ μήπω τῶν κοινῶν δεήμων μετέχειν· subjungit sequentia: Ἀχαιοὶ δὲ κάρες. Θρᾷκες ἀγέρες· ἀσαύτως καὶ Ἀπικοί. quae leviter transponi debent.

70 Ἐσχατόγηρως] Mendose in MS. & in Vett. etiam Edd. ἐσχατόγηρως legebatur. subdit *Eustath.* ταῦτα ὁ Ἀλιξίων.

71 Γελᾶν καὶ E.] Eadem infra suo loco reperies in v. Σκῶμμα. quod hic legantur, illi tribuendum censeo, qui ἀτάκτως *Ammonii* Lexicon primus secundum alphabeti ordinem disposuit.

72 Γέλως καὶ Γελοῖος δ.] Ordinem invertit *Thomas M.* in Γελοῖος, quocum faciunt *Suidas* & *Auctor* Lex. *Coislin.* p. 470. nisi quod hic scribit: ἐξυβόνας ὃ ὁ γελωβοποιός. uti etiam *Philoponus* apud *Eustath.* ad Il. M. p. 867. Quo modo scripserit Noster, tanti hercle non est cognovisse. Est, qui vulgatam *Ammonii* sequitur: Γέλως, *ridiculus.* Γελοῖος, *qui risum movet.*

73 Ὅμηρος] Od. Λ. v. 272. ubi pro ᾧ vulgatur ᾧι. Differentiam notant etiam *Thomas M.* in Γῆμαι. *Hesych.* in Γαμηστείων. & *Auctor* Lex. MS. in Bibl. *Coisl.* p. 482.

74 Θάλαμος] Pro vulgata Θαλάμοις, *Scaligeri* recepi emendationem, quam ad libri oram posuerat. Eo modo emendatum *Anacreontis* versum praeter *Scaliger.* in Catalect. p. 226. produxit *Th. Stanle-*

jus

Γῆμε·

ϗ Ἀναχρέων ἀβασύρων τινὰ ὅτι θηλύτητι,

Καὶ θάλαμον [74] ἐν ᾧ κεῖνον
Οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

ϗ Αἰσχύλον ἐν Ἀμυμώνῃ,

Σοὶ μὲ [75] γαμεῖν δοκεῖ μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή.

Γῆρας μέν ἐστιν ἡ τελευταία ἡλικία· Γήρασις δὲ, ἡ ἐπ' αὐτῷ πόρθησις· μήποτε ἂν ταύτῃ [76] ϗ γηρᾶν τοῦ γηράσκειν διαφέρῃ.

Γράμμα Στοιχεῖον διαφέρει [77]. Στοιχεῖόν μέν γάρ ἐστιν ἡ ἐκφώνησις, ϗ ὁ φθόγγος· ἔστι τὸ Γράμμα ἐπὶ σημεῖον ἢ τύπος ἢ σχῆμα. ὡς ἐν τῷ Δ. Ο. τείχεσιν μέν γάρ ἐστι τὸ Δ. προσῳδίαν δὲ τὸ Ο. τὸ δὲ στοιχεῖον, τὸ ὁλόκληρον, οἷον, ἄλφα, βῆτα [78], ϗ τὰ λοιπά. τὰ δὲ στοιχεῖα [79] κατα-

jus in *Aeſch.* fragm. p. 853. quocum in binos verſus *Lyrici* verba ſeparavi: metri curam geſſit *Barneſ.* in *Anacreont.* §. 78. p. 215.

75 Σοὶ μὲ] Vett. Edd. σοὶ μὲ γὰρ γαμ. Vitioſe.

76 Ταύτῃ] Magis adcurate ſcribes: μήποτε ἂν ταύτῃ καὶ γηρᾶν τῷ γ. διαφέρῃ; ſimiliter in v. Ης. διαφέρῃ ὃ τὰ ῥήματα τῇδε.

77 Γράμμα Στοιχεῖον διαφέρει.] In *Mauſſaco* Criticum quaero, qui univerſam hanc notam cum omnibus mendis, quibus eſt oppleta, diſſertat. Criticae inſeruit p. 382. Fortaſſis etiam cum *Mauſſaco* coecutiremus, ſi non hujus loci curam ſuſcepiſſet. Vir Summus *H. Valeſius*, cum ad *Harpocr.* tum adcuratiſſimam ad *Sozomen.* Hiſt. Eccleſ. L. VI. c. XXV. p. 270. ad cujus mentem locum perdifficilem ſanare non dubitavi; neque enim talia a MS. videbantur expectanda. Vulgata omnium edd. ſcriptura haec erat: Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· ἔστι τὸ γράμμα σημεῖον ἢ τύπος, ἢ σχῆμα. ὡς ἐν τῷ, τείχεσιν μὲν γάρ ἐστι τὸ Δ. προσῳδίαν δὲ τὸ Ο. τύπος. τὸ δὲ στοιχεῖον τ. ὁ.

78 Οἷον, ἄλφα, βῆτα] Ita Priorum Editt. ſcripturam οἷον A. B. eodem in loco emendavit *Valeſius*, & *Amm.* locutionem a *Mauſſaco* non intellectam ad *Harp.* v. Ἀγυιᾶς *Valeſius* in not. *Mauſſ.* p. 84. explicuit.

79 Τὰ δὲ στοιχεῖα] Ut haec nota prodiret emendatiſſima, voculas

καταχρηστικῶς γράμματα· καὶ τὰ συγγράμματα [80] ἐκάλουν οἱ παλαιοί, γράμματα. Καλλίμαχος που φησί:

Γράμματα δ' οὐκ εἴλιξαν [81] ἀπόκρυφα,

τοῦτ' ἔστι τὰ συγγράμματα. καὶ πάλιν,

——— ——— ——— Πλάτων

Ἐν τῷ θεῖ ψυχῆς γράμμι' ἀναλεξάμην.

καὶ ἐν τῇ σωτηρίᾳ πολλὰ φαμὲν εἰδέναι γράμματα τόνδε. ἐν γὰρ τὰ εἴκοσι τέσσαρα, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν ἔμπειρον γραμμάτων.

Γυμναδίων καὶ Γυμνάδος [82] διαφέρει. Γυμναδίων μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρου· Γυμνάδος δὲ, τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ.

Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις· Ἄσκησις δὲ, ἡ τῶν λεγόντων καὶ σκιωτικῶν.

Δ.

τὰ ϛ textui inserui, & a praecedentibus sejunxi. Olim edebatur: καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα κ. γ.

80 Συγγράμματα] Editiones priores inepte praeferebant γράμματα, & paulo post τῶν' ἔστι τὰ γράμματα. Quorum loco bis συγγράμματα substitui, ad mentem *Bentlei* ad *Callim.* fragm. p. 397. *Fabricii* Biblioth. Gr. L. I. c. IV. §. 4. & *Scaligeri* ad oram libri sui. non aliter extat in *Etymol.* p. 240. v. 49. In MS. collatione sequentia posuerat *Is. Vossius: Legendum est quamvis non consentiente MS.* Καὶ τὰ συγγράμματα ὁ. ὁ. π. γ. Κ. π. φ. Γράμματα δ' οὐκ εἴλιξαν ἀ. τῶν' ἔστι συγγράμματα. *Vide supra excerpta nostra ex Choeroboſco Grammatico.*" Haec & alia ex MSS. *Vossianis* in Animadv. legi poterunt.

81 Οὐκ εἴλιξαν] Edd. *Amm.* habebant δ' οὐκ εἴλιξαν· Ill. *Bentl.* in *Callim.* fragm. CCXLII. vulgavit, δ' οὐκ εἴλιξεν· malui εἴλιξαν, quia, quod in *Etymologo* legebatur δ' οὐκ εἴλιξεν· scriptus liber praeferebat: δ' οὐκ εἴλιξαν. In Ed. *Amm.* *Curionis Valentini* εἴλιξεν extabat. In sequenti *Callimachi* versu omnes ante *Stepb.* editiones vitiose habebant: Πλάτων ἐν τῷ θεῖ ψυχῆς· quod data opera a sciolo videtur profectum. In fine hujus notae legendum τῶν πολλῶν ἔμπειρον συγγραμμάτων.

82 Γυμνάδος] Malim Γυμνάσιος

cf

Δ.

Δαμάλης [83] ᾗ Δάμαλις Ἀλφείφ. Δαμάλης μὲν γὰρ, ὁ ἄρρην μόχος. Δάμαλις δὲ, ἡ θήλεια. Μόχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων.

Δαὶ [84] σύνδεσμος ἐρωτηματικὸς, ἐκτεταμένως;

—— τίς δαὶ ὅμιλος,

καὶ,

Πῶς δαὶ τ' ἄλλων Τρώων.

ὁ δὲ συμπλεκτικὸς Δὲ, συνεζαλμένως.

Δεσπότης ᾗ Κύριος Ἀλφείφ. Δεσπότης μὲν γὰρ, ὁ τῶν ἀχρωνήτων, ᾗ κύριος [85]. Κύριος δὲ, ᾗ πατὴς ὑφ', ᾗ αὐτός τις ἑαυτοῦ.

Δέος ᾗ Φόβος Ἀλφείφ. Δέος μὲν γάρ ἐστι πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια: Φόβος δὲ, ἡ ὠθισμάτικα πτόησις.

δύο-

ex *Ascalon.* §. 119.

83 Δαμάλης] Nusquam, ut puto, ὁ δαμάλης reperitur, neque id hic etiam locum invenlet, si mecum scrlbendum judices: Δάμαλις Δαμάλης Ἀλφείφ. Δάμαλις μὲν γὰρ, ὁ ἄρρην μόχος· Δαμάλη δὲ, ἡ θήλεια. Μόχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων. Quod in prioribus erat Edd. ἀμφότερα ad *Vulcanii* ductum mutavi. Dum hujuscemodi loca emendo, Grammatici tantum mentem eruere satago.

84 Δαὶ] Pleraeque Edd. Δ. σ. ἐρωτηματικῶς ἐκτεταμένως· Vett. Δ. σ. ἐρτιμαλικως (sive etiam ἐρωτημαλικῶς) ἐκτεταμένως· Inprimis vero observanda sunt *Homeri* loca, Od. A. v. 225. & H. K. v. 408. in quorum primo vulgatur: Τίς δαὶς, τίς δ' ὅμιλος ὅδ' ἐπιλιβ; & in altero: Πῶς δ' αἰ τ' ἄλλων Τρώων φυλακαίτε καὶ δύναί; *Ammonius* utrobique legit Δαὶ, sequutus *Aristarchum*, cujus in haec loca crisin ex *Apoll. Dyscolo* post *Berglerum* memorat etiam ad utrumque locum *Josua Barnesius*. *Aristarchi* lectionem vulgo etiam fuisse in *Homero* receptam, cum aliunde discipotest, tum ex *Hesychio*: Δαὶ, συνδεσμος ἴσος τῷ δὲ συμπλεκτικῷ ὡς δὲ τῷ ποιῇ paulo aliter editur.

85 Καὶ κύριος] Delendum videtur καὶ, & legendum; ὁ τῶν ἀχρωνήτων κύριος· Κύριος δὲ, noli autem mi-

διόπερ Ἡσίοδος [86] ἐν τῇ τετάρτῃ, Ἡμέας ἔχει φόος τε καὶ δέος.

Δήμιος καὶ Δημόκοινος [87] διαφέρει. Δήμιος μέν γάρ ἐστιν ὁ ἀναιρῶν τοὺς καταδίκους. Δημόκοινος δέ, ὁ βασανίζων.

Δήμητες καὶ Δάματες διαφέρει κατὰ τοὺς Ἀττικούς, φησὶ Τρύφων. Δήμητες μέν, φησίν, ἐστὶν ὅτι ἡ θεός· Δάματερ δέ, ὅτι θαυμασμῷ.

Δῆμος καὶ Δημὸς διαφέρει [88]. Δῆμος μὲν βαρυτόνως, τὸ πλῆθος ἢ πόλεως· Δημὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίτος.

Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει. Δίσκος μὲν γάρ ἐστι λίθος τετραμμένος [89], ὡς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ ἑλληνισμοῦ· Σόλος δέ, τὸ χαλκοῦν ὁλοσφύριον [90]. Ὅμηρος,

—— σόλον [91] αὐτοχόωνον,

καὶ ἐν ἄλλοις,

—— λάβε δίσκον.

ἔστ'

mirari vocem, quam a priori discernit, κύειος, in expositione usurpari. Sic solent Magistri. *Ammonio* in v. Γυμνασία, junge *Ptol. Ascal.* §. 43. cujus verba infra ad *Amm.* in Κύειος producam.

86 Ἡσίοδος] L. IV. cap. cxv. Prorsus, ne allos nunc nominem, ad Grammatici mentem *Heliod.* II. p. 78. δείσ' τ' παρὰ πάντων φόβον. In Vett. Edd. legebatur: φόος ὃ περιπλοκὴ πόησις, & in aliis πλόησις.

87 Δήμιος καὶ Δ.] Vid. *Poll.* VIII. 71. & *Commentatores*, quibus adde *Mauss.* ad *Harpocr.* in Δημόκοινος. *Herodianus* in fragm. *Phrynich.* subjecto: Δημόκοινος —— ὁ τριβολῶν καὶ βασανίζων· Δήμιος ὁ ἐπάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ.

88 Δῆμος καὶ Δημὸς δ.] *Etymologus* MS. Δῆμος διαφέρουσιν ἀλλήλων ὁ σωδεδημένος ὄχλος· Δημὸς ὁ, τὸ λίτος, ὀξυτόνως. τὸ μὲν γὰρ γένος περὶ τὸ δίκη κ. τ. λ. *Hesychium* in v. Δημὸς tentat alicubi *Heraldus. Idem* ex *Hom.* Δίπλακα δημὸν exponit διπλῆν λίτος. In *Schol. Apoll. Rhod.* ad I. v. 434. δημὸς, τὸ ἐπίπλοον εἰσιλοῦσι τὰ ἱερεῖα, ἵνα δικαίσαξα ὦσι. emendatius legendum ἃ εἰσιλοῦσι.

89 Λίθος τετραμμένος] Id. *Cyrillo* restituendum, in cujus Lex. scriptum legitur: Δίσκος, λίθος τετραμμένος.

90 Ὁλοσφύριον] *Barnesius*, qui *Ammonii* notam adduxit ad *Hom.* Il. B. v. 774. festinanter posuit αὐτοσφύριον.

91 Σόλον αὐτ.] Il. Ψ. v. 828. & in Od. Θ. v. 186. λάβε δίσκον. v. 190.

ἂτ' ὀπιφέρῃ,

Βόμβησιν δὲ λίθος.

ᾠδὴ Πίνδαρος [92],

Λιθίναις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι.

Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτής. Διαιτητὴς δέ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Μένανδρος δὲ Παιδίῳ [93],

Εἴ τις δικαστὴς, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

Διέφθαρται καὶ διέφθορε διαφέρουσι [94]. Διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, διέφθορε δ' ἑτέρων. Ἀριστοφάνης Κώραις [95],

Διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν.

Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δ' ἔστι [96] τῇ κόρῃ διεφθορώς.

Com-

190. Βόμβησιν ὁ λίθος Vett. *Amm.* Edd. *κατὰ χίασιν.*

92 Πίνδαρος] Utra lectio melior ſit loci *Pindarici* ex Iſthmion. Od. I. v. 34. vulgata, an *Ammoniana*, in Animadv. diſpiciam. Vett. *Amm.* Edd. *ἀνὰ δίσκοισι* praeferunt.

93 M. *ἐν Παιδίῳ*] Fabulae *Menandreae* nomen inſignis obſcuraverat corruptela, cui ſcriptus Codex medelam attulit; e MS. *Voſſius* enotarat *ἐν παίδῳ*. inde ſponte naſcebatur, *ἐν Παιδίῳ*. quod in textu etiam repoſui, remota priorum editionum lectione *ἐν πίμπλῃ*· quae, quantumvis manifeſto corrupta, ſuos tamen nacta fuit patronos; his audacior *Menandri* fragm. *Editor*, *abſurde*, inquit p. 145. *nomen fabulae effertur ἐν πίμπλῃ, in quinto. Itaque ad ἐν δεκαπενθίνῃ retulimus.* Quae ratiocinatio ſatis eſt jocoſa.

94 Διέφθαρται καὶ Διέφθορε δ.] Qui poſt *Nunneſ.* ad *Phrynich.* Cl. *Graevium* legerit ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 733. & 734. nihil habebit cauſae, quod plura requirat.

95 Κώραις] Non ſatis tuto cum *Guil. Coddaeo* ad *Ariſtoph.* fragm. reponi poterit *ἐν ὄρνισι*. nam plurimos Noſter verſavit libros, quorum ne nomen quidem apud alios offendas.

96 Εἰ δ' ἔστι] Hic vocem deficere, animadvertit *Joſ. Scaliger*, quī ſuſpicionis indicem .... in libro ſuo poſuerat. Quodnam vocabulum exciderit, cum aut hic notari poſſet, aut animadverſionibus ſervari, poſterius malo.

Ὅμηρος 97,

—— φρένας ἠλεὲ δίφθορας,

διεφθάρης τὰς σαυτοῦ φρένας.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος 98 διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· Ἐπιβόητος δ', ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων 99 ἐν δευτέρῳ,

—— καί μ' ὀπίσσω
Κατὰ γείτονας ποιήσεις.

τοῦτον δ' ἔνιοι τῶν ποιητῶν ὀπίσσατον καλοῦσιν.

Διαβόητος Περιβόητος 1 διαφέρει. Διαβόητος μέν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλλητος· Περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ. καὶ Περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν ποιήσαντα ὁ ἀκρατής· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον.

Ἥπλων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τελεσαθλίῳ
Ἑαυτὸν ὅπως ποιήσει.

Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μέν γάρ ἐστι τὸ

97 Ὅμηρος] Il. O. v. 128. ubi *Amm.* citat *Barnesius. Euripid.* Hippol. v. 1014. εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθερε. quem locum adnotavi, quia congruit cum *Homerico.*

98 Διαβόητος καὶ Ἐπιβ.] *Ammonium* sequitur *Eustath.* ad Od. T. p. 683. Ab utroque dissentit *Thomas M.*

99 Ἀνακρέων ἐν δ.] *Aldus* e MS. suo vulgaverat: Ἀνακρέων ἐν β. *Anacreontis* carmina in libros fuerunt distributa. Hosce versiculos ad mentem *Barnesii* constituí §. 77. v. 1104. neque tamen a recepta *Amm.* lectione recessi, nisi quod ἐπίσσω posui pro ἐπίσσω. sic *Evenus* ἐξέσσω πτόλιν, Anth. l. c. LXX. ep. 1. Ἀμφισσόεις ex *Ionis* Teucro *Hesych.* interpretatur ἀμφιλόφους. emendante *Bentl.* viro Ill. in epist. ad *Mill.* p. 55.

1 Ἐπίσσατον] Sequentia monuit ad hanc vocem *Vulcanius*: *Lege* ἐπίσσατον: ut ἐπίσσολον, atque ita malim legere apud *Hesychium*, quam ἐπίσσατον, quod ille interpretatur ἐπιμωμητόν. Vide Animadversa ad seq. *Amm.* notam.

2 Διαβόητος Περι.] De ἀμφίσσατος

ἐπ

χτ' μέγεθος. Διπλάσιον δὲ, χτ' ἀριθμόν. ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον. οἷον διπλάσια ζῴηματα ἔχει. ὅτι δὲ τῶν διπλουμένων τὸ διπλοῦν. ὥσπερ ὅτι τῶν πτυσσομένων ἱματίων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐχὶ διπλάσιον.

Διχότομος καὶ Διχοτόμος διαφέρει. Διχότομος μὲν, ὁ εἰς δύο διῃρημένος. Διχοτόμος δὲ, ὁ εἰς δύο διαιρῶν.

Διήγησις καὶ Διήγημα διαφέρει. Διήγησις μὲν γὰρ καὶ ποίησίς ἐστιν ἡ οὐ μέχρι τοῦ τέλειον ἔχουσα. Διήγημα δὲ, καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον.

Διδάξω καὶ Διδάξομαι διαφέρει. Διδάξω μὲν γὰρ, δι' ἑαυτοῦ. Διδάξομαι δὲ, δι' ἑτέρου. ὡς Οἰκοδομήσειν ὁ μὲν δι' ἑαυτοῦ. Οἰκοδομήσασθαι δὲ, δι' ἑτέρου.

Διφθέρα καὶ Μηλωτὴ διαφέρει. Διφθέρα μὲν γὰρ, αἰγῶν. Μηλωτὴ δὲ, προβάτων.

Διορθοῦν 7 καὶ Ἐπανορθοῦν διαφέρει. Διορθοῦν μὲν γὰρ, καὶ ὅτι δοράτων, καὶ ὅτι ὀβελίσκων, καὶ ὅτι λόγων. Ἐπανορθοῦν δὲ, ἐπὶ μόνων λόγων.

Δια-

& πρεσβύτερον non idem ſcribunt *Ammonius* & *Thomas Magiſter*. *Sed certum eſt ea in utramque partem dici.* verba ſunt Cl. *Dukeri* ad *Thucyd.* VI. c. XVI. p. 387.

3 Παρεμβάλλων ὁ] Deſunt ab Edd. *Venetis*, *Baſil.* 1525. *Pariſ.* 1530. addita demum in Edd. *Tuſani*, *Steph.* & *Vulc.* qua auctoritate, viderint, ſi qui hujus loci curam aliquando ſint ſuſcepturi. E MS. ſuo *Aldus* ediderat: ἄτοις αὐτὸν ἀκριβῆς.

4 Πτυσσομένων] Vett. Edd. legunt πτυσσομένων. Ad differentiam conferri poterunt *Thom. M.* & *Aſcalon.* §. 22.

5 Διήγησις καὶ Διήγημα] *Thomas M.* Διήγησις, ὅλον τὸ σύγγραμμα, οἷον ἡ Ἰλιὰς, ἢ ἡ Ὀδύσσεια. Διήγημα δέ τι μέρος τι, οἷον ἡ περὶ Ἕκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. ὥσπερ καὶ ποίησις καὶ ποίημα. Diſcrimen inter *Poëſin* & *Poëma* tradidit etiam *Nonius Marcellus*, de differ. Verb. p. 428. Pro βραχύτερον in *Amm.* MS. habebat βαρύ.

6 Οἰκοδομήσειν] Vett. Edd. οἰκοδομήσω.

7 Διορθοῦν] Confer etiam *Thom. M.*

Διαπολιτεύεσθαι καὶ Ἀντιπολιτεύεσθαι διαφέρ. Διαπολιτεύεσθαι μὲν γὰρ, λέγουσι τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ [8] πόλεως· Ἀντιπολιτεύεσθαι δὲ, τοὺς ἐξ ἑτέρας δι' ἑτέρας [9] ἀντιδιατεῖνας ἀλλήλοις. Θεόπομπος δὲ, καὶ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοπμυμύους πρὸς ἀλλήλους, Ἀντιπολιτεύεσθαι ἔφη.

Διδάσκαλος καὶ Ἐπιστάτης διαφέρ. Διδάσκαλος μὲν γάρ ἐστι λόγων· Ἐπιστάτης δ' ἔργων [10].

Διαλέγεται μὲν ὁ διδοὺς λόγον καὶ λαμβάνων· Λαλεῖ δὲ, ὁ μὴ στοιχειολογούμενος [11]· Λέγει δὲ καὶ ὁ χωρὶς διέξοδον ἐπεξιὼν πρᾶγμα· Φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.

Δίκη, ἢ τε κρίσις, καὶ ἡ τιμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

Δοάσατο [12] τοῦ Δοιάσατο διαφέρ. τὸ μὲν γὰρ Δοάσατο, σημαίνει τὸ ἔδοξε· τὸ δὲ Δοιάσατο, ἀντὶ τοῦ ἐδίχασε.

ΔΩ-

8 Αὐτῆς] Voculam αὐτῆς, quae in Edd. omnibus deerat, ex ſchedis *Ptol. Aſcal.* §. 188. non dubitanter *Ammonio* reſtitui; eamque excidiſſe, *Henrico* etiam *Stephano*, ut puto, non latuit, quem vide in Theſ. Gr. T. III. p. 478. A. adde *Harpocr. Gronovii* in v. Διαγορεύειν, &c. qui *Ammonii* nota uſus fuit, *Caſaubonum* ad *Polyaen.* I. c. XXI. §. 3. citatum Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* Schol. p. 586.

9 Δι' ἑτέρας] Haec etiam bina vocabula ex *Ammonio* male exciderant, quae, commode a MS. ſuppeditata, in textum retuli. Sed propter illa Δι' ἑτέρας in eam facile ſuſpicionem incido, verbum Ἀντιπολιτεύεσθαι a priſtina ſcriptura leviter a librariis diſtortum. Subjiciam pulcrum *Ariſtonymi* locum ex *Stob.* Tit. XXXVIII. p. 224. ὁ φθόνος ὥσπερ φαῦλος δημαγωγὸς ταῖς καλαῖς ἀντιπολιτεύεται πράξεσιν. Verum nec huic loco, neque etiam aliis ullo modo *Ammonii* convenit expoſitio. Itaque vero videtur ſimile, Grammaticum ſcripſiſſe Ἀντιδιαπολιτεύεσθαι, quo adjecta explicatio manifeſto ducit: τοὺς ἐξ ἑτέρας δι' ἑτέρας ἀντιδιατεῖνας ἀλλήλοις. Deinde eandem formam agnovit *Heſychius*: Ἀντιδιαίτησις, ἀντιδίκησις. *Poll.* VI. 118. In *Philoxeni* Gloſſ. *Compenſat.* ἀντιδιαλογίζεται *Poll.* VII. 172. Ἁπλῆ, ἀντιδιαπλῆ. quod poſtremum habes apud *Aeſchin.* contra Creſiph. p. 278 B. *Heſychio* etiam reſtituendum: Ἀντιδιαπλῆναι, ἀντιμηχανᾶσθαι. *Aeſchinis* loco jam uſus eſt *Budaeus* Comm. L. Gr. p. 767.

10

Δῦλοι καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Δῦλοι μὲν γάρ εἰσι καὶ οἱ τῆς ἡδονῆς, καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα [13]. Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

Δόξα καὶ Κλέος διαφέρει. Δόξα μὲν ἐστιν ὁ ψόγος τῶν πολλῶν ἔπαινος. Κλέος δὲ, ὁ ψόγος τῶν σπουδαίων.

Δύναμις καὶ Ἰσχὺς διαφέρει, ὡς φησι Πλάτων [14] ὁ Πρωταγόρας. ὁ γὰρ ταυτόν ἐστι δύναμίς τε καὶ ἰσχύς [15]. ἡ μὲν γὰρ Δύναμις καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεται καὶ μανίας καὶ θυμοῦ· ἡ δὲ Ἰσχὺς ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων.

Δυσπειθὴς καὶ Ἀπειθὴς διαφέρει. Δυσπειθὴς μὲν ἐστιν, ὃς δυσχερῶς προσδέχεται τὸν πιστὸν λόγον· Ἀπειθὴς δὲ, ὃς ἀποκρύεται, καὶ οὐκ οἷός τέ ἐστι πείθεσθαι.

Δῶμα καὶ Δωμάτιον διαφέρει. Δῶμα μὲν γὰρ, κοινῶς τὸ οἰκο-

δό-

10 Ἐπιστάτης δ' ἔργων] *Archippus* in Piscibus πραγμάτων ἐπιστάτας dixit, teste *Harpocr.* in Παλινωδεῖν. *Soph.* Aj. v. 27. Ποιμνίων ἐπιστάτας. & in El. v. 707. ἁρμάτων ἐπιστάτης. Conf. *Grotius* ad *Luc.* Evang. V. v. 5. & *Thomam* in Διδάσκαλος.

11 Σπουδαιολογούμενος] Ita MS. & Edd. *Aldinae.* reliquae σπουδῶν λεγόμενος· priorum lectionem recepi.

12 Δοάσκαδος] Phascula ad hanc notam vide in Animadv.

13 Ὑπὸ βασιλέα]. Malim legi ὑπὸ βασιλέως· Οἰκέται δ', διαφόλων. *Thomas M.* conf. &, qui aliud discrimen adnotavit, *Chrysippus*, apud *Schol. Theocr.* ad Idyll. V. v. 5. & apud *Athen.* VI. p. 267. B.

14 Πλάτων] Quinimo Sophista, cujus inportunam in vocabulis secernendis diligentiam ridet *Plato* in Protagora Edit. *Valder.* p. 298.

15 Δυνάμις τε καὶ ἰσχύς.] Haec scriptura *Vulcanio* debetur; quam mutare etiam nolui, licet priores Edd. omnes legerent δυνάμιν τε καὶ ἰσχύν· neque aliter scripserit *Ammonius*: verum, illa lectione recepta, integer locus, ex illo, quem dicebam *Platonis*, erat refingendus, apud quem hac ratione loquitur Protagoras: ὁ γὰρ ταυτὸν εἶναι (φημὶ) δύναμίν τε καὶ ἰσχύν, ἀλλὰ τὸ μὲν, καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίγνεσθαι τὴν δύναμιν, καὶ ἀπὸ μανίας γε καὶ ἀπὸ θυμοῦ. ἰσχὺν δ' ἀπὸ φύσεως καὶ διατροφίας τῶν σωμάτων. Quem locum produxi, ut cum *Amm.* posset comparari, & hoc quoque indicio constaret, qua ratione Veterum loca a correctoribus soleant depravari. Nostro

δόμημα· Δωμάτιον δὲ [16], θάλαμος.
Δωρεοδοκία, ἡ τῶν δόσις τῶν δώρων καὶ ἡ λῆψις.

E.

Ἔσχεισαι καὶ Ἐναλεῖψαι [17] διαφέρ. Ἔσχεισαι μὲν γὰρ, ὅτι σκορπίος ἢ σφηκῶν, ἢ τινος τοιούτου [18] λέγουσιν· Ἐναλεῖψαι δὲ, ὅτι ὀφθαλμῶν.

Ἐσγυᾶ καὶ Ἐσγυᾶται διαφέρ. Ἐσγυᾶ μὲν γὰρ ὁ διδούς· Ἐσγυᾶται δ' ὁ λαμβάνων.

Ἐδίδαξε καὶ Ἐδιδάξατο διαφέρ. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητής· Ἐδιδάξατο δ' ὁ πατὴρ συσήσας. Ἀριστοφάνης δὲ Νεφέλαις [19],

Ἐδιδαξάμην μήν τοι νὴ Δί' ὦ μέλε.

Εἰκὼν καὶ Πρότομή διαφέρ. Εἰκὼν μὲν γάρ ἐστιν ἐπ' ἀνθρώπου· Πρότομή δὲ, λέοντος, καὶ ἵππου, καὶ τῶν ἄλ-

in loco leve supererat antiquae scriptionis vestigium; Id ipsum inconsiderate sustulit *Vulcanius*; quem nos, lectore super hac re admonito, minus imprudenter sequimur.

16 Δωμάτιον δ'] Ita Vett. Edd. *Stephanus*: τὸ Δωμάτιον δ', θάλαμος· rectius scripsisset Δωμάτιον δ', ὁ θάλαμος.

17 Ἔσχεισαι καὶ Ἐναλεῖψαι] Vulgatas *Tusani*, *Steph.* & *Vulc.* Edd. bis occupaverat Ἀναλεῖψαι. Quod in *Aldinis* erat & in *Basil. Curionis*, Ἐναλεῖψαι, in textum reduxi. Mirum videbatur, *Phavorinum*, dum probam lectionem ex *Aldo* dare potuisset, Ἀναλεῖψαι tamen in Lexicon retulisse; *Stephanum* contra, qui in *Amm.* mendose vulgaverat Ἀναλεῖψαι, in Thes. Gr. T. I. p. 318. C. verbum Ἐναλεῖψαι ex uno *Ammonii* loco adseruisse; cui addi certe potuisset *Heliod.* VII. p. 328. ἐξιλιλυθὸν ἐναλειψόμενον τὸ ὀφθαλμῷ.

18 Ἢ τινος τοιούτου] Addit, quae sensum reddunt magis perspicuum *Ascalon.* §. 132. Ἔσχεισαι —— ἢ τινος τοιούτου, ὅταν παίξῃ. Ἐναλεῖψαι δὲ ἐπὶ ὀφθαλμῶν. *Hesychius*: Ἐσχεῖ, τύπτει, ἐκκεντεῖ. *Ammonii* nota *Jungermanni* conjecturam non parum commendat, in *Poll.* IV. 180. legentis: ἐναλεῖψαι γὰρ ἔσχεισαι. pro vulgata ἐσγεῖψαι.

19 Ἐν νεφέλαις] V. 1341. apud *Amm.*

ἄλλων [20].

Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρ. Ἐκκλησίαν μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν συνόδου τῆς χάριν τὴν πόλιν· Κατάκλησιν δὲ, ὁπότε καὶ τὰς ἐκ τῆς ἀγορᾶς συνεκάλουν [21], ὡς ὑπίσχνεμαι μείζονα τῆς πραγμάτων.

Ἐκεῖ καὶ Ἐκεῖσε διαφέρ. τὸ μὲν γὰρ Ἐκεῖ δηλοῖ τὸ ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Ἐκεῖσε, εἰς τόπον. ὥστε ἐρῶμαι, Ἐκεῖ κατέλαβον αὐτὸν, καὶ Ἐκεῖσε πορεύσομαι.

Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι διαφέρ [22]. Ἐκπολεμῶσαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν· Ἐκπολεμῆσαι δὲ, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

Ἔκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρ. Ἔκγονος μὲν γάρ ἐστιν ὁ υἱός. φησὶ γοῦν Ὅμηρος [23],

——— ——— ——— ——— εἰ ἐτεόν γε
Κεῖνος ἔκγονός ἐστι· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

καὶ δι' ὅλης τῆς ποιήσεως τετήρηκεν. Ἀπόγονος δ' ὁ ἤτοι υἱω-

Amm. σι ex verſu perlit ante νη Δί ex edito *Ariſtoph.* reſtituendum. ubi pro μίλει legitur μίλη, cum in Vett. *Amm.* Edd. ſolemni errore extet μίλαι. Super differentia vide Animadv.

20 Καὶ τῶν ἄλλων] Adjungi poſſet Θηείων ex *Ptol. Aſcal.* §. 33. *Suidas* in Πορθμοὶ βασιλικοί· ——— χωρίον ἐστὶ τῶν ἀλόγων ζώων ὁ σφυρὸν λέγει). Ad *Ammonium* docta obſervat *Leopardus* V. Emend. c. VIII. quibuſcum confer *Schol. Apoll. Rhod.* II. v. 148.

21 Συνεκάλουν] Malim ſcripſiſſet κατεκάλουν· nam συνεκάλουν potius videatur ad σύλλογον ἐκκλησίας pertinere, quae quantum diſtet a κατακλήσει dicam in Animadv.

22 Διαφέρ] Vett. Edd. διαφέρουσιν, & mox εἰς τὸν πόλεμον ἐμβαλεῖν. Ad hanc etiam notam paucula in Animadv.

23 Ὅμηρος] Od. Γ. v. 122. Vett. *Amm.* Edd. uſque ad eam *Stephani*, omnes: εἰ ἐτεόν γ' ἐκεῖνος ἔκγονός ἐστι, θάμβος μ' ἔχει εἰσορόωντα. In quibus vocabulum θάμβος, cujus loco hodie σέβας apud *Hom.* vulgatur, ab *Ammonio* tamen videtur poſitum. Alibi etiam *Homerus* ſcripſit: θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. & *Homerica* imitatione *Gregorius Nazianzenus* in *Muratorii* anecdotis: Θάμβος ἔχει μ' ἱερόωντα τόσον γένος Ἐμμελίοιο.

ὑμενὺς, ἢ ἔτι ἄποθεν [24]. χαταχρῶνται δ' ἔθ' ὅτε οἱ ἴσοι εἰκοὶ τῷ ἀπογόνῳ ἀντὶ υἱοῦ.

Ἐκμαρτυρία Μαρτυρίας ἔν τινι διαφέρει [25], δηλοῖ Δείναρχος [26] ὁ τῶν κατὰ Κλεομέδοντος, λέγων, Ἀναγιώσεται [27] δὲ τοὺς μὲν ὑποδημούντων τὰς μαρτυρίας, τοὺς δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας.

Ἕλκος Ὠτειλῆς διαφέρει. Ἕλκος μὲν γάρ ἐστι χρόνιον πάθος μόνον [28], ἐκ σιδήρου γινόμενον· ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐξ αὐτομάτου. εἴρηται δὲ καὶ τὸ διελκύσθαι τὴν σάρκα. Ὠτειλὴ δ' ἔστιν ἡ ἐκ τοῦ σώματος ὑπὸ σιδήρου πληγή.

Ἐλέαζος καὶ Ἐλεάζος διαφέρει. Ἐλέαζος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μάγειρος, καὶ τὸν ἐλεόν [29]· τράπεζαι δ' εἰσὶ μαγειρικαί. Ὅμηρος,

— καὶ

24 Ἢ ἔτι ἄποθεν] Legendum puto: ἢ ἔτι ἀπώτερος· etsi recepta lectio forsan etiam servari potest. in *Eustathium* certe invasit labes ad Od. Λ. p. 431. Ἀπόγονοι δέ φασιν, ἤτοι υἱός, ἢ ἔτι ἄνωθεν. καταχρῶνται δέ φασιν ἔθ' ὅτε οἱ ἰσοστοιχοι τῷ ἀπογόνῳ ἀντὶ τοῦ υἱοῦ. quae ex *Amm.* corrigi poterunt.

25 Ἔν τινι διαφέρει] Insolens haec in *Amm.* loquendi forma, quam minime sollicito, quamvis scribi facile posset τινὶ διαφέρει. *Suidas* in Διαφέρει —— τίνι διαφέρει σύμμικτος ἰσμὴ κατὰ ἰσμῆς; χρῆσις. quae leguntur in *Dionysii Thracis* arte Gramm. MS. nam aliter ista edidit *Fabricius* Vol. VII. Bibl. Gr. p. 27. Πῇ διαφέρει σύμμικτος ἰσμὴ κατὰ ἰσμῆς; Ad leges Atticismi convenientius scripsisset *Amm.* Τί διαφέρει. Adscribam *Phrynichi* verba e p. 72. Τίνι διαφέρει τόδε τῷδε, ἃ χρὴ ἔστιν λέγειν καὶ δοκιμάζειν πλῆσιον, ἀλλὰ τί διαφέρει.

26 Δείναρχος] Turpe fuisset, priorum Edd. lectionem Μίναρχος iterum adposuisse, quum infra in v. Μαρτυρία recte legatur Δείναρχος· idque restituendum etiam monuerint *Meursius* ad oram libri sui, & in Ath. Lect. III. c. V. *J. A. Fabricius* Bibl. Gr. L. IV. c. 26. p. 178. & *Kusterus* ad *Suid.* in Ἐκμαρτυρία.

27 Ἀναγιώσεται] *Salmasius*, hac observatione usus in Obs. ad J. Att. & R. c. XXX. p. 831. in *Dinarchi* verbis legisse videtur ἀναγνώσεται. quod minime probandum. Ad Judices loquebatur *Dinarchus*: quae in v. Μαρτυρία habet Noster ex *Dinarcho*, cum his videntur connectenda.

28 Πάθος μόνον] Commoda di-

stin-

—— καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχθαιρε [30].

Ἐδέαξε δὲ, ὁ τραγῳδίης [31] τὰ ἐδέματα. Ἐμβάδες καὶ Ἔμβατα [32] διαφέρει. Ἐμβάδες μὲν γὰρ, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα. Ἔμβατα δὲ τὰ τραγικά. Ἐμεῖο καὶ Ἐμοῖο [33] διαφέρει. Ἐμεῖο μὲν γάρ ἐστιν ἀσύναρθρον, ὡς Ὁμηρος [34],

—— ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον.

τὸ δὲ Ἐμοῖο σύναρθρον. τῦ ἐμοῖο παιδός. καὶ,

Μῆνιν πατρὸς σοῖο θεοῖς ἐπέειπε' Ἀχιλλεῦ.

ἀντὶ τῦ πατρὸς σοῦ.

Ἐμπειρία Πείρας διαφέρει. Πεῖρα μὲν γὰρ ἐφ' ἑνὸς ἢ δυοῖν γνῶσις ἐστὶ δοκιμαζομένη· Ἐμπειρία δὲ ἡ ἐπὶ πολ-

stinctione hunc locum sanavi ad mentem Cl. *Fabricii*. μόνον deest apud *Ascalon*. §. 80. & *Thomam*, qui hanc notam contraxit.

30 Παρὰ τὰς ἰλεὰς] Vett. Edd. παρὰ τῆς ἰλεοῖς. quibuscum MS. consentit.

30 Ἔχθαιρε] Lege: ἔχθιον ex Il. I. v. 215.

31 Τραγῳδίης] Haec MS lectio vulgatae τραγῳδίας locum recepit, quanquam, ut verum fatear, τραγῳδίας temere non videtur & sine ratione positum. Vid. Animadv.

32. Ἔμβατα.] Legendum sine ulla dubitatione Ἐμβάται. *Ptol. Ascal.* §. 42. Ἐμβάδες μὲν κωμικὰ ὑποδήματα. Ἐμβάται, τραγικά. Glossae: *Cothurni*, ἐμβάται τραγῳδῶν. horum aliquoties occurrit apud *Lucian.* mentio. Ejus *Schol.* ad Jov. Trag. p. 13. ἐμβάτας μὲν, inquit, τὰ ξύλα, ἃ βάλλεται ὑπὸ τὰς πόδας οἱ Τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. *Thomas* tamen *Mag.* videri posset *Amm.* nota usus jam depravata, dum scribit: Ἐμβάδες, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα. Ἔμβατα ἢ καὶ Ἐμβάται τραγικά. hinc utriusque etiam formae in Thes. meminit *Stephanus*.

33 Ἐμοῖο] Vett. Edd. μοῖο, & mox pro ἐμοῖο, μεῖο.

34 Ὁμηρος] Prior locus est ex Od. P. v. 153. Posterior ex Il. Ω. v. 486. ubi vulgatur quidem Μ. π. σεῖο θ. ἐπιείκελ' Α. Sed quam lectionem & hic & infra in σοῖο probat noster, agnovit etiam *Heraclit.* Allegor. *Hom.* p. 484. Vett. *Amm.* Edd. σοῖο θ. ἐπείκελ' Α. ἀντὶ τῦ πατρὸς absque σῦ.

35 Ἡ δύτιμι] Vulgatae ἢ δύο MS. iterum lectionem anteposui, etsi pro illa staret *Thomas* in Ἐμπει-

πολλῶν καταλήψις βεβαία. πάλιν δὲ Τέχνη Ἐμπειρίας διαφέρει· ὅτι ἡ μὲν ἐν τοῖς καθόλου [36]. ἡ γραμματικὴ [37] δὲ τέχνη ἀδιάπτωτος, ὡς καὶ ἡ ὀπτική μου.

Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. Ἔνδον μέν φησι, τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει· Ἔσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Ἔνδον μέν γάρ ἐστιν ὁ παῖς· Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι. ἁμαρτάνει ἂν [38] ὁ λέγων, Ἔνδον εἰσέρχομαι, ἢ Ἔσω ἐστὶν ὁ παῖς. Σοφοκλῆς τε διαφορὰν συνέχει· φησὶ γοῦν ἐν Τεκμησίαις [39],

Γυναῖκες αἵ τε ἔσω στέγης, αἵ τε ἐκτός.

δέον εἰπεῖν, γυναῖκες αἵ τε ἔνδον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλείδῃ [40].

Καὶ τὰ γέροντα, τἀμὰ τ' ἔσω γεραίαν δόμων.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. Εὔβουλος δὲ ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόρῳ,

Ὅπως δὲ σωθήσεθ' ὅπι [41] τὰς γέρων ἔσω.

δέον εἰπεῖν, ἔνδον.

Ἐπ-

πειρία. *Schol. Dionyſ. Thracis*: Πῶς δ inquit ἡ ἐκ δευτέρας γνῶσις, ὅταν εἰδείη γιατρὸς, ὅτι δριμέαν πληγὰς ἰαθήσεται ὑπὸ συκῆς. κ. τ. λ. Pro δοκιμαζομένη Vett. Edd. δοκιζομένη. mendoſe.

36 Καινόζιν] Vett. Edd. ſcriptura vitioſae Recentiorum lectionis καινότητι locum occupavit. e MS. καινόζι adnotaverat *Voſſius*, cujus, quod dolendum eſt, collatio in hac voce deſinit.

37 Ἡ γραμματικὴ] *Thomas M.* ex *Dionyſio* Grammatices exhibet definitionem, quam tangere etiam videtur *Amm.* Multa e *Scholiaſtis* ineditis notari poſſent, quae deſcribere nunc commodum non eſt.

38 Ἁμαρτάνει ἄν] Si id peccare eſt, probatiſſimi Scriptores frequenter peccarunt. Hac in re finienda pro more confidenter *Phrynichus*: Ἔνδον εἰσέρχομαι, βάρβαρον, & quae plura in ejus Eclogis legi poterunt.

39 Ἐν Τεκμησίαις] v. 204. *Sophoclis* verba eadem ratione hic poſita ſunt, qua in Edd. *Steph.* & *Vulc.* quarum ſcripturam ſum ſequutus, ut ſua conſtaret conjecturae, quam infra proponam, ratio. Vett. tamen Edd. αἵτ' ἔσω & mox δέον εἰπεῖν, αἵτ' ἔνδον. Quod ſequitur καὶ e *Steph.* Ed. ex-

Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ, ὅτ᾽ ἐπὶ τόπῳ σημασίαν δηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, καὶ ὅτ᾽ ἐπὶ τόπῳ, καὶ ὅτ᾽ εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε. τὸ δ᾽ Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε [42], καὶ ὅτ᾽ ἐπὶ τόπῳ, καὶ ὅτ᾽ εἰς τόπον, καὶ ἀντὶ χρονικοῦ ὁπιῤῥήματος τοῦ τότε. Ὅτι μὲν οὖν τοῦ Ἐνταυθοῖ,

Ἐνταυθοῖ [43] νυῦ ἦσο κύνας ἀπερύκων.

Ὅτι δὲ τοῦ Ἐνταῦθα, Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ [44],

Ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μήποθ᾽ ἡλίου
Φέγγος καθορᾷ.

ἔχει γὰρ καὶ ὅτ᾽ εἰς τόπον σημασίαν, καὶ ὅτ᾽ ἐπὶ τόπῳ. ὁμοίως καὶ Ὅτι τοῦ Ἐνθάδε [45] φησὶν ἡ Καλυψώ,

Ἐνθάδε αὖθι μίμνων σὺν ἐμοὶ, τόδε δῶμα φυλάσσοις·

καὶ Ἕκτωρ φησὶ,

—— σὲ δέ τ᾽ ἐνθάδε [46] γῦπες ἔδονται.

ταῦ-

excidetat.

40 Ἐν Ἡρακλείδῃ] Lege: ἐν Ἡρακλείδαις. Verſus eſt 58.

41 Ὅτι] *Scaliger* in libri margine notaverat ὅτι ἐ pro ἐπὶ ponendum.

42 Τὸ δ᾽ Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε] Haec feſtinanti librario debentur, ac proinde delenda ſunt, eorumdemque loco ponendum Τὸ δ᾽ Ἔνθα. Id & ex *Heremii Philonis* excerptis, & ex *Homeri*, quae ſubjiciuntur, locis clariſſime patet. Ad hunc locum conferri poteſt *Nunneſius* ad *Phryn.* p. 23.

43 Ἐνταυθοῖ] *Hom.* Σ. Od. v. 104. Ἔ. ν. ἦ. κύνας τε σύας τ᾽ ἀπερύκων. *Schol.* ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ.

44 Ἐν Ἠλέκτρᾳ] V. 381. ubi pro καθορᾷ reperies ἐσορᾷ. *Euſtath.* ubi *Ammonium* deſcribit, ad Od. Σ. p. 659. in *Sophoclis* verſu legit κατόψει. *Euſtathium* ſequitur *Phavorinus*. Vett. porro Edd. *Amm.* pro πέμψειν legunt πέμψειεν.

45 Ἐπὶ δὲ Ἐνθάδε] Vett. Edd. ἐπὶ τῶδε. ὅτὰ φησιν ἡ Κ. & in verſu: Ἐνθάδε καῦθι μίμνων. quod non ſperno. Od. E. v. 208. ubi editur Ἔ. αὖθι. *Barneſius* Ἔ. κ᾽ αὖθε inter Var. Lect. retulit.

46 Σὲ δέ τ᾽ ἐνθάδε] Il. Π. v. 836.

ταῦτα γὰρ ἢ ἐν τόπῳ σημαίνει δηλοῖ. Τὰ δ' εἰς τόπον ἤτοι,

—— ἡ δ' αὐτοῦ [17] λύτο γυῖα καὶ φίλον ἦτορ.

Τοῦ δ' αὐτοῦ [18] λυκάβαντα ἐλθόντα δ' Ὀδυσῆα.

Ἔνθι τοῦ Ἔνθα ἐν τόπῳ.

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖτο, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.

εἰς τόπον,

Ἔνθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.

ἀντὶ ἐξονικῶς ὑπερβαλικῶς τοῦ τότε,

Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. Ἐνθύμημα μὲν γάρ ἐστι ποιοῦ [19] λόγου σχῆμα· τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐπίθετον ἐπὶ τοῦ πρόσ-

Vett. Edd. σὺ δ' ἐνθάδε.

47 Τῆς δ' αὐτῆ] Vett. Edd. Τῆ δ' αὐτῆ λῦτο γόνα. Egregie se facturum credidit, qui τ' δ' αὐτῆ reponeret. Utrumque apud *Hom.* sed ab hac nota est alienum, & a nescio quo ineptulo in hunc libellum intrusum.

48 Τῆ δ' αὐτῆ] Od. Ξ. v. 161. Sequentia loca ordine indicabo Od. Γ. v. 109. Od. I. v. 142. & II. E. v. 1. ad postremum locum *Schol.* ad mentem *Amm.* Ἔνθ' αὖ, exponit τότε δή. addens ἐπιβρημα χρονικόν. ἄλλως ὃ ἐνταῦθα τοπικόν.

49 Ποιοῦ] Malim ποιὸν λόγου σχῆμα· quanquam vulgatam tuetur *Thomas M.* qui sequentia: τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐπίθετον (ea vox deficit in *Vulc.* Ed.) ἐπὶ τ. π. π. A. adnotare praetermisit. *Ptol. Ascal.* §. 86. Ἐνθύμιον ὃ ἐπὶ δ' ἐστὶ παρέμφασις οἱ ἀρχαῖοι φασιν.

50 Φοινικοῖς] Vitiosam lectionem φοινικοῖς dudum ante *Fabric.* Bibl. Gr. L. II. c. 26. p. 889. emendaverat *Mauss.* ad *Harpocr.* v. Ἄτιμος. qui, dum graviter addit: *nec ferendi illi sunt, qui in hoc Ammonii loco verba ex Antiphontis* Φοινικοῖς *allata, quibusdam numeris constare crediderunt* " a perpaucis, ut puto, intelligitur; mihi, quid sibi ista vellent, prius fuit incompertum, quam in *Valentini Curionis* Editionem incidi, in qua *Antiphontis*, ver-

προτεροπαίου παρ' Ἀττικοῖς. ὁ μὲν Ἀντιφῶν ἐν τοῖς Φοινικικοῖς [50] φησὶ, Τεθνεὼς οὗτος [51] ὑμῖν εὐθύμιος γενήσεται.

Ἔνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρ. Ἔνδοξος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπίσημος· Ἐπίδοξος δὲ, ὁ προσδοκώμενος [52], καὶ ἐλπιζόμενος.

Ἕνεκα καὶ Χάριν διαφέρ [53]. ὁ μὲν γὰρ Ἕνεκα, ψιλῶς τὴν αἰτίαν δηλοῖ. οἷον, Ἕνεκα Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἕνεκα Ἑλένης ἐστράτευσε Μενέλαος. ὁ δὲ Χάριν, μετὰ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τὸ χάριν. Χάριν Μενελάου Ἀχιλλεὺς ἐστράτευσε. τουτέστι, Μενελάῳ χαριζόμενος.

Ἐννοεῖν καὶ Ἐννοεῖσθαι διαφέρ. Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφνω μὴ ὀπτήσας [54]. Ἐννοεῖσθαι δὲ, ἀπὸ μακρᾶν διαλογιζόμενος.

Ἐξόσου καὶ Ἐξότου διαφέρ. Ἐξόσου μὲν γὰρ, ἀφ' οὗ· Ἐξότου δὲ, τὸ ἐξ οὗ πυνθ.

Ἐξα-

verba ita a reliquis ſeparata reperiebam:

„ Τεθνεὼς οὗτος ὑμῖν εὐθύμιος γένοιτο.

Si reliqua e ſolutae orationis ſcriptoribus adducta loca pari ratione ab *Ammonii* verbis ea in Editione diſtingui animadverteſſet *Mauſſacus*, obſervationem ſuam potuiſſet vir Praeſtantiſſimus compendifacere.

51 Οὗτος] Vitioſe *Vulc.* Ed. τοῦτο. Neque tamen οὗτος reperire licet in verbis *Antiphontis* ὑμῖν προσέφανε ὁ λοιδορῶν οὐκ ἴσαν, ὑμῖν δ' εὐθύμιος γένοιτο). quae in Comm. L. Gr. p. 858. produxit *Budaeus*.

52 Ὁ προσδοκώμενος]. Apud *Heſych.* & in Gloſſ. *Herodot.* Ἐπίδοξος redditur προσδόκιμος. *Moſchopul.* Ἐπίδοξος, ὁ προσδόκιμος, ὁ κοινῶς προσδοκώμενος. καὶ ἐπίδοξος, ὁ ἔνδοξος. Recte *Thomas M.* Ἐπίδοξος, οὐχ ὁ ἔνδοξος, ὡς τινες, ἀλλ' ὁ προσδόκιμος.

53 Ἕνεκα καὶ Χάριν δ.] Haec nota rectius abeſſet; nam quae hic traduntur, nullius ſunt frugis, & *Ammonio* diſerte repugnant, qui in Οὗνεκα, ἕνεκα ſive εἵνεκα expoſuit χάριν. Priora aderant tamen etiam in libello *Aſcal.* §. 41. & quidem pleniora ὁ ἕνεκα σωίδιμος κ. τ. λ.

54 Ἐπιστήσας] Vulgatam lectionem ἐπιστὰς mutavi ad mentem Cl. *Hemſterhuiſii*. qui ita, prouti e-

Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανεψιοὶ [55] διαφέρ. καὶ βαρυτόνως τοῦ φέρω τέκνα φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, Ἐξανέψιοι, ὡς ἀμέλυναι, ἀναπεπλυμένης [56] τὴν ὀξείαν ἐπὶ τοῦ Ἀνεψιοί, ὀνόματος ὀξυνομένου. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Ἀνεψιοὶ [57], τῶν ἀδελφῶν παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐπιδεχόμεθα· Ἐξανέψιοι δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἐοικότα Εἰκότων διαφέρ. τὰ μὲν γὰρ, πίστεως ἐχόμενα· τὰ δ' ἐμφερῆ, Ἐοικότα.

Ἐπικήδιος [58] ὁ Θρῆνος διαφέρουσι. Ἐπικήδιον μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ τῇ κήδῃ· Θρῆνος δὲ, τὸ ἐπὶ ᾠδῇ. ἅπερ Τρύφων. Ἀριστοκλῆς δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ περὶ ποιητικῆς τοὐμπαλιν. φησὶ γὰρ, Θρῆνος δ' ἐστὶν ᾠδὴ τὸ συμφορᾶς οἰκεῖον ὄνομα ἔχουσα· ὀδυρμὸν ἔχει οὖν ἐσχημένῳ τοῦ τελευτήσαντος· πινὲς μὲν ἂν καινῶς πάντα εἶπον Θρήνους· οἱ δὲ διαφέρειν Θρῆνόν τε καὶ Ἐπικήδιον· τῷ μὲν

didi, emendandum esse monuit ad *Lucian.* Nigrin. T. I. p. 56 quo mihi Thesauro uti contigit. *Scaliger* pro ἰσιτὰς, in margine correxerat ἰσιτάς.

55 Ἐξανεψιοὶ] Mirum vero nihil vitii suboluisse *Nunnesio* ad *Phryn.* p. 60. dum mihi nulla videtur ratione dubitari posse, quin hoc modo scripserit *Amm.* Ἐξανέψιοι δὲ Ἀνεψιοὶ διαφέρει. Qui reliqua rite considerarit, aut mecum sentiet, aut existimabit, grave vulnis hac in parte accepisse *Ammonium.*

56 Ἀναπεπλομένης] Ea Vett. est Edd. & vulgatae *Stephani* scriptura, a qua in *Vulcanii* Edit. discessérunt operae, ponendo ἀναπεπλωμένης· hujus edit. margini *Scaliger* adscripserat Ἀναπεπλομένης· quod aeque atque alterum *Trypbonis* mentem declararet.

57 Ἀνεψιοὶ] Si mihi oculi non caligant, qui priorem, quam omnino inprobandam censeo, lectionem tueri velit, hic necesse est scribat Ἐξανεψιοὶ, neque etiam aliter legisse videtur *Cyrillus* in voc. acc. dist. Ἐξανέψιοι, οἱ, *consobrinorum filii* Ἐξανεψιοὶ, οἱ, *consobrini.* Verum istius hominis, quisquis ille fuerit, nulla plane est auctoritas, qui lectiones manifesto mendosas sequutus, ridicula saepe isti indici inseruit. Deinde ad ἐξανεψιοὶ referri non possunt quae adjecit Noster καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐπιδεχόμεθα. quo in loco quaeso? in v. Ἀνεψιοὶ, uti

τὸ Θρῆνον ἀδελφὴ παρ' αὐτὴν τὴν συμφορᾶ τοῦ τὸ ταφῆς, καὶ μὴ τὸ ταφὴν, καὶ κτλ. τὸ Ἐπικήδιον, ἔπαινόν τινα τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου χαρτλιασμοῦ.

Ἐπιγραφὴς Εὐγραφοῦς [60] διαφέρει. Ἐπιγραφὴς, ὁ τοιχαλκικὸς καὶ ὀπιμελής· Εὐγραφὴς δ' ὁ ὀπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς.

Ἐπίκουροι καὶ Σύμμαχοι διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμοῦσιν βοηθοῦντες καὶ συλλαμβανόμενοι· Σύμμαχοι δὲ, οἱ τοῦ πολεμοῦντος. Ὅμηρος δι' ὅλης ἐφύλαξε τὸ ποιήσεως τὸ διαφοράν. Οὐκ ἔστιν οὖν παρ' αὐτῷ ἐπίκουρος [61] Ἑλλήνων λεγόμενος, ἀλλὰ Τρώων.

Ἐπιστεῖλαι καὶ Ἐπισκῆψαι διαφέρουσιν. Ἐπιστεῖλαι μὲν, ἀφ' γραμμάτων. Ἐπισκῆψαι δὲ, ἀφ' λόγων.

Ἐπαν-

uti opinor. Subjiciam *Heſychii* verba: Ἐξαίψιοι, οἱ πατέρες ἀλλήλων ἀίψιοι, ἢ μητέρες. quo nihil eſt hanc in rem magis oportunum.

58 Ἐπικήδιος] Aliquoties in hac nota Ἐπικήδειον reſtituendum eſt. *Proclus* in Chreſtom. p. 7. Θρῆνος, ἐπικήδειον· & diſcrimen docet p. 10. ubi multa notantur a *Scholio*. *Suid.* Ἐπικήδειον, ἐπιτάφιον. *Diomedes* ad *Dionyſ. Thrac.* τούτῳ δὲ τῷ μέτρῳ (Elegiaco) πολλοὶ ποιηταὶ πολλὰ γεγραφήκασιν, ἅτινα καλεῖ ἐπικήδεια. haec a *threnis* non ſecernunt *Schol.* ad *Horat.* II. Od. I. v. 38.

59 Τῆς κηδείας] Vett. Edd. τὰς κηδείας ἀδελφοῦ v. recepta itaque *Stephano* debetur.

60 Ἐπιγραφὴς Εὐγραφῆς δ.] Vulgatior eſt ſcriptura Ἐπιγριφὴς & Εὐγριφὴς. quorum poſterius alio licet ſenſu apud *Homerum* ſatis frequens, prius apud *Suidam* occurrit. *Heſych.* Ἐπίγραφος, —— ἐπιμελητής. *Corinthius* de Dial. Jon. MS. ἀντὶ δὲ ἀπατηλικῶς, ἢ ἐπιμελῶς, Ἐπιγριφέως. Ad vocem Εὐγραφὴς *Ammonii* non nominati expoſitionem produxit *H. Stephanus* in Theſ. T. III. p. 1080.

61 Ἐπίκουρος] Neſcio equidem, cur ſit a Vett. Edd. lectione diſceſſum, quae haec erat: Ἐπικούρους Ἑλλήνων λεγομένους. *Ptolem. Aſcal.* §. 40. Ἐπίκουροι —— ὡς οἱ Λύκιοι τῶν Τρώων. Σύμμαχοι —— ὡς ὁ Ἀγαμέμνων Μυρμιδόνες καὶ οἱ ἄλ-

Ἐπαγγέλλῃ καὶ Ἐπαγγέλλει διαφέρει. Ἐπαγγέλλῃ μέν, τὸ προστάσσει. Ἐπαγγέλλει δέ, τὸ [62] ὑπισχνεῖται. Ὑπισχνεῖται δέ, ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας. Ἐπαγγέλλει δέ, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας.

Ἐπιτίμιον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει. Ἐπιτίμιον μέν ἐστι, ἡ ζημία· Ἐπίτιμον δέ, τὸ τῆς τιμῆς μετέχον. ὥστε οὐ δεῖ λέγειν, Ἐξέπεσε τὸ Ἐπίτιμον, ἀλλ' Ἐξέπεσε τὸ Ἐπιτίμιον.

Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρυχθῆναι διαφέρει. Ἐπικηρύξαι [63] μέν ἐστι τὸ ὑποχρεῶσαι ζημίαν δοῦναι τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀναγόντι, ἢ ἀποκτείναντί τινα τῶν καταδικασθέντων. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀνάγοιτο Διαγόραν τὸν Μήλιον, δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, τὸ ἥμισυ. Ἐπικηρυχεύσασθαι δὲ ἔλεγον, τὸ περὶ συμβιβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι.

Ἐπίτιμος καὶ Ἐπιτίμιος διαφέρει. Ἐπίτιμος μέν ἐστι, ἔντιμος [64]. Ἐπιτίμιος δέ, ὁ ἐπιζήμιος, καὶ ἐπίπληκτος. ἀφ' οὗ τὸ ἐπίπληξιν Ἐπιτίμιον φαμέν. καὶ, Ἐπιτίμησον αὐτόν, ἀντὶ τοῦ ἐπίπληξον.

Ἐπι-

ἄκοι Ἐλλωΐς. Confer *Schol. Hom.* ad Il. B. v. 130. & v. 803.

62 Τὸ] Crediderim, ſcribendum Ἐπαγγέλλει ὃ δὲ Ὑπισχνεῖται.

63 Ἐπικηρύξαι] In hoc etiam loco emaculando egregiam operam collocavit *Paulus Leopardus* X. Emend. c. VI cujus ego emendationes vulgatae lectionis loco repoſui. Priorum Edd. haec erat ſcriptura: Ἐπικηρύξαι μὲν ἔλεγον τὸ ὑποχρεῶσαι ζημίαν δοῦναι τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀνάγοντι, ἢ ἀποκτείναντί τινα τῶν καταδικασθέντων οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀνάγοιτο Διαγόραν τὸν Μήλιον δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, ἥμισυ. e quibus haeccce Διαγόραν τὸν Μήλιον pulcrum erat mutaſſe in Διαγόρᾳ τῷ Μηλίῳ· itaque etiam id unum libro ſuo adſcripſerat *Joſ. Scaliger*, gnarus, reliqua facillumo opere ex *Amm.* in v. Κηρύξαι poſſe corrigi. Et ne ea *Scaligeri* & *Leopardi* emendatio levis alicui videatur, faciet infelix *Vulcanii* tentamen. *Leopardi* emendationem laudat *Mauſſac.* ad *Harpocr.* in v. Ἐπικηρυχίαν. Paucula vide in Animadv.

64 Ἔντιμος] Lege ὁ ἔντιμος & in

Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν Ἀφφέρ. Ἐπιχαίρειν μὲ γάρ ἐστι, τὸ συνεπιγελᾶν [65] τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς· Συγχαίρειν δὲ, τὸ συνήδεσθαι τινὸς ἀγαθοῖς.

Ἐπιδοτικὸς μέν ἐστιν, ὁ δεομένοις ἐπιδιδούς· Μεταδοτικὸς δὲ, ὁ φίλοις.

Ἐρωτᾶν τοῦ Πυνθάνεσθαι [66] Ἀφφέρ. Πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ καθ' ἁπλῶς διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπό τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδ' ἐρωτῶντα· Ἐρωτᾶν δὲ, τὸ ἐθέλειν τινὰ κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν περὶ τοῦ ὑποκειμένου πράγματος. ὁ γοῦν Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορα,

Εἴρεαι [67] ὁππόθεν εἰμὶ, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω.

καὶ Ἀχιλλεύς φησιν,

Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρεο
Ὁντινα τοῦτον ἄγῃ·

ὅτι δὲ τὸ Πυνθάνεσθαι ἐπὶ ψιλοῦ τοῦ ἀκούειν [68] τάσσεται, φανερὸν ἐκ τοῦ λέγειν Τηλέμαχον·

Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων,
Πυνθάνομαι, καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός.

καὶ

in ultima nota Ἐπιλύμησον αὐτῷ ex *Moſchop.* in v. Ἐπίτιμος. e quo videri poſſet haec nota in *Ammonium* introducta. Vide Animadv.

65 Συνεπιγελᾶν] Librario obverſabatur τὸ συγχαίρειν. Particula σὺν, quam feſtinans poſuerat, delenda videtur, ut Noſter ſcripſerit ἐπιγελᾶν. Vide Lib. II. Animadv. cap. I.

66 Ἐρωτᾶν & Π.] Eandem obſervationem totidem fere verbis expreſſit *Euſtathius* ad Od. Γ. p. 112. & 113. neque ullam auctoris fecit mentionem.

67 Εἴρεαι] Od. Γ. v. 80. Vett. Edd. *Amm.* ὁπόθεν· In altero *Homeri* loco editur ἔρεο Il. Α. v. 610. ἔρεο cum *Amm.* legit *Euſtathius*.

68 Ἐπὶ ψιλοῦ & ἀκούειν] Hanc in rem multa collegit *Schol. Ariſtoph.* ad Equit. v. 1209. quem deſcripſit *Suidas*. Bina tantum *Homeri* loca adnotavit *Ammon.* ex Odyſſ. Β. v. 314. & Od. Ν. v. 256. Utroque in loco a Vett. Edd. receſſit *Stephanus*, ante ipſum apud *Amm.* vulgabatur: νῦν δ' ὅτε μέγας εἰμὶ κ. τ. λ. μύθων τ. π. κ. δ. μ. αὔξεται. in altero autem loco ex Od. Ν. v. 256.

καὶ Ὀδυσσεύς φησι·

Πευθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ.

Κατὰ δὲ τοὺς φιλοσόφους Ἐρώτησίς ἐστι φράσις συμβολικὴ[69] ἀποκείσιν ζητοῦσα, οἷον νέον[70], ἀμφίβολον, σαφὲς, ἄδηλον. αὐτὴ μὲν αἱ πέντε ἀποφάσεις, συμβολικαὶ καλεῖνται. ἔστι μὲν τοί γε ὅτε οὐχ ὕπως, ἀλλ' ἑτέρως ἀποκρινόμεθα περὶ τὰς ἐρωτήσεις. οἷον, ἡμέρα ἐστίν[71]. οὐχ ὕπως· ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα· καὶ ὕπως, ἡμέρα ἐστίν. Πεῦσις δέ ἐστι λέξις, περὶ ἣν οὐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκείνεσθαι, οἷον· Πῇ οἴκει Ἀλίζων; φησὶ γὰρ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καὶ, Πῇ ἔβη[72] Ἀνδρομάχη; ἡ δ' ἀποκείνεται·

Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὕνεκ' ἄκουσε
Τείρεσθαι Τρῶας.

Οὐ γὰρ ἐνεχώρει ἐνταῦθα συμβολικῶς εἰπεῖν, ναὶ ἢ οὔ· καθάπερ ἂν εἰ τὸ ἀμφοτέρας ταύτης φέρηται καὶ οἱ φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς περιπατητικοῖς. Ποτάμων[73] δὲ τὸ ἀμφοτέρας φησὶν ὕπως·

Ἐρώτησις, Πεύσεως καὶ[74] Ἀναχρίσεως ἀμφοτέρας. Ἐρώτησις μὲν γὰρ

nibi vulgatur Π. Ἰθάκης γε καὶ τ. Κ. τ. in antiquis *Amm.* edd. legebatur Π. Ἰθάκην δὲ καὶ ἐν Τροίῃ εὐρείῃ, quod ego certe non temere ſollicitaſſem.

69 Συμβολικὴ.] Ita correxit *Scaliger* vulgatam συμβολικὴν ἄπ.

70 Νέον.] Confidenter reponi potuiſſet ναὶ, οὔ, verum emendationes quantumvis veras in textum recipere vix licet, & in hanc partem malui peccare. Orationem *Amm.* inperfectam facile vidit *Vulcanius*, qui mendam ex eadem hac nota eluere debuiſſet. Eam, quam dixi emendationem unicuique ſponte ſuggerat ad h. l. collatus *Euſtathius*: Φιλοσόφως μέντοι ἐρώτησις ἐστι φάσις συμβολικὴ ἀπόκεισιν ζητοῦσα. οἷον ἀμφίβολόν γε ὕπως ἔχει. ποῖος ὁ ἐπαχθὲς τὸ ναὶ, ἢ οὔ, ἢ τὸ ἀναμφιβόλως, ἢ τοιοῦτόν τι, συμβολικὴ ἀπόφασιν ἐπιφέρει· τοιοῦτον δὴ καὶ τὸ σαφὲς ἢ ἄδηλον· καὶ τὰ τοιαῦτα. *Ammonius* Philoſophus in *Ariſtotel.* de interpret. f. 138. a. ἐρώτησιν vocat ἀμφιβολικὴν, ποῖος ὧν ἐστιν ἀποκείνασθαι τὸ ναὶ ἢ τὸ οὔ μόνον ἀποκρίνεσθαι, καὶ συμβολικῶς καλουμένοις μόνον ἢ ἀναμένουσιν.

71 Ἡμέρα ἐστίν.] Has argutias non capio, niſi forte ſcripſerit Noſter: οἷον ἡμέρα ἐστι; ἔστιν ἡμέρα, ἢ οὐκ ἔστιν. Non aliter fere *Euſtathius*.

72 Πῇ ἔβη.] Il. Ζ. v. 377. & v. 386. Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ε. Sed vero in

γάρ ἐστι σύντομος ἀπόκρισις· Πεῦσις δὲ, μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία. Ἀνάκρισις δὲ, ὑποδιεστάλων ἐξήγησις 75.

Ἔρως καὶ Πόθος διαφέρουσιν· Ἔρως μὲν γάρ, τοῦ παρόντος. Πόθος δὲ, τοῦ ἀπόντος.

Ἐρᾶν καὶ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾶν μὲν γάρ ἐστι, τοῦ ἐν ὄψει. Ποθεῖν δὲ, τοὺς ἀπόντας. διαφέρει δὲ καὶ Ὅμηρος·

Ὡς σὸν 76 νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

τοὺς δὲ Ἕλληνας φησὶν ὁ Ζεὺς παρεῖναι. ὅτι δὲ τῷ ἀπόντι,

Ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπούρας.

Φυλάττει γοῦν ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας διαλλαγάς.

Ἐρωτᾶν 77 μού ἐστι, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν, ἢ ναὶ ἢ οὔ· Πυνθάνεσθαι δὲ, τὸ κατὰ διέξοδον ἀξιοῦν πρᾶγμα· οἷον, Πῶς ἐπολεμήσατε;

Ἔρως μού ἐστιν ὑπερβολὴ φιλοποιίας· Πόθος δ' ἀπόντος· Ἵμερος δ' ἔρως σπανίζων τῆς τοῦ 78 ἐρωμένου χρείας.

Ἔστι

in vetuſtis *Amm.* Edd. extabat: ποιος ἔστι ἀνδρόμαχος. ἢ δὲ ἀνάκρισις ἔστι ἐπὶ πύργου ἔστι. quae lectio non plane fuerat repudianda.

73 Ποτάμων] Is forſan *Potamo*, qui, teſte *Suida*, in *Platonem* ſcripſit commentarium, a *Vulcanio*, ac proinde a *Fabricio* etiam, in Auctorum indice omiſſus.

74 Καὶ] Quod in prima Edit. omiſſum, καὶ ſecunda exhibuit; in qua etiam ἀφορίσει. ubi in prima Ed. ἀφορίσειν legebatur.

75 Ὑποδιεστάλων ἐξήγησις.] Levi mutatione pro ἐξήγησις ſcribendum ἐξήτασις. qua voce priorem exponit *Harpocratio*, quem *Suidas* ſequitur & *Phavor.* Porro ὑποδιεστάλων ſincerum non videtur. Legendum exiſtimo Ἀνάκρισις ἢ, ἡ ἀπὸ δευτέρου ἐξέτασις, vel ſi malis, ἡ σὺν δευτέρῳ ἑ. hanc mihi conjecturam *Herennius* Noſter ſubminiſtravit, apud quem Ἀνάκρισις dicitur δευτέρα ἐξέτασις.

76 Ὡς σόν] Il. Γ. v. 446. Aliter locus eſt in Od. Λ. v. 201. in quo Vett. Edd. legebant ἀλλά μοι σῷ πόθῳ. Ad hunc locum differentiam adnotavit *Euſtathius*, cui adde *Thomam* in Ἐρῶ.

77 Ἐρωτᾶν] Quis credat hic voluiſſe repetere *Ammonium*, quae paulo ante ſcripſerat?

78 Τοῦ ἐρ.] Lege τὸ ἐρώμενον, ſenſu,

Ἔσαι τῇ Γενήσει] ἀφαφέρει. Ἔσαι μὲν γὰρ, τὰ ἐν νεῷ ὄντα· Γενήσει] δὲ, τὰ γενέσεως τευξόμενα. οἷον, νέος πρεσβύτης ἔσαι· τῷ δ' ἀτέκνῳ παῖδες γενήσονται]. Ἄλλως [79]. Ἔσαι μὲν γὰρ τὸ ὑποκείμενον οἷον· ὁ παῖς ἔσαι ἀνήρ· Γενήσεται] δὲ, τὸ ἄρειον.

Ἑσιάπως καὶ Δαιτυμὼν [80] ἀφαφέρει. Ἑσιάπως μὲν γὰρ, ὁ ὑποδοχεύς· Δαιτυμόνες δὲ οἱ ἐστιώμενοι.

Ἑσπέρα καὶ Ὀψὲ ἀφαφέρει Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστι, δυομένου τοῦ ἡλίου. Ὀψὲ δὲ, βεβαδέως, καὶ μεθ' ὑστεραίαν [81] χεῖνον. ἀφ' οὗ καὶ τοῦτο καὶ ὀψιθέασιν, Ὀψὲ τῆς ἡμέρας.

Ἑταῖρος καὶ Φίλος ἀφαφέρουσιν. ὁ μὲν γὰρ Φίλος, καὶ Ἑταῖρος· ὁ δ' Ἑταῖρος, οὐ πάντως Φίλος. διὸ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φησὶν Ὅμηρος [82].

—— πλησίστιον ἐθλὸν ἑταῖρον.

καὶ ἄλλως· Φίλοι μὲν κοινῶς λέγονται] πάντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἑταιροι δὲ, ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ πλησίως ἔχοντες, καὶ ἐν συνηθείᾳ καὶ ἐν συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Ἑτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος ἀφαφέρουσιν. Ἑτερόφθαλ-

su, ut vides, a vulgata lectione non parum diverso.

79 Ἄλλως] Haec iterum ab alio videntur adjecta. Confer tamen *Eustath* ad Il. B. p. 162. & in fine hujus notae pro ἄρειον scribe ἀόρειον.

80 Ἑσιάπως καὶ Δαιτυμὼν δ.] *Cyrillus* in Lexico inedito: Ἑσιάπως καὶ Δαιτυμὼν ἀφαφέρει. Ἑσιάπως μὲν ὁ εἰς ἐυσχίαν καλῶν καὶ εἰς δύφεσιν οἴκου. Δαιτυμόνες ὁ οἱ ἀρίστας. male scribitur ἀρίστας. *Ptolemaeus Ascalonita* §. 3. Ἑσιάπως μὲν ἐστιν ὁ ἐστιῶν Δαιτυμὼν ὁ ὁ ἑστιάτωρ, καθὰ Πλάτων, postrema in *Ammonio* desiderari monuit *Fabricius*, quae lubenter suo relinquo auctori. *Homerum* potius advocasset Noster. *Aristaen.* I. Epist. v. ἀθροιζομένων τῶν δαιτυμόνων ὁ χρυσῆς ἑστιάτωρ εἱστήκει.

81 Μεθ' ὑστεραίαν] In Vett. Edd. μεθυστεραίαν legebatur, mendose.

82 Ὅμηρος] Od. Λ. v. 7. Quae sequuntur infra etiam extant in v. Φίλος.

83 Ὁ μόνον] *Thomas M.* in Ἑτερόφθαλμος, Μονόφθαλμος δὲ, inquit, ὁ ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχων φυσικῶς, οἷον μυθεύεται τοὺς Κύκλωπας. Fieri etiam potest, ut *Ammonius* scripserit: ὁ ἕνα μόνον ὁ. s. Plura dabo in Animadv.

84

θαλμὸς μὲν γὰρ, ὁ κατὰ πεῖπωσιν πηρωθεὶς τὸ ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν· Μονόφθαλμος δὲ, ὁ μόνον [83] ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ Κύκλωψ.

Ἕτερος καὶ Ἄλλος διαφέρει. Ἕτερος μὲν ὅτι δυοῖν τάσσεται. ὡς Ὅμηρος [84].

Φολκὸς ἕλιξ, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα.

τὸ δὲ Ἄλλος ὅτι πολλῶν. ὡς αὐτὸς Ὅμηρος·

—— Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς [85] διαφέρει. Εὐφυὴς μὲν γὰρ λέγεται κατὰ Ἀττικοὺς ὁ σκωπτικός. Εὐμαθὴς δὲ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

Εὑρεῖν καὶ Εὑρέσθαι διαφέρει. Εὑρεῖν μὲν γὰρ, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· Εὑρέσθαι δὲ, οἱονεὶ τὸ ἐκπορίσασθαι. Μένανδρος Δυσκόλῳ [86],

Εὑρηκὼς κἀγὼ τύτε τύχην λέγω.

Δίφιλος δὲ Πύῤῥᾳ,

Δῶρον δ' ἐμαυτῇ κατὰ θεῶν βούλομαι [87].

Εὔμορφος Εὐειδὴς διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γὰρ, ὁ τὴν μορφὴν εὖ ἔχων, οἷον εὐπρόσωπος· (καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πως σχηματίζειν, Μορφάζειν [88] λέγομεν) Εὐειδὴς δὲ, ὁ τὸ

84 Ὅμηρος] Il. B. v. 217. Tum legendum ὡς ὁ αὐτὸς Ὅμηρος, Il. Γ. v. 104.

85 Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφ.] *Thom. M.* Εὐμαθὴς, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς. & Εὐφυὴς, ὁ εἰς πάντα δεξιός. Pluſcula etiam ad h. l. vide in Animadv.

86 Δυσκόλῳ] *Vulcanius* edidit ἐν Δυσκόλῳ. In *Menandri* fragmine, quod varie tentant, Vett. Edd. legebant Εὑρηκὼς, eaedem mox Δίφυλος.

87 Εὐερεθέον] *Scaliger* & *Vulcan.* corrigunt Εὐερεθέα. dubito, an recte. Ex *Ammonii* mente τὸ Εὐρεῖν pro ἐκπορίσασθαι uſurpavit *Demoſth.* de foed. Alex. p. 89. C. ὡς τῇ ὑπαρχούσῃ δυνάμει ἕτεραι παρασκευὰς ἑτέρας εὑρίσκ. ubi ex *Harpocr.* legendum παρασκευὰς, ut hic ſit ſenſus: *alias munitiones nobis comparare poterimus. Euſtath.* ad Il. Σ. p. 1195. v. 49. Τὸ γὰρ εὑρίσκ μόνον χρηστὸν τὸ εὑρόμην παρὰ Σοφοκλεῖ. Conf. *Phavor.* in Εὑρίσκ, & *Budaei* Comm. L. Gr. p. 377.

88 Μορφάζειν] Revocavi lectionem *Aldinam*, quam poſtea Editores temere mutarunt in Μορφίζειν. quod e *Tuſani* Edit. in Theſaurum *Stephani* T. II. p. 972. derivatum

 eſt,

τὸ εἶδος καλῶς ἔχων, οἷον πᾶν τὸ σῶμα.

Εὐθὺς, Εὐθὺ, καὶ Εὐθέως, διαφέρουσιν. Εὐθὺς μὲν γὰρ, ὁ χαυών· Εὐθὺ δὲ τῇ γυμνασίῳ αὐτῶν [89], καθ' ὑθεῖαν τῇ γυμνασίῳ· ἢ Εὐθὺ τὸ χαυόνιον. τὸ δὲ Εὐθέως, ἀντὶ τοῦ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος. ὁ ὢν σπουδαίων ἁμαρτάνῃ, καθὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ.

Τί φής ἰδὼν ἔνθέν γε πᾶς [90] δ' ἐλθὼν,
Ἀπῆλθες εὐθὺς, ὡς ταχύ.

Τινὲς μὲν τοι τῶν ἀρχαίων φασὶ, καὶ τὸ Εὐθὺς ἀντὶ χρονικοῦ κεῖσθαι. Φασὶ γοῦν κατὰ λέξιν. Τινὲς δὲ τὸ μὲν εὐθὺ λέγουσιν [91] ἐπί τινος εὐθέος [92]. οἷον ἐὰν μὲν ᾖ ψηλυκὸν τοὔνομα, ἡ εὐθεῖα ὁδὸς, εὐθεῖα βακτηρία. ἐὰν δὲ ἄῤῥεν, εὐθὺς ὁ χαυών· ἐὰν δ' οὐδέτερον, εὐθὺ τὸ ξύλον. οἱ δὲ ἀρχαῖοι σπουδαίως τὸ Εὐθὺ ἐπίθεσαν, τὸ ἐφ' ὁδοῦ [93] τῆς τεινούσης ἐπί τινος τόπου· εὐθὺ τῆς φδῆς, εὐθὺ τῶν ἀκουόντων. τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους οὐ λέγεται, ἀλλ' Εὐθύς. οἷον·

Γήν-

est. ubi & genuinum Μορφάζειν reperies. *Hesych.* Μορφάζειν, ὀρχεῖσθαι. in re saltatoria *Pollux* IV. 95. *Xenoph.* in Conviv. p. 892. C. εἰ μορφάζοις, ὥσπερ ἡ αὐλητρὶς, καὶ σὺ ἂν τὰς λιγύφθογγους. Saltationis genus Μορφασμὸς apud *Poll.* IV. 103. *Hesychius*: Ἐπιμορφάζουσι, σχηματίζουσι.

89 Τῇ γυμνασίῳ αὐτῶν,] Edd. omnes: Εὐθὺ ὃ, τὸ γυμνασιον, αὐτῶν κατ' ἰ. hanc lectionem ita in libro suo emendarat *Scaliger*, ut deleta voce αὐτῶν legerit Εὐθὺ ὃ Ε γυμνασίῳ, κατ' ἰ. Malui *Vulcanii* conjecturam in textu reponere; non quod Grammatici manum exhiberet, sed quod ea ratione, relicta voce αὐτῶν, corruptae lectionis vestigia remanerent. Scripserat *Ammonius*. nisi fallor: Εὐθὺ ὃ Ε γυμνασίῳ, ἀντὶ Ε κατ' ὀρθεῖαν Ε γυμνασίῳ· Ista ἀντὶ Ε, in αὐτῶν latent. Mox in Vett. Edd. legebatur τὸ δ' ὀρθεῖας & postea οἱ δ' ἀρχαῖοι.

90 Πᾶς] Aliorum in hoc versu emendando conjecturæ prostant. Pro πᾶς *Vulcanius*, & in ora libri sui *Scaliger* emendaverant πᾶς· id primum recipi debet, tum vero *Menandri* locus alio sensu accipi, atque hactenus fuit factum. Vide sis Animadv.

91 Εὐθὺ λέγουσιν] Id *Vulcanio* debetur, cujus emendationem *Ammonio* restitui: vulgata priorum Edd. lectio τινὲς ὃ τὸ μὲν εὐθὺ λέγουσιν, vitiosa est.

92 Εὐθέος] Ita *Steph.* cum prima Editione: secunda, & *Vulc.* ὀρθείας.

Γήμαιμι αὐτοῦ δ' [94], εὐθὺς ἔσομ' ἐλεύθερος.

καὶ

Ὡς τοῦτο δ' [95] εἶδεν, εὐθὺς ἰὼ ἄνω, κάτω.

Εὐφεαίνεας καὶ Ἥδεας διαφέρ. Πλάτων Πρωταγόρᾳ, Εὐφεαίνεας μὲ γάρ ἐστι, μανθάνοντά τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Ἥδεας δὲ, ἐδίοντά τι ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα [96] αὐτῷ τῷ σώματι.

Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρ. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺς, χρηστικόν [97] ἐστιν ὀπίρρημα· τὸ δὲ Εὐθὺ, τὸ ἐξ εὐθείας δηλοῖ.

Εὐεργεσία καὶ Χάεις διαφέρ. Εὐεργεσία μὲν γάρ ἐστιν, ἡ μεγάλη χάεις· Χάεις δὲ, ἡ ἐλάττων. οἷον, χιτῶνα ἢ κύνα χαρίζεται, εὐεργετεῖ δὲ οὔ.

Εὐθὺ καὶ Ὀρθὸν διαφέρ. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺ ἀντίκειται τῷ στρεβλῷ· τὸ δὲ Ὀρθὸν, τῷ πλαγίῳ.

Εὖ τοῦ Καλῶς διαφέρ. Εὖ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει· Καλῶς δὲ, τὸ χρήσιμον [98] συμπρημάτως. τὸ οὖν Εὖ καὶ Καλῶς συ-

93 Τὸ ἐφ' ἑαυτῷ] Probem, absque particula, τὸ, legi ἐφ' ἑαυτῷ.

94 Αὐτοῦ δ'] Vett. Edd. *Aldinae*: Γ. δ' αὐτοῦ· perperam.

95 Ὡς τοῦτ' δ'] Textus habet emendationem *Scaligeri* & *Vulcanii*. Priores editiones legebant Ὡς τοῦτ' εἶδεν. Quod in hoc versiculo extat, ἄνω, κάτω *Menandro* placuit, neque dubito, quin hic versus cum praecedenti e Comoedia sint desumpti. In altero servum audis de herili filio verba facientem.

96 Ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα] Haec verba, quae universa in Vetustis *Ammonii* Edd. deerant, primum in *Stephani* Editione prostant. *Aldus* ita vulgaverat: Ἥδεας ἢ ἑαυτὸν αὐτῷ τῷ σώματι. in quibus facile quis suspicetur legendum ἡδόντα, sive ἡσθάνοντα (uti certe legit apud *Amm. Phavorinus Camers* in Εὐφραίνεας) pro ἑαυτόν· ultimum hocce in ἑαυτὸν demutavit *Tusanus*; quod non solum recepit *Stephanus*, sed & eam, quam dixi laciniam, ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα in *Ammonium* intulit. Qua inquies, auctoritate? non nisi vulgata in *Platone* scriptura motus; is in Protagora p. 293. eadem illa Prodicum dicentem introducit, quae post *Stephanum* in *Ammonio* leguntur. Ea vero Auctores interpolandi ratio sobria non est.

97 Χρηστικὸν] Vett. Edd. χρήσιον legebant. Alterius vocis Εὐθὺ quae hic traditur notio, a nonnullis non fuit animadversa.

98 Χρήσιμον] Forsan leg. χρησιμῶς. *Moschop.* Εὖ ἀντὶ τοῦ ὀρθῶς, καλῶς.

σημαίνῃ ὀρθῶς καὶ λεγησίμως.

Ἐχθεὸς Πολεμίᾳ καὶ Δυσμενοὺς διαφέρει. Ἐχθεὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν πέλας [99]. Δυσμενὴς δ' ὁ χρήσιον πρὸς τὸν ποτε φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν, καὶ δυσδιαλλάκτως ἔχων.

Z.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ πάθος, ἤγουν τὸ σὺν μίσει ὑπάρχον [1]· Ζῆλος δὲ, μίμησις καλοῦ· οἷον, ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς. Ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, Ἡσίοδος, ἐπὶ καλοῦ [2]. Ζηλοτυπεῖ δὲ ἡ δεῖνα τόνδε [3].

Ζηλῶσαι τοῦ Ἐρᾶσαι διαφέρει. Ζηλοῦν μὲν γάρ ἐστι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμεῖσθαι· Ἐρᾶν δὲ, τὸ μὴ μάχης φιλονεικεῖν.

Ζῆλος Φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν, ἡ δι' ἐπιθυμίαν [4] μίμησις γινομένη, δοκοῦντός τινος καλοῦ· Φθόνος δὲ,

λῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ χρησίμως. scribe κατὰ καλῶς, ἀντὶτ. Pro σωτηριμῶς in *Amm.* prima Ed. legebatur σωτηριμῶν· in secunda, σωτηριμῶν.

99 Χωρῶν πέλας] *Thomas M.* in Ἐχθεός. Πολέμιος ὁ ἁπλῶς, ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν· *Herennius Philo*: Πολέμιος ὁ ὁ δι' ὅπλων χωρῶν πρὸς τὰς πέλας. neque tamen *Thom.* aut *Amm.* ſcriptura ſollicitanda eſt.

1 Ὑπάρχον] In ſchedis *Ptol. Aſcal.* §. 92. τὸ σὺν μίσει ὑπάρχειν. Receptam lectionem ſequitur *Cyrillus* in Lex. inedito: Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστι τὸ σὺν μίσει ὑπάρχειν. Ζῆλος ὁ μίμησις καλοῦ, οἷον ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς. Plurimarum vocum differentiae iiſdem verbis in *Cyrilli* Lex. leguntur, quibus uſus eſt *Ammonius*.

2 Ἡσίοδος, ἐπὶ καλοῦ.] Ἔργ. v. 23. Vett. *Amm.* Edd. ζηλοῖ ὁ γείτονα γ. Lexicon Biblioth. *Coiſlin.* MS. p. 482. Ζῆλος καὶ ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπίας, οἷον, ὡς εἶπεν, ἐπὶ τοῦ μιμήσεως μόνον. *Moeris Atticiſta*: Ζηλῶ, Ἀττικοί· Ζηλοτυπῶ, Ἕλληνες.

3 Ἡ δεῖνα τόνδε] *Aſcalonita*: οἷον ζηλοτυπεῖ ὧδε τινά. utro modo legas, res eodem redit.

4 Δι' ἐπιθυμίαν] Legendum potius: ἡ δι' ἐπιθυμίας γινομένη μίμησις δοκούσης τινὸς καλοῦ. Integra iterum e *Cyrilli* Lex. MS. verba proponam: Ζῆλος Φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δι' ἐπιθυμίας γινομένη μίμησις δοκούσης καλοῦ τινός· Φθόνος ὁ βασκανία τις πρὸς ἅπερ ἂν ὦσι ἀγαθὰ, ἡμῖν ὁ αὐτός.

5 Τὸν δ'] Scribe quaeſo: Ζηλῶ τ

δὲ, βασκανία τὶς τῆς ἄλλοις μὲ πεφυτῶν ἀγαθῶν, ἡμῖν δ' ἔ.

Ζῆλος μὲν ἐστὶ λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, οἷα καὶ ἑαυτῷ τις ἐπιθυμεῖ περιποιῆσαι.

Ζήλου τρία εἴδη. ὁ μὲν γάρ ἐστι Μακαρισμὸς, καθὰ καὶ φησί τις, Ζηλῶ τὸ τοὺς δεῖνα ἐπὶ τῷδε· δεύτερος, καθὸ ζηλωτής τινος λέγεται· οἷον, Θησεὺς Ἡρακλέους. τρίτος δὲ, ὁ φθόνῳ ὅμοιος.

Ζυγὲς, ἀρσενικῶς μὲ, ἐπὶ τῶν βοῶν· θηλυκῶς δὲ [6], ἐπὶ τῶν ζαθμῶν.

Ζώνη [7] καὶ Ζώνιον διαφέρει. Ζώνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ ἀνδρός· Ζώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικός.

H.

Ἤγερθη καὶ Ἀνέστη διαφέρει. Ἠγέρθη μὲν λεκτέον, ἀπὸ ὕπνου· Ἀνέστη δὲ, ἀπὸ κλίνης.

Ἦθος μὲν ἐστὶν ἀρχὴ ἐπιτηδεύματος· Τρόπος δὲ, ἐπίτα-

σις

τὴν δεῖνα ἐπὶ τῷδε, propterea illum fortunatum judico. Moeris Attic. Ζηλῶ, Ἀττικοί· Μακαρίζω, Ἕλληνες. Thomas M. in Ζηλῶ, —— καὶ τὸ μακαρίζω, ὡς τὸ ζηλῶ σε τὴν νοῦν, παρὰ Σοφοκλεῖ. ubi ponendum τῶν νῶν, e Soph. El. v. 1030. Confer Hesych. Phavor. & Et. Spanhem. ad Callim. p. 150.

6 Θηλυκῶς ὴ] Quinimo ἀδιτέρως ὴ, atque ita, ut opinor, ſcripſerat Amm. ΟΙΔ. & ΘΗΛ. facile a librario permutari potuerunt, hujuſce moduli vocabula nunquam in ſcriptis libris niſi decurtata occurrunt. Moſchop. Ζυγὸς, ὁ τῶν βοῶν· Ζυγὸς ὴ, ἀδιτέρως, τὸ ζύγιον. adde Etymolog. p. 412. v. 9. Thomas M. Ζυγὸς, ἀρσενικῶς ἐπὶ ἀμάξης. ἐπὶ ὴ ζαθμῶν ὁ ζυγὸς, ὡσὰν τὸ ζυγόν. atque ita Poll. IV. 171. Ζυγὰ, τετράων. Vulgatam libelli noſtri lectionem ſequutus videtur Auctor voc. acc. diſt. Ζυγὸς, ζυγῷ, ὁ, jugum boum. Ζυγὸς, Ζυγοῦ, ἡ, jugum libræ.

7 Ζώνη] In Edit. Vulc. haec nota deficit, quae in praecedentibus aderat, niſi quod in illis vulgabatur: ἡ τῆς γυν. cum recte extet apud Moſchop. & Aſcal §. 87. Perridiculum eſt quod in Thomam M. intulit Blancardus: Ζώνιον ἀρσενικῶς ἐπὶ γυναικός. —— Ζώνιον ὴ ἐπὶ ἀνδρός. ubi ante ipſius editionem bene legebatur Ζώνιον κυρίως, ἐπὶ γ.

8 Ἀπὸ ὕπνου] Ita omnes legunt Edd. excepta ed. Vulc. is vulgari juſſit ἐκ ὕπνου· niſi forte ſcripſerit ἐξ. Ammon. in v. Ὄρθρος ſcribit: ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἀναστάντες ἐξ ὕπνου ὀρθρεύομεν.

ὁις πεφύκεων καὶ φασιν καὶ ἀναστροφίω.

Ἤλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν 9 διαφέρει. Ἤλπισαν μὲν γὰρ αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος· Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον.

Ἡμέρα Ἠὼς διαφέρει 10. Ἡμέρα μὲν γάρ ἐστι τὸ χρονικὸν σημαινόμενον ἀσώματον, ὡς Ἡσίοδος Νυκτὸς γενεαλογεῖ,

Νυκτὸς δ' αὖτ' αἰθήρ τε καὶ ἡμέρη ἐξεγένοντο.

Ἠὼς δὲ τὸ συναμφότερον, ὃν πάλιν Ἡσίοδος Θείας ὑποτίθεται·

Θεία 11 δ' ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε σελήνην,
Ἠῶθ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνῃ,
Γείνατο.

Ἐπὶ δὲ τοῦ σωματοειδοῦς,

Ἀλλ' ἤτοι 12 τὸν ἔρυσσεν ἐπ' οὐρανὸν ἅρπασεν Ἠώς.

Ἧς, ἡ Ἅιδα, ἡ Ἥ, διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἅιδα, πέρας ἐστὶ μέ-

γιστον. Viden'? Leges, quas aliis ponunt, ipsimet Grammatici non curant, nam istic loci dici debuisset Ἐγερσίνιος. Conf. *Amm.* in Ἀνασσῆνας.

9 Ἤλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν δ.] Haec verba peritissime secernit *Ammonius*; & quae obmovit vir Doctiss. in Miscell. Obs. vol. VI. p. 402. huc non pertinent. Diversi generis sunt ἐπελπίζειν τινὶ seu ἐπί τινι, & ἐπελπίζειν τινὰ, prius denotat, *spem in aliquo collocare*; posterius, *spem alicui facere*. quorum alterum tantum tangit noster, ἐπήλπισαν ἕτεροι ἑτέρους. Haec accepta refero Viro Summo *T. Hemsterhusio*, ad *Lucian.* Dial. Mort. v. T. I. p. 345.

10 Ἡμέρα Ἠὼς δ.] Ingenue fateor, me nihil hic videre; quae vero mihi tenebras objecerunt, Lectori cuam paulo propius admovebo, ut ad eas dispellendas, & locum clara in luce collocandum, tanto sit alacrior. Primum ponit Ἡμέραν designare τὸ καθ' ἕκαστα μόνον ἀσώματον, & in versu quem adfert ex *Hesiod.* Theogon. 124. Ἡμέρη (ita legendum in *Amm.*) tanquam σωματοειδὴς θεὸς memoratur; eumdemque, hunc in finem, producit *Etymol.* p. 429. v. 25. Ἡμέρα] Ἡσίοδος σωματοειδῶς λέγει, Νυκτὸς δ' αὖθ' ἁ. Deinde Ἠὼς ἡ τὸ συναμφότερον, ὃν π. si vel corrigas Ἠὼς ἡ τ. σ. ὧν, & per συναμφότερον utrumque simul intelligas, quo sensu utitur *Amm.* in v. Πόλις: parum tu tamen profeceris: Nam quid quaeso hoc in loco σωματοειδῶς; quum in subjectis *Hesiodi* & *Homeri* locis Ἠὼς ponatur ἐπὶ τοῦ σωματοειδοῦς. Itaque hujus loci scripturam is reduceet, qui ab ingenio, vel a scriptis libris in paratior. Interim pau-

μένον δηλοῖ χρόνον· τὸ δὲ Ἧς, τὸν μέλλοντα. Ὅμηρος [13],

Δηίφοε᾽ ἦ μάν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα.

ὅπου δὲ τὸ Ἧς, Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ·

Ὑπὲρ μὲν οἴνου, μηδὲ γρῦ πτθὴ λέγε,

Ἂν τἄλλα δ᾽ ἦς ἀμεμπτος, εἰς τὴν ἑβδόμην [14]

Βουβεγμιῶνος σὺδ λεχῶς ἔξεις ἀεί.

καὶ καθόλου πάντοτε οὕτω λέγει ὅπου τὸ μέλλοντος, ἢ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν. οἷον, ἐὰν νοῆς, ἐὰν λαλῆς, ὅπως λαλῆς. ἐὰν ἦς ἀγαθός. ὁ γοῦν λέγων τοῖς τινα, Ἧς ποτε πλούσιος, ἀγνοήσει τὴν διαφοράν, δίον φάναι Ἔσθα [15]. τὸ δὲ Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, παρὰ Ὁμηρος [16].

Ἦ, καὶ χαμάδησιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῆδε, ὅτι τὸ μὲν ὅπου τείτε [17] τοσοῦτον μόνον παύεται· τὸ δὲ ἔφη, ὅπου τελῶν, ὡς ἔφημεν. Ἡσυ-

pauxillum lucis hic praestabit *Joh. Tzetzes* ad *Hesiod.* Ἔργ. v. 578. is quatuor diversos vocis Ἧος significatus enumerat, quos locis *Homer.* firmant *Etymol.* in v. Ἧος, & ad *Hom.* Il. Θ. v. 1. *Schol.* a quo haud dubie diversus *Schol.* ad initium Od. Θ. sex septemve διαφορὰς σημαινόμενα satis erudite exponit. In his quintam notionem offendes τὸ συναμφότερον, ἡμέρας τι καὶ νύκτα.

11 Θηΐα] *Hesiod.* Theogon. v. 371. seqq. *Hesiodum* sequitur *Apollodorus.* Vett. *Anm.* Edd. Θεία δ᾽ ἐνὶ ἠελίῳ τε.

12 Ἀλλ᾽ ἤτοι] *Homerus* Od. O. v. 250. Ἀλλ᾽ ἤτοι Κλεῖτον χρυσόθρονος ἥρπαζεν Ἠώς. Scripturae variatio satis est insignis; pro Κλεῖτον *Ammonius*, aut, si ita mavelis, librarius τοῦτον posuit. Talia mutari non probo. In Vett. Edd. ἀλλ᾽ ἤτοι τοῦτον μὲν κ. ἦ. Ἠώς.

13 Ὅμηρος] Iliad. X. v. 233. In *Menandri* versuum primo Vett. Edd. τοῦθι habebant.

14 Ἑβδόμην] *Menander Scaligeri* beneficio pristinam recepit scripturam, ἑβδόμην, pro ἴλλην, quod in *Ammonii* erat editionibus. Vitium sensit, & tollere etiam conatus est *Menandri* reliquiarum *Editor.* Lucemne addit huic loco *Hesychii* nota in Ἑβδομαῖ τομαί, ἑβδόμην ἡμέραν λέγουσι παιδίου ἱερουργίαν;

15 Δίον φάναι ἔσθα] *Moeris Atticista*: Ἔσθα, Ἀττικοί· Ἧς, Ἕλληνες. *Phrynichus* p. 24. Ἧς ἐν ἀγορᾷ, σόλοικον. λέγε ἐν Ἔσθα.

16 Ὅμηρος] Il. A. v. 528. Vett. Edd. ἦ καὶ κυανέῃσιν. & reliqua non agnoscunt, quae *Stephanus* iterum subjecit.

17 Τείτε] *Aldi* scripturam revocavi, quam primus mutavit sua in Editione *Valentinus Curio*, sub-

Ἡσυχία ὁτὲ μὲ σιωπῶν σημαίνει, ὁτὲ δὲ τὸν ὑπείκοντα, ἐπότε φαμὲν, ὁ πολλὴν ἀφέγειν ἡσυχίαν [18].

Θ.

Θαλαμὰς, ὡς ἀγαθὰς, ἢ Θαλάμας, ὡς μεγάλας, διαφέρειν φησὶ [19] Τρύφων τοὺς μὲν πρὸς τοῖς Ἀττικοῖς, ὁ δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν· ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μυεῖν.

Θαυμάζω, γενικῇ μὲν συντασσόμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκω ἢ κατηγορῶ. οἷον, Θαυμάζω τοῦ ταῦτα ἐγκωμιάζοντος τὸν γνώμην. αἰτιατικῇ δὲ, τὸ ἐπαινῶ. οἷον, Θαυμάζω τοὺς οὕτω φρονοῦντας.

Θεομαχία ἢ Θεομαχία διαφέρει. Θεμαχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ πρὸς θεὸν μάχη· Θεομαχία, αὐτῶν τῶν θεῶν [20] πρὸς ἀλλήλους μάχη.

Θεωρὸς ἢ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμ-

ſtituendo πρώτα, hanc lectionem poſtea expreſſerunt *Tuſanus*, *Steph.* & *Vulc.* oppido ridiculam; quanquam, ſi verum velimus fateri, ultima haec nota a nemine hactenus fuit intellecta: ſi vel mecum judices τρίτα ad verbum ἢ referri, quid porro reliquis facies τὸ ὃ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφημεν; auxilio nobis hic fuerunt *Herennii Philonis* ſchedae, e quibus legendum τὸ ὃ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφην, ἔφης, ἔφη. Antequam in hunc locum incidi, longe aliter legendum exiſtimabam, & hinc etiam didici, quam ſaepe noſtrae nos conjecturae fallant.

18 Ἡσυχία] Vett Edd. ἡσυχίαν. *Proſ. Aſcal.* §. 93. Ἡσυχάζειν, τὸ ἀτρεμεῖν δ' ὅλως σώματος. Σιγᾶν δ, τὸ μὴ λαλεῖν. Paria ſcribit *Herennius*.

19 Διαφέρειν φησὶ] *Tuſani* Ed. διαφέρει φησὶ T. atque ea etiam ratione loquitur Noſter. *Cyrillus* in voc. acc. diſt Θαλάμαι, αἱ, *luſtra ferarum*. Θαλαμαὶ, αἱ, *templum Caſtoris & Pollucis*. Ex *Amm.* ſua accepit *Euſtath.* ad Od. E. p. 232. alibi *Aelium* laudans *Dionyſium*, ad Il. M. p. 867. Θαλάμαις μὲ βαρύτητος. ζωϊκὰ καταδύσεις· Θαλαμαὶ δ, τόποι ἱεροὶ Διοσκούρων, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρίστησι καθ'. *Ammonii* verba attulit *Salmaſ.* in *Exerc. Plinian.* p. 440. B. & qualiumcunque Deorum templa θαλαμεῖα dici ſubmonuit.

Teg-

πεμπόμενος. Θεατὴς δὲ, ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων.

Πότερον [21] θεατὴς, ἢ χάειν μαντευμάτων;

καὶ Αἰσχύλος·

Βοᾶς τοιῶδε πρέσβαι' θεωρὸς ὤν.

ἁμαρτάνουσιν οὖν οἱ λέγοντες, Θεωρῆσαί με δεῖ τὸν ἀγῶνα· δέον εἰπεῖν, Θεάσασθαι. Ἀφεστέλλει οὖν τοῦτο ὀρθῶς Λυσιμαχίδης [22] ὁ τοῦ τοὺς Καικίλιον τοῦ τοὺς τοὺς τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων, καὶ πολλῶν ἀδιαθέτους ποιεῖται, καὶ ἔστι τὸ Θεάσασθαι, ὥσπερ τοῦτο, ἀπὸ τοῦ θέαν· τὸ δὲ Θεωρεῖν (φησὶν) οὐκ ἄλλό τι ἢ τὸ τῶν θεῶν ὁρᾶν, τοῦτο δὲ τὸ φροντίζειν. διὸ καὶ τοὺς τῶν θεαμάτων ἕνεκα πεμπομένους, σὺν θυσίαις δὲ καὶ εὐσεβείᾳ, πάντας ὠνόμαζον θεωρούς. καὶ τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον Θεωρικὸν, οὐχὶ ἀφ' [23] τὰς θέας, (ὡς Καικίλιος [24] ὑπέλαβεν) ἀλλὰ ἀφ' τὸ ὁρᾶν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν, καὶ ὁσιοῦν [25], καὶ εὐφραίνεσθαι.

Θεράποντες καὶ Οἰκέται ἀφέρησι. Θεράποντες μὲν οἱ τοντεθραμμένοι φίλοι, ὑφ' ὧν [26] θεραπεύονται οἱ πρόσ-

χον-

Τροφωνὶς θαλάμας sive θαλαμὰς, & σπηλὰς Τροφωνὶς permutat *Eurip.* in Jone v. 300. & 393.

20 Αὐτῶν τῶν θ.] Vitiose in quibusdam Edd. τῶν αὐτῶν τῶν θεῶν.

21 Πότερον] Excidit procul dubio ex *Amm.* quod apud *Herenn.* legitur, Εὐριπίδης δὲ Ἴωνι. Ea in tragoedia versus qui adfertur est 301 ubi pro πότερον habes πότερος. *Aeschyli* versus, an in istis, quae supersunt, fabulis occurrat, non indagavi: sin; pro Βοᾷς conjici posset Θοᾶς. Inter *Aeschyli* Dramata enumeratur Hypsipyle.

22 Λυσιμαχίδης] *Vulc.* Ed. Λυσιμ. Pro Καικίλιον Vett. Edd. Κικίλιον, & postea Κικίλιος. De titulo libri *Lysimachidae* infra paulo copiosius diseram, & de θεωροῖς nonnulla etiam notabo.

23 Διὰ] Hanc particulam, quae in Edd. deerat, jussu *Scaligeri* in textum introduxi.

24 Καικίλιος] Pari ratione *Caecilium* testem citat *Harpocration* in v. Ἐξέλης, —— ὡς οἶδε Καικίλιος.

25 Ὁσιοῦν] Antiqua lectio fuit, uti auguror, Ὁσιοῦσιν· Lege sis, quae in eadem hac observatione praecesserunt: τοὺς τῶν θεαμάτων ἕνεκα πεμπομένους σὺν θυσίαις τι (ita legendum pro ὃ) καὶ εὐσεβείᾳ, πάντας ὠνόμαζον θεωρούς.

26 Ὑφ' ὧν] Ea Veterum est Edd.

χοντες· Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

Θεὰς καὶ Ὑποθέας [27] Διαφέρει. Θεὰς μὲν γάρ ἐστι τὸ λαβεῖν ὑποθήκην· Ὑποθέας δὲ, τὸ δοῦναι ὑποθήκην.

Θέλειν καὶ Βούλεσθαι ἐάν λέγῃ τις, δηλοῖ, ὅτι ἀκουσίως τε καὶ εὐλόγως ὀρέγεταί τινός.

Θεείζειν, τό, τε Διαθείζειν [28] τὴν τοῦ θέρους ὥραν, (ὡς τὸ Χειμάζειν) καὶ τὸ τοὺς Δημοσιακοὺς χαρτοὺς [29] συλλέξαι.

Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς Διαφέρουσιν, καθὼς Δίδυμος [30] ὁ ὑπομνήματα τῷ πρώτῳ τῶν παιάνων Πινδάρου φησὶν, Καὶ τὰ τείποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμψαι τὰ λεύσειον εἰς Ἰσμηνὸν [31] πρῶτοι. τίς δ' ἐστὶ Διαφορὰ Θηβαγενέων πρὸς Θηβαίους, Ἔφορος ὁ ἐν τῇ δευτέρᾳ φησί. ἦτοι μὲν ἦν συνεζάχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν. τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρους κατοικοῦντας ἰδίᾳ Θηβαῖοι κατηγάγοντο πολλοῖς ἔτεσιν. ὕστερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν πολλαχόθεν,

lectio, male in ἐφ' ὧν a *Stephano* mutata. *Hesychius*: Θεραπεῖαι, οἱ ὑπὸ δευτέρᾳ τάξει φίλοι, ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν. Confer *Herennium Philon.* in Δῶλοι.

27 Θεὰς καὶ Ὑποθέας] Ad *Harpocrat.* in v. Θέτης, *est autem*, inquit *Valesius*, θέρμος *creditor qui pignora accipit*, ὑποθέρμος *debitor qui obligat*, *teste Ammonio & Harpocrat. in* Θέσις. Diversa potestas ex gemino *Demosthenis* loco patefiet. Alter locus est in orat. contra Timoth. p. 705. B. αἱ φιάλαι, ἃς ὁ θέρμος ἐπῆρτο. Contra *debitor* ὑποθεὶς τὴν οἰκίαν καὶ τὰ μνᾶς πάντα. in Aphob. II. p. 558. C.

28 Διαθείζειν] [Διαλείψειν in Vett. legebatur Edd. *Stephanus* posuit Διαθείσειν, ubi ! scribi debuisset Διαλείψαι, uti mox τὸ τοὺς Δημοτελικοὺς καρποὺς συλλέξαι. *Hesychius*: Θεείζας, τὸ θέρος διάγων. mendose vulgatur ἀγαγών.

29 Δημοτελικοὺς καρποὺς] *Theophrastus* περὶ ζῴων· ἀλοῶν τὸν Δημοτελικὸν καρπόν. teste *Schol. Hom.* ad Il. A. v. 449. Etymologici M. *Auctor* in v. Οἶνος· Veteres, inquit, ἐγκελαδεύσαντες τὸν ζ' ζώνην τὸν Δημοτελικὸν καρπόν. Conf. *Schol. Oppian.* ad III. Hal. v. 463. Pro Θεείζειν Cyprii δαμαλείζειν dicebant, auctore *Hesychio*: Δαμαλείζειν, τὸ σιτώγειν τὸν Δημοτελικὸν καρπόν. Κύπριοι.

30 Δίδυμος] Non leves mendae utriusque scriptoris, *Didymi* & *Ephori*, verba deformant, quas qui sibi plane tollendas sumserit, praeter egregiam, quam Grammatico meo

θεὶ, ἐκέκλητο δὲ τὴν ἀπὸ τῆ Κιθαιρῶνα χώραν, καὶ τὴν ἀπορώτητον [32] τῆ Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, ὅτι προσεγένοντο τοῖς ἄλλοις Βοιωτοῖς ἀφ' Θηβαίων.

Θὴς, Λάβις, Ἀμφίπολος, Ἄτμενος, ἀφαφέρουσι. Θὴς μὲν ἡβὼν, ὁ ὅπλα φέρων ἐν δεκάδων·

——— θῆτες [33] τε θεράπναί τε.

Λάβις δὲ, ὁ τὴν παλέμαιδα ἀφείσατο ἀλοὺς, καὶ ὅπλα δουλείαν προσαχθείς. Ἀμφίπολος δὲ, καινὸν ὄνομα ἄρρενος καὶ θηλείας δήλης. Ἄτμενος δὲ, ὃ μόνον ὁ δοῦλος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀποστασιάτης ἐλεύθερος.

Θεσὶς καὶ Θάρσος ἀφαφέρ. [34]. Θεσὶς μὲν γάρ ἐστιν, ἡ ἄλογος ὁρμή· Θάρσος δὲ, ἔλλογος ὁρμή.

Θύρα καὶ Θυρεία ἀφαφέρ. Θύρα μὲν γάρ ἐστιν, ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος [35] δὲ ἀποκατέθηκε, Θύραν ἔξελε. Θυρεία δὲ, τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοπὴν θύρας μέγεθος.

Θύ-

meo praestabit, operam, obscurae antiquitatis particulae lucem accendet haud poenitendam.

31 Εἰς Ἰσμηνὸν] Legendum εἰς τὸ Ἰσμήνιον· sive, quod monitus malo, εἰς Ἰσμηνίδα· In Animadv. paucula hinc illustrare adnitar.

32 Ἀπορώτητον] *Joannes* Noster *Sebultensius*, ὃ παλαιὸς τὸ παράδοξον, pro ἀπορώτητον legendum esse εὐπορώτατον, ingeniose, ut est cogitandi acumine praeditus prorsus felici, conjectavit. Parum diversam emendandi viam ingressus *Vir* quidam *Eruditissimus*, ἀπορώτατον scribendum suspicabatur.

33 Θῆτες] Od. Δ. v. 643. *Schol.* οἱ ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντες. Plura, quae huc spectent, dabunt Animadv.

34 Θεσὶς καὶ Θάρσος δ.] Differentiam tradidit, si receptae lectioni tuto fidere licet, *Aristippus*, apud *Schol. Apoll. Rhod.* II. v. 77. Multa collegit *Schol. Hom.* ad Il. E. v. 2. pro *Ammonio* sufficiunt: Θάρσος ἐν ᾧ τὸ ἄλογον παρόρμημα τῆς ψυχῆς· Θεσὶς δὲ τὸ τοιοῦτον. quae in Commentarium ad Il. E. p. 387. retulit *Eustathius*. Confer, si lubet, *Schol. Oppian.* ad III. Hal. v. 516. & *Triclin.* ad *Sophoclis* Electr. v. 478.

35 Μένανδρος] *Menandri* meminit etiam *Photius* in Lex. MS. Θυρεία. τὸ ἀνοίγμα τῆς θύρας. Μένανδρος. Quandoquidem autem nihil aliud est ad manus, quo corruptam *Ammonii* notam emaculem, aliam, quae huc in finem feliciori ingenio queat esse adjumento, ex ejusdem

Pho-

Θύελλαι τοὶ Σφάτται [36]. Διαφέρει· Θύελλαι μέν ἐστιν, ὅτι πνεῦμα θεοῦ· καὶ τὸ μαντεύεται ὅτι πνεῦμα διὰ σπλάγχνων Θύεται φασίν. Σφάττεται δέ, τὸ δι' ἱππαοσύνην αἰτίαν φονεύσαι. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγου, τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπου τάττει.

Θύσαι καὶ Θύειν διαφέρει. Θύσαι μὲν γὰρ οἱ σφάττοντες τὰ ἱερεῖα· Θύειν δὲ οἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι.

Θύρα καὶ Θύρη διαφέρει [37]. Θύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐπὶ τῶν σανίδων· Θύρη δὲ, τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ, καὶ τὰ χαλάσματα τῆς θύρας.

Θυμὸς μόνον ἐπὶ πεφυσιωμένου· Ὀργὴ δὲ, πολυχρονίου μνησικακία.

I.

Ἱερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι [38] λέγουσιν ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· Ἱερῶσαι δὲ [39] καὶ Καθιερῶσαι, ἐπὶ τῶν ἀναπεθεμένων.

Ἱε-

Phrtii libro decerptam adnotationem ſubjiciam: Θυσίαι, τὰ δὲ μυστοτοίχου Διομήδους. Utrumque locum debeo humanitati Viri Eruditiſſimi. *Jo Alberti.*

36 Θύελλαι δὲ Σφάτται δέ.] Eadem fere eſt in *Cyrilli* vocabulario nota, verba Grammatici haud pigebit adpoſuiſſe: Θύελλαι· δὲ Σφάττεται Διαφέρει. οἷον τὸ μὲν Θύελλαι διὰ σπλάγχνων θύειν φασι· τὸ δὲ Σφάττεται τὸ φονεύειν καθ' ὕλην αἰτίαν, καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγου, τὸ δὲ ἐπὶ ἀνθρώπου. Additur apud *Amm.* τὸ δὲ ἐπ' ἀνθρώπου τάττει. Quod in Vett. Edd. extat, τάττει forſan indicio ſit, olim lectum fuiſſe σφάττει.

37 Θύρα καὶ Θύρη Διαφέρει] ſive, uti in Vett. Edd. legitur, Διαφέρουσιν· *Auctor* voc. acc. diſtinct. Θύρα, θύρας, ἡ, *oſtium, hoc eſt lignum.* Θύρη, θυρῶν, αἱ, *fores hoc eſt apertura.* Diſcrimen haud agnovit *Moſchopul.* Θύρα καὶ πύλη λέγει αἱ σανίδες αἱ ἀνοιγόμεναι καὶ κλειόμεναι, καὶ τὸ διάστημα ὅπερ ἐπέχουσιν αὐτάς.

38 Ἱερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι] In *Franequerana Thomae Mag.* Editione ſub litera I haec nota proſtat: Καὶ ΙΕΡΑΣΘΑΙ, καὶ ἱερόω, ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· ἱερᾶς ὁ μόνον, ἐπὶ τῶν εἰς ἱερίας τελούντων. ἱερῶσαι μήτοι καὶ καθιερῶσαι ἐπὶ τῶν ἀναθεμάτων. Dum non vacat vulgatae lectionis ineptias oſtendere, ponam, quomodo hunc locum corrigendum eſſe cenſeo: Καθιερεῦσαι καὶ Ἱερεῦσαι ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· κ. τ. λ. Literarum ſeriem in *Thomae* libello nemo, niſi harum rerum inſcius, mihi objecerit. Aliud eſt, quod minime praetermittendum exiſtimo.

Quum

Ἱερεῖον καὶ Χρηστήριον διαφέρ. Ἱερεῖον μὲ γάρ ἐστι κοινῶς τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ἅπασαν· Χρηστήριον δὲ, τὸ ἱερεῖον [40] ᾧ λεῶν) χρηστηριάζόμενοι. Ἡρόδοτος, Καθάπερ ἔτι καὶ νῦν, ὅταν χρηστήρια θύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ.

Ἱερὰ, τάς τε βοδόλους τῶν ναῶν, καὶ τὰ σφάγια, καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ὑπερείδης [41] ἐν τῷ κατ' Ἀρχιστρατίδου· καὶ τὰ ξόανα, ὡς Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ ἕκτῃ.

Ἰκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι διαφέρ, ὥς φησιν Ἡρακλείδης. Ἰκέσθαι μὲ γάρ ἐστι, τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν. Ὅμηρος τὸν διαφορὰν φησιν,

—— ὀδ' αὖτις [42] ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν.

καὶ

Ἵκετο δ' εἰς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην.

Ἰδυμαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι διαφέρουσιν, ὡς φησι Πτολεμαῖος [43] ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως. Ἰουδαῖοι μὲ γάρ εἰσιν, οἱ ἐξ ἀρχῆς φυσικοί· Ἰδυμαῖοι δὲ, τὸ μὲ ἀρχῆθεν ὄντ Ἰουδαῖοι,

Quum in reliquis, quas quidem ego viderim, *Ammonii* Editionibus Litera I ab hac nota Ἰερῶσαι καὶ Καθιερῶσαι incipiat, hisce diebus in manus meas incidit Lexicon Gr. Lat. a *Jo. Frellonio Lugd.* anno 1553. vulgatum. Dum *Ammonium* huic libro subjectum ab aliorum Edd. non parum distare animadverto, aliam etiam notam huic praepositam reperio, quam hic subjicere visum fuit: Ἰδεῖν καὶ Ὑπερείδην διαφέρ. Ἰδεῖν μὲ γάρ ἐστιν ὁρᾶν· Ὑπερείδην δὲ τὸ ὑπερορᾶν, τὸ καταφρονεῖν.

39 Ἰερῶσαι δὲ] Haec in *Stephani* & *Vulc.* Edd. ab lis quae praecesserant, male erant sejuncta. *Pollux* I. 11. ἄγαλμα καθιερῶσαι. *Hesych.* Καθιερεῖ, διὰ ἀναλίσκει. *Aeschines* contra Ctesiph. p. 289. C. τὸν χόρον αὐτῶν καθιέρωσαν καὶ τὸν μαστεῖον.

40 Τὸ ἱερὸν] Lege: τὸ ἱερεῖον· uti in *Ascalonitae* membranis extabat §. 140. Idem vitium infra recurret in v. Χρηστήριον. ubi forsan nonnulla dabo in Animadv.

41 Ὑπερείδης] Nescio, cur a Vett. Edd. discedentes *Steph.* & *Vulc.* Ὑπερείδης posuerint. Ὑπερείδης ἐν τῷ καθ' Ἀρχιστρατίδου ab *Harpocr.* frequenter ad partes vocatur; non aliter scripserat *Ammonius.*

42 Αὖτις] Ita primae Edd. quod postea in αὖθις mutatum. Prius extat in v. 645. Il. N. Posterior *Homeri* versus est in Od. Π. 80. Pro ὄμηρος Vett. Edd. ὅμως legebant.

43 Πτολεμαῖος] In libello, cujus Auctor *Ptolemaeus* fertur *Ascalonita*, paucula reperire licet, quae hinc desumpta videntur §. 105.

δαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κρατηθέντες δὲ ὑπ' αὐτῶν καὶ ἀναστατωθέντες πολεμίως, καὶ συντελεῖν εἰς τὸ ἔθνος, καὶ τὰ αὐτὰ νόμιμα ἀγειν, ἐκλήθησαν Ἰουδαῖοι.

Ἵπες [44], καὶ Θοίπες, καὶ Κίες, καὶ Ἶσες διαφέρουσιν. Ἵπες μὲν γὰρ λέγονται θηλείας τὰ διαβολικὰ τῶν κεράτων. Ὅμηρος,

Μὴ κέρα ἵπες ἔδοιεν.

Θοίπες δὲ, τὰ ἐδώδιμα καὶ τὰ ξύλα· καὶ Θοιπηδέσματα [45], τὰ ὑπὸ θοιπῶν βιβρωσκόμενα ξύλα, οἷς καὶ ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο, ὅτι λίαν δυσπαραποίητα [46]. Κίες δὲ, τὰ ἐν ταῖς κριθαῖς καὶ ἐν τοῖς πυροῖς θηλείας· Ἶσες δὲ, τὰ διεφθορότα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων. Ἀλκμὰν [47], καὶ [48] ποικίλον ἵκα, τ' ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

Ἶσοι καὶ Κοινοὶ διαφέρ. Πλάτων [49] ἐν Πρωταγόρᾳ, Χρὴ γὰρ τοὺς ἐν τοιαδὶ [50] λόγοις ὠφελουμένους, κοινοὺς μὲν εἶναι

Ἰουδαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ Ἰουδαῖοι ἐξ ἀρχῆς. Ἰδουμαῖοι δὲ τὰ μὲν ἀρχαῖα ὄντες Ἰδουμαῖοι (L. Ἰουδαῖοι) ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι. Eadem autem loquendi formula, quam de Idumaeis apud *Amm.* adhibuit *Ptolemaeus*, utitur etiam *Lucianus* in Timon. §. 4. εἰς ἴδιόν τι ἀρχαῖον συντελεῖν. Est, cur id monendum putaverim.

44 Ἶσες καὶ Θοίπες] Vide quae in Animadv. super hac differentia notavi. Locus *Hom.* petitus est ex Od. Φ v. 395.

45 Θοιπηδέσματα] Hac in voce, plus semel apud Auctores obvia, libri mirum in modum variant; dum alii ὑποπηδέσματα, alii praeferunt θοινήδεσμα. Prior scriptura, uti in *Ammon.* sic & alibi omnino est retinenda.

46 δυσπαραποίητα] Opem, haud facile alibi de expectandam, huic loco attulit *Tiberius Hemsterhuis*, qui me aliquando usum verbi παραποιεῖν in alterius etiam sigillo *effingendo* haud infrequentem tum e *Thucyd.* I. c. 132. παραπεποιήκασι σφραγῖδα, tum aliis ex locis, edocefecit, & in *Ammonio* δυσπαραποίητα legendum esse admonuit: quam Viri Summi emendationem in textu decenter deposui, pro vulgata priorum Edd. Scriptura: δυσπαρόψιστα, quam in δυσπαράψηστα commutandam suspicabuntur *Scaliger*, & *Vulcanius*.

47 Ἀλκμὰν] Praestantiss. Jo. Jac. *Reiskius* nuper admodum significavit, *Alcmanis* versum sibi videri hexametrum, atque hac ratione emendandum: ποικίλον ἵκα τ' ὀφθαλμῶν ἀμπελῶν ὀλετῆρα. Acutiss. viri conjecturam Lectoris judicio subducendam non existimavi.

εἶναι ἀμφοῖν τοῖν Ἡφαιστείοιν ἀκροατάς, ἴσως δὲ μή. ἔστι γὰρ ὁ αὐτός. κοινῇ μὲ[51] γὰρ ἀκοῦσαι ἀμφοτέροιν λέγει[52], μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι[53] ἑκατέρῳ, ἀλλὰ τῷ μὲ σοφωτέρῳ, πλέον[54], τῷ δὲ ἀμαθεστέρῳ, ἔλαττον.

Ἰσοτιμὸς καὶ Μέτοικος. Ἡφαιστίων. Ἰσοτιμὸς μὲν γὰρ, ὁ τιμημένος μέτοικος[55] ὁ τῷ ἴσῳ τάττεται τοῖς πολίταις· καὶ τὸ μὲ μετοίκιον μὴ τελᾶν, πάντα δὲ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις, πλὴν τοῦ ἄρχειν· Μέτοικος δὲ, ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ὃν τὸ ἑαυτοῦ, καὶ τοῦ μὲ ξένου πλέον τι ἔχων, τοῦ δὲ πολίτου ἔλαττον. ἐτέλει δὲ ὁ Μέτοικος καθ' ἑαυτὸν Μετοικίου δραχμὰς δώδεκα[56], καὶ ὑπὸ τὴν τῶν Ἀθηναίων πομπὴν σκάφιον ἔφερε κηρία ἔχουσαν· ὅθεν καὶ Σκαφηφόρους ἔλεγον τοὺς μετοίκους. πολλάκις δὲ καὶ συνεστράτευον τοῖς Ἀθηναίοις.

Ἰσ-

48 Καὶ] Reduxi ex *Aldina* voculam καὶ, quae in pleriſque Edd. omiſſa reperitur apud *H. Stephanum* Ind. Theſ. ad v. Ἴξ, ubi pro τ' ὀφθ. occurrit τ' ὀφθαλμῶν· prouti hunc locum etiam adduxit *S. Bochartus* Hieroz. P. II. L. IV. c. 27.

49 Πλάτων] Quae ſequuntur omnia extant in *Platonis* Protagora p. m. 293. media. Scripturae diverſitatem indicabo.

50 Τοῖσδε] Lege Τοιαῖσδε ex *Platone*, apud quem mox παραγιγνομένοις.

51 Κοινῇ μὲ] Ita e *Platone* edidit *Steph.* nam in prioribus Edd. κοινὸν μὲ legebatur.

52 Λέγει] Apud *Plat.* δεῖ ἀμφοτέροιν.

53 Νεῖμαι] Id indidem *Stephanus* recepit. Ad Ejus Edit. uſque ἶναι *Ammonii* textum occupabat.

54 Πλέον] Vitioſe iterum Vett. Edd. πλέων & mox ἐλάσσων legebant.

55 Ὁ τιμημένος μέτοικος] Hunc locum emaculatum *Scaligero* acceptum referes. Vulgata praecedentium Edd. haec erat lectio: Ἰσοτιμὸς μὲν γὰρ ὁ τιμημένος μέτοικος ὢν, ὁ τῷ ἴσῳ τ. in quibus indicia ſunt librarii aberrantis haud obſcura. Violentior erat a *Vulcanio* tentata medendi ratio, qui, reſecatis Μέτοικος ὢν ὁ, coire juſſerat ὁ τιμημένος μέτοικος τῷ ἴσῳ τ. Dudum ante *Vulcan.* is, cujus ſupra memini, *Frellonius* ita hunc locum edi curaverat: ὁ τιμημένος καὶ τῷ ἴσῳ τ. Vide plura in Animadv.

56 Δίκα] Non eſt, quod quis δώδεκα corrigendum cenſeat, etſi ea ratione *Heſychium* emendandum crediderint *Petitus* ad LL. Att. p. 170. & *Meurſius* ad *Heſych. Mileſ.* p. 177.

Ἰθμὸς καὶ Πορθμὸς [57] διαφέρ. Ἰθμὸς μὲν γάρ ἐστι γῆς στενῆς [58] δίοδος, ἑκατέρωθεν θαλάσσης περιεχομένης· Πορθμὸς δέ ἐστι στενὸς θαλάσσης πόρος [59], ἑκατέρωθεν ὑπὸ γῆς περιεχόμενος.

Ἴθι καὶ Γίνωσκε [60] διαφέρ. Ἴθι μὲν γάρ, ἐπὶ τοῦ γίνωσκε τάσσεται. αὐτὴ [61] δ' οἵη ἴθι, ἀντὶ τοῦ γίνωσκε. καὶ τὸ πληθυντικὸν ἴστε, ἀντὶ γινώσκετε. καὶ Μένανδρος ἐν Ἥρωϊ·

Εὖ ἴθι, κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι.

τάσσεται δὲ ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου τὸ Ἴθι. Εὔφημος,

—— Ἴθι μοῦνον ἐξορμωμένη,

ἀντὶ τοῦ γίνου.

Ἰσοιογενὴς Συγγενοῦς διαφέρ. Ἰσοιογενὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ αὐτοῦ γεγονότα συγγενόμενος, ὡς Ἡσίοδος. Σύγγενεύς δὲ, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ [62], ὡς Θουκυδίδης.

Ἰσοδόκη καὶ Ἰσοπέδη διαφέρουσιν. Ἰσοδόκη μὲν γάρ ἐστιν, ἐφ' ἧς

57 Ἰθμὸς καὶ Πορθμὸς δ.] Itaque fuerunt, qui haec promiscue usurpaverint, neque proinde interpolari debuisset *Suidas*: *Hesychius* etiam, quamvis alibi bene distinguat: Εἰσθμὸς, εἴσοδος ὑδάτων ἐστί.

58 Γῆς στενῆς] Vett. Edd. γ' στενῆς· Malim: γῆς στενὴ δ. Mox apud *Ascal.* §. 29. ὑπὸ θαλάσσης legebatur.

59 Θαλάσσης πόρος] Ita legit sola iterum *Frellonii* Editio, cum reliquae habeant στενὸς θαλάσσης πόρος· *Vulcan.* inserto ἐν vulgavit ἐν θαλάσσῃ πόρος.. perperam omnino. *Schol. Hom.* ad Od. Δ. v. 671. Πορθμὸς γὰρ λέγεται ἡ στενὴ θάλασσα. *Schol. Apoll. Rhod.* I. v. 938. Ἰθμοὺς, —— Πορθμοὺς ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἠπείρων γῆν ἔχουσα στενὴ θάλασσα. In *Ascalon.* libello θαλάσσης πόρος occurrit. Pro περιεχόμενος apud *Amm.* Vett. Edd. περιεχόμενος legebant.

60 Ἴθι καὶ Γίνωσκε δ.] Prima fronte haec nota sic latis videtur absurda. Crediderim fere *Ammonium* scripsisse: Ἴθι καὶ Γίνε διαφέρ. ea videlicet ratione, ut Ἴθι denotet tum γίνε, tum etiam γίνωσκε, cum posterior significatus alienus sit a γίνε· quod tantum usurpari possit pro ὕπαρχε, & eatenus diversum sit ab Ἴθι. *Ptol. Ascal.* § 99. Ἴθι καὶ Γίνε διαφέρει, ἵνα τὸ ἴθι σημαίνῃ τὸ γίνωσκε, σημαίνῃ δὲ καὶ τὸ γίνε. *Moschop.* Ἴθι ἀντὶ τοῦ γίνωσκε καὶ ἀντὶ τοῦ γίνε.

61 Αὐτὴ] *Hom.* Od. B. v. 356. Mox ἐστὶ edidi pro ἴθι, emendante *Scaligero*. Pro ἐπὶ τοῦ ἰδίου in *Ammo-*

Digitized by Google

ἧς ὁ ἱστὸς καθαπτίνεται. Ὅμηρος [63],

Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν.

Ἱστοπέδη δὲ, ὁ ἐν μέσῳ τῷ νεὼς καὶ λίθος τόπος (τινὲς δὲ Ληνίδα [64] καλοῦσιν,) εἰς ὃν ὁ ἱστὸς ἐντίθεται.

—— ἀλλά με δεσμὸς

Δῆσαν ἐν ἀγχαλέῃ, ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω,

Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ.

Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται [65] διαφέρουσιν. Ἰταλοὶ μὲν γάρ, οἱ ἔσωθεν τὴν χώραν οἰκοῦντες· Ἰταλιῶται δὲ, ὁπόσοι τῆς Ἑλλάδος ἐπῴκησαν μέχρι ταῦτα. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς Σικελιωτῶν.

K.

Κατοίκησις καὶ Κατοίκισις [66] διαφέρει, ὡς φησὶν Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ τείτῳ περὶ κατεψθυμένων

Amm. ſcribendum ἐπὶ δὲ γίνε.

62 Ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτῷ] Non aliter legit *Phavorinus*: Συγγραφεύς, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτῷ γινόμενα ἱστορῶν. Neque tamen, quod in Vett. *Ammonii* Edd extabat, ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτῷ, temere eſt ſpernendum. *Dionedes* ad *Dionyſ. Thracem* MS. Συγγραφεὺς ὁ, ait, κυρίως μὲν, οἱ τὰ ἀφ' ἑαυτῶν γινόμενα συγγράμματα· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ πάντες οἱ πεζῇ φράσει κεχρημένοι. *Ammonio* obloquitur *Thomas M.* in v. Συγγραφεύς.

63 Ὅμηρος] Il. A. v. 434. In altero *Homeri* loco pro δῆσαν ſcribe δῆσαι' ex Od. M. v. 161.

64 Λανίδα] Vulgatam λανίδα monitu *Scaligeri* leviter mutavi. Vide Animadv.

65 Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται δ.] Quum ad hanc etiam regulam labefactandam nonnulla conferri poſſent, *Ptolemaei* cum Noſtro conſenſum producere malo. Hac ratione ſcribit Graeculus §. 145. Ἰταλιῶται μὲν λέγουσι Ἕλληνες, οἱ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· Ἰταλοὶ δὲ, βάρβαροι· καὶ ὁμοίως Σικελοὶ μὲν βάρβαροι, οἱ ἐν Σικελίᾳ· Σικελιῶται δὲ, Ἕλληνες, οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ. Vide *Conſtantin. Porphyrog.* de Themat. L. II. Th. x. Hac etiam in parte Graecos aemulati ſunt Latini Grammatici, utl ex *Porphyrionis*, de Sardo & Sardinenſi, ad *Horat.* I. Serm. Sat. III. v. 3. obſervatione conſtare poterit.

66. Κατοίκησις καὶ Κατοίκισις δ.] *Cyrillus* in Lexico: Κατοίκησις καὶ Κατοίκισις διαφέρει. Κατοίκησις μὲν ἐφ' ἑνὸς, ἡ ὑφ' ἑτέρου γινομένη ἐφέσεως·

νων [67]. Κατοίκισις μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὑφ' ἑτέρων γινομένη ἴδρυσις· Κατοίκησις δὲ, ὅταν αὐτοί τινες οἰκήσωσι τόπον ἢ πόλιν τινὰ καταλαβόντες. οἷον, Ἀθηναῖοι κατῴκησαν [68] μὲν τὴν ἀκρόπολιν, κατῴκισαν δὲ Ἴωνας. καὶ ἔστι μὲν τὸ κατοικεῖν, ἡ Κατοίκησις. τὸ δὲ κατοικίζειν, ἡ Κατοίκισις.

Καταβολὴ [69] καὶ Εἰσβολὴ διαφέρ. Καταβολὴ μὲν γὰρ, ἡ ἔκλυσις τοῦ εἰσφερομένου ἀγγείου· Εἰσβολὴ δὲ, πρόσοδος τοῦ πυρετοῦ.

Κάταγμα [70] καὶ Κάταγμα διαφέρ. Κάταγμα μὲν, ἐκτεταμένως, τὸ κατεαγὸς ἢ συντετριμμένον· Κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἔλκυσμα.

Καταχύματα [71] ἢ Καταχύσματα διαφέρ. Καταχύματα μὲν γὰρ χωρὶς τοῦ σ, τὰ καταχεόμενα ὕδατα, ὅπερ λέγων [72], ἢ τῶν ἄλλων ὁμοίων· Καταχύσματα δὲ σὺν τῷ σ, αἱ ἰχάδες καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα, ἃ τῶν νεωνήτων

Κατοίκησις ὃ, διαφ. ἔστ. η, ἐὰν αὐτοὶ οἰκήσωσί τινα ἢ τόπον καταλαβόντες ὑφ' ἑαυτῶν. In MS. pro Κατοίκησις bis legebatur κατοικησις.

67 Περὶ κατιψώσμάτων] Vett. Edd. ἀπλοϊδης —— περὶ κατιψώμάτων· *Thomas Galeus* ex MS. *Ammonio* ad inscriptionem *Palaephati* attulit περὶ κατιψώσμάτων ἱστοριῶν· Citatur etiam idem hicce *Apollonides* ἐν τῇ ἀθόῃ περὶ κατιψώσμένης ἱστορίας sub finem vitae *Arati*, cui loco medelam ex *Amm.* admoviſſe Ill. *Bentlejum*, monuit Cl. *Fabricius* Bibl. Gr. L. II. C. X. §. 23.

68 Κατῴκησαν] Scribit *Aceſidorus* apud *Schol. Soph.* ad Oed. Col. v. 1046. κατοικῆσαι τὴν Ἐλευσῖνα πρῶτοι αὐτόχθονες. Contra *Pherecydes*: αὐτὸς ὁ Κάδμος πείσας τοὺς Φοίνικας, κατοικίσας αὐτοὺς εἰς Θήβας, apud *Schol. Apoll. Rhod.* III. v. 1178.

69 Καταβολὴ] *Cyrilli* verba, & ad hanc notam illuſtrandam paucula dabunt Animadv.

70 Κάταγμα] Editiones omnes bis mendoſe praeferebant Κάταμμα· *Scaliger* emendavit, prouti nunc editum. Eidem debetur, quod pro ἔργου ἕλκυσμα in ultima nota vulgatum ſit ἐρίου ἕλκυσμα. Pro ἐκτεταμένως in Vett. Edd. erat τὸ ἐκτεταμένως, τὸ κ. Vide ad hunc locum Animadv.

71 Καταχύματα] *Ammonium* fere neglexerunt, dum eodem, quem citat, *Demoſthenis* loco Eruditi homines utuntur. Grammatici verba deſcripſit *Moſchopulus*, quae emendata

νήτων [73] δήλων κατέχευον. Ἀριστοφάνης [74],

Εἶτ' ἐγὼ δέξη δὴ τὰ Καταχύσματα;

καὶ Δημαινέτης [75] ὁ τοῦ Στιφάνου ψευδομαρτυριῶν, Ἀλλ' αὐτὸς μὲ ὁ Ζεὺς ὤκνησε τὴν δέσποιναν ἀνηγμένην, ἢ τὰ Καταχύσματα αὐτῇ κατέχεε τότε, νύχα ἐωνήθη.

Κάδος καὶ Καδίσκος Ἀλφέρ. Κάδος μὲν λέγεται, ὃν ἐν τοῦ φρέατος ἀνιμῶσι τὸ ὕδωρ· Καδίσκος δὲ, ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ψήφους ἐμβάλλουσι.

Καθάρσια καὶ Καθάρματα Ἀλφέρ. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερεῖα [76], καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαίρονται· Καθάρματα δὲ, τὰ μὴ τὸ καθαρθὲν ἀποῤῥιπτοῦντα.

Καυθαείζειν [77] καὶ Τονθορίζειν Ἀλφέρ. Καυθαείζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν· Τονθορίζειν δὲ, τὸ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν.

Καιρὸς καὶ Χρόνος Ἀλφέρ. Καιρὸς μὲν γάρ ἐστι μέρος χρόνου, οἷον μεμεσημβρίνων [78] ἡμερῶν σύστημα· Χρόνος δὲ, πολ-

data in Thes. Gr. adduxit *Stephanus* T. IV. p. 500.

72 Λυπῶν] *Moschop.* λυπῶν καὶ ἀηδιῶν. *Thomas M.* maluit λυπεῖ.

73 Ἀπὸ τῶν νιφάδων] Quam *Stephanus* probavit, lectionem *Ammonio* restitui; inepta erat vulgata scriptura: ἀπὸ νίων, ἢ ἀπὸ δήλων, ἃ κατέχεον. Eam maculam, quam neque *Kusterus* e *Suida* eluit, apud *Amm.* fuit lector *Vulcanius*, legendo: τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ, ἃ κατέχεον ἀπὸ νιφάδων δῆλον. Conferendus est ad *Harpocr. Mauricius*

74 Ἀριστοφάνης] In Pluto v. 794. Hinc pro δὴ apud *Amm.* scribe ταῖς, quod receperunt etiam *Thomas M.* & *Moschop.*

75 Δημαινέτης] P. 617. B. ubi vulgatur: τὴν δεσποιναν γῆρᾳ, detrita vocula ἄν.

76 Τὰ ἱερεῖα] *Vulcanii* conamen ἱερεῖα corrigentis, minus probo. Quid si *Ammonius* scriptum reliquerit χοιρίδια; Non ignoratur Atheniensium consuetudo, a *Kühnio* & *Jungermanno* erudite expositā ad *Poll.* VIII. 104 n. 67. Pro χοιρίδιον *Apoll. Rhod.* IV. v. 705. συὸς τέκος usurpavit.

77 Καυθαείζειν] Hic locus *Lexicographos* & *Henr. Stephanum* decepit. Verbum Καυθαείζειν nusquam fuit usurpatum. Antiquam, quae hac in voce latet, scripturam facillime eruet, quem literarum seriei non incedet religio. Emendatam lectionem in Animadv. proponam, & operosus exsequar.

78 Μεμεσημβρίνων] Posset etiam legi

πολλῶν καιρῶν διοχὴ καὶ σύλληψις. Ἄλλως, Ὁ μὲν Καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου, οἷον, ὅτε πόλεμος ἦν· Χρόνος δὲ, ποσότητα, οἷον, ὡσὶ δέκα χρόνων, ἢ μὴ δέκα ἔτη.

Κάλλαια ἢ Κάλλη[79] διαφέρει. Κάλλαια μὲν γὰρ, οἱ τῆς ἀλεκτρυόνων πώγωνες· Κάλλη δὲ, τὰ ἄνθη τῆς βαμμάτων.

Κάθησον[80] τῷ Κάθισον διαφέρει. Κάθησον μὲν γὰρ ἐγχωμιάζων αὐτῷ τινι ἢ ἑαυτῷ κελεύοντος· Κάθισον δὲ, ἢ ἑτέρῳ, Κάθισον αὐτόν.

Κακὸς Πονηρὸν διαφέρει, ὥσπερ ὁ Ἀκρατὴς τοῦ Ἀγαθοῦ. Κακὸς μὲν γὰρ, ὁ πανοῦργος· Πονηρὸς δὲ, ὁ δραστικὸς κακοῦ[81].

Κακοήθεια μέν ἐστι κακία κεκρυμμένη· Κακοζηλία δὲ, ποικίλη καὶ παντοδαπὴς πανουργία.

Κέλης ἢ Ἐπακτοκέλης διαφέρει. Κέλης μὲν γάρ ἐστι πλοιαρίου

legi μεμισητημένον· nisi prius apud *Thom. M.* extaret, qui universa iterum sedulus transcripsit.

79 Κάλλαια καὶ Κάλλη] Vide Miscell. Obs. Vol. III. p. 92. 93. & inprimis ibidem citatum *Bochartum.*

80 Κάθησον] Lege: Κάθησο ex *Thoma M. Lucianus* in Soloecist. T. II. p. 761. Τὸ κάθισον ἢ κάθησο διαφέρειν φασὶ, κ. τ. λ. ubi Cl. *Graevius Ammonium* praeteriit.

81 Ὁ δραστικὸς κακοῦ] *Diuturno usu ad mala quaevis paratissimus.* Istac forma frequenter usus est *Ammonius*, quod, ne quis ad eam offendat, semel monendum duxi. In *Cyrilli* Glossario habes: Δραξίης, *Efficax.* Δραστικὸς, *Agens.* Corrigendum: Δραξίης. *Agens.* Δραστικὸς, *Efficax.* Qui talia sollicite secundum literarum ordinem disponunt, emendandi viam sibi praecludunt. Recte *Ammon. Hermeae* in Catagor. *Aristot.* f. 108. b. ἕτερόν ἐστι τύπλης εἰπεῖν, καὶ ἕτερον τυπλικὸς, καὶ δρομὰς, καὶ δρομικός. Hujusce moduli prostant ὡσεὶ κύνες.

82 Πλοιάριόν τι] Priores Edd. πηδάλιόν τι. Quod apud *Thomam M.* legitur, πλοιάριον, in *Amm.* restituendum esse monuerunt *Scaliger*, *Vulcan.* & *Jo. Schefferus* in Addend. ad lib. II. de Milit. Nav. p. 323.

83 Αἰσχίνης] In orat. contra Timarchum sub finem p. 196. C.

84 Εἶναι] Sentin' in modulata oratione aliquid deficere? Apud *Aeschinem* pro εἶναι editur ἐγγεγράφθαι. Penes me dubium non est, quin utrumque junxerit Orator: καὶ τὸ μεγ-

εἰόν τι [82] μικρόν. Ἐπαχθοκέλης δὲ, κακοῦργον καὶ ληστρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτίδος καὶ κέλητος. Αἰσχίνης δὲ τῷ κατὰ Τιμάρχου, Ἀλλ' αἱ ἀσωτεῖαι τοῦ σώματος ἡδοναί, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν εἶναι [84], ταῦτα πληροῖ [85] τὰ λῃστήρια· ταῦτα εἰς τὰ ἐπαχθοκέλητα ἐμβιβάζει. Ἐπακτῆρες δὲ κυνηγέται κακοῦνται.

Κέλυφος, Κελύφανον, καὶ Ἔλυτρον διαφέρει. Κέλυφος μὲν γὰρ λέγεται ὅπου τῶν ὀστρακοδέρμων, οἷον τῶν κοχυλίων· Κελύφανον δὲ, ὅπου τῶν τεγημάτων καὶ ὀστρείων· Ἔλυτρον δὲ, τὸ ὑγρὸν χώρημα [86].

Κέδρος [87] θηλυκῶς μὲν, τὸ δένδρον· ἀρσενικῶς δὲ, ὁ καρπός· Ἀλλὰ θύε [88] τοὺς κέδρους.

Κηρύξαι, Ἀποκηρύξαι, καὶ Ἐπικηρύξαι διαφέρει. Κηρύξαι μὲν γὰρ, καὶ Ἀποκηρύξαι [89] λέγουσιν ὅτι τοῦ ὑπὸ κήρυκι [90] ἀποδίδοσθαί τι. Μένανδρος, Ἀπεκήρυξεν αὐτὸν ἀγαγών, οἷον, ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησε. Ἐπικηρύξαι δὲ, τὸ

τὸ

ρυδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι εἶναι, ταῦτα πληροῖ τὰ λῃστήρια. Nihil ad Atticas Veneres exactum magis, aut cum *Aeſchinis* ſcribendi colore conveniens: Is in Orat contra Cteſiphont. bis eandem elegantiam poſuit, p. 275. A. καὶ μηδὲν μᾶλλον ἡγεῖσθαι εἶναι τῶν τοιούτων ἀδικημάτων. & p. 281. B. μακρότερος λόγος ἔργον ἡγεῖσθαι εἶναι.

85 Πληροῖ] Vett. Edd. πληρεῖ, & mox ἐπακτροκέλητα. Poſterior vox mendoſe etiam vulgatur apud *Aeſchin. Heſych.* & in *Baſilii Patricii* Naumach. apud *Fabric.* Bibl. Gr. Vol. VIII. p. 141. *Aeſchinis* locum ad *Harpocrat.* in Ἐπακτροκέλης ad notare praetermiſit *Valeſius.* Apud *Etymol* p. 502. v. 44. exponitur γαλία Conf. *Ammon* Philoſophum ad *Ariſtot.* de interpr. f. 23. b.

86 Τὸ ὑγρὸν χώρημα] Legendum ſuſpicor: τὸ ὑγρῶν χ. *liquidorum receptaculum.* Vide ad h. l. nonnulla in Animadv.

87 Κέδρος] *Auctor.* Indicis vocum acc. diſt. Κέδρος, ὁ κέδρα, ὁ, *fructus cedri.* Κέδρος, ἡ κέδρα, ἡ, *Cedrus arbor. Moſchopulus* eadem habet quae *Ammonius*, a quo receſſit *Thomas Mag.*

88 Ἀλλὰ θύε] Auctoris nomen, ſive is *Ariſtophanes* fuerit, ſive alius, excidit. Mendoſe apud *Phavorin.* legitur: ἀλλὰ θύε) κιδρεᾶς.

89 Ἀποκηρύξαι] Vulgatam Ἐπικηρύξαι putidum fuiſſet diutius in textu reliquiſſe. *Moſchopulus*, ne alios nunc nominem: Ἀποκηρύξαι, τὸ ὑπὸ κήρυκι ἀποδόσθαι. Μίναι δέος κ. τ. λ.

90 Ὑπὸ κήρυκι] Antea legebatur

L ὑπὸ

τὸ ὑποχείριον χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀνάγειν, καὶ ἀποκτείναντι τινὰ τῶν δικαζόντων [91].

Κιθωτὸς καὶ Κίστη διαφέρει. Κιθωτὸς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ξυλίνη· διὸ καὶ Ἀντίπατρος [92] καλεῖται Κίστη δὲ, ἡ πλεκτή.

Κίνησις Περιφορᾶς διαφέρει. Κίνησις μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ ἐκ τόπου εἰς τόπον μετάβασις· Περιφορὰ δὲ, ἡ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον τροφή.

Κίθαρις καὶ Κιθάρα [93] διαφέρει, φησὶν Ἀριστόξενος ἐν τῷ περὶ ὀργάνων. Κίθαρις γάρ ἐστιν ἡ λύρα καὶ οἱ χρώμενοι αὐτῇ, Κιθαρισταὶ, ὡς ἡμεῖς λυρῳδοὺς φαμέν· Κιθάρα δὲ, ἣν ἔχουσιν οἱ τοὺς κιθαρῳδοὺς. Αἰσχίνης [94] ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου διαβάλλει, καὶ φησὶν ὅπως· Περὶ αὐτοῦ εἶχε κιθαρίσας καὶ κιθαρῳδός. Κιθαριστὴς μέν ἐστιν ὁ μόνον ψάλλων· Κιθαρῳδὸς δὲ, ὁ ᾄδων καὶ ψάλλων.

Κλῆσις καὶ Πρόκλησις [95] διαφέρει. Κλῆσις μὲν γάρ ἐστιν ἡ εἰσόπιν τοῦ

ὑπὸ κήρυκα, mox tamen recte ὑπὸ κήρυκι Prius emendavi ex *Moschop Achill. Tat.* VIII. p. 507. ὑπὸ σάλπιγγι καὶ κήρυκι μοιχεύεται. Adde, quae notavit *Heraldus* in Apolog. *Tertull.* p. 73. ubi etiam habes ὑπὸ κήρυκος πωλεῖν, uti & apud *Stobaeum* Tit. XLII. p. 280. v. 43

91 Δικαζόντων] Supra in v. Ἐπικηρύξαι legere licet καὶ δικαζόντων, quod & hic velim repositum.

92 Ἀντίπατρος] *Hesychius*: Ἀντίπατρα, κίστη. Εὐελπίδης Ἴωνι. Loca indicavit in Lect. Gr. p. 17. Cl. *Arnaldus*. Hujus vocis usum Mitylenaeis adscribit *Scholiastes Homeri* ineditus in MS *Voss.* ad Il. Π. v. 254 Χηλῷ. ἀντὶ τοῦ κῆλον, ὅ ἐστι ξύλον· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ χῶ, τὸ χωρῶ. καλεῖται δὲ ἀπὸ μὲν Λάκωσι κιβωτός, ἀπὸ δὲ Ἀττικοῖς, λάρναξ. ἀπὸ δὲ Μιτυληναίοις, Ἀντίπατρος.

93 Κίθαρις καὶ Κιθάρα] Utitur hoc loco *Meursius* ad *Callim* h. in Apoll. v. 12. ubi plurima notantur ab *Ez Spanhemio*.

94 Αἰσχίνης] In Timarch. p. 176. B. ἀεί τινας ἔχειν εἰωθὼς περὶ αὐτὸν κιθαρῳδοὺς ἢ κιθαριστάς, quo in loco malim ex *Amm.* legi καὶ κιθαριστάς. *Ammonium* vicissim emendabis ex *Aeschine*. Quod in fine hujus notae extat: Κιθαρῳδὸς δὲ, ὁ ᾄδων καὶ ψάλλων. ita legebatur in primis Edd. κιθαρῳδὸς δὲ ὁ καὶ ψάλλων. *Moschopulus*, ubi hunc locum transcribit, posuit: ὁ ψάλλων καὶ ᾄδων.

95 Πρόκλησις] Quamvis hanc scripturam non spernant Viri Eruditi, legendum nihilominus πρόσκλησις. Rationem reddam in Animadv.

96 Κλῆμα] Eadem leguntur apud *Etymologum* & *Cyrillum* in Lex MS.

97 Λεγ.] Scribe: λέγεται τις

cum

τῶν δικαστηρίων γενομένη· Πρόκλησις δὲ, ἡ εἰς Ἄρειον πάγον.

Κλῆμα [96] Κλίμαξ ἀμφοτέρως. Κλῆμα μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ἀμπέλου· Κλῖμα δὲ, μέρος τι τοῦ κόσμου.

Κλύζαι μὲν λέγεται [97] ποτήριον ἢ ἀγγεῖον· Νίψαι δὲ, πρόσωπον ἢ πόδας· Πλύναι δ' ἐσθῆτα.

Κόρδαξ καὶ Κάρδαξ ἀμφοτέρως. Κόρδαξ μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ὀρχήσεως· Κάρδαξ δέ τις ἐκαλεῖτο τραγικώτης. βάρβαρος δὲ ἡ λέξις. καλεῖται δὲ ἡ μὲν τραγικὴ [98] ὄρχησις, Ἐμμέλεια· Σίκιννις [99] δὲ, ἡ σατυρική· Κόρδαξ δὲ, ἡ κωμική.

Κομιδῆ καὶ Κομιδῆ ἀμφοτέρως. Κομιδῆ μὲν πρεσπρωμένως ὀπόρρημα, καὶ σημαίνει τὸ παντελῶς· Κομιδὴ ὀξυτόνως, ὄνομα, οἷον· Οὐ σφῶιν κομιδή [1]. λέγεται δὲ ἡ ἀπόληψις τινος Κομιδὴ, ἀπὸ τοῦ κομίσασθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

Κόπτει καὶ Ψοφεῖ [2] ἀμφοτέρως. Κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ὁ ἔξωθεν· Ψοφεῖ δὲ, ὁ ἔσωθεν ἐξιών.

Κο-

cum *Phavor. Moſchopulus*: Κλύσαι μὲν λέγεται ποτήριον ἢ ἄλλο τι ἀγγεῖον. Νίψαι δὲ, πρόσωπον ἢ χεῖρας. Πλύναι δὲ ἐσθῆτας.

98 Τραγικὴ] Ex emendatione *Mauſſaci* ad *Harpocrat.* in Κορδακισμὸς, pro τραγικὴν repoſui τραγικήν. Ill. *Scaliger* libro ſuo adſcripſerat: *leg.* τραγικὴ, *ut ex Athenaeo & aliis liquet, qui tria haec ſaltationis genera memorant.* Copioſe de iis egerunt *Caſaub.* de Sat. Poëſi I. c. IV. *Meurſius* in Orcheſtra. *Jungermann* ad *Poll.* IV. 99. & ad Ariſtoph. Nub. v. 540. *Kuſter.* & *Spanhem.* Nobis ſuffecerit, fontem, e quo notam hancce derivavit *Amm.* tetigiſſe, *Ariſtoxenum* videlicet ἐν πρώτῳ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως, citatum *Etymologo* in v. Σίκιννις. Itaque apud *Harpocr.* in Κορδακισμὸς reſtitue ἐν τῇ ᾱ, ut & in Bibliſoth. *Coiſlin.* p. 610. Ubi *Schol. Hom.* tria ſaltationis genera memorat ad Il. Π. v. 617. ita legitur in MS. *Voſſ.* Τρία γὰρ εἴδη τῆς ὀρχήσεως· πυρρίχη, συκίννις, ἥτις ἐστὶν ἰσχνοτική, καὶ ὁ κορδακισμὸς, αἰσχρός τις ὤν, καὶ κοσμικοῖς (Ed. βεβήλοις) ἁρμόδιος.

99 Σίκιννις.] Diverſimode ſcripta haec vox in libris circumfertur: σίκιννις, συκίννις, σίκινις, σίκιννις, σικιννὶς, quin & σίκιννα reperio in Bibl. *Coiſl.* Lexico MS. p. 492. Quae genuina ſit pronuntiatio, ad liquidum finiri non poteſt, dum peregrinum vocabulum remotiſſimae antiquitatis caligine eſt involutum.

1. Οὐ σφῶιν κομιδή] *Hom.* Il. Υ. v. 411. *Schol.* κομιδὴ, ἐπιμέλεια.

2 Κόπτει καὶ Ψοφεῖ δ.] Diſcriminis rationem *Helladius* indicavit in Chreſtom. p. 25. ubi notat *Meurſius.*

Κομᾶν καὶ Κυρεῖν [3] διαφέρει. Κομᾶν μὲν γάρ ἐστι τὸ ὅτι πλεῖστον συμπλέκειν τῆς κεφαλῆς περιαστράπτειν, καὶ τρέφειν τὴν κόμην [4]. Κυρεῖν δὲ, τὸ κυρεῖς ὑποδεῖσθαι, καὶ τὴν κόμην καθιέναι.

Κόρυδος καὶ Κορύδαλος διαφέρει. Κόρυδος μὲν γάρ, τὸ ὄρνεον· λέγεται δὲ γῆς ἱερόν. Κορύδαλος δε, δῆμος Ἀθηναίων, ἐν ᾧ σωτὴρος κώρης ἱερόν [5].

Κόνις καὶ Κονὶς [6] διαφέρει. τὸ μὲν λεπτότατον τῆς γῆς, Κονὶς, ὀξύνεται· τὸ δ' ὅτι τῆς κεφαλῆς γινόμενον φθειρώδες, βαρύνεται.

Κόσμος Οἰκουμένης διαφέρει. τὸ μὲν, περιέχει οἰκουμένην καὶ ἄστρα· τὸ δὲ [7], γῆν μόνον καὶ θάλασσαν.

Κτήματα καὶ Ἐπικτήματα διαφέρει. Κτήματα μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ [8]· Ἐπικτήματα δὲ, τὰ ἐν ἀλλοδαπῇ.

Κτῆ-

fius. *Meurſio* ſi adjunxeris *Gronevium* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 758. & III. *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 1098. plura ſuper hac re non facile deſideres.

3 Κομᾶν καὶ Κυρεῖν δ.] Ex *Aſcalonitae* membranis paucula tantum produxit Cl. *Fabricius* §. 113. Κομᾶν καὶ κυρεῖν ἴλιγγοι οἱ δρομεῖς. cum ſine magno ſuo incommodo reliqua, quae ad eum locum legebantur, addere potuiſſet. *Heſychii* nota in Κυρεῖν hunc ſibi locum vindicat: Διαφέρει φασὶ Κομᾶν καὶ Κυρεῖν· τὸ μὲν γὰρ Κομᾶν ἐστιν ἐπιμελέσθαι τείχους ἔχειν. Κυρεῖν δὲ τὸ καθ' ὑποδεσιν κλῶνας καθιέναι κόμης.

4 Τρέφειν τὴν κόμην.] *Salmaſius* de Coma p. 554. poſtquam *Ammonii* verba protulerat, *non-video*, inquit, *quid ſit diſcriminis inter* κόμην τρέφειν, *comam nutrire*, & κόμην καθιέναι, *comam demittere*. Propter illam *Salmaſii* adnotationem, receptam a *Stephano* ſcripturam, τρέφειν τὴν κόμην, in textu reliqui; tametſi *Ammonius* ſcriptum reliquerat: τρέφειν τὴν κόμην, quam lectionem, in Vett. Edd. adſervatam, in Animadv. confirmabo. In iiſdem Edd. pro καθιέναι mendoſe legebatur καθικέναι.

5. Σωτῆρος κώρης ἱερόν.] Dabo operam, ut in Animadverſ. hic locus emendate legi poſſit.

6 Κόνις καὶ Κονὶς.] Adde Indicem voc. acc. diſtinct. &, ſi tanti ſit, corrige *Moſebopulum*.

7 Τὸ δὲ.] *Vulcan.* Ed. ὁ δὲ, quod videtur ex Ed. *Tuſani* deſumtum, nam *Stephanus* recte vulgarat.

8 Τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ.] Unius literae additione commode hunc locum mihi

Κτῆσις, μὴ ὂν πᾶσα ἡ οὐσία· Κτῆμα δ', ἓν π.

Κραιπάλη καὶ Μέθη [9] διαφέρ. Κραιπάλη μὲ γάρ ἐστιν ἡ χθεσινὴ μέθη· Μέθη δὲ, ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις.

Κύπτειν καὶ Κυπάζειν διαφέρ. Κύπτειν μὲ γάρ ἐστι τὸ ὀπισθάμπτεσθαι τῷ σώματι· Κυπάζειν δὲ ἐστι τὸ στραγγεύεσθαι [10]. Ἀριστοφάνης δὲ Νεφέλαις,

Χώρει, τί κυπάζεις ἔχων σεαυτὸν θύραν;

Κυβδίζειν καὶ Πεστυλίζειν διαφέρ. Κυβδίζειν γάρ ἐστι τὸ ἀφ' ὑφῶν [11] ἢ ἀστραγάλων παίζειν· Πεστυλίζειν δὲ, τὸ ἀφ' ὑφῶν.

Κείνειν τῷ Διακρίνειν διαφέρ. Κείνειν μὲ γὰρ, τὸ κυείως [12] δοκιμάζειν· Διακρίνειν δὲ, τὸ πεῖσμα πείσματος διϊστᾶν, καὶ χωρίζειν.

Κύειν [13] καὶ Τίκτειν διαφέρ. Κύειν μὲ, τὸ ἔσχον εἶναι· Τί-

mihi explanavit Vir Clariſſ. *C. A. Dukerus*, pro vulgata lectione οἰκία legendo οἰκείας, quod poſtea a *Scaligero* etiam notatum animadverti. *Phavorinus* in v. Οἶκος, Οἰκεῖα γὰρ αἱ πατρῷαι ἀφ' ἑστίας. Fuerint itaque ſecundum *Ammon.* Ἐπικτήματα, quae Ἐκτήματα dicuntur *Cyrillo*: *Cyrilli* verba e Lex. MS. haec ſunt: Ἐκτήματα, ἃ κέκτηταί τις ἐκ ἀπαθείας γῆς, τουτέστιν ἐκ ξένης. In *Heſychio*, pro Ἐπίκλυτον, ἔξωθεν εἰσελθόν legendum videtur Ἐπίκτητον. Paulo aliter quam *Ammon.* Κτήματα & Ἐπικτήματα diſcernit *Ptolemaeus Aſcalonita*, prout editur a *Fabricio* § 131. κτήματα —— τὰ μὲν ὑμέτερα, Ἐπικτήματα, ὡς ἐκ ἀπὸ τέχνης, τὰ δ' ἑαυτῶν, Κτήματα, ὡς σύμφυτα.

9 Κραιπάλη καὶ Μέθη] Conferendi ſunt *Thom. M. Heſych.* &, qui Grammaticorum diſcrimen Evang. Lucae XXI. v. 34. admovit, *Grotius*.

10 Στραγγεύεσθαι] Apud *Aſcalonit.* §. 158. legebatur στρατεύεσθαι, ſolemni librariorum errore, de quo dicam in Animadv. Verſus hic citatus eſt ex *Ariſtoph.* Nubib. 509. quem *Moſch. pul.* etiam, *Ammonium* ſequutus, produxit.

11 Ἀφ' ὑφῶν] Non injuria ἀφ' ὑάλων corrigendum cenſuit *Vulcanius*. Vide *Heſychium* in Πεστὰ πεττόγραμμα a Cl. *Hemſterhuiſio* ad *Poll.* IX. 97 citatum.

12 Τὸ κυείως] Scripſerat: κυείως τὸ δοκιμάζειν, inepte quidem, ſed aliter non ſolent Magiſtri. Διϊστᾶν, quod in Vett. eſt Edd. & apud *Phavor.* in Διακρίνειν· poſtea mutatum fuit in διστᾶν.

13 Κύειν] Non male ſcriberetur

Τίκτειν δὲ, τὸ ἀπαλλάττεσθαι τῆ κύει. Εὐριπίδης ὀρθῶς αὐτίον [14],

Ἡ κύουσα τίκτω (εἶπεν) ἡνίκ' ἠθέλω πάλιν.

Κύειος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύειος μὲν ὁ γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ τῶν ἡῶν ὁ πατήρ· Δεσπότης δ' ἀρχυρωνήτων καὶ ἄλλων [15].

Κωφὸς καὶ Ἔννεος, ὁ αὐτὸς ὢν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος. Ὅμηρος·

—— —— κύμασι κωφῷ [16].

τῷ μὴ ἀποτελοῦντι ἦχον. καὶ ἡ Πυθία [17],

Καὶ κωφῆ ξυνίημι, καὶ ὑ λαλέοντος ἀκούω.

ὡσαύτως ἄλλως ἔταξε. νῦν δὲ Κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται.

Κωμῳδὸς [18] καὶ Τραγῳδὸς λέγεται ὁ χορευτὴς καὶ ὑποκριτής· Κωμῳδοποιὸς δὲ καὶ Τραγῳδοποιὸς, οἱ ποιηταί. σπάνιον δὲ συγχέουσι τὴν διαφοράν.

Λ.

Λαγχάνειν [19] καὶ Κληρώσασθαι διαφέρει. Λαγχάνει μέν εἰς, ἐὰν ὁ κλῆρος ἔλθῃ. Ὅμηρος [20],

Κλή-

cum *Phavorino*, Κυεῖν. *Moschop.* Κυίω, κυῶ, τὸ ἐγκυμονῶ καὶ συλλαμβάνω. Κύω ὃ τὸ φιλῶ.

14 Ἐναυλίου] Quomodo quaeso ἐναυλίου? Qui mihi auscultare velit, pro σοὶ ἀκούειν, H reponet: σὺ Ἀνλιγόνη. quod si vel *Ammonii* manum non repraesentet, probabilitatis specie se commendat.

15 Τινῶν ἄλλων] *Vulcanius* ita hunc locum castigat, καὶ τῶν ἡῶν ὁ πατὴρ, καὶ τινων ἄλλων. Δεσπότης ὃ, ἀρχυρωνήτων. Leviori opera corriges: Δεσπότης ὃ, ἀρχυρωνήτων, ἢ τινῶν ἄλλων. Confer *Ammon.* in Δεσπότης, si modo ista sunt ab *Ammonio* profecta. *Ascalon.* §. 43. Δεσπότης, ὁ τῶν ἀρχυρωνήτων κύριος. Κύριος ὃ πατὴρ ἡῶν καὶ γυναικός. Lege: καὶ ἀνὴρ γυναικός.

16 Κύμασι κωφῷ] Il. Ξ. v. 16. mox Vett. Edd. τὸ μὴ ἀ. Scholion ineditum e MS. *Voss* & ad usum nocis Κωφὸς declarandum plusquam notabo in Animadv.

17 Ἡ Πυθία] Priores Editiones pro Ἡ Πυθία prorsus inepte legebant ἡσυχία. Itaque etiam non dubitavi, veram scripturam in textu reponere, quam conservarant *Eu-*

sta-

Κλήρῳ τῶν πεπάλαχθε ἀγαμπερὲς ὅς κε λάχῃσι.

Κληρᾶν δὲ οἱ καθιέντες εἰς τὸ κληρωτ. καὶ Λαγχάνειν ὡσ ὅτι τὸ ἐπ. τῶν κληρωσάντων τῷ ἀπολειφθέντι τυχεῖν Κληρώσαντας δὲ, τὸ κλήρῳ λῆσαντας

Λαλεῖν καὶ Λέγειν καὶ Διαλέγεσθαι ἀγαφέρει. Λέγειν μὲ, τὸ τεταγμένως ἀπαγγέλλειν τὸν λόγον Λαλεῖν δὲ, τὸ ἀτάκτως ἐκφέρειν τὰ ἐπιπόλαια ῥήματα· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμοιβαίως, καὶ λόγον ἀντὶ λόγου ἀπὸ διδόναι καὶ τὸν ἀντιλέγοντα. Πλάτων ἐν Σοφιστῇ [21]. οἱ δ' ἄλλοι Φιλόσοφοι ἀγαιροῦσιν ὅτως, Λαλεῖν μὲ τοὺς ἀτάκτως ἐκφέροντας ὑπερῦν λόγον· Διαλέγεσθαι δὲ καὶ Λέγειν, τοὺς μετ' ἐπιμελείας λέγοντας. Ἀγαφορᾶν δὲ τῶν δύο τούτων λέγουσι, καὶ τὸ μὲ διεξιέναι λόγον σωναίροντα [22], Λέγειν φασί· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμειβόμενον τοὺς λόγους καθ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι.

Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι [23] ἀγαφέρει. Λαβεῖν μὲ γάρ ἐστι, τὸ κειμένου τι ἀνελέσθαι· Δέξασθαι δὲ, τὸ διδόμενον ἐπὶ χειρός.

Λέπας καὶ Λεπὰς ἀγαφέρει. Λέπας [24] μὲ γὰρ βαρυτόνως ἐστὶν ὄρους ἀπόσπασμα· Λεπὰς δὲ, ὀξυτόνως, ἐπὶ ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον.

Λέμβοι καὶ Λέμφοι ἀγαφέρει. Λέμβος μὲ γάρ ἐστι πλοιαρίου τινὸς

ſtatbius & *Heremius Philo*; ad cujus locum nonnulla proferam, quae huc etiam referri queant.

18 Κωμῳδὸς] Haec infra plenius reperire licet in v. Τραγῳδοί. Quae hic leguntur, alteri, ni fallor, debentur

19 Λαγχάνειν] *Aldus* bis ediderat Λαχεῖν. quem ſequitur *Phavorin. Aſcalon.* §. 96. Τὸ λαχεῖν. Non erat cauſae, cur recentiores Editores inde diſcederent.

20 Ὅμηρος] Il. H. v. 171. Pro ὅτι Vett. Edd. ὅστις *Vulcan.* ὡς τι λ.

21 Ἐν Σοφιστῇ] Ne quis Comicum intelligat, legendum ἐν Σοφισταῖς· locum reſpicit, p. m. 293. τῶδε ἀγαλόγως αἰσθάνεται εἶναι καὶ ἐπίσταται λόγον τι δοῦναι καὶ δέξασθαι. κ. τ. λ.

22 Σωναίροντα] Ita emendarunt *Vulcan.* & *Scaliger* vulgatam σωναίρουσι. Vett Edd. lectio erat σωναίρεσις.

23 Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι δ.] Differentia aliter declaratur in Gloſſis Nomicis: Διαφέρει τὸ Λαβεῖν τοῦ Δέξασθαι. τὸ μὲν Λαβεῖν εὐθυνάμως νοεῖται· τὸ δὲ Δέξασθαι, κἂν ἐκ ὅτου τὶς ἐδέξατο ἵνα ἔχῃ. ἀφ' οὗτο δ' ἂν δοκεῖ τις λαβεῖν, ὅταν μισθοῦ ἀπαιτήσῃ.

24 Λέπας] In quibuſdam Edd. accen-

πινὸς εἰδος. Λέμφοι [25] δὲ καὶ Ἀττικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυξώδεις. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ,

Γέρων ἀμέμικτ' [26] ἄθλιος λέμφος.

Λέχος καὶ Εὐνὴ διαφέρει. Λέχος μέν ἐστιν ἡ κλίνη. Εὐνὴ δὲ, ἡ ἐπὶ ταύτης στρωμνή. φησὶ γοῦν Πίνδαρος [27]·

Ἔνθα οἱ ἐνθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνὰς,
Δέμνια [28] καὶ χλαίνας.

Λείαν καὶ Λίαν διαφέρει. Λεία μὲν γὰρ διὰ διφθόγγου σημαίνει τὴν ἀπέλασιν [29] τῶν τετραπόδων·

Λησίδα δ' ἐν πεδίῳ συνελάσαμεν.

διὰ δὲ τοῦ ι, ἐπίῤῥημα δηλοῖ ἐπιτάσεως, ἐάν τε ἐνταθῇ [30], ἐάν τε συστέλλῃ.

Λῆ-

accentus male collocatur. Vide, si lubet, Animadv.

25 Λέμφοι] Ex *Vulcanii* mente λίμφοι restituī, pro λέμφος. *Ammonii* verba *H Stephanus* produxit in Thes. Ind. v. Λέμφος. De Attico hocce usu legenda sunt, quae Celeberr. *Hemsterhusius* observavit ad *Lucian.* Dial. Sel p. 25——30. & 120. *Suidae* locum, prouti in Codice scripto, etsi corrupte, legitur, adscribam: Κόρυζα. καὶ κορύζων μεστὸς ῥεύματος. καὶ μυξόζων. Καὶ κορυζῶντα.

26 Ἀμέμικτ'] *Scaliger* emendasse videtur: ἰμίμικτ', id si minus videatur commodum, noli quaeso propterea tanto capiti illudere. Quid si *Menander* scripserit: Γέρων ἀπίμυκτ' ἄθλιον λίμφον. ut servi sive parasitastri nomen exciderit, aut ab *Ammonio* factum praetermissum. Onomasticon Vetus: *Emungo*, ἀπομύττω. male vulgatur ἐπομύττω. Facetum verbi *emungendi* usum comoedia sibi vindicavit. *Horat.* Art v. 238. *Pythias emuncto lucrata Simone talentum.* Commode *Acron*: *Emuncto*, *delusso*, *ut*: *emunxi senem argento Terent.* Phorm. IV. iv. v. 1. *emunxi argento senes.*

27 Πίνδαρος] Vett. Ed. Id. πίνδαρος ἔνθα οἱ ἐνθεῖσα πυκινὸν λέχος ἐμβάλετ' εὐνὰς, Δ. κ. χ. scripturam, quam hic exhibemus *Stephanus* reduxit.

28 Δέμνια] Non est, quod quis hanc lectionem censeat mutandam, etsi in loco *Hom.* Od. Υ. v. 180. vulgatur: Κώεα καὶ χλαίνας. *Homerus* enim eodem usu alibi Δέμνια usurpavit, neque aliter legit hunc locum *Trypho* apud *Ammon.* in v. Χλαῖνα.

29 Ἀπέλασιν] In Vett. Edd. vitiose legebatur ἐπέλασιν. Quod autem *Amm.* scribit λείαν denotare τὴν ἀπέλασιν τῶν τετραπόδων, propter *Homerum* est, qui eo usu Λησίδα δ' ἐν πεδίῳ συνελάσαμεν in Il. Λ. v. 676. posuerat. *Etymologus*: Λεῖα, ἡ λαφυραγωγία, καὶ πρᾳΐδια. καὶ ἐν ἀφαιρέσει, λῇς. Ne cui vero Grammatici cautela λείαν & λίαν discernentis vana videatur & inepta,

Λῆμα καὶ Λῆμμα διαφέρ. Λῆμα μὲν γάρ ἐστι δι' ἑνὸς μ, τὸ σημαῖνον τὸ ψυχῆς[31]. Λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ, τὸ λαμβανόμενον.

Λητουργεῖν διὰ τοῦ η[32], καὶ Λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι, διαφέρ, φησὶ Δίδυμος ἐν Ὑπομνήμασι δευτέρας[33] Ἰλιάδος. τὸ μὲν γὰρ Λητουργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν· λῆτον γάρ φασι τὸ δημόσιον.

Λήϊτον ἀμφεπένοντο.

τὸ δὲ Λιτουργεῖν, κακῶς λέγειν.

Λίβανος καὶ Λιβανωτὸς διαφέρ. Λίβανος μὲν γὰρ κοινῶς καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιώμενον[34]. Λιβανωτὸς δὲ, μόνον τὸ θυμιώμενον.

Λογο-

epta, faciet *Heſychii* nota: Λείαν, κτῆσιν λαφύραν, ἢ σφάγιον. *Schol. Hom.* ad initium Boeotiae: Λήϊτος ὁ ἀπὸ τοῦ λείαν ἄγειν. λεία ἡ, ἢ ἀπὸ πολέμου κτῆσις. In MS. Biblioth. *Batavae* legitur: λὴϊτος ὁ λίαν αὔξειν, λεία ἡ, ἢ ἀπὸ τοῦ πολέμου κτῆσις.

30 Ἐκτείνῃ] Vulgatam σὐτείνῃ ex Vett. Edd. mutavi, quas *Muſſac.* ſequitur ad *Harpocr.* in Ῥυάξ.

31 Τῆς ψυχῆς] Quod in Vett. Edd. erat τῆ τύχης peperit gloſſam illam per equidem ridiculam in voc. acc. diſt. Λῆμμα, τὸ λήμμα, *ſpatium*, *ſeu fortuna*. Emendati *Ammonii* laus tribuenda eſt Viro plane Eximio, *Paulo Leopardo* IX. Emend. XIX. Eandem emendationem protulit etiam *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 739. At *Stephanus* & *Vulcan.* pro τύχης emendate ψυχῆς in textu jam poſuerant. Eodem errore deformatum *Ocelli Lucani* locum, ſanequam elegantem, indicabo: Eſt in *Galei* Ed. p. 533. ubi eos notat Philoſophus, qui μὴ πρὸς τὸ μέγεθος τῆ τύχης, μηδὲ πρὸς τὸ συμφέρον τῷ κοινῷ συνιστάντες τὰς γάμους, ἀλλὰ πρὸς τὸ πλῆθος ἢ ἐπιφοχὴν τῆς ἡδονῆς ἀποβλέποντες. Nugas agunt *Nogarola*, & *Vizzanius*, dum, de modo minime ſolliciti, το μέγεθος τῆ τύχης interpretantur *magnitudinem fortunae*, ſive *magnitudinem eventuum*. Scripſerat, ne dubita, *Lucanus*: πρὸς τὸ μέγεθος τῆ ψυχῆς, *magnitudinem animi*. Quae emendatio, ut ut vera, ab hoc tamen loco paulo eſt alienior. In Animadv. alia repéries.

32 Λητουργεῖν λέγε διὰ τοῦ η.] Mihi perquam ſit probabile, ſcripſiſſe *Amm.* Λειτουργεῖν λέγε τοῦ ει & poſtea λεῖτον. Plura ad hunc locum dicam in Animadv

33 Δευτέρας] *Scaliger* legendum credidit δευτέρᾳ. atque ita etiam *Fabricius* ad Ind. Auctor.

34. Τὸ θυμιώμενον] Addit *Aſcalonita* §. 31. καὶ τὸ ὄρος. *Thomas M.* eadem habet quae *Amm.* Confer *Phrynich.* p. 30. & quae notantur a *Nunneſ.* & *Hoeſchelio*.

Λογογράφος καὶ Λογοποιὸς [35] διαφέρει. Λογογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰς δικανικὰς λόγους γράφων· Λογοποιὸς δὲ, ὁ λόγους τινὰς καὶ μύθους συντιθείς.

Λόγος Ποίησεως διαφέρει. Λόγος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δίχα μέτρου σύνταξις. Ποίησις δὲ, ἡ σύνθεσις ἡ μέτρῳ κοσμουμένη.

Λυχνοῦχον καὶ Λαμπτῆρα Φασὶ τὸν νῦν Φανόν. Φανὸν δὲ [36], τὸν λαμπάδα. καὶ οἱ μὲν κωμικοὶ διὰ τοῦ φ, οἱ δὲ τραγικοὶ διὰ τοῦ π Πανόν. Λυχνίον [37] δὲ ἐνίοτε τὸν λυχνίαν.

Λυχνίον Λύχνου [38] διαφέρει. Λυχνίον μὲν γάρ ἐστιν ἡ λυχνία, ὡς Ἀνιφάνης [39] φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς· Λύχνος δὲ, ὁ Φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέταις,

Ἕτερος λυχνοῦχος, ἕτερος λήκυθος.

M.

Μάχαιρα καὶ Μαχαιρὶς [40] διαφέρει. Μάχαιραν μὲν γὰρ ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· Μαχαιρίδας δὲ, τὰς τῶν κυρέων.

Μα-

35 *Λογογράφος καὶ Λογοποιὸς*] *Ammonii* obſervatione uſi ſunt *Lud. Creſollius* Theatr. Rhet. III. c. 11. & *Mauſſac.* ad *Harp.* in *Λογοποιός.* ad cujus notam peroportuna ſcribit *Valeſius.* In ſequenti nota ex Vett. Edd. vulgavi *ἡ συνθεσις.*

36 *Τὸν νῦν φανὸν. Φανὸν ὃ*] Editiones, quae noſtram praeceſſerunt, omnes legebant: *φασὶ τὸν νῦν· φανὸν ὃ νῦν λαμπάδα*, ſive *τὸν νῦν, φανὸν ὃ γ. Ubi plane pro νῦν reponendum νυν, & nomen φανὸν iterandum.* inquit *Numeſ.* ad *Phryn.* p. 7. Acutam viri conjecturam, ſatis ut puto prudenter, in textum intuli. Pro *τὸν νῦν Vulcanius* ſcribendum cenſuit *τὸν λύχνον*: *Scaliger*, *τὸ νῦν.* a *Nunneſio* prope abfuit *Fabricius*, qui ita notavit ad *Aſcalon.* §. 30. *Λυχνοῦχον καὶ λαμπτῆρα τὸν νῦν φανὸν* (male apud *Ammon. φασὶ τὸν νῦν*) *& deinde Πανὸν non Πανός.*" Poſterius etiam *Πανὸν Ammonio* reddidi pro *Πανός.*

37 *Λυχνίον δ. ε. τ. λυχνίαν*] Ita ex *Thoma M.* vulgatam *λυχνοῦν δ. ε. τ. λυχνίαν* emendabat Cl. *Hemſterhuiſius* ad *Poll.* VII. 178 n. 68.

38 *Λύχνου*] Ne quem forte offenderem, vulgatam reliqui intactam, etſi *Nunneſii* emendatio priori non minus vera videretur: *Nunneſii* verba e notis ad *Phryn.* p. 62. ſubjiciam: *Ammon. λύχνον ait differre a nomine λυχνίαν (ſic enim lego non λύχνου ex verſu quem citat Me-*

Μακρολόγος καὶ Πολυλόγος διαφέρει. Μακρολόγος μὲν γάρ ἐστιν ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων· Πολυλόγος δὲ, ὁ περὶ πολλῶν πολλὰ λέγων.

Μαστὸς Μαζῷ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικεῖος· κυρίως δὲ[41] τὸ οἷον μαστὸς εἶναι γάλακτος· Μαζὸς δὲ, ὁ ἀνδρεῖος. ὡς καὶ ὁ ποιητής φησι·

Νθυρὰν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.

Μάρτυς Ἐλέγχῳ διαφέρει. Μάρτυς μὲν γάρ ἐστιν ἀγαθῷ[42] λαμβάνει· Ἔλεγχος δὲ, ἐπὶ φαύλου.

Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμοις ἐνέργεια· Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, καὶ ἡ περὶ τὴν μάχην ταραχή.

Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία[43] διαφέρει. Μαρτυρία μὲν γάρ ἐστιν ἡ τῶν ἐπιδημούντων· Ἐκμαρτυρία δὲ, ἡ τῶν ἀποδημούντων, ὡς διαφαίνει Δείναρχος[44] ἐν τῷ κατὰ Κλεομένους αἰτίας, λέγων, Πολλὰ χρήματα, ὦ ἄνδρες δικασταί, γένοιτο ὑμῖν, καὶ τῷ νομοθετήσαντι ἐξεῖ-

Menandri) ut λύκτον sit ἡ λυκτία ἢ λυκτῶν ὁ φυσός.

39 Ἀλφάντος] *Antiphanis* verſiculum ex Ἀφροδίτης γοναῖς, in quo vocem λυκτίον legerat *Ammonius*, adſervavit *Athenaeus* XV. p. 666. F.

40 Μάχαιρα καὶ Μαχαιρὶς δ.] Concinunt noſtro *Thom. M.* & *Moſchop. Thomae* verba ſunt: Μαχαιρίδες, αἱ τῶν κυρίων. Μάχαιραι, αἱ τῶν μαγείρων καὶ τῶν ἄλλων. *Moſchop.* Μαχαιρίδες, αἱ τῶν κυρίων μάχαιραι, ἀλλ' οὐ τῶν μαγείρων. Optimi ſcriptores talia parum curant.

41 Κυρίως δ'] Legendum fortaſſe: ὁ γυναικεῖος, κυρίως· ἀφ' οὗ τὸ οἷον μ. ἐ. γ. In originationibus tradendis ſobrie nugatur *Amm.* Μαστὸς ſine dubio a μάω deſcendit, *Etymol.* minus rite in v. Αὐτομάτως· ἀπὸ τοῦ μαστοῦ, inquit, γίνεται μαστὸς, ὃν ἐπιζητοῦσι τὰ βρέφη. Alia dabit *Thom. M.* in Μαστὸς, eundem *Homeri* verſum citans ex Il. Δ. (non Γ.) v. 123. quem Vett. *Amm.* Edd. hac ratione praeferunt: Νθυρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τ. δ. σ.

42 Ἐπ' ἀγαθῷ] *Thomas M.* Μάρτυς καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ἔλεγχος δ' ἐπὶ κακοῦ μόνον.

43 Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία δ.] In hac differentia declaranda multis diſputant *Salmaſius* Obſ. ad J. Att. & Rom. cap. XXX. & *Heraldus* Animadv. in *Salm.* Obſ. VI. c. IX. §. 18. & cap. XI. §. 7. & 14. Confer *Amm.* in Ἐκμαρτυρία.

44 Ὡς διαφαίνει Δείναρχος] Σα-

ἐξεῖναι τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας παρέχεσθαι.

Μάγον, τὸν τὸ φαρμακὸν, ὡς Αἰσχίνης [45] ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· καὶ τοὺς θεοὺς ἱερυργὸν, ὡς Ἡσίοδος.

Μανία μὲν ἔστιν ἔκστασις λογισμοῦ· Λύσσα δὲ, ἐπιτεταμένη μανία· Οἶστρος δὲ, μανιώδης ὀρμή.

Μανικὴ μὲν ἔστιν ἡ τέχνη· Μαντεία δὲ ὁ χρησμός.

Μέτοικος [46] καὶ Ἰσοτελὴς διαφέρει. Μέτοικος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπήλυτος· Ἰσοτελὴς δὲ, ὁ μὴ τελῶν τι, ἢ ἄρχων.

Μεταβάλλειος καὶ Μεταμορφῶος καὶ Ἀλλαιῶος καὶ Ἑτεροιῶος διαφέρει. Μεταβάλλειος [47] μὲν γάρ ἐστι πάντος κοινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται μεταβολαὶ, καὶ πραξέων καὶ ἀφροδισίων. ὁ γοῦν Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ [48], παντῶν τὴν δύναμιν τοῦ λέξεως, φησί·

—— Με-

φίστας, inquit *Harpocration*, ubi μαρτυρίαν & ἐκμαρτυρίαν pari ratione diſtinguit, σαφίστας ὁ τοὺς τότων διδάσκαλος, Δημοσθένης τε ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, (p. 620. B.) καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Αἰσχίνου καὶ Δημοσθένους. Fieri potuit, ut alter alterius obſervationem habuerit ob oculos.

45 Αἰσχίνης] Contra Cteſiph. p. 293. ſub finem: Ἀλλ', οἶμαι, ὅτι Φρυνώνδας ὅτι Εὐρυβάτου, ὅτ' ἀκούοντος ἴσως πώποτε τοῦ παλαιοῦ ποιητοῦ Μάγου καὶ γόητος ἐγένετο. quem locum imitatur *Apulej.* in Apolog. p. 325. Eodem uſu a *Sophocle* adhibitam in Oed. Tyr. v. 395. vocem μάγος exponunt Scholia. Confer *Eurip.* Oreſt. v. 1499. & Anthol. VII. cp. 157. Ad ſeq. notam vide Animadv.

46 Μέτοικος] Haec plenius ſuo loco leguntur in v. Ἰσοτελής.

47 Μεταβάλλειος] *Ammonius* videtur ſcripſiſſe: Μεταβολὴ μὲν γάρ ἐστι πάντος κοινόν. & mox Μεταμόρφωσις δ'. Ea certe ratione hunc locum legit, & in Comment. ad Odyſſ. Π. p. 601. recepit *Euſtathius*; ſin vero receptam in *Amm.* lectionem velis tueri, tum ſcribas neceſſe eſt: καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται μεταβολαὶ, καὶ πράξεων κ. τ. λ. Atque ita etiam in Lexico poſuit *Cyrillus*: Μεταβαλεῖν καὶ Μεταμορφοῦς καὶ Ἀλλαιοῦς καὶ Ἑτεροιοῦς διαφέρει. Μεταβάλλειος μὲν γάρ ἐστι πάντος κοινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται μεταβολαὶ, καὶ πράξεων, καὶ ἀφροδισίων & reliqua, quae fruſtra deſcriberentur. *Euſtathii* potius videtur habenda ratio, qui *Ammonianis* ſubjungit: καὶ πιθάνη μὲν ἡ εἰρημένη διαφορά, μὴ ἀνελόντα μόνον. Sane quam prudenter. Mythographi certe iſtam legem plerumque migrant. *Antonin. Liberal.* c. XXIII. fabulam enarrat de Batto in apidem converſo. ſein', quos auctores ſequutus? *Nicandrum*, Ἑτεροιουμένων α, *Didymarchum*, Μεταμορφώσεων γ, & *Antigonum* ἐν ταῖς Ἀλλοιώσεσι.

48

——Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

μεταμορφὴν δὲ μεταχαρακτηρισμός, ἢ μετατύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα. Ἀλλοίωσις δὲ, ὁ μόνον μεταχηματισμὸς χαρακτήρων, (ὡς τὸ,

Ἀλλοίός μοι ξεῖνε φάνης [49] νέον ἠὲ πάρος περ)

ἀλλὰ ἢ τὸ παρὰ τὴν ὑπολήψεως ποίησις [50] ἑτέρα. Ἑτεροίωσις δ'. ὅταν ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον

Μείραξ [51] καὶ Μειράκιον καὶ Μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γάρ, καὶ Μειρακίσκος, ὁ ἄρσην· Μείραξ δὲ, ἡ θήλεια.

Μεῖζεια καὶ Ἴσαια [52] διαφέρει. Μεῖζεια μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μεῖζόν λαμβάνειν πυρὸν, ἢ τοιοῦτόν τι δίνῃ, ἵνα ἀπιδίῃ. Ἡσίοδος [53],

Εὖ

48 Ἐν Ὀρέστῃ] V. 234. *Eustathius* l. c. Εὐριπίδης ἐν παιδιᾷ τῶν τῆς λέξεως δυσκόλων φησί. M. τ. γ. *Cornut.* de Nat. Deor. c. 1. τῶν παιζόντων ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας.

49 ξεῖνε ἰφάνης] Ea ratione ſcribendum apud *Hom* Od. Π. v. 181. pro ξεῖνε φάνης. Apud *Ammonium* etiam *Hermeae* in quinque voc. *Porph.* f. 54. a. hoc in verſu ξεῖνε ἰφάνης reperire licet. Vocabulum νέον, a *Stephano* inſertum, deerat in Vett. Edd.

50 Ποίησις] Haec genuina eſt lectio, ſupra etiam in v Ἀλλοίωσις reſtituenda, ut ibi ſubmonere coepi.

51 Μείραξ] Minime hic nobis eſt praetermittenda *Scholiaſtae Ariſtophanis* mentio, a *Meurſio* ad oram *Amm.* citati. Is unus omnium, quod ſciam, e Vett. *Ammonium* nominat ad Eccleſ. v. 607. Μείρακα δ' οὐταῦθα δοκεῖ δορικῶς εἰρῆσθαι, καίτοι Ἀμμωνίῳ λέγοντι, Μειράκιον καὶ Μείρακα ταὐτὸν διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν μειράκιον ἐπὶ δορικοῦ· τὸ δὲ Μείραξ, ἐπὶ θηλυκοῦ. Addit: ἢ ὡς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναίδων. Is, dum *Ammonii* obſervationem paulo liberius profert, ἐπὶ δορικοῦ & ἐπὶ θηλυκοῦ poſuit pro *Ammonianis* ὁ ἄρσην & ἡ θήλεια. Communem uſum tradit *Amm.* a quo quando ſit ab Atticis ſcriptoribus diſceſſum, Docti norunt. Ratione nonnihil diverſa *Ammonii* verba accepit Cl. *Gracvius*, & ad hanc rem illuſtrandum, non omiſſis *Schol. Ariſtoph.* verbis, erudite notavit ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 740. & 741.

52. Μεῖζεια καὶ Ἴσαια] *Salmaſius* in libro de Uſur. c. XIX. p. 568. *Ammonii* obſervationem integram exhibuit, & Grammaticum reprehendit; jurene an injuria nondum perſpectum habeo.

53 Ἡσίοδος] Ἔργ. v. 347. ubi videndus eſt *Graevius*. παρὰ γείτονος non extat in Vett. Edd. quas ſequutus eſt *Phavor. Camers.*

Εὖ μὲ μεμνῆσθαι φησὶ γράφων, εὖ δ' ἀποδῶναι. ἀντὶ ἀγνώμων, ἢ ἀχρήστου. ὑφέπω γὰρ ὅπερ νομίσματι. Ἴασθαι δέ [54]. Ὅμηρος,

Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ὑποστήσωσι [55] Ἀχαιοὶ
Χρεῖος.

οἷον, τὸ γενόμενον αὐτοῖς ἐλάττωμα ἐν τῷ μάχεσθαι. ἀντὶ τοῦ [56] ἀχρειωθῆναι καὶ ἀνωφελῆσαι), ὥσπερεὶ ὀφειλόμενον δάνος. Χρήσασθαι δὲ ἔλεγον ἱμάτιον ἢ σκεύη.

Μέμψασθαι, Ἐγκαλεῖν καὶ Ψέγειν ἀφαιρεῖ. Μέμψις μὲν ἐστιν ἀμελοῦς κατηγορία· Ψόγος δ', ἐπονείδιστος.

Μινυρίζειν καὶ Μινύρεσθαι ἀφαιρεῖ. Μινυρίζειν [57] μὲν γὰρ ἐπὶ τὸ ἠρέμα ᾠδῆς ἁδειν· Μινύρεσθαι [58] δὲ, τὸ θρηνεῖν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Κινύρεσθαι φασιν.

Μισητὴ καὶ Μισήτη [59] ἀφαιρεῖ ὡς ἐπὶ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαινούσῃ τὴν ἀξίαν μίσους· (καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα) ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὴν κατα-

54 Ἴασθαι δέ.] Apud *Salmas.* l. c. legitur, ὑφέπω γὰρ ἐπὶ νομίσματος, ἴασθαι. In *Tusani* & *Frellon.* Edd. ὑφ. γ. ἐπὶ νομίσματος. ἴασθαι δέ. Si quid interea incidat, postea producam: nam recepta *Amm.* scriptura vitio non vacat.

55 Ὑποστήσωσι] Ita etiam legit *Phavor. Salmasius*, ὑποστήσωσι) l. c. *Ammonius* scripserat ἀνθιστῶσι), quam lectionem eodem in libro p. 579. *Homero* vindicavit *Salmasius*; eamque, pro vulgata priorum Edd. scriptura ἀνθίστωσι), Grammaticorum Veterum auctoritate prudenter in textum intulerunt Viri suis quisque meritis insignes, *Jos. Barnes.* & *Samuel Clarkius.* Ulterius hanc scripturam e MS. *Batavo* & *Schol.* in ultimo Animadv. capite ibo confirmatum.

56 Ἀντὶ β'] Vett. Edd. & *Phavor.* ἀντὶ χρειολ. καὶ ἀνωφελῆσαι). Quae *Homerico* versui subjiciuntur, e Veteri Commentario videntur desumpta. Postrema χρήσασθαι ὃ ἐ. hic temere sunt adjecta.

57 Μινυρίζειν] *Eustath.* ad Il. E. p. 619. v. 12. Ἰσέον ὅτι μινυρίζειν ἐστὶ τὸ μινυρὸν καθ' Ἀττικούς, ἤτοι μικρὸν καὶ ἠρέμα, κλαίειν. παλαιὸς δέ τις γοᾶσθαι φησὶν ἀντὶ τοῦ κλαῖειν. μινυρίζειν τὸ ἠρέμα καὶ λεπτὸν ᾄδειν, οἱ δέ τινες, τὸ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι. ubi pro μινυρὸν fortassis scribendum μινυρόν. Vide *Theocrit.* Id. XIII. v. 12. *Schol.* & *Hes.* Gloſſae: *Mimurit*, μινυρίζει. *Hesychius*: Νενυρίζουσα, θρη-

καταφερῆ πρὸς συνουσίαν. Τὸ δὲ διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ παρὰ Δωριεῦσι φασὶ φυλάττεσθαι, καὶ παρ' Ἴωσι.

Μισθὸς Μισθώματος [60] διαφέρει. Μισθὸς μέν ἐστιν ὁ δίκαιος μισθός· Μίσθωμα δὲ, τὸ ἐπονείδιστον.

Μνήμη καὶ Μνεία διαφέρει. εἴ τι μὲν γὰρ Μνήμη, τοῦτο ἀεὶ πάντως καὶ Μνεία· εἴ τι δὲ Μνεία, τοῦτο εὐθέως καὶ Μνήμη. ἔστι δὲ Μνήμη, γενικὴ [61] τύπωσις ψυχῆς· Μνεία δὲ, λόγος τις ἀναπέωσιν λεγόμενος. ὁ μὲν γὰρ μιμνησκόμενος, ἀεὶ πάντως καὶ μνήσκεται· ὁ δὲ μεμνημένος, πάντως καὶ μεμνήσκεται. Ἄλλως, Μνήμη ἐστὶν ἡ τοῦ μνημονικοῦ ἀεὶ συνοῦσα [62]· Μνεία δὲ, παρεγενόντος τινὸς ὑπόμνησις, ὥς τε ὁ τούτοις σπανίως χρώμενος ἁμαρτήσεται.

Μνημεῖα καὶ Μνήματα διαφέρει. Μνημεῖα μὲν ἔλεγον τὰ μνημόσυνα· Μνήματα δὲ, τοὺς τάφους. Μνήμη [63] μὲν γὰρ γίνεται νεκροῦ· Μνεία δὲ, ζῶντος.

Μοχθηρὸς, Πόνηρος [64] καὶ Πόνηρος διαφέρουσι. Μοχθηρὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ τὰ ἤθη πονηρός. λέγουσι δὲ ἁπλῶς

Σμωῦτα. Correxeram Μινυίζουσα, sed *Jos. Scaligero* potius est auscultandum, cui verbum σμωυίζειν sincerum videbatur, Conject. in *Varr.* p. 142.

58 Μινύριζε] Cum ea forma apud *Soph.* obvia in Oed. Col. v. 663. rarior sit, frequentissimum est apud Poëtas verbum Κινύρεσθαι, τὸ θρηνεῖν. Vide, si lubet, *Musebi* Idyll. III. v. 44. & 93. *Bion.* I. v. 42. *Apollon Rhod.* I. v. 292. & 883. & quae *Arnaldus* notavit Animadv. Crit. c. 33. p. 191. ut omittam Grammaticos *Schol. Apollon. Etymologum*, & *Schol. Hom.* ad Il. P. v. 5.

59 Μισητὴ καὶ Μισήτη δ.] *Thomas M.* Μισητὴ, ἡ μίσους ἀξία γυνή. Μισήτη, ὁ βαρύβους, ἡ καταφερής. Plura vide in Animadv. in ultima nota pro φασὶ velim scribi φησὶ, ut ad *Scythonem* referatur.

60 Μισθὸς Μισθώματος δ.] Differentiam, a *Casaubono* ad *Sueton.* Caligul. c. XL. probatam, clarius expressit *Thomas M.* Μισθὸς, ἀδιάβλητος. Διαβεβλημένου ὁ Μίσθωμα ἐπὶ πόρνης λέγεται.

61 Γενικὴ] Lege: γυνικὴ τύπωσις ψυχῆς.

62 Ἀεὶ συοῦσα] *Phavor.* habet συνοικοῦσα in v. Μνήμη.

63 Μνήμη] Haec iterum *Ammonio* sunt abjudicanda, nescio a quo huc temere delata.

64 Μοχθηρὸς, Πόνηρος] *Vulcanius* monuit supplendum: Μοχθηρὸς

ἁπλῶς τὰ φαῦλα καὶ μοχθηρά, Πονηρά. ὡς Θουκυδίδης [65], Πονηρὰ τὰ πράγματα τῶν Ἀθηναίων, ἀντὶ τῶ φαῦλα· Μόχθηρος δὲ, ὁ ὀπίπονος, ὡς καὶ Πόνηρος.

Μύριοι, ὅτι ἀριθμῶ· Μυρίοι δὲ, οἱ πολλοί.

Μῦθος καὶ Ἱστορία διαφέρει. Ἱστορία μὲν γὰρ γενόμενα πράγματα περιέχει, ὁ δὲ Μῦθος, διαπεπλασμένα καὶ ψευδῆ. ὁ γοῦν λέγων, Εὖ πεποίηκε περὶ τὸν Κύκλωπα ἱστορία, ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον, οὐκ ἂν ὀρθοεπεῖ. μᾶλλον γὰρ ἁρμόζει λέγειν, Εὖ πεποίηκε περὶ τὸν Κύκλωπα μῦθος.

N.

Ναὸς καὶ Σηκὸς διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ναὸς, ἔστι θεῶν· ὁ δὲ Σηκὸς [66], ἡρώων.

Ναύκληροι καὶ Ναύχαροι [67] διαφέρει. Ναύκληροι μὲν γάρ εἰσιν

ρὸς καὶ Μόχθηρος. Πονηρὸς καὶ Πόνηρος διαφέρουσι. Recte, si ante vocem Πονηρὸς inseratur ὡς. In Vett. Edd. pro Μόχθηρος bis legebatur μοχθῆρος. Index voc. acc. dist. Μοχθηρὸς, ὸς, ὁ, *laboriosus*. Μοχθῆρος, ος, ὁ, *difficilis*. Λ *Suida* Μοχθηρὸς, καὶ Μόχθηρος ἀσυναρέσκουσι non distinguuntur, neque etiam ab *Etymologo* in v. Μοχθηρία.

65 Θουκυδίδης] Loca indicabit Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 24. p. 519.

66 Σηκὸς] In Animadverſ. notabo ad h. l.

67 Ναύκληροι καὶ Ναύχαροι δ.] Videndus eſt ad hanc notam Cl. *Hemſterhuiſius* ad *Poll.* VIII. 108. X. 20. qui in addendis ad p. 930. *De* Ναυκλήροις, inquit, & Ναυχαρίοις *res eſt perquam intricata.* Itaque etiam *Ammonii* textum non retigi.

68 Ναῦς] *Vulcanius* a reliquis Edd. ſecedens vulgavit: οἱ ναῦν κ.

69 Κτήματα] Χρήματα mavult Cl. *Hemſterh. Thom. M.* Ναύχαροι (ita legendum) ὁ παρ' Ἀττικοῖς, οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια χρήματα ἢ κτήματα.

70 Ναυχαρία] Id ipſum *Thomae* videtur reſtituendum pro ναυκαρῆα.

71 Ναύκληροι] Vocem ναύκληροι delendam judicabat *Hemſterhuiſius*; *Scaliger* ejus loco ponendum ναύχαροι. Peritus Lector, *Heſychio* & *Thom.* in conſilium adhibitis, judicet.

σιν οἱ ναῦς [68] κεκτημένοι· Ναύκραροι δὲ, οἱ εἰσφερόμενοι τὰ δημόσια κτήματα [69]. καὶ Ναυκράρεια [70], οἱ τόποι ἐν οἷς ἀνέκειντο τὰ κτήματα. ἐλέγοντο δὲ ὁμοίως Ναύκληροι [71] καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν συνοικιῶν.

Ναυαγία μία ἐστὶν αὐτὴ ἡ τοῦ νηὸς [72] διαφθορά· Ναυάγιον δὲ, τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβεβλημένον.

Νεαρὸν [73] Νεαλῆς καὶ Πεσσάτῳ διαφέρει. Νεαρὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ· ἔοικε γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀρύειν. Πεσσατὸν δὲ τὸ κρέας· ἔοικε γὰρ ἀπὸ τοῦ φάσαι [74], ὃ ἐστι τὸ φονεῦσαι· ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον. Νεαλὴς [75] δὲ, τὸ νεωστὶ ἁλωκὸς, οἷον ἰχθύς. δύναται δὲ καὶ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένον.

Νηρείδες [76] τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμος ὁμοίως ἐν Ἐπομνήμασι Καικιλίδου Ἐπινικίων [77]. φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν, Εἰσὶ τοίνυν οἳ φασι διαφέρειν τὰς Νηρείδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων. καὶ τὰς μὲν ἐν Δω-

εἰ-

72 Νηὸς. δ.] Vett. Edd. νεὼς δ. Tu vide ad h. l. Animadv.

73 Νεαρὸν] *Ammonii* obſervatione praeter *Euſtath.* ad Il. P. v. 642. uſus eſt *Salmaſ.* in *Epictet.* & *Simpl.* p. 71. qui id inprimis agit, ut probet, σεσοφισθαι de quibuſvis rebus uſurpari, quod ad *Phrynichum* p. 68. potius referri potuiſſet.

74 Ἀπὸ τοῦ φάσαι] Scribendum puto: ἔοικε γὰρ αὐτῷ τὸ φάσαι, ὃ ἐστι φονεῦσαι, ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον· Hac vocabuli φάσγανον notatione, ab *Apollonio* etiam *Sophiſta* in Lex. *Hom.* probata, meliorem protulit *Etymologus*: Φάσγανον, παρὰ τὸ σφάζω σφάγανον· a qua non abhorruit *Scaliger* Pater de Cauſ. LL. I. c. XVIII.

75 Νεαλὴς] Aliter *Phrynichus* in Sophiſt. Appar. Biblioth. *Coiſl.* p. 467. Paulo poſt edidi: διὰ τὸ καὶ ν. Vett. Edd. non agnoſcunt καὶ, quod *Stephanus* poſuit pro δέ.

76 Νηρείδες] Praecipuam hujus notae partem, diſſimulato rurſus *Auctoris* nomine, deſcripſit, quem *Phavor.* ſequitur, *Euſtathius* ad Od. Ω. p. 824. niſi tamen is ſua hauſerit ex *Eudociae* Ioniis, e quo libro, necdum in vulgus edito, eadem, quae apud *Euſtath.* leguntur, protulit *Cangius* in Gloſſ. Med. & Inf. Graec. v. Συνοίσαχθε. cujus loci mihi indicium fecit *Matthias Röverus*, quem ſibi alumnum cum Pallade Muſae gratulantur. De Nereidibus pluſcula notabo III. Animadv. c. I.

77 Ἐπινικίων] Ita recte in Au-

εἶδος, γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων, ἤδη [78] κοινότερον Νηρείδας καλεῖσθαι· καὶ τὰς μὲν γνησίας, κατὰ τὸν ἀριθμὸν [79], πλείους δὲ τὰς ἄλλας. ταῦτα φησὶ Μνασίας [80] ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης τοῦ πρόπου τοῦτον. εἶτα ἐπιφέρει ἀφ' μακρῶν τινὰ λέξιν, καὶ ὑπιφέρει, πιθανῶς τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τοῦ Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων ὕσας, Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· τὰς δὲ συμμίκτους αὐτῷ [81], μόνον Νηρείδας.

Νῆες Πλοίων ἀφαφέρει [82]. Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν ὅτως, ὅτι ἀφαφέρουσιν αἱ Νῆες τῶν Πλοίων. τὰ μὲν γὰρ ἐστι φορτηγά, αἱ δὲ, κωπήρεις καὶ στρατιώτιδες. Ἀριστοτέλης [83] δὲ ἱστορεῖ ἐν Διηγήμασι τῶν πολέμων [84] ὅτως, Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττὸς ὑπὸ ταυτὸν χρόνον, Ταραντίνων αὐτὸν μεταπεμψαμένων ὅτι τοὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς [85].

Νῆς

ctorum Indice posuit *Fabricius* pro vulgata ἱππίκων.

78 Ἤδη] Deest apud *Eustath.* ac proinde apud *Eudocium*, & *Photor.*

79 Καὶ τὸν ἀριθμὸν] Nihil nos hic juvant, quorum modo memini, ut jam tum caedem *Ammonii* Codices videantur invasisse corruptelae. Elegantem *Vulcanii* notam subjiciam: „ *Locus est corruptus, quem ita corriges: καὶ τὰς μὲν γνησίας τὸν εἶναι τὸν ἀριθμόν.*" Argute! alia etiam via *Ammonio* succurri posset.

80 Μνασίας] Vulgatam Μνασίων certatim emendarunt *Mauss.* ad *Harp.* in Ἱππία Ἀθηνᾶ. *Meursius* ad oram libri sui, *G. J. Vossius* de Hist. Gr. l. c. XXI. & *Fabricius* ad Ind. Auct. Μνασίας etiam reperio in *Frelloniana Ammonii* Editione.

81 Τὰς δὲ συμμίκτους αὐτῷ] Haec iterum medelae sunt indiga. *Eustathius*: πιθανὸν ἦν, τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τοῦ Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων ὕσας Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· Νηρείδας δὲ, τὰς συμπεσούσας. *ex illegitimo concubitu natas* interpretatur *Cangius.*

82 Νῆες Πλοίων ἀφαφέρει.] *Vulcan.* Ed. ἀφαφέρεσθαι. Ad hanc notam omnino conferendus est Celeb. *Dukerus* ad *Thucyd.* IV. c. 116. p. 304. qui *Amm.* cum *Eustathio* com-

pa-

Νῆς μὲν ἐστιν ἀπόκρυφος λογισμός· Φρένες δὲ, αἱ ἀγαθαὶ διάνοιαι.

Νεῶ καὶ Νεωὶ διαφέρει, φησὶ καί τινας Ἡρακλείδης ἐν πρώτῃ περὶ καθολικῆς προσῳδίας. τὸ μὲν γὰρ Νεῶ χρονικὸν ἐπίρρημα πάσῃ ἐπὶ τῶν τελῶν χρόνων [86], ἐνεστῶτος, παρωχημένου, καὶ μέλλοντος, οἷον, ὅτι ἀγὼν νεῶ ἐστι, νεῶ ἔσται [87]. τὸ δὲ Νεωὶ, ἐπὶ μόνου ἐνεστῶτος.

Νωθέστερος μὲν, ὁ βλακώδης· Νωχελέστερος δὲ, ὁ ἀοθεέστερος.

Ξ.

Ξόανον, Βρέτας, Ἄγαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον· Βρέτας δὲ, τὸ βεβοτὸν ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐκ τῆς ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον· Ἄγαλμα δὲ, τὸ πάντινον [88], ἢ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον.

Ξενίζειν μὲν οὐ μόνον τὸ καταδέχεσθαι ξένον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξένως

parat, & utrumque, pereleganter *Eustathium*, emaculat.

83 Ἀειστύλης] Prima Editio MS. ductus adcurate repraesentans Ἀειτίλης exhibet.

84 Ἐν διαιπύραις τῶν πολίμων] Hanc lectionem contra *Casaubonum*, qui πόλιων emendandum conjecerat, eximie tuetur *Valesius* in not. *Mauss.* ad *Harpocr.* v. Δρυμὸς, & ex fragmine, quod *Amm.* servavit, libri *Aristotelis* argumentum subolfecit, & erudite declaravit. Nequidquam igitur πόλιων, pro πολίμων, *Meursio* placuit, & *Fabricio* ad Ind. Auctor.

85 Στεγνηγικοῖς] Rectius apud *Eustath.* legi στεγναλικοῖς, judicat Cl. *Dukerus*, vulgatam tamen non plane damnat.

86 Τελῶν χρόνων] Eam in rem *Homerica* loca advocant *Eustath.* ad Il. B. p. 124. & *Moschop.* περὶ σχεδῶν p. 45. Conf. *Hesych.* & *Thom. M.*

87 Νεῶ ἐστι, νεῶ ἔσται] Priora νεῶ ἐστι omisit *Vulcanius*; alia forsan *Aldus*. Plene *Cyrillus* in Lexico: Τάσσεται (τὸ Νεῶ) ἐπὶ τῶν τελῶν χρόνων, ἐνεστῶτος, καὶ παρωχημένου, καὶ μέλλοντος. οἷον, νεῶ ὁ ἀγὼν ἐλήλυθε, νεῶ ὁ ἀγὼν ἐστι. νεῶ ὁ ἀγὼν ἔσται.

88 Τὸ πάντινον] Dum reliqua pervulgata sunt, ad vocem πάντινον pauca in Animadv. notabo.

νως [89] ἀφαλέγεσθαι. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν [90].

Ζυγὸς [91], τό, τε ἀκόντιον, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ [92] ἐν τῷ πρώτῳ· καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ [93].

O.

Ὄκελος Ὀκολῦ ἀφαφέρει. Ὄκελος μέν γάρ ἐστιν εἰς ὃν ἀφαπείρηι [94] τὰ χρέα μέλλοντα ὀπιστοῦσθαι· Ὀκολὸς δέ, μέρος δεκαχμῆς.

Ὅδε καὶ Ὁδὶ ἀφαφέρει. Ὅδε μὲν γάρ, ἀναφορικῶς καὶ δεικτικῶς· Ὁδὶ δὲ, δεικτικῶς μόνον καθ' ἐπέκτασιν.

Οἰκῆας καὶ Οἰκείους [95] ἀφαφέρειν φασίν. Οἰκεῖοι μὲν γάρ, καὶ οἱ καθ' ὁπηγαμίαν προσήκοντες· Οἰκῆες δ', ἅπαντες καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι· φησὶ γοῦν Ἕκτωρ,

—— ὄφρα

89 Τὸ ξένως δ.] Forsitan scripserat ξενικῶς· *Didymum* sequutus, qui τὸ Ἐξένιζε apud *Harpocr.* interpretatur: οὐκ Ἀττικῶς διαλέγεσθαι, ἀλλὰ ξενικῶς. quae parumper mutavit *Suidas.* Lexicon Rhethor. in Bibl. *Coisliniana.* p. 492. Ξενίζειν, τὸ ξενικῇ χρήσασθαι τῇ φωνῇ, καὶ μὴ ἐπιχωρίᾳ. Minus recte cum *Hesych.* aliud Lex. ibid. p. 237. Ξενίζειν, ξένῃ χρῆσθαι φωνῇ.

90 Πρὸς Βοιωτόν.] Edd. *Stephano* anteriores omnes legunt: ἐν τῷ πρὸς Βοιωτούς. Putet quis, eam lectionem merito a *Steph.* mutatam: at in binis, quae extant, orationibus πρὸς Βοιωτόν, non memini me legere verbum ξενίζειν· Statuendum itaque, orationem πρὸς Βοιωτοὺς interciditisse, aut, quod malim, Grammatici memoriam vacillasse, & scribendum fuisse: ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην, seu ἐν τῇ πρὸς Ε. ἐφίζει, prouti extat apud *Harpocr.* in Ἐξένιζε & in Ξενίζειν. *Demosth.* p. 538. A. τὸ ξενίζειν, & nativium Atticismi colorem ducere, diserte opponit; ut adeo causae nihil sit, cur *Didymo* obloquatur *Harpocration.*

91 Ζυγὸς] Legendum est ξυστὸν, quod vero *Jungermannum* videtur induxisse, ut ad *Poll.* I. 136. vulgatam non spreverit, in Animadv. removebo.

92 Παρ' Ἡσιόδῳ] Pro Ἡσιόδῳ *Vulcanii* emendationem Ἡσιόδου recepi, a *Jungerm.* etiam l. c. probatam. Locus *Herodoti* extat lib. I. c. 52.

93

——— ——— ——— ὄφρα ἴδωμιν [96]
Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν.

καὶ,

Ἐξ ὕπνου γρόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ.

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ [97],

Κήδετο οἰκήων ὅς κτήσαιτο δίῳ Ὀδυσῆϊ.

Οἰκίζει καὶ [98] Συνοικίζει ἀμφοτέρως. Οἰκίζει μὲν γὰρ πόλις ἀπὸ τοῦ ἀρχηγέτου τῶν συνοικητόρων ἀθροίσεως καὶ καθιδρύσεως· Συνοικίζει δὲ, ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὑπὲρ τὸ πλείονα δύναμιν ἔχειν· Διοικίζει δὲ, ἡ ἐκ μιᾶς πόλεως μεγάλης ἰσχυούσης εἰς πολλὰ καταδιαιρουμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενὴς γένηται. ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν Ἀρκαδίαν Μεγάλην πόλιν διῴκισαν [99].

Οἰκότριψ καὶ Οἰκέτης ἀμφοτέρως. Οἰκότριψ μὲν γὰρ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀμφιτρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν· Οἰκέτης δὲ, ὁ δοῦλος ὁ ἀγνητός. ὡσαύτως δὲ Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν

93 Ἐν Οἰκονομικῷ] Pag. 850. D. *Xenophontem* ῥῆσιν, quam tangit etiam *Pollux* IX. 43. in nota integram produxit *Jungerm.*

94 Διαπείρων] In textum restitui, quod margini adscripserat *Scal.* pro vulgato ἀμφειρῶν. Lex. Bibl. *Coislin.* p. 237. Ὀβελὸς καὶ Ὀβελίσκος, ἡ σοῦβλα. Recentiores τὸ πείρειν hoc usu dicebant σουβλίζειν. Id vocabuli, in Scholiis *Hom.* ineditis frequens, e *Meursii* & *Cangii* Gloss. satis est cognitum. In *Homeri* Il. B. v. 426. ubi vulgatur ἰμπείροντες, Poëtae manum adservavit Cod. MS. *Lugd. Bat.* legendo ἀμπείροντες. *Schol.* σουβλιστάριες.

95 Οἰκῆας καὶ Οἰκείους] *Auctor* Ind. voc. acc. dist. Οἰκεῖος, οἱ, *per affinitatem domestici.* Οἰκῆς, οἱ, *domestici quivis.* Ista vocabula non discernit *Hesychius.*

96. Ὄφρα ἴδωμαι] Lege: Ὄφρ' ἂν ἴδωμαι, ex Il. Z. v. 365. In altero *Hom.* dicto ex Il. E. v. 413. ponendum est ἐγείρῃ· pro ἐγείρῃ.

97 Ἐν Ὀδυσσείᾳ] Z. v. 4. apud *Hesych.* in v. Οἰκῆας legitur: Κήδετο δ' οἰκήων quod *Barnesius* adnotare praetermisit.

98 Οἰκίζει καὶ] Restituendum videtur: Οἰκίζει, Συνοικίζει, καὶ Διοικίζει ἀμφότερα. Pauca ad h. l. vide in Animadv.

99 Διῳκισαν] Vulgatam διῴκησαν eo mutavi, ne una macula elegantiorem notam deformaret. Διῴκισαν etiam legit *Phavorinus*, in Οἰκίζω,

ἄξοσιν Οἰκθὺς [1] κέκληται ὁ οἰκότριψ.

Οἶμος Οἶμος διαφέρ. Οἶμος μὲν γάρ ἐστιν ἀρσενικῶς [2], ἡ ὁδός· Οἶμη δὲ, ἡ ᾠδή.

Οἶκος καὶ Οἰκτισμὸς διαφέρ. Οἶκος μὲν γάρ ἐστιν οἰκτιζομένου ἔλεος· Οἰκτισμὸς δὲ, ὁ λόγος τοῦ οἰκτείροντος.

Οἶνη καὶ Οἰνάνθη διαφέρ. Οἶνη μὲν γὰρ, ἡ ἄμπελος· Οἰνάνθη δὲ, ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις· Οἰνάεια δὲ [3], τὰ φύλλα.

Οἶκαδε τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρ. Οἶκαδε μὲν γὰρ, τὸ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν· Εἰς οἶκον δὲ, καὶ ἐφ' ἕτερον [4].

Οἶκος [5], Οἰκία, Συνοικία, Οἴκισις, καὶ Δῶμα διαφέρουσιν. Οἶκος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία [6]· Οἰκία δὲ, ἡ

ubi integram describit *Amm.* observationem.

1 Οἰκθὺς] De vocis sanitate addubito. Rationem dubitandi in Animadv. promam.

2 Ἀρσενικῶς] *Moschopulus*: Οἶμος, ἡ ὁδὸς, ποιητικὸν, ἀπὸ τοῦ οἴμω, τὸ ὁρμῶ· γράφεται δὲ καὶ ὁ οἶμος καὶ ἡ οἶμος. Recte! utroque enim genere solet adhiberi. *Lucian.* in Hermot. T. I. p. 506. ὁ οἶμος (ad virtutem) μακρός τε καὶ ὄρθιος καὶ τραχὺς, ex *Hesiod.* Ἔργ. v. 288. *Apoll. Rhod.* IV. v. 43. ἀνὰ σειρὰς θέον οἴμους. *Orpheus* in hymno: ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκης. Contra Magni *Interpretis* mentem, meis in Edd. p. 158. & p. 154. ἀνυπόστροφον vulgatur. Eleganter ἵππων οἴμους λέγων dixit *Pind.* Olymp. Od. IX. v. 72.

3 Οἰνάεια δὲ] Malim: Οἰνάεσσα, Videsis Animadv.

4 Ἐφ' ἕτερον] Legendum potius: ἐφ' ἑτέρου.

5 Οἶκος] *Ammonius*, ni fallor, scripserat: Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἴκημα, Οἰκίσκος, καὶ Δωμάτιον διαφέρειν. Pro Δῶμα, ponendum Δωμάτιον, suadet superior *Amm.* nota in v. Δῶμα —— Δωμάτιον δὲ, ὁ θάλαμος. *Porphyrius* in Schol. inedito ad *Hom.* Il. I. τὸ μὲν χωρὸν κλίνας πολλὰς καὶ θρόνους κλίσιον καλεῖν· ᾧ τρόπῳ καὶ τὴν κοιτῶνα ἡμεῖς καλέσαμεν· Δωμάτιον δὲ, οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀφ' ἡμῶν κοιτῶνα ἔλεγον.

6 Ἡ πᾶσα οὐσία] Eximie huc faciunt, quae *Heraldus* V. C. observavit Animadv. in *Salmasii* Obs. ad Jus A. & R. III. c. VI. §. 10.

7 Ἢ ἀπὸ δεκέρου] In libro meo emendaveram ἢ ἀπὸ δύο καθεκαστέρω. Supra in v. Ἐμπειρία e MS. vulgavi: ἀφ' ἑνὸς ἢ δεκέρου pro ἀφ' ἑνὸς ἢ δύο. Clar. *Dukerus* ad *Thucyd.* III. c. 74. ex *Ammonio* adducit: ἢ ἀπὸ ἑτέρου καθεκαστέρω· non memorans vulgatam. Ad *Amm.* egregie facit nescio cujus Scholion, quod in *Aeschi-*

ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ δύο τρεῖς [7] κατοικημένη· Συνοικία δὲ, ἡ πολλοῖς, ἢ μισθωμένη· Οἴκημα [8] δὲ, τὸ τέγος, ἢ τὸ δεσμωτήριον· Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δωμάτιον· Δῶμα δὲ, ὁ λεγόμενος κοιτών.

Ὀλβιος ἢ Εὐτυχὴς διαφέρ. Ὀλβιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ πλείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως. Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρ. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐστὶ ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ὅτι μεγέθους τάττεται. Ἀειφόνικος ὁ ὑπομνήματα, Ἐκάλεσε [9] ὅτι στοιχεῖα, ὀλίγοις νησίδα Καλυψοῦς, φασὶ δέ ποτε, ὀλίγοις μικρὰν ὑπαλλαχθείσας. τὸ μὲν γοῦν Ὀλίγον, ἐστὶ ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ὅτι μεγέθους τάττεται, καὶ Ὅμηρος,

Δίφρον [10] ἀειρέλιον τροχηΐς, ὀλίγοις τε τραπέζαις.

11

ſcbinis orationem contra Timarch. loco ſatis alieno p. 187. B. irrepſit: ἔστι μὲν γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν διελόμενοι ἔχουσι, συνοικίαν καλοῦμεν· ὅταν δ' εἷς οἰκεῖ, οἰκίαν· non me latet eodem jam loco uſus *Jungermann.* ad *Poll.* IX. 39. *Dukero* citatus.

8 Οἴκημα] Ad hanc vocem nonnulla in Animadv. notare non formidabo. Ad Οἰκίσκος legendus *Harpocrat.* in Οἰκίσκια, & *Mauſſacus.*

9 Ἐκάλεσε] Praeſtantis MS. partes egregie hoc in loco ſuſtinuit Editio *Aldina*, e qua hiatum, qui recentiores omnes foedabat, inplevi: iterum hic adponam, quia unius literae mutatione ab ea diſceſſi, primae Edit. lectionem: ἐκάλεσε ἐπὶ στοιχείοις, ὀλίγοις νησίδα καλυψοῦς, φασὶ δ' ὅτε ὀλίγοις μικρὰν ὑπαλλαχθείσας. Eadem praefert ſecunda Ed. ſed in *Pariſinis* 1530. & 1552. operarum opinor incuria, nonnullis omiſſis, ita vulgatum: ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχίοις ὀλίγοις μικροῖς ὑπαλλαχθείσας. non aliter in *Baſil.* 1525. & *Lugdun.* 1553. niſi quod in hac reperitur ἐπὶ στοιχίοις in *Baſil.* μικροῖς. Poſtremam expreſſit, nihil vitii ſuſpicatus, *H. Stephanus*; *Stephanum* ſequutus eſt *Vulcanius*, ad cujus Edit. marginem *Scaliger*, pro ἐκάλεσ' poſuerat ἐκάλεζεν· quod credulus ego, abſque *Aldina* fuiſſet, in textum recepiſſem. Tandem vero inpetum repreſſit incerti ſcriptoris fragmentum: ὀλίγοις νησίδα Καλυψοῦς. In ἐκάλεσ' deliteſcit, (ita auguror) libri index, quem commentario illuſtraverit *Ariſtonicus.* Quam velim Lectori Critico idem incideret, quod mihi in mentem venit, quodque in Animadv. exponam. Hoc ſi fiat, recte eſt: ſin; apage difficiles nugas.

10 Δίφρον] Hic quidem verſus, non item alter, *Homeri* eſt, ex Il.

τὸ μικράν.

Ὅλμος καὶ Ὄρμος διαφέρει. Ὅλμος μὲν γάρ ἐστι μυρεψικὸν σκεῦος, εἰς ὃ κόπτουσι τὰ εἴδη τὰ μυρεψικά [11]. Ὄρμος δέ ἐστι λιμήν.

Ὀρθρος καὶ Πρωΐ διαφέρει [12]. Ὀρθρος μέν ἐστι, ἡνίκα ἀναστάντες ἐξ ὕπνου ὀρθοὶ γινόμεθα· Πρωΐ δέ, ἡνίκα τοῦ καθήκοντος χάριν. Ὅμηρος [13],

Πρωΐ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες.

καὶ Ἡσίοδος, τελευτήσας πρὸ Πρωΐ μάλ' ἠίθεον, τοῦτ' ἔστι πρόωρον.

Ὁρᾶν καὶ Ὑπερορᾶν διαφέρει. Ὁρᾶν μὲν γάρ ἐστι τὸ θεωρεῖν· Ὑπερορᾶν δέ, τὸ καταφρονεῖν.

Ὀρνιθυτὴς καὶ Ὀρνιθοσκόπος διαφέρει. Ὀρνιθυτὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ θηρεύων ὄρνιθας· Ὀρνιθοσκόπος δέ, ὁ οἰωνοσκόπος.

Ὀροφὴ καὶ Τέγος διαφέρει. Ὀροφὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ στέγη· Τέγος δέ, τὸ δῶμα.

Ὅσιον καὶ Ἱερὸν διαφέρει. Ὅσια μὲν γάρ ἐστι τὰ ἰδιωτικὰ ὧν ἐφίεται [13] καὶ ἔξεστι θεραπεύεσθαι· Ἱερὰ δέ, τὰ τῆς θεοῦ, ὧν οὐκ ἔξεστι θεραπεύεσθαι. Δημοσθένης δὲ τῷ

χθ'

Y. 259. quem protulit *Ariſtides Quintilianus* de Muſ. II. p. 84. ut probaret, τὰ χαμαίζηλα τῶν ὀνομάτων ἰχνότητα ἐμποιεῖν τῷ λόγῳ· alium in uſum *Ariſtoteles* de Poët. C. XXII. ubi pro ἀδοκήτους, librarii negligentia legitur καθεκτούς.

11 Μυρεψικά] *Ald.* Ed. prima μορυψικά· Male. Vide ad hunc locum Animadv.

12 Ὀρθρος καὶ Πρωΐ διαφέρει.] Haec formula in Vett. Edd. deficit. *Hom.* verſus eſt in Il. Σ. 277. in quo Vett. *Amm.* Edd. ἠοῖοι legunt, neque vocem θωρηχθέντες agnoſcunt. Ad iſtum, quem dixi, *Homeri* verſum Scholion eſt in MS. *Voſſiano*, quo uſus videatur *Euſtathius*: Τὸ πρωΐ καὶ ἕως ἕλης ὥρας δηλοῖ· διὸ προσέθηκε τὸ ἠῶι ἠοῖοι, (L. ἠοῖοι) ὡς καὶ Φιλήμων φησὶ, μεμιξάνθαί μοι δεῖλης πρωΐας, ἀντὶ τοῦ ὀψὲ ὀψὲ δείλης. ἐκ δὲ τούτου ἠοῖοι καὶ ἠῶιοι.

13 Ὧν ἐφίεται] Celeberr. *Dukerus* corrigit: ὧν ἐφίεσθαι ἔξεστι καὶ προσάψασθαι· id omnino probandum videtur.

14 Καὶ Τιμοκράτης] Pag. 463. A.

χτ\ Τιμοκράτης [14] λέγε. Ὥστε πίθησι τοῦτον τὸν νόμον, δι' οὗ τὴν μὲ ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τὴν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν σωφρεῖ.

Ὅπ καὶ Διόπ ἀφαιρε. τὸ μὲν γὰρ Ὅπ ὁτὲ μὲ [15] αἰτίαν δηλοῖ, ὁτὲ δὲ βεβαίωσιν· τὸ δὲ Διόπ αἰτίαν δηλοῖ. αὐτίκα γοῦν Ὅπ μὲ ἐκλείπε ἡ σελήνη, πάντες ἴσμεν· Διόπ δὲ, φησί, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι.

Οὔκουν παροξυτόνως μὲ, ἀποφατικὸν, ἴσον τῷ οὐχοῦν. οἷον, Οὔκουν ἀπιστεῖν [16]. βεβαιωτικῶς δὲ, συλλογιστικός ἐστι σύνδεσμος, καὶ σημαίνει κατάφασιν [17].

Οὐδὲν ἀφ' τοῦ δ, καὶ Οὐθὲν ἀφ' τοῦ θ ἀφαιρε. Οὐδὲν μὲν γὰρ τὸ ἐν τῷ καθόλου [18], ὡς φαμὲν, Οὐδὲν ἐν κόσμῳ κενόν· πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ κενοῦ φύσις βαστάζεται. Οὐθὲν δὲ ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίστοιχον, σημαίνει τὴν τοῦ ἑνὸς ἄρσιν, καὶ ὑπερβολὴν ἑτέρας δεκάδος· Οὔθ' ἕν, οὔτε δύο. τὸ δὲ ἀφ' τοῦ δ, ἀπαρτίζει. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησὶν,

Οὐδὲν [19] ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώπου.

ο

A. ubi rectius vulgatur τυθεὶς τ. γ. δι' ὃ τὴν ἱερῶν μὲ χρημάτων, & in fine ἀποστρεῖ.

15 Ὁτὲ μὲ] Binas voculas in vulgatis Edd. omissas reduxi ex *Aldina*.

16 Οὔκουν ἀπιστεῖν] Voce adjecta: οὖκουν ἀπιστεῖν δεῖ, in Lexico suo posuit *Phavor. Camers.*

17 Καθάφασιν] Id ex *Frellonii* Edit. in hanc recepi; in aliis fere ἀποφασιν legebatur.

18 Τὸ ἐν τῷ καθόλου] Conf. *Nunnesius* ad *Phryn.* p. 36. Quae sequuntur: πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ κενοῦ φύσις βαστάζεται mihi crucem fixerant: Ponam *Jo. Jac. Reiskii* verba, quibus, a me rogatus, sententiam super hoc loco explicuit: *Legendum censeo pro* ἡ, ὑπὸ. *ut sensus sit* omnis enim a vacuo natura portatur (*quasi a nutrice*) & sustentatur. φύσις & κενὸν *duo sunt opposita. Illud omnia materialia complectitur: hoc* ἀσώματον, θεῖον, ἀχώριστον, *nominatur. Et sive Pythagoreus fuerit Ammonius, sive Stoicus, utriusque sententiam hic explicuit sc.* in mundo *non esse* vacuum *sed* extra mundum. Protulit ad eam rem varia loca ex *Stob.* Ecl. Phys. I. c. XXII. quae hac nota concludi nequeunt.

19 Οὐδὲν] *Hom.* Od. Σ. v. 129. *Zenodoteae* lectionis ex *Eustathio* meminit *Barnesius*.

ὁ οὖν ἀκλλάοσων ἁμαρτάν. διὸ καὶ Ζηνόδοτον θύθωσι [20], χάφοντα,

Οὐθέν ἀκιδνότερον.

Οὔνεκα ἢ Εἵνεκα [21] διαφέρ. Οὔνεκα μὲ σημαίν τὸ ὅτι· Εἵνεκα δὲ, χάριν. Ὅμηρος διαστέλλ,

Οὔνεκα [22] τ Χρύσου ἠτίμησ' ἀρητῆρα.

ἀντὶ τοῦ ὅτι.

Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης.

Ἥμαρτεν οὖν ὁ Καλλίμαχος, εἰπών,

Εἵνεκεν οὐκ ἔν ἄεσμα [23].

ὅσῳ ἄτοπον· ἔδει γὰρ εἰπεῖν Οὔνεκα, ἵνα γένηται, ὅτι οὐκ ἔν ἄεσμα.

Οὗτος ἢ Οὑτοσὶ διαφέρ. τὸ μὲν γοῦν Οὑτοσὶ, δεικτικὸν μόνον· τὸ δὲ Οὗτος, δεικτικὸν ἢ ἀναφορικόν. δεικτικὸν μέν,

Οὗτός τοι Διομήδης·

ἀναφορικὸν δὲ,

Οὗτος μὲ [24] παιδεύσας, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ.

ε θ

20 Ζηνόδοτον ἐθύνασι] Ab hac primae Edit. lectione male poſtea fuit diſceſſum; nam in pleriſque Edd. reperias ἐθύνασι. Non diſſimilis eſt in *Schol. Apoll. Rhod.* l. v. 1081. nota: διὰ μέμφεται Ζηνόδοτον εἰπόντα κ. τ. λ. *Zenobius*, *Etymologo* in Οὐδείς citatus, minus recte cum *Zenodoto* confundi ſolet.

21 Εἵνεκα] Ita Vett. Edd. & *Herenn. Stephanus* bis edidit: ἕνεκα. Utrumque probat *Thom M.* tanquam Atticum. Confer Cl. *Duker.* ad *Thucyd* p 414. v. 66.

22 Οὔνεκα] Il. A. v 11. Quod ſequitur: Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης eſt in Il. T. v. 325. ſic & Il. A. v. 174. λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο (MS. ἐμαῖο) μέμεν, & quem mox reprehendit *Ammon. Callimachus* H. in Del. v. 129. τλήσομαι εἵνεκα σεῖο.

23 Ἄεσμα] *Bentlei* emendationem in *Callim* fragm. CCLXXXVII. in textum recepi. In Edd. *Amm.* pro ἄεσμα bis legebatur ἄλεσμα.

24 Οὗτος μὲ] Verſus eſt *Heſiodi* in Ἔργ. 291.

25 Οὐλὴ] *Schol Hom.* ad Od. T. v. 393. τὸ ὑγιωθὲν τραῦμα, &, ubi eadem traditur differentia, ad Il. Δ. v. 140. Οὐλὴ exponitur ὁ τύλος, *vulnerum, quae* (uti *Propertius* loquitur III. Eleg. XXIII. v. 18.) *ad ſanum coiere*, cicatrix. Formam illius

ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ὅπι Τοῦτον καὶ Τυτονί.

Οὐλὴ καὶ Ὠτειλὴ διαφέρει. Οὐλὴ [25] μέν ἐστιν ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐν παλαιῷ τραύματος· Ὠτειλὴ δέ, τὸ νεόστροφον τραῦμα, ἀπὸ τοῦ ὠτᾶσθαι. καὶ Ὅμηρος [26] τὴν διαφορὰν τετήρηκεν· ὅπι μὲν τῆς Οὐλῆς εἰπών,

—— ἣ ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ἐδόντι.

ὅπι δὲ τῆς Ὠτειλῆς,

Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κατ' ὠταμὸν ὠτειλήν.

Οὖρος καὶ Οὐρὸς διαφέρει. Οὖρος μέν ἐστιν, ὁ ἄνεμος· Οὐρὸς δέ, ὁ τόπος [27], ἢ τὸ νεώριον,

Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρεν.

Ὄφλειν καὶ Ὀφείλειν διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπροσοδίας Δημοσθένους· Ὀφλεῖ μέν γάρ τις, (φησὶν) ὅπι καταδίκην· Ὀφείλει δέ τις, ὡς ἡμεῖς ἐνδεχόμεθα.

Ὄφλημα καὶ Χρέος διαφέρει. Ὄφλημα μέν ἐστι καὶ Ὀφείλημα [28], τὸ ἐν καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον· Χρέος δέ, τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον.

Ὄχθαι

istius vocis Jonicam esse perspexit *Corinthius* de Dial. Jon. Τὸ ὑγιάσαι, ὑλεῖν· εἴθιν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων ὑλὰς λέγεσθαι. *Demosth.* contra Nicostr. p. 724. A. ἐπιδεικνύουσα ὕλην ἐν ταῖς πτέρναις ἀπὸ τῶν δισμῶν, ἣν ἔτι ὑλὰς ἔχει. *Lucianus* elegantter τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων vocat in Deor. Dial. XXVI.

26 Ὅμηρος] Prior versus est ex Od. T. 393. Alter, ex binis *Homericis*, sive *Ammonii*, seu librariorum, incuria, in unum coaluit. Versus *Hom.* hi sunt Il. P. 86. Κείσθων· ἔλπῃ (*Eustath.* ἔρρει) δ' αἷμα καθ' ὠταμὸν ὠτειλήν. & Il. Δ. 140. Αὐτίκα δ' ἔρρεε αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.

27 Ὁ τόπος] Intelligit τὸν τόπον, οὐ αἱ φυλάσσουσαι αἰγῆς, id est τὸ νεώριον. Commentarii instar erit *Etymologus* in Οὖρος, apud quem minus curate legitur Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρεν. *Schol.* ad istum *Hom.* locum Il. B. v. 153. Οὐρούς exponit ταφρειδῆ ὀρύγματα, δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ τὰς ἀντλίας. In vocabulis acc. dist. Οὐρός, οῦ, ὁ, *navale*. Οὖρος, ου, ὁ, *ventus secundus*. Ibidem vero pro Οὖρος, ου, το, *terminus*, scribendum: Οὖρος, ου, ὁ, *terminus*, quod in libro suo adnotaverat *Scaliger*.

28 Καὶ Ὀφείλημα] Aliter *Thom. M.* Ὄφλημα, τὸ ἐν καταδίκης ἐγείρω· Ὀφεί-

Ὄρθαι καὶ Ὀρθοὶ διαφέρουσι. Ὄρθαι μὲν γάρ εἰσι ποταμῶν χείλη· Ὀρθοὶ δὲ, ἐπάρματα γῆς.

Ὀψὲ καὶ Ἑσπέρα διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ μετὰ δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα· Ὀψὲ δὲ, ἡ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολὺ χρόνον. ὡς Ὁμηρος [29],

Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε.

καὶ, —— ὀψαίτης [30] πρωτηγέτῃ ἰσοφαρίζει·

ὀψαίτης γάρ, ὁ μετὰ πολὺ τοῦ προσήκοντος χρόνου ἀφικνούμενος.

Π.

Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι διαφέρει. Παρέχειν μὲν γάρ λέγεται τὰ διὰ χειρὸς διδόμενα, οἷον ἐδέσματα, ἢ ἐκπώματα· τὸ δὲ Παρέχεσθαι λέγεται ὅπου τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων, οἷον προθυμίαν [31], εὔνοιαν. Θουκυδίδης [32], καὶ πᾶν τὸ πρόθυμον παρεχόμενοι. Δημοσθένης δὲ Φιλιππικοῖς, ἢ αὐτῷ παρεχόμεθα προθυμίαν.

Παρειαὶ καὶ Παρῆαι διαφέρουσι. Παρειαὶ μὲν γάρ ὀξυτόνως, αἱ τοῦ ἀνθρώπου· Παρῆαι δὲ προσθεισπωμένως, ὄφεως τινὲς μετέωρα τὰ παρῆα ἔχοντες·

—— ὡς

Ὀφείλημα, τὸ ἐκ δανείου, καὶ τὸ ἁπλῶς χρέος.

29 Ὁμηρος] Il. H. v. 399. Confer *Amm.* in Ἑσπέρα. & *Thomam M.* in Ὀψέ.

30 Ὀψαίτης] *Hesiodus* Ἔργ. v. 488. Οὕτω κ' ὀψαίτης πρωτηγέτῃ ἰσοφαρίζοι. ubi *Moschop.* notat: ὅτων ὁ Ὀψὲ ἐκφέρων τὸ ἴσον ἂν φέροιτο τῷ πρωτηγέτῃ, ἤγουν τῷ τὴν ἀρχὴν ἀρίσαντι.

31 Προθυμίαν] Priores Edd. ἐπιθυμίαν· Cl. *Fabricius* ad *Ptol. Asscal.* §. 204. προθυμίαν reponendum esse monuit.

32 Θουκυδίδης] L. IV. C. 61. αὐτοὶ τὸ δίκαιον μᾶλλον τῆς ξυμβάσεως προθύμως παρέχοιτο. *Demosthenis* locum in Philippicis, quae quidem hodie extant, non memini me legere. In fine hujus notae pro παρεχόμεθα Vett. Edd. habebant παρεχόμεθα.

33 Ὡς παρειάς] Verba sunt *Aristophanis* in Pluti versu 690. ubi *Ammonii* notam tangens *Kusterus* levem commisit errorem. Comici nomen fidelior *Ammonii* codex aliquando suppeditabit.

34 Πάσας] Haec nota ad Veterum loca emaculanda non uni pro-

—— —— ὡς παρείας [33] ὢν ὄφις.

Πάσαλος [34], βαχέως ἢ ὀνίως τῷ α, τὸ γλύσαλος δηλοῖ· ὀν συντάσει δὲ τούτῳ, τὸ κλῆσαλος.

Παραβολὴ καὶ Παράδειγμα διαφέρει. Παραβολὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ οἵάπερ γενέσθαι ὅτι ὡμοιώσθαι. οἷον,

Ὡς δ' ὅτε [35] τις τε φάκοντα ἰδών.

Παράδειγμα δὲ, γενόμενον πρᾶγμα ἀντιπαράθεσις. Οἶνον [36] καὶ Κένταυροι ἀπώλεσεν.

Πάλτον καὶ Πέλτη διαφέρει. Πάλτον μὲν γάρ ἐστι τὸ δόρυ [37]· Πέλτη δὲ, ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα.

Παρακέκρυφται καὶ Παρακέκρυπται διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ σωτῆρ σ, συνεργητικόν ἐστι, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηκε· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ σ, παθητικὸν, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηται.

Παῖς, Ἀντίπαις, καὶ Βύπαις [38] διαφέρει. Παῖς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ· Ἀντίπαις δὲ, ὁ συνεβηκὼς τῷ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, καὶ ἤδη πρόσωπον· Βύπαις δὲ, ὁ μέγας παῖς.

Παιδίσκη καὶ Θεράπαινα διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γάρ ἐστι πᾶσα [39] ἡ τὴν παιδικὴν ἔχουσα ἡλικίαν, ὡς καὶ Παιδίσκη· Θεράπαινα δὲ, ἡ δούλη.

Παί-

profuit, uti in Animadv. indicabo.

35 Ὡς δ' ὅτε] Il. Γ. v. 33. Hujuſcemodi διαφοραὶ ſimplici pulcritudine ſingulos *Homeri* libros frequenter exornant, niſi quod Veteres obſervant, in prima Iliade nullam reperiri. Ad ejus finem ita ſcribit *Scholiaſta*: ἰστέον ὅτι ἡ ψευδὴς διαφορὰ αὕτη μόνη διαφορὰν οὐκ ἔχει.

36 Οἶνον] Memoria iterum *Ammonium* fefellit: apud *Hom.* legitur Οἷόν τε κίνυμένοι ἀγάκλυτον Εὐρυτίωνα Ἄνακτ· Od. Φ. v. 295. quem locum *Alcaeus* epigrammatographus expreſſit in Anthol. I. c. LIX. ep. 6. Οἷόν τε κίνυμένοι —— Ἄνακτ.

37 Τὸ δόρυ] *Thom. M.* Πάλτον, δόρυ τι· Πέλτη ἡ, ἡ ἀσπὶς, ἡ ἴτυν οὐκ ἔχουσα. Sequentem notam in Animadv. illuſtrabo.

38 Καὶ Βύπαις] *Frellonii* Editionem hic ſequutus a reliquis diſceſſi, in quibus extabat: Παῖς καὶ Ἀνθίπαις διαφέρει. Apud *Thom. M.* in v. Παῖς, pro Ἀνθίπαις vitioſe vulgatur Ἀρθίπαις.

39 Πᾶσα] *Liberam* intellige, eo enim ſenſu Atticis uſurpari, paulo infra monet *Amm. Phrynichus* p. 38. Παιδίσκη, τοῦτο μὲν ἐπὶ τῆ θερα-

Παίδλωσις καὶ Παιδεία διαφέρει, ὡς φησι Πλάτων ἐν Ἕξεσις [40]. Παιδεία μὲν γάρ ἐστι δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς· Παίδλωσις δὲ, παιδείας καὶ ἕξεως τῶν ἐκδοσις, καὶ ἐπὶ παιδὸς [41] ἕξεσι ἐστ' ἕξεσιν ὁδηγοῦσα.

Παιδίσκη καὶ Παῖς διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γὰρ, ἡ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς· Παῖς δὲ, ἡ δούλη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ [42],

Ἐπὶ τοῦδε δ' αὖθ' ὅτως ὁ κακοδαίμων ἔφη,
Ὡς οὐκ ἂν εὐδοίη θυγατέρας ἄσμενος,
Καὶ ταῦτα, πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

Παρθενία καὶ Σωφροσύνη διαφέρει, καὶ Παρθένος Σώφρονος. καθὸ μὲν Παρθένος σώφρων ἐστὶ πάντως· ἡ δὲ Σώφρων οὐ πάντως παρθένος.

Πάχειν καὶ Συμπάχειν διαφέρει, ὡς Πάχων Συμπάχοντος. ὁ μὲν γὰρ Πάχων ἀλγεῖ [43]· ὁ δὲ Συμπάχων λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ πάχοντος πάθει· οὐ μέν τοι ἀλγεῖ κα-

πεύης οἱ νῦν τιθέασιν· οἱ δ' ἀρχαῖοι ἐπὶ τῶν νεανίσκων, οἷς ἀκολουθητέον. *Ammonio* obnititur *Thom. M.*

40 Πλάτων] In *Platonis* definitionibus legitur: Παιδεία, δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς. Παίδλωσις, παιδείας παράδοσις. Eadem proftant sub nomine *Speusippi* Platonici: Cl. *Fabricius* Bibl. Gr. L. III. c. 1. §. 4. super auctore harum definitionum disquirit, quas non dubitanter Veterum auctoritate *Platoni* vindicat *Casaubon.* ad *Theophr.* c. III. p. 115. Ὅρους etiam conscripsisse perhibetur praeceptor *Platonis Archytas.*

41 Καὶ ἐπὶ παιδὸς] Haec neque in *Platone*, neque etiam leguntur apud *Thomam* in Παιδεία, ubi vocabulum τιμὴ delendum puto, ex parte praecedentis vocis τιμὴ, male repetita, ortum. Ex *Ascal.* §. 177. haec proferuntur: ἡ δὲ ἐπὶ παιδὸς ἀγωγῆς ἐστ' ἕξεσιν ὁδηγοῦσα. vix aliter in *Amm.* videtur restituendum.

42 Μέν. ἐν Δακτυλίῳ] *Menandri* versus a *Bentleio* emaculatos in hanc editionem intuli, contentus hic posuisse vulgatam priorum Edd. lectionem: Ἐπὶ τοῦδ' αὖθις (*Aldinae*: δ' ἄνθις) ὅτου κακοδαίμων ἔφη, (*Ald.* prima: ἔφυ) Ὡς οὐκ ἂν εὐδοίη (*Ald.* secunda: ἐν δ' εἴη· *Vulc.* εὐδοίη) θυγατέρ' ἄρρενος, Κ. τ. π. π. ι. *Aldinae*: θυγατέρας ἄρρενος. Aliorum conjecturae notae sunt. Id subticeri non potest; *Scaligerum* in primo versu emendasse, ἔτυσι, & secundum ita refinxisse: Ὡς οὐκ ἂν εὐδοίη γε θυγατέρ' ἄσμενος. sive ἀσμένως. Hinc parum discedit in nota *Vulcanius.*

43 Πάχων ἀλγεῖ] In re adeo explo-

καθάπερ ὁ πάχων· οἷον, πυρέτῃ τὶς τὸν φίλων σφόδρα, καὶ συμπάχομαι τούτῳ πυρέττοντι, ὑμῶν δὲ καὶ πυρέττοντων.

Πάτεια Παλφῶν [44] καὶ Πατειῶν διαφέρει. Πατρῶα μὲν γὰρ, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱὸς χαρίζεται· Πατειοὶ δὲ οἱ φίλοι καὶ ξένοι· Πάτεια δὲ, τὰ ἐκ πόλεως ἔθη.

Παιδίσκη καὶ Παιδισκάριον διαφέρει. Παιδίσκην μὲν γὰρ λέγομεν τὴν ἐλευθέραν· Παιδισκάριον δὲ, τὴν δούλην.

Παῖδα [45], οὐ μόνον τὴν υἱὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν δούλην, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον [46].

Πελασγὸς καὶ Πενεστὴς [47] διαφέρει. Πελασγὸς μὲν γὰρ, ὁ πρόσφυξ. Πενεστὴς δὲ παρὰ Θετταλοῖς, ὁ κτῇ πόλεμον δωρηθεὶς [48], ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ Εἵλωτες.

Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν περιζώμενον τὸν βίον· Πτωχὸς δὲ [49], ὁ ὀπαίτης, ὁ τοῦ ἔχειν ἐκπεπωκώς. ἢ ἀπὸ τοῦ πλάσσειν· Πτω-

plorata MSS. Codicum conſenſus expectandus haud videbatur: In Prioribus Edd. hic locus ita reperiebatur: ὁ μὲν γὰρ Πάχων, λυπεῖ μὲ ἐπὶ τοῦ δὲ Συμπάχοντος πάθη· ὃ μέρος Συμπάχων ἀλγεῖ, καθάπερ ὁ Πάχων. Turbatiſſimum locum ea ratione emendavit *Scaliger*, qua hac in Edit. vulgatur. Nemo, opinor, erit, qui hoc temerarium dicitet.

44 Πάτεια Παλφῶν] Diſcrimen ſecundum Grammaticos expoſuit *Gravius* ad Soloec. *Lucian.* T. II. p. 737. Pro οἱ φίλοι, ex *Aldina* editione malui ἢ φίλοι.

45 Παῖδα] Hanc notam, quae cum praecedenti minus recte pleriſque in Edd coaluerat, ex *Aldina* ſeparavi.

46 Πρὸς Παντάινετον] Plus ſemel ea in Orat. *Demoſthenes* hoc ſenſu vocem παῖς uſurpavit pag. 630 C. 627. A. 629. B. *Idem* de falſ. legat. p. 225. C. καλῷ παῖδα, ᾧ ἐμάχετο τὸν φίλιππον. Conf. *Iſaeus* apud *Harpocr.* in Ἀποφορά. Minus recte itaque *Heſychius*: Παῖδες, τὸ πάλαι μὲν τέκνα θρεπτικὰ καὶ θηλυκὰ, μεταπεσόντος δὲ τὸ χρήσιμον, νῦν καὶ οἱ δοῦλοι. *Scbol. Homeri* ineditus ad Il. Δ. v. 3. νέον δὲ τὸ ὑπηρέτην. ἀφ' οὗ καὶ τοὺς δούλους Παῖδας καλοῦμεν.

47 Πελασγὸς καὶ Πενεστὴς] Emendatius ſcribes: Πελάτης καὶ Πενέστης δὲ. Mox pro πρόσφυξ, Vett. Edd. προσφυγὴς legebant.

48 Δωρηθεὶς] *Vir* quidam *Eruditus* ex *Euſtath.* δηωθεὶς legendum ſuſpicabatur; *Meurſius* Miſcell. Lacon. II. c. VI. corrigit ζωγρηθεὶς. Neuter rem acu tetigit: in Animadv. vocem Δωρηθεὶς emendabo.

49 Πτωχὸς δὲ] *Aſcalon.* §. 186.

Πτω-

Πτωχὸν 50 ἀνιηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα.
καὶ ἐτυμολογῶν φησὶν,

——— ——— ἀλλὰ πλώσων χτὶ δῆμον,
Βύλεϑ αἰτίζων βόσκειν ἰὼ γαστέρ' ἄναλτον.

Πεπεμάξαι καὶ Ἐκμάξαι 51, τὸ τὰς ὀιομένους πεφαρμάχθαι, δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν ϖεϱιστοιεῖϖ ἀπολύειν.

Πειραστὴς καὶ Πειρατὴς διαφέρ. Πειραστὴς μὲν γὰϱ, ὁ πειράζων· Πειρατὴς δὲ, ὁ ϑαλάσσιος λῃστής. καὶ Νεῖλος 52, Τὰς διαλυθείσας σανίδας καταλιπόντες τοῖς πειραταῖς.

Πείρα καὶ Πήρα διαφέρ. Πείρα μὲν γάϱ ἐστιν ἡ ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία· Πήρα δὲ, τὸ ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον 53, καὶ δέρμα τι ἀϱτοφόϱον, ὃ ὅπϱ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες.

Πηδάλιον καὶ Πληθρίον διαφέρ. Πηδάλιον μὲν γὰϱ, νεὼς 54· Πληθρίον δὲ, σχεδίας.

Πῆ καὶ Ποῖ 55, καὶ Ποῦ διαφέρ. τὸ μὲν γὰϱ Πῆ καὶ Ποῖ, εἰς τό-

Πτωχὸς ὁ κατεπτωχευκὼς καὶ ϖεϱσαιτῶν· tum adfert Od. Σ. initium, ut videretur ab *Ammonio* discedere.

50 Πτωχὸν] Od. P. v. 220. & 227. Vett. *Amm.* Edd. pro δαιτῶν vitiose legunt δ' αἰτῶν· & ἀλλὰ πλώσειν βύλεϑαι αἰτίζων κατὰ δῆμον βόσκειν η. γ. α. Conf. *Hesiod.* Ἔργ. v. 392.

51 Π. κ. Ἐκμάξαι] Apud *Hesychium* in v. Μαγμών. Ἀπομάσσειν γὰϱ λέγουσιν, ὅταν ϖεϱικαθαίϱωσι τὰς συσχεϑούσας τινὶ πάθη. Quod *Ammonio* est ἀπολύειν, *Hesychio* Ἀναλῦσαι, τὸ βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπῳδῆς ἀπαλλάξαι. *magicis obligamentis defixum solvere & liberare.* In Glossis *Defixiones* dicuntur, quas *Eusebius* de Laud. Const. p. 755. vocat καταδέσμους ἀπεϱιμάχους γοητείας. ubi vide *Valesium*. *Etymol.* p. 323. v. 6. ἐκ δὲ μάσσω γίνεται Μάγος, ὁ ἀπομασσόμενος πάντα. *Hesych.* Ἀπομάξαι, ϖεϱιεϱώμαξα. Commode succurrit *Menandri* locus e Μισογύνῃ,

Πεπεμαξάτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ,
Καὶ ϖοῖ σε ϑείτωσαν·

quin ea ratione cum *Bentleio* V. C. sit legendum, dubitari non debet.

52 Νεῖλος] Non est quod quis de *Nilo* quodam sibi cogitandum putet. Eruditissimi *Arnaldi* super hoc loco sententiam in Animadv. exponere constitui. Ex *Ald.* est Edit. quod posui ὁ ϑαλάσσιος λῃστής.

53 Ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον] Hunc usum

τόπον· οἷον,

Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη;

τὸ δὲ Ποῦ, ἐν τόπῳ· οἷον,

Ποῦ νηῦ δεῦρ᾽ ἀνὰ λίπες Ἔλορε;

ὥσθ᾽ ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες, Ποῦ ἀπέρχῃ; δέον εἰπεῖν, Πῆ ἀπέρχῃ;

Πλεῖν τοῦ Ἀποπλεῖν, καὶ Παραπλεῖν, καὶ Περιπλεῖν διαφέρει. Πλεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ᾽ εὐθὺ πλέειν· Ἀποπλεῖν δὲ, τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀπαίρειν· Παραπλεῖν δὲ, τὸ τόπον τινὰ διὰ πλοίου διέρχεσθαι· Περιπλεῖν δὲ, τὸ περὶ σκάφος[56] ἀναστρέφεσθαι περὶ τ᾽ αὐτὸν τόπον.

Πλούσιος[57], Εὔπορος, Ἄφνειος, Ὄλβιος, καὶ Εὐτυχὴς διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ ὁ πολυούσιος, ὁ πολλῷ[58] ἔχων οὐσίαν· Εὔπορος δὲ, ὁ περὶς τὰς ἐπιβαλλούσας τύχας[59] ἀνενδεής· Ἄφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ᾽ ἰσαυτοῦ τ᾽ τερφιὼ συλλέγων· (ἔνιος γὰρ, ὁ ἰσαυτός.) Ὄλβιος δὲ, ὁ τελείαν

usum fortassis aliunde ignotum *Thomas* etiam *Mag.* tetigit in Πέρα. Πέρα ὁ ἰσχυρίδιον ἰατρικὸν, καὶ δέρμα τι δροσοφόρον. omissis, quae adjecit Noster; ὁ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες· prouti vitiosam priorum Editionum lectionem ἐπὶ τῶ νόμων· emendatam sua in Editione exhibuit *H. Stephanus.*

54 Νηὸς] *Moschopul.* Πηδάλιον, τὸ τῆς μεγάλης νεὼς· Πληθεῖον δὲ, τὸ τῆς χελάνης.

55 Πῆ καὶ Πῦ] De Veterum in minutis hisce vocabulis secernendis usu ex libris judicari non potest, in quibus promiscuum obtinere, nemini non constat. Ῥήσεις *Homericae* ex Il. Z. v. 377. & ex Il. K. v. 406. sunt petitae. Quae in ultima hujus literae nota traduntur, peregregia sunt.

56 Τὸ περὶ σκάφος] Legendum videtur: τὸ ἐπὶ σκάφους ἀνατρ. Vulgatam probat *Phavor.* in Περιπλεῖν. Conf. *Suid.* in v.

57 Πλούσιος] *Ammonium* descripsit *Thom. M.* hunc *Phavorinus. Cyrillus* in Lex. Τί διαφέρει πλούσιος, εὔπορος, ἄφνειος, ὄλβιος; ad quam quaestionem ita scribit, ut ab *Amm.* latum unguem non discedat. *Tzetzes* etiam ad *Hesiod.* Ἔργ. v. 24. Ἄφνεον, πλοῦτον, ὄλβον, τύχη, καὶ δώδεκα διαφέρει. κ. τ. λ.

58 Ὁ πολλῷ] *Thom. M.* ἤγουν ὁ πολλὴν ἔχων οὐσίαν.

59 Τύχας] *Thom. M.* & *Ascalon.* §. 127 pro τύχας habent χρείας. Ad ista, quae sequuntur ἔνιος γὰρ ὁ ἰσαυτός, pauca dicam in Animadv.

λείαν [60] τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων, οἷον ὀλόβιος· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Πλῆμαι καὶ Πλῆμναι [61] διαφέρουσι. Πλῆμαι μὲν γὰρ, αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν· Πλῆμναι δὲ, αἱ τῶν τροχῶν σύριγγες.

Πλῆθος καὶ Ὄχλος διαφέρει. Πλῆθος μὲν γάρ ἐστι σύστημά τινων· Ὄχλος δὲ, κυρίως ἡ ὄχλησις.

Πλούσιοι Εὐπόρων διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ Πλούσιοι ὃ πάντως εὐποροῦσι [62], ἀλλὰ ἔκ τινων θεσπεσίων καὶ ἀπορεῖ ποτὲ χρημάτων, ἢ ἄλλου τινός· οἱ δὲ Εὔποροι, κἂν μὴ πλουτῶσιν, ὧν δέονται ἔχουσιν. τινὲς δὲ Εὐποιΐαν μὲν τὸν μέτριον πλοῦτον ἠγοῦνται· Πλοῦτον δὲ, τὴν μεγάλην εὐποιΐαν.

Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐμπείρως πολεμῶν· Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἐμπείρως τοῖς χρῶ πολεμικοῖς ὅπλοις χρώμενος.

Πῶμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἁπλῶν, διὰ τοῦ ο μι-

60 Ὁ τελείαν] *Thom. M.* dignam quoque Grammatico procudit originationem: Ὄλβιος ὃ ὁ λίαν βιὼς, οἷον δαιμόνιος.

61 Πλῆμαι] Edd. bis πλῶμαι. quam lectionem emendavi ad mentem *Scaligeri* & *Vulcanii*. *Ammonii* notam emendate legerunt *Muſchopul.* & *Cyrillus* in Lexico. In Animadv. alia reperiri poterunt. Pro τροχῶν σύριγγες in Vett. Edd. legebatur τροφῶν σύρ. vitioſe.

62 Εὐποροῦσι] Vett. Edd. ἐπορεῦσι. (*Stephanus* edidit δύσ.) & mox θεσπεσίων. *Frellonius* hanc notam poſuit ante eam, qua Πλῆμαι & Πλῆμναι diſtinguuntur.

63 Γαλακτοπολεῖν] *Scaliger* in libri margine correxerat γαλακτοπολεῖν & ὑδροπολεῖν. Merito profecto. *Antipater* Anthol. II. c. 47. ep. 8. —— ὁ κρητὴρ ἀ δίχιθ' ὑδροπότας. Gloſſarium *Cyrilli*: Ὑδροπότης, *Abſtemius*. ubi leg. *abſtemius*, aut cum *Scal. auſterus*. *Eurip.* Electr. v. 169. γαλακτοπότας ἀνήρ. *Callim.* Epigr. 38. οἰνοπότην Ἑρμοκλέων. Quid itaque faciendum *Ammonianis* εἰ ὃ σωφρόνιος, μόνον ἀφ' ὧ μεγάλα; Nonnulla ex hac nota exciderunt, quae ad hanc normam revocanda eſſe, cenſeo: Πῶμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγεται. τὸ μὲν ἁπλῶν ἀφ' οὗ ὁ μικρὸς καὶ ἀφ' οὗ ὁ μεγάλος· ἐπὶ ὃ σωφρόνιος μόνον ἀφ' οὗ ὁ μικρὸς, οἷον γαλακτοπολεῖν καὶ ὑδροπολεῖν. Qui aliquando fidelliores

ὁ μικρός· ὁ δὲ συμβέτοις, μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου· οἷον γαλακτοποτεῖν [63], καὶ ὑδροποτεῖν.

Πομπὴ καὶ Πομπεία διαφέρ. Πομπὴ μὲν γὰρ, ἡ τοῖς θεοῖς πέμπουσι· Πομπεία δὲ, ἡ λαοδοκία. Δημοσθένης [64], Τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὕστερον.

Παῤῥησία καὶ Παρουσία διαφέρ. Παῤῥησία μὲν γὰρ, ἡ διὰ λόγων τοῦ τινα οἰκείωσις· Παρουσία δὲ, ἡ ἐπέλευσις.

Πολίτης καὶ Πατειώτης διαφέρ. Πολίτης μὲν γὰρ ὁ ἐν τῇ αὐτῆς πόλεως, ἐλεύθερος ἐλευθέρᾳ· Πατειώτης δὲ, ὁ ἐν τῇ αὐτῆς χώρας. δοῦλος δούλῃ [65]. ἡ γὰρ Πατεὶς καὶ ὅπου ἡ χώρας τάττεται. ὡς τὸ,

Τοῖσι δ' ἄφαρ [66] πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

ἢ γὰρ πάντες ἐν μιᾷ ἦσαν πατρίδος, ἀλλ' ἐν μιᾷ χώρᾳ.

Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρ. Πόλις μὲν γὰρ καὶ ὁ τόπος καὶ οἱ ἐγκατοικήσαντες, ἤγουν τὸ συναμφότερον. Ἄστυ δὲ, μόνον ὁ τόπος. Φεύ-

liores membranas ad *Ammonium* comparabit, non aliter, ut auguror, ſcriptum offendet.

64 Δημοσθένης] *Thomas M.* in Πομπὴ —— Πομπεία ἡ καὶ ἡ ὕβρις. ὡς Δημοσθένης· τὴν δὲ πομπείας ταύτης τὸ αἰσθάνεσθαι (al. ἀναίδεια) ἄτοπος γεγονυῖας ὕστερον, inquit, *meminero*. Eundem locum tangit *Harpocration*, ut & ex eadem orat. p. 331. A. alterum. Is etiam huius uſus originem ex *Menandri* Perinthia declarat. *Suidam* in v. emendavit Cl. *Alberti* Ind. Auctorum *Photiano* p. 336. Egregia notat ad hanc rem *Schol. Demoſth.* ad locum ab *Amm.* citatum p. 342. *Cyrillus* in Lexico MS. Πομπεία, φαντασία ὕβρεως. μυθοφορικῶς. Non invenuſte *Heliodor.* V. p. 213. τὴν ἀκάθαρτον καὶ δαίμονος πομπείαν.

65 Δοῦλος δούλῃ] *Schol. Lucian.* ad Soloec. p. 53. τὸ δὲ πατρώτης ἐπὶ βαρβάρων· —— Πλάτων μέντοι καὶ ἐν τοῖς νόμοις τὸ πατρεία (l. τῇ πατειώτης) ἐχρήσατο. &, ut puto, *Alexis*. Vide Lex. Bibl. *Coiſlin.* p. 483. in Συνταξιώτης Grammaticorum in hiſce diſtinguendis mentem prolixe expoſuit Cl. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 737. & ſeq. in *Ammonii* verbis deſcribendis *Graevii* manus aberravit.

66 Τοῖσι δ' ἄφαρ] *Hom.* Il. B. v.

Φερέζεο [67] νεῶ ὅπωσκε πόλιν καὶ ἄγυ σαώσης.
Ποιεῖν τοῦ Πεεποιεῖν διαφέρ. Ποιεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ κατασκευάζειν τι· Πεεποιεῖν δὲ, τὸ τειχοῦσθαι, ἢ κοσμεῖν.
Πόνηρον βαρυτονούμενον, ὡς σόλοικον, καὶ Πονηρὸν ὀξυτονούμενον, ὡς κυδοιμόν, φασὶ διαφέρειν [68] τοῖς Ἀττικοῖς· ὁμοίως Μόχθηρον καὶ Μοχθηρόν. Πονηρὸς γάρ ἐστιν ὀξυτόνως ὁ κακοήθης· Πόνηρος δὲ ὁ ὀπίπονος. Ἀτόπως φησὶ Τρύφων [69], καὶ τὰ φαῦλα μόχθηρα λέγομεν. χρῶνται δ' ὀξύτητι φησὶ καὶ ἐπ' ἐμψύχων. μοχθηρᾶς γέ τοι τέχνης δημιούργημα φαμὲν εἶναι. εἰ δὴ τὰ τοῦ τύπου [70] κεκοινώνηκεν. ἄμφω ὀφείλει καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν, ὅτι ὀξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βίᾳ ἀνάγκης. πᾶν γὰρ

457. Quae *Steph.* adjecit ἐν τισὶ γλαφυρῶς. fine ullo detrimento a Vett. Edd. aberant.

67 Φερέζεο] Apud *Thom. M.* in Πόλις, ubi idem *Hom.* verſus adfertur, male ſcribitur ἐν π' Ἰλιάδος. cum legatur ἐν ρ' Ἰλιάδος v. 144. Mendoſe praeferebant Vett. Edd. ὅπως κὴ πόλιν κὴ α. σ..

68 Φασὶ διαφέρειν] Ea quidem ratione Πόνηρον & Πονηρὸν diſcernit praeter *Muſchopul. Etymologus*, cujus locum, in editis minus integrum, e MS. *Leid.* adſcribam: Πονηρὸς, —— εἰ μὲ ὀξυνεῖ), σημαίνει τὸ καθ' ψυχὴν πονηρόν. εἰ δ βαρύνει), τὸ κακῶς ἢ σώματος ἔχοντα. ἐξ οὗ κὴ τὸ, τὸ Ἰωὸ ἔπαιζεν ἵλεῳ πονήρῳ. (*Job.* II. v. 7.) Ζήτει εἰς τὰς διαφοράς. Apud *Suidam* in v. Πόνηρος pro ὀξυτόνως rectius legitur in ſcripto libro ὀξύνει). Ut plura huc congeram, neceſſe non eſt.

69 Ἀτόπως φησὶ Τρύφων] Poſtquam differentiam, prouti vulgo tradebatur, exhibuerat *Ammonius*, *Trypbonis*, cui ea minus probabatur, ſententiam, & ipſiſſima verba ex Attica Proſodia decerpta ſubjungit. Ἀτόπως φησὶ Τρύφων, *temere iſta diſcerni inquit Trypbon.* tum binas adfert *Trypbonis* ad eam rem argumenta, quorum primum ab uſu, alterum ab analogia eſt derivatum. Priorem rationem hiſce verbis complectitur: κὴ γὰρ τὰ φαῦλα, μόχθηρα λέγομεν· καὶ ἐπ' ὀξύτητος (φησὶ) κὴ ἐπ' ἀψύχων, μοχθηρᾶς γέ τοι τέχνης δημιούργημα φαμὲν εἶναι. ea ratione hanc notae partem corrigendam eſſe arbitror.

70 Εἰ δὴ τὰ τοῦ τύπου] Si haec ſincera ſint, recte eſt; mihi quidem inquinatiſſima videntur, & in hunc modum emaculanda: Εἰ δὴ ταὐτῷ πεπόνθοτε κεκοινώνηκεν, ἄμφω ὀφείλει κὴ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν. Pro τύπου ſcripſi πεπόνθατε· non magna, ut vides, mutatione, ſiquidem in ſcriptis libris πτύπου extiterit. Quae

γὰρ παρώνυμον εἰς ρ῾ λῆγον ᾠδιαχηματιζόμενον τοῖς γένεσιν ὀξυτονεῖται· οἷον χάμαι῾ χαμαιτυπὸς, ὄλιθ῾ ὀλιθηρὸς. μέλι [71] μελιτηρὸς, τόλμα τολμηρὸς, νόσ῾ νοσηρὸς· εἰ δὲ Πόν῾ καὶ Μόχθ῾ τὰ πρωτότυπα, Πονηρὸς καὶ Μοχθηρὸς ῥητέον ὀξυτόνως. εἰ δ' οἱ Ἀττικοὶ βαρυτονοῦσιν, ὑ θαυμαστέον ἐστὶ· χαίρουσι γὰρ τῇ βαρύτητι. Ἄδελφε γὰρ λέγουσι, τ῾ πρώτῳ ὀξυτονοῦντες, ὡς ἄπελθε· φησὶν ὁ Γρύφων, ᾠδιαπθέωθ῾ [72] Φιλήμονα τ῾ Αἰξωνέα [73], ὡς Θετταλῷ [74], ὡς Μυρτάλῳ, καὶ χάριεν, τ῾ πρώτῳ συλλαβῷ ὀξυτονοῦντες. ὥστε οὐκ εἰς διαπολῷ (φησὶν) τοῦ σημαινομένου εὕρομεν τ῾ βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἔθ῾ ἐκπληροῦντες, οὕτω προῄρηντο.

Ποῖ

autem mox ſequuntur, inprimis animadverti velim: εἰ δὲ Πόν῾ καὶ Μόχθ῾ τὰ πρωτότυπα, Πονηρὸς καὶ Μοχθηρὸς ῥητέον ὀξυτόνως. Ne ſic tamen omnia expedita putem; nam iſta: ὅτι οὐδενὶ ἀκαιρεῖ ὁ λόγ῾ βίᾳ ἀνάγκης, quo modo ſanari debeant, ignoro.

71 Μέλι] In vulgatis μίλη· male: & paulo ante in Vett. Edd. εἰς ῥῆγον.

72 Παραθεώμθ῾] *Teſtem adducens.* Ita frequenter *Ammonius*, & quotquot Grammaticorum curate ſuum cuique tribuentes ſcribunt, loqui ſolent. *Schol. Pindari* ad Olymp. X. v. 83. Δίδυμ῾ ᾠδιαπεθῆ τ῾ Βακχυλίδῃ, —— καὶ παραπεθῆ τὸ Ὁμηρικὸν, —— ᾠδιαπεθῆ δὲ καὶ τ῾ γεγραφότα τὴν Θησηίδα. *Harpocratio* in v. Γαμηλία. Δίδυμ῾ ὁ γραμματικὸς —— ᾠδιαθεώμθ῾ λέξει Φανοδήμου. ubi plura notat ſuper hac locutione *Valeſius.*

73 Τὸν Αἰξωνέα] Unus *Frellonius* emendate in *Ammonio* vulgavit Αἰξωνία. In reliquis, quas vidi, Edd. mendoſe extat τ῾ Ἀγξωνία. quam tamen lectionem corrigendam eſſe monuit *Mauſſac.* ad *Harpocrat.* in Αἰξωνεῖς. *Alciphron* III. Epiſt. 8. Θηεσπιάδῃ τ῾ Αἰξωνία. *Aexonenſes* Euphiletum, Chabriam, & Callippum, memorant *Auctor* orat. contra Neaeram p. 520. C. 522. A. & *Demoſth.* contra Polyclem p. 712. C. ubi minus ſinceram lectionem ὁ ἰξωνεὺς in verſione correxit *Wolfius.* Vid. *Ariſtoph.* Veſp. v. 890.

74 Ὡς Θετταλῷ] Integer locus hac ratione, me quidem judice, eſt legendus: Ἄδελφε γὰρ λέγουσι —— ὡς ἄπελθε (φησὶν ὁ Γρύφων ᾠδιαπεθῆ Φιλήμονα τ῾ Αἰξωνία) καὶ Θετταλῷ, ὡς Μυρτάλῳ. Idoneus eſt ad hanc rem auctor *Steph. Byz.* in Θεσσαλία. τὸ Θετταλὴ δρᾶμα Μενάνδρου βαρύνει ᾠδὶ Ἀττικοῖς. ubi *Schol. Ariſtoph.* verba ad Nub. v. 747. produxit *Berkelius.*

Ποῖ καὶ Ποῦ [75] διαφέρει τοῖς Δωριεῦσι τὸ εἰς τόπον σημαίνειν δηλοῖ· Πῆ μὲν, τὸ ἐπὶ τόπῳ· Ποῦ δὲ, τὸ ἐν τόπῳ.

Ποιεῖν καὶ Ἀλγεῖν διαφέρει. Ποιεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐνεργεῖν· Ἀλγεῖν δὲ, τὸ ὀδυνᾶσθαι.

Πότος [76] βαρυτόνως καὶ Ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον· ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχεῖς, κύλικα. ὀξυτόνως δὲ, αὐτὸ τὸ ἔκπωμα· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν.

Πολύτιμος [77] καὶ Πολυτίμητος διαφέρει. Πολύτιμος μὲν γάρ ἐστιν ὁ πολλῆς τιμῆς ἠξιωμένος ἄνθρωπος· Πολυτίμητος δὲ, ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος. ὡς τοὺς θεοὺς πολυτιμήτους λέγομεν.

Προσβούλεσθαι καὶ Προσβούλειν διαφέρει. Προσβούλεσθαι μὲν γὰρ, τὸ πέμπειν πρέσβεις· Προσβούλειν δὲ, τὸ πέμπεσθαι [78] πρεσβείᾳ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι.

Πρόξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορύξενος διαφέρει. Πρόξενος, πόλεως καὶ ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ [79]. Ξένος δ' ὁ εἷς ενὸς· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Ἰδιόξενος. Οὐκ ὀρθῶς δὲ Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ [80] Πρόξενον εἰρηκε τὸν Ἰδιόξενον·

Κα-

75 Ποῖ καὶ Πῆ] Scribendum: Ποῖ καὶ Πῇ· & mox: Πῆ μὲν, τὸ ἐπὶ τόπῳ· Πῇ δὲ, τὸ ἐν τόπῳ. e quibus ultimum Πῇ ex *Aldinis* Edd. revocari poteſt. Verum res tanti non eſt, cum eadem plenius & emendate in ultima nota legi poſſint, & haec temere ſint ab alio in hunc locum relata.

76 Πότος] Diſcrimen obſervant etiam *Etymologus*, *Suidas*, *Schol. Lucian.* ad T. II. p. 19. & *Phavorin. Auctor* Ind. vocum acc. diſtinct. Πότος, ποτὸς, ὁ, *potus*, *convivium*. Ποτὸς, ὁ, ὁ, *potulentus*, *potabilis*. Neque *Menandri* verba in fragm. neque *Demoſthenis* memini me legere in ea oratione, quae citatur.

77 Πολύτιμος] Eadem fere notant *Thom. M.* & *Moſchop.* a Comicis inprimis Dii vocantur πολυτίμητοι.

78 Τὸ πέμπεσθαι] Vett. Edd. τὸ πέμπειν πρεσβεύοντα, atque ita etiam *Herennius*.

79 κατὰ Θουκυδίδην] *Amm.* locum tangit *Joſephus Waſſius* ad *Thucyd.* p. 353. v. 52.

80

Κακός τις ἐστὶ τοῦ ξένῳ σοι χρώμενος.

Δορύξενος δὲ, ὁ κτὶ πόλεμον γενόμενος φίλος. ἀλεὶς γὰρ [81] ξενίων τυχὼν ἀφείθη τοῦς τοῦ πολεμίου λύτρα λαβόντος μᾶλλον ἡ τιταγμένη. κομίσας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν, ἐγένετο φίλος, καὶ Δορύξενος ἐπαλεῖτο.

Πρότερα καὶ Πρωτεραία διαφέρει. Πρότερα μὲν γάρ, ὅτι τάξεως· Πρωτεραία δὲ, ὅτι μόνης ἡμέρας.

Πρῶτος καὶ Πρότερος διαφέρει. Πρῶτος μὲν γάρ, ὅτι πολλῶν· Πρότερος δὲ, ὅτι δύο. καὶ τῷ μὲν Πρώτῳ ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὕστατος· τῷ δὲ Προτέρῳ, ὕστερος [82]. καὶ Πρότερος μὲν, ὅτι τάξεως, Πρῶτος δὲ, ὅτι ποιότητος. ὡς ὅταν ὅτι ἀγάλματος λέγωμεν, πρώτως ἔχειν τῇ τέχνῃ, οἷον ἐξόχως. Πλάτων γῆν διαιρούμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὲν Πρώτως ἔχειν φησὶ, τὴν δὲ ὑστέρως· δηλονότι ἡ μὲν πρωτεύει, ἡ δὲ ἕπεται. εἰ δέ τις εἴποι [83], Πρότερον ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἁμαρτάνει· Πρῶτον γὰρ χρή.

Πρυτανεῖα [84], τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν διωκόντων ἢ δίκην· ἢ δὲ τὰ ὑπὲρ τοῦ τιμήματος ἢ δίκης.

Πρυ-

80 Ἐν Τηλέφῳ] *Euripidae* verſum ita vertit *Grotius: Sit malus oportet quod miniſtro te utitur.* ad mentem *Ammonii* minus recte.

81 Ἀλεὶς γάρ] Haec iterum ſunt depravatiſſima. Eruditiſſimorum hominum ſuper hoc loco conjecturas in Animadv. liberiori ſpatio committere malo, quam in his notis, ubi breves eſſe decet, earum elegantiam deterere.

82 Ὕστερος] *Thomas M.* ὁ ὕστερος· & pro iis, quae mox ſequuntur, πρώτως ἔχειν τῇ τέχνῃ, *Thomas* legiſſe videtur πρῶτός ἐστι τὴν τέχνην.

83 Εἰ δέ τις εἴποι] Haec & reliqua neque *Thom. M.* agnovit, neque videntur ab *Anm.* profecta. Interim ex *Aſcalon.* §. 196. legi poterit: Πρώτως ἦλθον εἰς Ἀθήνας. *Thom. M.* σημείωσαι ὅτι ἐπὶ μὲν ἀριθμοῦ πρῶτος μόνου ὀνομα εὕρηται· ἐπὶτοῦ δὲ πρώτου, ἀντὶ αὐτοῦ πρώτου, ᾧ ἀκολουθεῖ τὸ ὕστερος.

84 Πρυτανεῖα] Ad hanc rem legi poſſunt *Petit.* ad LL. Att. p. 391, & 392. *Valeſ.* ad *Harpocr.* p. 67. & in not. *Mauſſ.* p. 130. quique

Pro-

Πρυτανεία [85] δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος. διήρηλο γὰρ ὧδε Ἀθηναίοις ὁ ἐνιαυτὸς εἰς δέκα. Πρυτανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν, καὶ ἐφρυτάνθεν ἑκάστη φυλὴ [86] καθ' ἑαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τὰς μισθὰς καὶ τὰ σίτια κατὰ τὰς πρυτανείας, ἃ κατὰ μῆνα [87] ἐτέλουν.

Πρὸ μοίρας καὶ Πρὸ ὥρας ἀμφέρει. Πρὸ μοίρας μᾶλλον, ὁ βιαίως ἀποθανών· Πρὸ ὥρας δὲ, ὁ ἐν νεότητι.

Πρεσβεῖον] καὶ Πρεσβεῖα ἀμφέρει. Πρεσβεῖον] μᾶλλον, οἱ τὰς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες· Πρεσβεῖα δὲ, οἱ χειροτονούμενοι [88] ὅτι ἦσαν πρεσβείαν.

Πρέσβεις [89], οἱ Πρεσβευταί. Πρέσβυς δὲ ἀδέποτε λέγεται [90]. τὸ γὰρ ἐνικὸν Πρεσβευτὴς ἀνέγνωσαν.

Πρότερον καὶ Πρῶτον ἀμφέρει. Πρότερον μᾶλλον, ἐπὶ δυοῖν τάττεται. ὡς Ὅμηρος ἐπὶ Τληπολέμου καὶ Σαρπηδόνος,

Τῶν

Thomam cum *Ammonio* comparavit *Hemsterh.* ad *Poll.* VIII. 37. & *Spanhem.* ad *Aristoph.* Nubes v. 1182.

85 Πρυτανεία] Quae porro leguntur, in Editionibus *Stephani* & aliorum corruptissima, ad mentem *Scaligeri* & *Salmasii* emendata, exhibui, quorum tamen neuter *Thomae M.* mentionem injecit.

86 Ἐπρυτάνευεν ἑκάστη φυλὴ] Ea ratione legit *Scaliger* de Emend. Temp. I. p. 26. & ad oram libri sui non aliter correxerat vulgatam, quae haec erat: *ἐπρυτάνευσαν ἑκάστη φυλῇ*. *Salmasius* de Modo Usur. c. II. p. 60. scribi maluit: *ἐπρυτάνευσεν ἑκάστη φυλή*. In *Aldinis* Edd. extabat: *ἐπρυτάνευσαν ἑκάστη φυλῇ*. Recte in ea *Tusani* *ἐπρυτάνευσεν*: subjiciam *Thomae M* notam: Πρυτανεία ἡ θηλυκῶς, ὁ χρόνος, διήρηται γὰρ ὧδε τοῖς Ἀθηναίοις ὁ χρόνος εἰς δέκα πρυτανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν· καὶ ἐπρυτάνευεν ἑκάστη φυλὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τὰ σιτία καὶ τὰς πρυτανείας, ἃ καὶ μῆνα ἐτέλουν. Pro διήρηται probem ex *Anm.* scribi διήρηλο.

87 Οὐ κατὰ μῆνα] Hac in parte ab *Aldinis* Edd. non recessi, nisi quod voculam ἃ ex *Thom. M.* & *Salmasii* emendatione in *Ammonii* textum revocaverim. *Stephanus* & *Vulc.* vulgarunt: καὶ τὰς πρυτανείας καὶ μῆνα ἐτέλουν. *Salmasius* monuerat legendum: καὶ πρυτανείας, ἃ καὶ μῆνα ἐτέλουν.

88 Οἱ χειροτονούμενοι] *Moschopulus* hanc notam aliquanto auctiorem proponit: οἱ χειροτονούμενοι καὶ οἱ πεμπόμενοι τοὺς τῶν πρεσβείαν. Multa notat *Thom.* in Πρεσβεῖον.

89 Πρέσβεις] Adponam Cl. *Dukeri* verba e nota ad *Thucyd.* p. 320. v.

Τῷ δὲ [91] Τληπόλεμος ὁ πρότερος.

τὸ δὲ Πρῶτος, ἐπὶ πολλῶν·

Ὧρτο πολὺ πρῶτος ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Πρωτότοκος μὲ παροξυτόνως, ὁ πρότερον [92] τεχθείς· Πρωτοτόκος δὲ παροξυτόνως, ἡ πρῶτον τεκοῦσα.

Προσπλαίειν μὲ λέγε τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσὶ, ἢ κνήμῃ· Προσκρύειν δὲ, τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ.

Πείθεσθαι μὲ τὸ ἑκουσίως συγκατατίθεσθαι· Πειθαρχεῖν δὲ, τὸ κελεύοντι πειθήνως.

Πυθὼν θηλυκῶς καὶ ὀξυτόνως, ὁ τόπος· βαρυτόνως δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὁ δράκων.

Πῦς [93] καὶ Ποῖ, καὶ Πεῖ καὶ Πᾶ διαφέρει τοῦτο τοῖς Δωριεῦσι. τὸ μὲν γὰρ Πῦς καὶ Ποῖ, τινὰ εἰς τόσον σημασίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Πεῖ, τινὰ εἰς τόσῳ· τὸ δὲ Πᾶ, τινὰ ἐκ

v. 60. *Apud Ammonium* πρίσσους, οἱ πρισσοδίαι, *vel ita accipiendum eſt, ut in Etymol. M.* οἱ ναῦ πρισσοδίαι; *vel pro* οἱ *legendum eſt* ὁ.

90 Οὐδιπόλις λίγε] Cum vocabulum πρίσσυς ſic ſatis frequenter, in Tragoedia praeprimis, uſurpetur; inde mihi mendae oborta eſt ſuſpicio. Puto autem vocem πρίσσους non *Ammonio*, ſed *Henr. Stephano* deberi; in Vett. enim Edd. πρίσσος legebatur, quod ego leviter refingendum eſſe autumo, ut pro πρίσσος ſcribatur πρισσόδις ὁ ἰδιώτης λίγει. *Moſchopulus* in Eclogis: Ἰσέον ὅτι οἱ πρίσσοες —— δίεσσι, ἰσχνὸν ἢ ἰδιῶτι. Ad conjecturam meam opportuna eſt *Suidae* obſervatio: Πρίσσις, πρίσσιος, ὁ παραφερόμενος ἐκ τῆς ἀκρισσοδίας ἐθνικόν. *Cyrillus* in Lex. MS. Πρίσσους, ὁ γύρων, ἤγουν τὸ περίσσευμα τῆς ὕλης, ἢ ὑφιλῆ. καὶ Πρίσσος, ὁ παραλίτης, ὁ πεμπόμενος ὑπὸς βασιλέως, ἀπὸ τῆς πρισσείας καὶ φορτηγεῖν. Πρισσότης ὁ, ὁ ἰδιώτης, καὶ ὑφειμένων ἑαυτῆς.

91 Τῷ ὁ] Vett. Edd. ὃ καὶ, lege Τὸν καὶ ex Il. E. v. 632. Τὸν καὶ Τληπόλεμον ὑψίζυγος ἐξενάριξε. Alter verſus eſt in Il. H. 163. Ὧρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀ. Ἀ.

92 Ὁ πρότερον] Rectius *Thom.* ὁ πρῶτον τεχθείς. Conf. *Schol. Ham.* ad Il. P. v. 5. *Theocr.* ad Id. V. v. 84. Ineditus *Dionyſii Thracis* commentator: ἄλλο τί ἐστι τὸ πρωτότοκον τοῦ παροξυνόμενον, καὶ ἄλλο τὸ παροξυνόμενον. τὸ μὲν γὰρ παροξυνόμενον ἐπὶ παιδὸς δηλοῖ· τὸ δὲ παροξυνόμενον, τινὰ τεκεῖν.

93 Πῦς] Doricam hanc ſupellectilem *H. Stephanus* ex *Ammonio* in Theſaurum Gr. recepit T. II. p. 1510. leviores Ornatiſſimi viri

ἐν τόπῳ 94. ὥσθ' οἱ Δωριζοντες καὶ λέγοντες, Πεῖ πορθῇ, ἁμαρτάνουσι· δέον γὰρ, Πῦς 95 πορθῇ. τὸ γὰρ Πεῖ τῷ ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ. Σώφρων,

Πεῖ γὰρ ἀσφαλῶς, ποὶ εἰλισσοπεῖται.

ἀντὶ τοῦ πῦ. ὅταν δ' εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, φησὶ, Πῦς ἐς μυχὸν καθαδύῃ; ἀντὶ τοῦ, εἰς τίνα μυχόν;

P.

Ῥάφανος 96 ἡ Ῥαφανὶς ἀμφοτέρως. Ῥάφανον μὲν γὰρ Ἀττικοὶ λέγουσι τῷ παρ' ἡμῖν κράμβην· Ῥαφανίδα δὲ, τῷ παρ' ἡμῖν ῥάπανοι.

Ῥέφανον ἡ Ῥάφανον ἀμφοτέρως παρ' Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς. Ῥέφανον μὲν, ὡς καὶ ἡμεῖς φαμέν· Ῥάφανον δὲ, τῷ κράμβῃ.

Ῥεῖθρον Ῥεύματος ἀμφοτέρως. Ῥεῖθρον μὲν γάρ ἐστιν ὁ τόπος, δι' οὗ 97 φέρεται τὸ ῥεῦμα· Ῥεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ.

Ῥᾴδιον μὲν τὸ εὐοδοῦν, τὸ ῥᾷστα τῇ ὁδῷ ἐπιτελούμενον· Εὐχερὲς δὲ, τὸ ταῖν χερσῖν ταχέως ἐπιτελεσθέν· Εὐπετὲς δὲ, τὸ ἐμπεσὸν εἰς εὐμάρειαν.

Ῥὶς

lapsus nemini fraudi futuros arbitror.

94 Πῶ, τῷ ἐν τόπῳ] *Hesychius*: Πῶ, πῇ, ὁπόθεν, ἐπόθεν· Δωριεῖς. *Sophronis* fragmentum undecunque demum derivatum reperire licet in *Phavorini* Lexico ad v. Πώ. —— παρὰ Σώφρονι, πώ τις ὄνον ἀνάσῃ; ἀντὶ τοῦ ποθέν.

95 Πῦς] Eam voculam e priscis Edd. reduxi, in quibus legebatur πῦς πορεύῃ. in recentiores male irrepserat πῶ πορεύῃ. *Stephanus* tamen pristinam lectionem in Thes. l. c. adposuit. Est autem, ut id verbo addam, πῦς nihil aliud quam obsoletum πὸς Dorice pronunciatum; indidem πῆ, ποῖ, πῶ & reliqua emanarunt. *Sophronis* locum sanum non esse, facile adparet.

96 Ῥάφανος] Quod in *Frellonii* erat Editione Ῥάφανος, in hanc etiam recepi; reliquae legebant: Ῥάφανον ἡ Ῥαφανὶς ἀμφοτέρως. Vitiose. Pro ῥάπανοι in fine legendum puto ῥίφανοι· curita censeam, infra exponam.

97 Δι' οὗ] In Ed. *Vulc.* δ' ὃν φ. perperam. Plura notant *Thom. M.* in v. & *Phavor.*

98

Ῥὶς ἡ Ῥύγχος [98] ἀφαφέρ. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ὅτι ἀνθρώπου· Ῥύγχος δὲ, ὅτι ἀλόγου ζώου.

Ῥὶς ἡ Μυκτὴρ ἀφαφέρ. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου καταγωγὴ μέχρι τοῦ χείλους· Μυκτῆρες δὲ, αἱ τῶν ῥινῶν καταβάσεις, δι' ὧν ἕλκεται τὸ ὑγρὸν ἀπομασσόμενον [99].

Ῥοιὰ [1] μὲν τοῦ ι, τὸ δένδρον· Ῥοὰ δὲ, ὁ καρπός.

Ῥόδον ἡ Ῥοδωνιὰ ἡ Ῥοδῆ ἀφαφέρ. Ῥόδον μὲν γὰρ, τὸ ἄνθος· Ῥοδωνιὰ [2] δὲ, ὁ τόπος· Ῥοδῆ δὲ, τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος,

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο,
Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος.

Ῥύεται ἡ Ἐρύεται [3] ἀφαφέρ. Αἰσχύλος δὲ τῷ πρώτῳ τραγῳδοποιεῖν φησὶ νεωτέραν οὕτω φησὶ χρῆναι λέξιν. Ῥύεται ἡ Ἐρύεται ἀφαφοραν ἔχει πρὸς ἄλληλα. τὸ μὲν γὰρ Ῥύεται, ἐπὶ θανάτου ἕλκειν· τὸ δὲ Ἐρύεται, φυλάττειν.

Σ.

Σταθῆναι ἡ Στῆναι ἀφαφέρ. Σταθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρου· Στῆναι δὲ, τὸ καθ' ἰδίαν ὁρμὴν ἡ προαίρεσιν.

98 Ῥὶς ἡ Ῥύγχος δ.] *Moscbop.* Ῥὶς ἐπὶ ἀνθρώπων, Ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, Ῥάμφος ἐπὶ ὀρνίων.

99 Ἀπομασσόμενον] Lege: ἀπομυσσόμενον. Apud *Ptol.* etiam *Ascalon.* §. 2. vitiosa prostat scriptura ἀπομασσόμενον.

1 Ῥοιὰ] Index voc. acc. dist. Ῥοιὰ, *malus punica.* Ῥοὰ, ὁ ῥοᾶς, *malum punicum. Thom. Mag.* significationum discrimen non tangit.

2 Ῥοδωνιὰ] In prioribus Edd. minus curate scribebatur ῥοδωνία, *Scal.* in margine posuerat scriptionem emendatam. *Harpocr.* Ῥοδωνιά ἐστιν ἡ τῆς ῥόδου φυτεία, ὥσπερ Ἰωνιὰ ἡ τῆς ἴου. tangens locum *Demosth.* p. 725. B. ἐπείλαντο τὴν ῥοδωνιὰν βλαστάνειν ἐπιτίμιον. *Longus* IV. p. 110. Φεῦ τῆς ῥοδωνιᾶς, ὡς κατακέκλασται· Φεῦ τῆς ἰωνιᾶς, ὡς πεπάτηται· Multa notat *Hesych.* In Ῥοδωνιὰ, ex quibus lucem accipiet corrupta *Cyrilli* glossa in Lex. MS. Ἰωνία, ἡ ῥοδωνία. *Archilochi*, quos adducit *Noster*, versiculos in Animadv. proponam.

3 Ἐρύεται] Ea scriptura iterum debetur *Stephano*, in anterioribus Edd. ter legebatur Ἐῤῥύεται, quas sequitur *Phavor.* Ἐῤῥύεται, τὸ φυλάττειν

ρσιν. οἷον, Ἑσάθη [4] ὁ ἀνδριὰς ὑφ' ἑτέρου, Ἑσάθη ἡ νόσος. Ἕση δ' ὁ ἄνθρωπος δι' αὐτοῦ.

Στάχυς, βεαχέως [5] τὸ ἐπικόν· ἐκτεταμένως, τὸ πληθυντικόν.

Σταφυλὴν ὀξυτονητέον [6], ὡς ἀλκὴν, καὶ Σταφύλην βαρυτόνως, ὡς Μελίτην, διαφέρειν φησὶ Πτολεμαῖος ἐν δευτέρᾳ περὶ τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ προσῳδιῶν [7]. τὸ μὲν γὰρ βαρυτονούμενον (φησὶν) ἔνομα ἐπὶ τῆς καθειμένης μολύβδου [8] τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται· τὸ δ' ὀξυτονούμενον, ἐπὶ ὀπώρας. ὁ αὐτὸς πάλιν ἐν δευτέρᾳ τῆς ἐν Ἰλιάδι προσῳδιῶν χεῖρ λέξιν φησὶν εἶτος,

—— σταφύλῃ [9] ἐπὶ νῶτον ἐΐσας.

Σταφύλῃ βαρυτόνως, ὡς Νύσῃ· ὑ γάρ ἐστιν ὅμοιον τῷ συ-

λάβειν σημαίνει. *Ammonius* hoc in loco procul dubio posuerat Ἐρύσθη.

4 Ἑσάθη] Vett. Edd. ἰσάθω· & mox ἰσάθω ὁ νόσος. *Moschop.* ἰσάθη ὁ νοσῶν ὑφ' ἑτέρου. Conf. *Thom. M.* in Σταθίναι.

5 βεαχέως] Ita Vett. Edd. Recentiores, Στάχυς ὁ, βεαχέως. Index: Στάχυς, *correpto*, *spica*. Στάχυς, *producte*, *spicae*.

6 Ὀξυτονητέον] Lege: ὀξυτονητέον, εἰς ἐλκύω.

7 Προσῳδιῶν] Vett. Edd. περὶ τῆς ἐν Ο. περὶ προσῳδιῶν.

8 Καθειμένης μολύβδου] Vitiosam primum Edd. lectionem καθημένης μολίβδου correxit *Stephanus*. Pro τίθεται paulo post in *Frellonii* Edit. extat τιθέασι· quod non sperno. Calliae autem, quae hic *Ptolemaeo* tribuuntur, descripsit filius *Ptolemaeus Ascalon.* apud *Fabricium* §. 137. Σταφυλὴ ὀξυτόνως ἡ δαπέδου· σταφύλη δὲ βαρυτόνως —— ἐπὶ τῆς καθειμένης μολύβδου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται.

9 Σταφύλῃ] *Hom.* Il. B. v. 765. Vett. *Amm.* Edd. σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἔχουσα· *Stephanus* ἐΐσας reduxit. Ad hunc locum paucula in Animadv.

10 Εἰς τὴν λαγόνων] In corruptissimo loco ad pristinum nitorem reducendo nihil mihi juris concessum credidi, tametsi praesens huic corruptelae remedium Etymologicum M. subministrabat, in quo non exiguam hujus notae partem ex *Ammonii*, ut puto, libello descriptam, reperire licet p. 742. & 743. Indidum itaque ad hunc modulum *Heraclidae* verba restitues: εἶδον γὰρ τὴν εἰς λαγόνων φιλυρῶν ἀναμάτων, ἀμφίχυτον χθόνα τοῦ ἑτέρου, παραπλησίως τοῦ ὄνου, ἐκτινάσσας. Eadem opera in *Etymologo* emenda ἀμφίχυτον, & παραπλησίως τοῦ ὄνου.

11 Καὶ τὸν] In praecedenti no-

Digitized by Google

κῆ· τοῦτο γὰς ἀφαιρεῖται, συκέη· ἐκεῖνο δ' ὐ ἀφαιρεῖται. Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησὶν, Ἡμαρτῆδ δοκεῖ καὶ τοῖς Ἕλλησιν ὀξυτονούμενον τοῦνομα. ὐδὲν γὰς τῶν εἰς η ληγόντων [10] θηλυκῶν ὀνομάτων μετέχει γένους τοῦ ὐδετέρου, παραπεπλυτῶνται τοῦ υ, ὀξυτονεῖται, ἀλλὰ πάντα τὰ ὑπὲς δύο συλλαβὰς βαρυτονεῖται, χὶ τὸ υ [11] μὴ ὀξυτονούμενα, ἀλλὰ βαρυτονούμενα τὸ σοιχεῖον ἔχει. οἷον καιδύλη [12], Δαμύλη, Φαισύλη [13]. δοκεῖ δ' αὕτη μία τῶν πεπηγοσαμένων ἐ Διόνυσον, ὡς ὁ Λυκοῦργος

Σεῖο καὶ ἠγάθεον Νυσήϊον.

ἐδύλη [14]. ὅθεν καὶ τὸ Σταφύλη βαρυτονητέον. οἱ δ' ὀξυτονοῦντες [15] φασὶν, ὅτι ἀπὸ βαρυτόνων ἀρσενικῶν εἰς ος ληγόντων τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ὀξυτονεῖται. ἢ, ἐὰν τὰ ἀρσε-

ta res sic satis feliciter processit; ab isto auxilio destitutus, vix habeo quod dicam. Suspicor tamen universa haecce καὶ τὸ υ μὴ ὀξυτονούμενα, ἀλλὰ βαρυτονούντα τὸ σοιχεῖον ἔχει. inducenda esse, & inepto interpolatori tribuenda; quippe quae, ab *Etymologo* non agnita, repetitionem continent in *Heraclide* haud satis decoram. Quidquid hujus sit, recepta istarum vocum lectio sensu vacat. *Scaliger* hac videtur ratione locum emendasse: καὶ τὸ υ, μὴ ὀξυτονούμενον, ἀλλὰ βαρυτονοῦν τὸ σοιχεῖον ἔχει. Paulo aliter *Vulcanius*.

12 Καιδύλη] *Etymologus* collatus suadebit καρδύλη restituendum; ita enim ille: κρυάλη, φαισύλη, ἰδύλη, καρδύλη. Sed, quum dixero, MS. *Lidense*, una voce editis auctius, praeferre καρδύλη, καιδύλη· sat scio dubius haerebis, utram vocem pro καιδύλη eligas. Ego quidem poni malim καιδύλη· quod vocabulum, notae satis antiquae & minus etiam contritum, ductum literarum propius adsequitur. Apud *Etymol.* pro κρυάλη ex MS. legendum Κραδύλη.

13 Φαισύλη.] Pessime hoc in loco versatus est *H. Stephanus*, edendo: φισύλη, ἰδύλη, δοκεῖ δ' αὕτη μία &c. Ego Veterum Edit. auctoritate vocem ἰδύλη in proprium locum post *Homericam* ῥῆσιν, ex Il. Z. v. 133. petitam, rejeci, & pro φισύλη posui Φαισύλη· quod a *Scaligero* notatum, in Animadv. confirmabo.

14 Ἐδύλη] Lege Ἠδύλη· ex *Etymologo*. In *Frellonii* Edit. pro ἰδύλη erat ἰσύλη· quod, si a Veteribus esset membranis, delendum censerem, ortum quippe ex αἰσύλη· prouti pro φαισύλη legisse videntur *Schol. Hom.* & *Eustathius*.

15 Οἱ δ' ὀξυτονοῦντες] Vett. Edd. non agnoscunt δ'. *Etymol.* paulo

ἀρσενικὰ ὀξυτονοῦντα, τὰ θηλυκὰ βαρυτονηθήσε). οἷον πόθ☉, ποθή· νόμ☉, νομή· ὠν☉, ὠνή· τίμ☉, τιμή· φόν☉, φονή.

——— ἐν ἀγαλέῃπι [16] φονῆσι.

καὶ τοὔμπαλιν· Δαναὸς, Δαναΐ [17]. ἐπεὶ ὧν καὶ ἐπὶ τούτου τὸ ἀρσενικὸν ὅτι Σταφυλ☉ [18], (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ τοῦ Διονύσου υἱὸς) τὸ θηλυκὸν Σταφυλὴ ὀξυτονηθήσε). ὡσὲ οὖς ῥητέον, ἰδοὺ κόσχ☉, κόσχη, καὶ οὐκ ὀξυτονεῖται. φίλος, φίλη· μόνος, μόνη· μύλος, μύλη. καὶ ἐπὶ τῶν ὀξυτόνων, καλὸς, καλή· σοφὸς, σοφή. καὶ τὰ θηλυκὰ ὑ βαρύνε), ἀλλ' ὁμοτονεῖ τοῖς μὲ βαρυτόνοις τὰ βαρύτονα· τοῖς δὲ ὀξυτόνοις, τὰ ὀξύτονα. ὅθεν ὑ ὠδῆ-δοξον καὶ ἀπὸ τοῦ Στάφυλος βαρυτόνου ὀνόμαλ☉ καὶ τὸ θηλυκὸν βαρυτονεῖν Σταφύλη, ὡς ἐδύλη [19]. Τινὲς δὲ βοηθοῦντες [20] τῇ συνηθείᾳ, καὶ ὀξυτονεῖν βυλόμθοι, φασὶν ὅπ ὅσα τοῦ αὐτοῦ ἀωδιλλάκτως ἔχε) σημαινομθύα, ὁμοτονεῖ· ὅσα δὲ διαλλάσσ τῶν σημαινομένων [21], ὑκέπ.

ὁ

melius legit: Οἱ δὲ ὀξυτονοῦλες. Quae porro ſequuntur, & emendatiora ſunt, & *Heraclidae* pleraque omnia Auctori accepta referenda.

16 Ἐν ἀγαλείῃ] Il. K. v. 521. Prima Editio *Alii.* ἐν ἀγαλείῃ, φορῆσι. Secunda, ἐν ἀγαλείῃ, καὶ φορῆσι, τἄμπαλιν.

17 Δαναΐ] Accentum mutavi, pro Δαναὴ, quod vulgabatur, ſcribendo Δαναΐ· ſecundum canonem, qui paulo ante ponebatur: ἴσον τὰ ἀρσενικὰ ὀξυτόνητα, τὰ θηλυκὰ βαρυτονηθήσε). *Etymologus*, dum brevis vult videri, notam reddidit obſcuriorem.

18 Στάφυλ☉] Staphylus Bacchi ex Ariadne, a Theſeo derelicta, filius memoratur *Schol. Apoll. Rhod.* ad III. v. 996. inter Argonautas Στάφυλ☉ Διονύσου recenſetur ab *Apollod* I. IX. §. 16. Lyrcus, Phoronei filius ἀφίκετο εἰς Βύβασον πρὸς Στάφυλον τὸν Διονύσου, & admodum comiter fuit ab ipſo exceptus, uti tradit *Parthenius* c. 1.

19 Ἐδύλη] Quod modo dicebam, hic utique nulla ratione locum repererit, ubi certiſſime legendum Ἡδύλη. *Hedyle* & *Hedylium* nomina fuerunt mulierum olim ſic ſatis frequentata.

20 Τινὲς ὁ βοηθοῦντες] Paucis mutatis reliqua omnia deſcripſit Etymologici *Auctor* uſque ad ea verba: Τὸ μέντοι προκείμθον τὸν Η.

21 Τῶν σημαινομένων] Uti hanc ſcripturam non plane improbo, eam tamen ego quidem amplecti mavelim, quam ſuppeditat *Etymo-*

ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ φίλη, καὶ ξένος καὶ ξένη, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀναλλακτά ἐστιν· διὸ ὀμοτονεῖ. τὰ δὲ διαφέροντα, ὀκέπ. καθάπερ γὰρ χόλος, χολή· καὶ τέγος, τεγή· καὶ νόμος, νομή· γόνος, γονή· δόμος, δομή· τρόφος, τροφή· πόθος, ποθή. περὶ τούτων[22] οὖν ἐν ἄλλοις ἐπιτελῶν εἴρηται ὅπου διαφέρει. εἰ οὖν ἐστὶ ταφυλὸς ἀρσενικόν, διαφέρει δὲ τῷ σημαινομένῳ, ἡ ταφυλὴ, ὀπώρα δὲ, ὄντως ὀξύνεται. Τὸ μὲν τοι τοιοῦτον περιεκτικὸν[23] τοῦ Ἡρακλείδου παρατήρημα ἰσχυρὸν, καθὰ παραγγέλλεται ὀξυτονεῖν, ἀ μόνον ἀπὸ τῶν παρακολουθούντων τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ὅτι καὶ ὑπὲρ δύο ἐστὶ συλλαβάς· τὰ γὰρ τοιαῦτα, δισύλλαβα. ὥστε καὶ δὲ τὸ ὀπώραν ὀξυτονεῖν ἀναλογία ἐπιβέβαιε. ἀλλὰ καὶ ἡ Πτολεμαίου ἀθετεῖται παρατήρησις, καθ' ἣν διαφέρειν φησὶ τοῖς τόνοις τοὔνομα καὶ τῷ σημαινομένῳ.

Σημεῖον καὶ τεκμήριον διαφέρει. Ἀντιφῶν δὲ τῇ τέχνῃ[24], τὰ παροιχόμενα[25] σημείοις πιστεύεσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα, τεκμηρίοις.

Σι-

mologus: ὅσα δὲ διαλλάττει τῷ σημαινομένῳ, καὶ τοῦτον διαλλάττει. Quod sequitur apud *Amm.* ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ φίλη leviter corrigendum ex *Etymol.* τὸ μὲν οὖν. Pro καὶ ξένος ξένη, uti in vulgata erat, e Vett. Edd. posui καὶ ξένος καὶ ξένη.

22. Περὶ τούτων] Forsitan scribendum περὶ τούτων οὖν δὲ ἄλλοις ἐπιτελῶν εἴρηται ὅτι διαφέρει. Quae cum non legantur in *Etymol.* dubium alicui videri queat, utrum haec verba *Heraclidae*, *Ammonione*, an vero *librario* sint tribuenda; quamvis penes me dubium sit penitus nullum, quin ista nota librarii sit, sive alterius hominis, librum citantis, in quo istarum vocum differentia copiose declararetur.

23 Τὸ μὲν τοι περιεκτικὸν] Quae sequuntur verba sunt *Ammonii* a *Ptolemaei* & *Heraclidae* observatis probe sejungenda, quorum hujus sententiam probat, alteram *Ptolemaei* damnat. In ultima nota sola *Vulcanii* Editio praeferebat: καθ' ἣν διαφέρειν φησὶ τ.

24 Ἐν τῇ τέχνῃ] *Antiphontis* Ῥητορικαὶ τέχναι citantur a *Poll.* VI. 143. ἀπαρασκεύῳ δὲ τοῖς περὶ ἀληθείας Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀπαρασκεύαστον δὲ, ἐν ταῖς ῥητορικαῖς τέχναις. δοκεῖ δὲ ὁ γνήσιος. Felix Eruditiss. *Jungermanni* emendatio, pro Ξενοφῶν substituentis Ἀντιφῶν, etiam absque scripti libri consensione in textu potuisset reponi.

25 Παροιχόμενα] *Antiphontis* verba integra conservarunt *Herennii* membranae, e quibus in *Amm.* corri-

Σισύρα καὶ Σισύρνα [26] διαφέρει. Σισύρα μὲν γάρ, τὸ ἐκ τῆς τετριχωμένων δερμάτων ἀναποίητον τέγαστρον· Σισύρνα δὲ, τὸ ἐκ τῆς κροκύδων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον.

Σηκὸς δύο σημαίνει [26] †, θεῶν τε ναὸν, καὶ τῶν βάπτων ἀναθεμάτων.

Σικελὸς καὶ Σικελιώτης διαφέρει. Σικελὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐξ αὐτῆς ἡ Σικελίας ὤν· Σικελιώτης δὲ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὤν, τὴν δὲ χώραν αὐτὴν [27] οἰκῶν.

Σιωπὴ καὶ Σιγὴ διαφέρει. Σιωπὴ μὲν γάρ ἐστι κατάσχεσις λόγου· Σιγὴ δὲ, στέρησις λόγου [28].

Σκήπτειν καὶ Σκέπτειν διαφέρει. Σκήπτειν μὲν γάρ ἐστι τὸ τοσφασίζειν, Σκέπτειν δὲ, τὸ βουλεύειν.

Σκῶμμα [29], Γελοῖον, Εὐτράπελον, καὶ Γεφυρισμὸς [30] διαφέρει. Σκῶμμα μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ διασυρμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον, οἱονεὶ σκέμμα [31]· Γελοῖον δὲ, τὸ ἐπὶ διαχύσει τῆς ἀκροατῶν, χωρὶς πικρᾶς ὕβρεως· Εὐτράπελον,

corriges: τὰ παραχρῆμα σημείοις πιστοῖς, τὰ δ' μέλλοντα τεκμηρίοις.

26 Σισύρα] Obsequutus sum *Scaligero*, ejusque emendationem restitui *Ammonio*, pro Σίσυρμα, quod bis textum occupaverat. Verba *Henr. Stephani*, quia huc pertinent, subjiciam ex Indice Thes. Gr. ad v. Σισύρα. *In v. l. est etiam* Σίσυρμα, *& exponitur*, τὸ ὐπὸ κροκίδων (id placet prae vulgata κροκύδων, & Vett. Edd. lectione, κορκύδων) ῥαπτὸν ἀμπεχόνιον, *id est Ex floccolis lanae concinnatum amiculum: vel, Ex assutis pannis reiicula, Lacera penula. sed illa expositio Graeca hanc interpretationem admittere non videtur.* Per vetus Lexicon saepius Glossaria, nunc *Ammonium* intelligit *Stephanus*, non raro etiam *Etymologicum* MS. quod hodie asservatur inter libros *Bat. Vossianos*, De differentia hic notata alias forte paucula.

26 † Σηκὸς δύο σημαίνει,] Ex *Ammonio* in v. Ναὸς tam certo constat, quam quod certissime, hanc notam aliunde in *Ammonii* libellum relatam.

27 Αὐτὴν] Lege ταύτην ex *Thoma Mag. Ammonium* ad *Thucyd. Schol.* compararunt Viri Clarissimi *Hudsonus* & *Dukerus* p. 648. b. Eandem tradunt differentiam *Moschop.* & *Steph. Byz.* in Σικελία. E multis adscribam unius *Xenophontis Ephesii* verba e libro V. p. 64. ὅτι Σικελιώτης, οὐκ ἐπιχωρίου. Vide supra ad v. Ἰταλοί.

28 Στέρησις λόγου] Cogitabam aliquando, scribendum στέρις λόγου. neque id etiamnum videtur adeo alie-

πλον, τὸ μὴ σεμνότητι λεγόμενον. εἴρηται δὲ καὶ τὸ εὖ τρέπεται τ' λόγον. Γεφυρισμὸς δὲ, ἀπὸ τῶν τοις [32] Ἀθήνησιν ὅτι τῶν γεφυρῶν ἐπιχάφειν ἦται ἔμμεσα, ἢ καὶ δίχα μέσων, ἁλσυρμοὺς τινῶν [33].

Σοφὸς καὶ Συνετὸς ἁλφέρ. καθὸ ὁ Σοφὸς, καὶ Συνετός· ὁ δὲ Σωνετὸς, ὁ πάντως Σοφός.

Σοῖο καὶ Σεῖο ὡσαύτως ποιηταῖς τοῖς τοὺς ἀκριβῶς ἀναγινώσκοντας ἁλφέρ. Σοῖο μὲν γάρ ἐστι σύναρθρος ἀντωνυμία· οἷον,

Μήστωρ [34] πατρὸς σοῖο.

ἡ δὲ Σεῖο ὁ σύναρθρος,

Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τεὶς τόσα δοῖεν ἄποινα.

ἀντὶ τοῦ, Σοῦ ζῶντος καὶ τεὶς τοσαῦτα δοῖεν ἄποινα, ὑκέτι Σοῦ ζῶντος· καὶ φυλάττεται ταῦτα ἄκρως παρ' Ὁμήρῳ.

Σπουδαῖ καὶ Σωθῆκαι ἁλφέρ. Σπουδαῖ μὲν γὰρ, ἃς ἐπὶ πολέ-

alienum, tametsi malim legi: σύραξις λόγου.

29 Σκῶμμα] *Thomas M.* ubi hanc notam describit, hac ratione legit: Σκῶμμα, Γελοῖον, Εὐτράπελον, ἢ Γεφυρισμὸς ἁλφέρ.

30 Γεφυρισμῶ] *Jo. Meursius*, & *Sam. Bochartus*, Γεφυρισμῶ & Γεφυρισμὸς legendum esse contendunt, *Thomae Mag.* qui vulgatam tuetur, non meminerunt.

31 Οἱονεὶ σκίμμα] Apage nugas, quae apud *Thom.* non reperiuntur, & in *Ammonium* temere sunt introducta. Quae ad Γελοῖον & Εὐτράπελον notantur, totidem verbis supra ad v. Γελοῖον sunt a nonnemine relata, qui literarum ordini inservire voluit.

32 Ἀπὸ δὲ τοῦς] Id vero videtur admirabile, viros Eruditissimos quos modo nominabam, ultima hujus notae parte fuisse usos, absque ut mendas sustulerint. Hunc locum emaculabo in animadv.

33 Ἁλσυρμοὺς τινῶν] *Bochartus* Geogr. S. P. II. L. I. c. 21. ex *Ammonio* adducit λάσυρμοὺς τινῶν, & emendat ἁλσυρμοὺς τ. Cave credas λάσυρμοὺς in *Ammonii* Edd. reperiri. Nullam Magno viro injuriam fecero, si a *Meursio* ipsum deceptum fuisse dixero, qui in *Ammonii* loco describendo festinans λάσυρμοὺς posuerat in Att. Lect. V. c. 31. quem errorem, satis etiam levem, sequenti in libro, quem Eleusinia inscripsit, c. XXVII. correxit, sed ibidem a gravioribus sibi non cavit.

34 Μήστωρ] Μῆστορ legitur in Il. Ω. v. 486. & supra in v. Ἐμοῖο.

πολέμω συντίθεν] τοὺς ἀλλήλους, ἂς ἀναγεάφον] ἐφ' οἷς ἀφαιρήσω]. οἷον συνθεμένοι μὴ πολεμήσειν, μηδ' ἀδικήσειν ἀλλήλους· Συντίθεν] δὲ εἰρήνην καὶ φιλίαν τοὺς ἀλλήλους, ἢ τὸ τοὺς ταύτας πεοιθεῖν εἰς ἀρχὴν γίνε] πολέμου.

Σπυδάζειν ἢ Σπεύδειν ἀφαιρ. Σπυδάζειν μέν γάρ ἐστι τὸ ἐναντίον τῷ παίζειν [36]. Σπεύδειν δὲ, τὸ βοηθεῖν τινι ἢ συναίρεσθαι.

Στεγανόπεδον ἢ Στεγανὸς [37] ἀφαιρ. Στεγανόπεδον μέν, ἀπὸ τοῦ ἐν ᾧ ἡ φρατία· Στεγανος δὲ, τὸ φρατριαικὸν πλῆθος.

Στεγανία [38] ἐκπεπαλυμένος, τὸ πρῖσμα· Στεγανὰ συνεσταλυμένως, τὸ τῶν φρατόρων πλῆθος. ἐκκλάσαι δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει.

Στεγανὸς ἢ Στεγάπυρμα ἢ Στεγανόπεδον ἀφαιρ. Στεγανὸς μὲν οὖν ἢ Στεγάπυρμα, κυρίως τὸ πλῆθος λέγε] Στεγ-

Phavorinus tamen Μήνου posuit, hanc notam describens in Σόλο. Alter locus est ex eadem Iliade v. 686.

35 Καὶ τ. π. τ. περιχθὸν] Primae Editionis lectionem revocavi, postea pessime depravatam: καὶ τὸ *Frellon* περὶ) τὸ ὀφρὰ ταύτας πορτεῖν legitur in Edd *Tusani*, *Stephani*, & *Vulcanii*; e quibus *Vulc.* περιχθὸν in notis correxerat. Alia sunt in hac nota Erudito lectore non indigna.

36 Τῷ παίζειν] Perperam *Vulc.* Ed. τὸ ἐναντίον παίζειν. *Thom. M.* Σπυδάζειν, τὸ ἐναντίον τῷ παίζειν. σπεύδειν), τὸ ἀγωνίζεσθαι.

37 Στεγανόπεδον καὶ Στεγανὸς δ.] Tangit hanc distinctionem Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 351, v. 23. Nota; quae sequitur, male in Vett. Edd. cum hac nota coaluerat.

38 Στεγανία] *Cyrillus* in l. λιον: Στεγανία, τὸ ἀξίωμα στεγανία καὶ ἐξοδος. Confer *Moeroboplutum* in v. & *Etymologum* p. 719. v. 19.

39 Στεγανόν τον] Lex. *Coislin.* Bibliotheca p. 283 Στεγανόπεδον, ἀπὸ τῆς στρατιᾶς. Θουκυδίδης δέ, τὸ στεγανόπεδον ἀνιχνεύσαντες. Ἰσοκράτης Ἀλκιβιάδου, στεγανόπεδον συναγαγεῖν. Conf. *Schol. Thucyd.* ad l. c. 46.

40 Τὸ σὺν ἑαυτῷ] Mihi quidem haec minus videntur expedita. Cogitavi, fortasse non omnino male scribi posse: τὸ συμβουλεῖν· sive, τὸ σωφρονεῖν ἄνθρωπον. Neutrum tamen placet.

41 Εἰθ' ἕτερον] *Dukerus* V. C. ad *Thucyd.* p. 33. v. 33 legendum conjecit: εἴθ' ἑτέρους ἐπιστρατεύσειν αὐτοῖς. Levi etiam mutatione scribi posset: εἴτ' αὖθις ἐπίοιεν πολεμίους, εἴθ'

Στρατόπεδον [39] δὲ, ὁ τόπος ἐν ᾧ εἰσι.

Συμμαχεῖν καὶ Ἐπιμαχεῖν διαφέρει. Συμμαχεῖν μὲν γὰρ λέγουσι τὸ σὺν ἑαυτοῖς [40], φησὶ Δίδυμος, εἶτ' αὐτοῖς ἐπίοιεν πολέμιοι, εἴθ' ἕτεροι [41] ὑπιστρατεύοιεν. Ἐπιμαχεῖν, ὅταν τοὺς ὑπιόντας ἀμύνωνται [42] μόνον. διέσαλκε Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ [43], λέγων, Κερκυραίοις Ἀθηναίους συμμαχίαν μὲν ποιήσασθαι, ἐπιμαχίαν δέ.

Σύνεργος καὶ Συνεργὸς [44] διαφέρει. Συνεργὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως [45], ὁ ἁπλῶς τι ἔργον ἀνεπιτήδειον συμπονῶν· Σύνεργος δὲ, περισπωμένως, ὁ τὸ αὐτὸ μεθ' ἑτέρου, οἷον σύντεχνος.

Σύνταγμα Συντάξεως διαφέρει. Σύνταγμα μὲν γάρ ἐστιν ὁ δι' ἅπαντος λόγος, ὁ περιγεγραμμένος τις· Σύνταγμα δὲ πολεμικόν τι σύστημα. ἀφ' οὗ καὶ Συντάγματάρχης [46], ὁ τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἄρχων.

Σύνθεσις Συντάξεως διαφέρει. Σύνθεσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ λόγος

o

ἔπειτ' ἄλλοι ὑπιστρατεύοιεν. *Phavorinus* vulgatam describit. *Moschopulus* in Ἐπιμαχεῖν —— Συμμαχεῖν ὅ τὸ τοὺς ὑπιόντας μεθ' ἑκείνων, οἷς συμμαχοῦσιν, ἀμύνασθαι. Θουκυδίδης κ. τ. λ. *Lucianus*, *Ammonii* canone haud observato, Ver. Hist. l. p. 652. *foedus*, inquit, *pepigerunt* συμμαχεῖν τῇ ἀκρίλων, ἢν τις ὑπίῃ.

42 Ἀμυνώνται] Aliquanto rectius cum *Phavorino* leges: Ἐπιμαχεῖν, ὅταν τοὺς ὑπιόντας ἀμυνώνται μόνον.

43 Ἐν τῇ πρώτῃ] Cap. XLIV. ubi Athenienses narrantur constituisse, Κερκυραίους ξυμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι, ὅτι τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζουσι· —— ἐπιμαχίαν δ' ἐποιήσασθαι, τῇ ἀκρίλων βοηθεῖν. *Ammonius* videri equidem posset non legisse apud *Thucyd.* verbum ὑποιήσασθαι, quod, si totius orationis structuram consideres, sine ullo detrimento abesse etiam poterit. Apud *Moschop.* *Thucydidae* verba vitiose prostant; in *Amm.* pro Κερκυραίους ante *Stephanum* Κερκυραίως vulgabatur.

44 Σωέργος καὶ Συνεργὸς δ.] Potius: Συνεργὸς καὶ Σύνεργος δ. Eidem legi adhaerent *Thom. M.* & *Moschop.*

45 Ὀξυτόνως] Cl. *Fabricius* mavult ex *Ascalon.* §. 36. Σωέργος μὲν δὴ βαρυτόνως· atque ita *Auctor* Indicis: Σωέργος, σωέργου, ὁ, *in re quapiam cooperans.* Mox Vett. Edd. παροξυτόνως· cujus loco *Steph.* edidit περισπωμένως.

46 Συνταγματάρχης] In Veteri opusculo Tactico, quod ab *Aldo* jam vulgatum recentarunt *Stephanus*, *Vulconius*, & e scripto libro *Mont-*

ὁ ἔμμετρος· Σύνταξις δὲ, ὁ λόγος ὁ πεζός.

Συμβουλὴ Παραινέσεως ἀφαιρεῖ. Συμβουλὴ μὲν γάρ ἐστιν εἰσήγησις, ἀνθιλογίαν ὑποδεχομένη [47], ἀφ' ὃ τὸ ἄδηλον τοῦ ἐνδεχομένου. ἡ γὰρ ἐάν τις συμβουλεύσῃ πόλεμον, ἀμφίβολον εἰ συμφέρει [48]. διὸ καὶ ἔχει τὸ ὑποτάμνον. Παραίνεσις δὲ ἐστι συμβουλὴ ἀντίῤῥησιν οὐκ ὑποδεχομένη, ἀφ' ὃ τὸ ἐξ αὐτῆς λεγόμενον [49] πάντως ὁμολογεῖται ἀγαθὸν, ὡς εἴ τις παραινέσει σωφρονεῖν. ὅπερ ἐστὶν ὡμολογημένον ἀγαθόν.

Σφάξαι καὶ Θῦσαι ἀφαιρεῖ. Θῦσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ θυμιάσαι [50]. Σφάξαι δὲ, τὸ ἱερουργῆσαί τι ζῷον. καὶ Ὅμηρος ἐν ἀφαιρέσει τετήρηκεν, ὅτε μὲν Θῦσαι εἰπὼν,

——— θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάντοσε λοὺς ἑταίρους· ὁ δ' ὀβελοὺς πυρὶ βάλλε θυηλάς.

ὅτε δὲ σφάξαι,

Αὖ ἕρσαν [51] μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν.

Στύραξ [52] θηλυκῶς μὲν, θυμίαμα· ἀρσενικῶς δὲ, τὸ ξύλον

faucomius Vir Venerabilis, Biblioth. *Coislin.* p. 505. & seqq. Σωτάγμα, ὃ ἴνιος παράταξιν, αἱ δύο τάξεις ἀνδρῶν στάδ. καὶ ὁ ἀγέμαρχος, σωταγματάρχης.

47 Ἐπιδεχομένη] Nescio an non praestaret legi ἔτι δεχομένη· non dissimile vitium supra indicavi, in voce Ἀστοῦν.

48 Εἰ συμφέρει] Ab hac *Aldinae* Editionis lectione perperam fuit postea discessum. Itaque pristinam scripturam εἰ συμφέρει· in *Ammonium* reduxi, pro εἰσυμφέρει· quod vulgatas Edd. occupaverat.

49 Λεγόμενον] Vett. Edd. λόγομεν & in fine ὁμολογημένον.

50 Θυμιάσαι] Ita Vett. Edd. *Aldinae*. Recentiores cum *Stephano* legunt θυμιᾶσαι. *Cyrillus* in Lexico: Θῦσαι καὶ Σφάξαι ἀφαιρεῖ. Σφάξαι μὲν ἐπὶ τοῦ ἱερουργῆσαί τι ζῷον· Θῦσαι δὲ, τὸ θυμιάσαι. *Hesychius*: Θῦσαι, ἀπάρξασθαι, θυμιάσαι. non aliter *Schol.* ad *Homeri* locum ab *Amm.* adductum ex Il. I. v. 219. eundem locum adfert *Phrynichus* in Sophist. Appar. Biblioth. *Coislin.* p. 466. ἡ δὲ τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, inquit, τὸ θῦσαι ἀντὶ τοῦ θυμιάσαι.

51 Αὖ ἕρσαν] *Hom.* Il. A. v. 459. ubi, praeter ea quae sunt in editis, haec porro leguntur in Scholiis MSS. Κυμαίων δὲ ἴθος, τὸ αὖ ἐρύειν· αἰτιάζεται ἅτινα οὐθὲν ἔλκειν, τηρεῖ δὲ τὸ ἰδιωτικὸν ἦθος. *Homeri* locutionem expressit *Sophocles* Ajace v. 300. Scholion perturbatum & corruptum, hac ratione in ordinem coges: Ἀνω τρέπων] Ὅθεν Ὅμηρος αὖ ἐρύειν

λοι τοῦ ἀχιστῆς.

Σχιστὰ 53, τὰ ὑποδήματα. Εὔπολις 54 Φίλοις,

Οὐ δεινὰ ταῦτα γ' Ἀργείας φέρειν
Σχιστὰς; σὐεργεῖν;

Σχιστὸς δὲ ἐστενωκὼς, χιτὼν γυναικεῖος. Ἀπολλόδωρος 55 ὁ Ἐφήβοις,

Σχιστὸν χιτωνίσκον τιν' ἐνδέδυκας.

Σχολῇ τὸ ῥῆμα, καθὸ φαμὲν, Σχολῇ βαδίζω· καὶ τὸ οὐ καιρῷ 56, καθ' ὃ λέγεται· Οὐκ εἶχον σχολήν. καὶ ἡ ἀφτειδὴ, καὶ οἱ μαθηταί· διὸ φαμὲν λαμπρὰν σχολήν.

Τ.

Τάλαι ἀφ' οὗ ν, τὸ ὀπίῤῥημα· ἀφ' οὗ δὲ τοῦ ς, ὁ ταλαίπωρος.

Τάπητες, καὶ Ἀμφιτάπητες ἀφαφέρουσι. Τάπητες μὲν γάρ εἰσιν

ῥύεσθαι φησίν· ἔστι καὶ ἐν λαιμῷ γίνεσθαι τῶν σφαγίων.

52 Στύφλξ] Eadem notat *Moschopulus*, plura etiam *Thom. M.* cui junges *Etymologum* p. 709. v. 12. *Auctor* Indicis: Στύφλξ, ὁ, *lignum jaculi.* Στύφλξ, ἡ, *odoris genus.* Ad priorem significatum conferri poterunt *Commentatores* ad *Thucyd.* p. 100. v. 76. *Xenophon* Hellen. VI. p. 586. B. ἡ ὑπὸ τῆς στύφλακος ἐπιτάξεως. *Max. Tyr.* Serm. XXVIII. p. 167. ὁ ἐπὶ στύφλακα κινήσας. At ἡ στύφλξ *suffimen*, cum frequenter *Orphei* hymnis praefigatur, occurrit etiam apud *Alciphron.* II. Epist. IV. p. 266.

53 Σχιστὰ] In *Cyrilli* Lexico scribebatur: Σχίστα, τὰ ὑποδήματα. Quae autem hac in nota leguntur, aliunde illustravit *Henr. Stephanus* Thes. Ling. Gr. T. III. p. 1196. Quod scribit, *Ammonium afferre tunicam χιστὴν ex Apollod. Ephebis*, id parcius dici oportuisset.

54 Εὔπολις] *Eupolidis* versiculos ita vulgavi, uti illos in libri sui margine posuerat *Scaliger*. In Edd. reperies: Οὐ δεινὰ, ταῦτ' ἐγὼ ἀργείας φέρων, Σχιστὰς σὐεργεῖν. Ex *Ascalon.* §. 210. enotatur: χιτὼν σὐεργεῖν.

55 Ἀπολλόδωρος] In *Apollodori* versu pro τινὰ cum *Scaligero* posui τιν'. *Jungermannus* ad *Poll.* VII. 54. n. 80. corrigebat: τινὰ διδυκώς. Altera scribendi ratio magis placuit.

56 Ἐν καιρῷ] Forte aliquis legendum putet: Καιρῷ. *Suidas* in Σχολὴ, ——— ἀλλ' μὲ ἐν Καιρῷ,

εἰσιν οἱ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μαλλὸν [57] ἔχοντες· Ἀμφιζάπητες δὲ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

Ταυρόκτονος, ὁ ἀπὸ ταύρου ἀναιρεθείς· Ταυροκτόνος δὲ παροξυτόνως [58], ὁ ταῦρον ἀποκτείνας.

Τέχνη Ἐπιτηδεύμαλος διαφέρει. Τέχνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι, οἷον γραμματικὴ, ῥητορική· Ἐπιτήδευμα δὲ, τὸ λόγου χρεῖον, οἷον χαλκευτικὴ, τεκτονική.

Τεχνίτης καὶ Βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθεστώς· Βάναυσος δὲ, ὁ δι' ἀλόγου [59] τινος ἐπιτηδεύμαλος.

Τέτταχμον καὶ Τεταράχμον διαφέρει. Τέτταχμον [60] μὲν γάρ ἐστι τὸ νόμισμα· Τεταράχμον δὲ, τῶν τεσσάρων δραχμῶν [61].

Τέ-

γολλὸν ἄγειν λέγουσιν. *Nonius* p. 354. *Occupatus* —— *Graece dicitur* ἀχολῶν, *id eſt, vacuus non eſt.* In *Amm.* Edit. *Freilon.* ὁ τῷ καιρῷ.

57 Μαλλὸν] Ita correxeram ex *Thom. Mag.* quod *Ammonii* Edd. occupaverat, μαλακόν· poſtquam autem id a Cl. etiam *Hemſterhuiſio* ad *Schol.* in *Ariſtoph. Plut.* v. 528. p. 154. notatum percepi, genuinam lectionem laetus in *Ammonii* textum intuli. *Heſychius*: Ἀμφιζάπης, χιλὰν ἑκατέρωθεν ἔχων μαλλούς. & Ἀμφιζάπους, ταπῆτας ἀμφιμάλλους. quae gloſſa reſpicit ad locum e Prov. *Salom.* VII. v. 16. In Lex. MS. ✝ παροιμιῶν. Ἀμφιζάπους, μαλακοὺς. lege: μαλλωτούς. Apud *Heſych.* Ἀμφίζωκοι τάπητες exponuntur ἀμφίμαλλοι. Quod autem ad *Demoſthenis* locum ſcripſi in Animadv. p. 14. erroris admonitus repudio.

58 Διὰ παροξυτόνως] Bina vocabula, quae in Edd. deerant, ſubminiſtravit MS. e quo ea enotavit *Pearſonus* Vind. *Ignat.* P. II. p. 151.

59 Δι' ἀλόγου] *Aldus* ex MS. vulgaverat διαλόγου· cujus loco poſtea poſuerunt διὰ λόγου· *Scaliger* recte ſeparaverat δι' ἀλόγου· idque in textu reſtitui. Pro διὰ λόγου *Abrahamus Gronovius* Vir Eruditiſſ. ad *Aelian.* V. H. VI. c. VI. p. 451. legi poſſe ſuſpicabatur: Βάναυσος ὁ ἀ διὰ λόγου τ. ε. Vide ſis Animadv.

60 Τέτταχμον] Plenius *Ptolem. Aſcalon.* §. 213. Τέτταχμον μὲν τὸ νόμισμα οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

61 Δραχμῶν] Uſurpavit hunc locum *Scaliger* de re numm. p. 2. reprehenſus a *Salmaſio*, qui in *Amm.* legendum eſſe monuit: ✝ τεσσάρων δραχμῶν ἄξιον. de Modo Uſur. c. VI. p. 264.

62 Τείχη καὶ τειχία δ.] Vett. Edd. ita hunc locum praeferebant: Τείχη καὶ τειχεῖα διαφέρει. (*Vulc.* διαφέρουσι.) τείχη μὲν γάρ ἐστι τὰ ✝ πο-

Τέρας Σημείω Διαφέρ. τὸ μὲν γὰρ Τέρας, παρὰ φύσιν γίνε) τὸ δὲ Σημειον, παρὰ συνήθειαν.

Τεχνάσματα καὶ Τεχνήματα Διαφέρουσι. Τεχνάσματα μὲν γὰρ, τὰ χαλκεύματα· Τεχνήματα δὲ, αἱ τέχναι

Τείχη καὶ Τειχία [62] Διαφέρ. Τείχη μὲν γάρ ἐστι τὰ τῶν πολεων Τειχία δὲ, τὰ τῶν οἰκιων.

Τήθη καὶ Τηθὶς [63]. Διαφέρ. Τήθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ παιδὸς τροφὸς ταύτας δ' ἔνιοι Μαίας καὶ Μάμμας καλουσι) Τηθὶς δὲ ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφη, ἣν ἔνιοι Θείαν καλοῦσι.

Τιτθὴ [64] καὶ Τροφὸς καὶ Τιθωνὸς Διαφέρ. Τιτθὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ μαστὸν παρέχουσα [65]· Τροφὸς δὲ καὶ Τίθωνὸς [66], ἡ

πολιωίων. τειχία ἢ τὰ τῶ οἰκιῶν. *Stephani* lectionem haec Editio repraesentat. Conf. *Thom. M.* in Τεῖχος.

63 Τήθη καὶ Τηθὶς δ.] In vocibus τήθη, τίθη, τιτθὴ, τηθὶς, τιτθὶς; temere permutandis tantum sibi librariorum libido permisit, ut sinceram earundem scripturam vix ad liquidum constituas. Receptam in *Amm.* scripturam probat, & alibi etiam restituendam putat *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 2. & 25. ut Τηθὴ Attice dicta fuerit *avia*, quae vulgo μάμμη vocabatur; Τηθὶς vero *amita*, sive *matertera*, vulgo Θεία. *Scaliger* in *Ammonio* corrigi voluit: Τιτθὴ καὶ Τιτθὶς διαφέρ. In Vett. autem Edd τήθη legebatur sed pro τηθὶς, τιθίς. Pro *Scaligero* praeter varia Grammaticorum Veterum, prouti vulgantur, loca, egregie facit *Hierocles* apud *Stob.* p. 181. v. 48. ὁ δ' ἐπὶ τούτων τρίτος ἐστὶν ὁ τῆς θεοῦ, καὶ τιτθίδος, πάππου τε καὶ τίτθης.

ego vero, dum nominum ratio delitescit, adsensum sustineo.

64 Τιτθὴ] *Scaligeri* sententiam τίτθη corrigentis minime probo: τὴν θηλάζουσαν, τιτθὼ sive τίτθω vocatam fuisse, exploratissimum est.

65 Ἡ μαστὸν παρέχουσα] Ita recte priorum Edd. lectionem ἡ μαστὸν ἔχουσα correxit *Stephanus*. *Thomas M.* τίτθη λέγεται ἡ μαστὸν παρέχουσα. non aliter, ubi *Amm.* describit, *Moschopulus*. Ut autem eo clarius τιτθὼ, ab illa, cui delactati infantis cura erat commissa, discerneret, Εὔπαλις τιτθὼ θηλάσαι αἰνίσσεται· ea enim ratione haec bina conjungenda esse judico apud *Poll.* III. 30.

66 Τροφὸς ἢ καὶ Τιθωνὸς] Perperam in quibusdam Edd τηθὸς· & in fine μὴ γ. Eadem *Amm.* verba recepit *Thomas*; *Moschop.* Τιθωνὸς καὶ Τροφὸς, ἡ μὴ τὸ λανγαλαλήσαν ἐπιμελείαν ποιουμένη τοῦ παιδὸς. Atque eo sensu in praecedenti nota Μάμμη

ἢ ἄλλως ὀπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παιδὸς, καὶ μὴ τ' ἐπιγαλακτισμόν.

Τιμωρεῖας καὶ Τιμωρεῖν διαφέρ. Τιμωρεῖας μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν· Τιμωρεῖν δὲ, τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις.

Τίθησι καὶ Τίθεν) διαφέρ. Τίθησι γὰρ τ' νόμον ὁ νομοθέτης· Τίθεν) δὲ τ' νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἱρούμενοι.

Τΰνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρ. τὸ μὲν γὰρ Τΰνεκα, ἐπὶ τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ Οὕνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἁμαρτάνει οὖν ὁ Καλλίμαχος ἐν Ἐκάλῃ [67] κτλ. δύο τρόπους, λέγων,

Τΰνεκεν Αἰγεὺς ἔσχεν.

ὅτι τε δέον εἰπεῖν Οὕνεκα, Τΰνεκεν εἶπε· καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ κα, κεν [68] εἶπεν.

Τιμωρεῖν [69] καὶ Τιμωρεῖας διαφέρ. Τιμωρεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεας· Τιμωρεῖας δὲ, τὸ κολάζειν. καὶ συντάττουσι, Τιμωρῶ τῷ φίλῳ, ἀντὶ τοῦ βοηθῶ· Τιμωρῦμαι τ' ἐχθρὸν, ἀντὶ τοῦ κολάζω.

Τίθε) νόμον, καὶ Τίθησι, διαφέρ. Τίθησι μὲν γὰρ, ὁ εἰσφέρων· Τίθεται δὲ, ὁ κυρῶν.

Τόμος καὶ Τομὸς διαφέρ. Τόμος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τμηθεὶς μῦς χάρτης· Τομὸς δὲ, ὁ τέμνων σίδηρος.

Τελέτες [70] βαρυτόνως, καὶ Τελετὲς ὀξυτόνως διαφέρ, φησὶ

μὴ ovis dici potuit ἡ ἐπὶ παιδὸς τροφὴ. quod, non animadversum, *Nunnesium* in errorem induxit.

67 Ἐν Ἐκάλῃ] Vett. Edd. ἐν Αἰκάλῃ· quam lectionem a *Stephano* non emendatam correxit *Vulcanius*. *Frellonius* tamen etiam ἐν Ἐκάλῃ ediderat. In verbis *Callimachi* pro Αἰγεῦς repoſui Αἰγέος, obſequutus, uti par erat, *Bentleio* ad *Callim.* fragm. LIII. p. 320.

68 Ἀντὶ τοῦ κα, κεν] Placuit haec *Aldina* lectio prae vulgata, quae Grammatici ſenſum nonnihil obſcurabat: ἀντὶ τοῦ Οὕνεκα Τΰνεκεν.

69 Τιμωρεῖν] Hanc notam cum ea quae proxime ſequitur, ego quidem *Ammonio* abjudicandam arbitror, qui differentias has paulo ante indicaverat.

70 Τελέτες] *Auctor* Ind. Τελέτης, *triennio*. Τελέτες, *triennale*. *Homeri* ver-

σὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης. ἐὰν μὲν γὰρ βαρυτονήσωμεν, ἔσται ὅτι ἀρχαῖον. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησιν.

Ὡς πρίατες μὲν ἔληθε δόλῳ·

ἐὰν δὲ ὀξυτονήσωμεν πριατὴς, ὡς εὐφυὴς, ἔσται ὅτι ἡλικίας. οἷον, πριατὴς τὸ παιδίον· ὅθεν τὸ,

Ἔξεπε, ἀδμήτιλα [71].

ἀρχὴ οὖν ἀναγινώσκειν ὡς ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης.

Τροχὸς ὀξυτόνως, καὶ Τρόχι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρᾳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. τοὺς μὲν γὰρ προφερεῖς τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξυτονοῦντες· τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους [72]. ἀναγινώσκωμεν γὰρ, ὥς φησιν, μὲν ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδε,

Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν [73] τόνδε γυμνάδα τόλου
Στείχοντα θεωρὸν ἐκ τρόχων πεπαυμένον.

ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρύνειν. τὰ γὰρ εἰς χος δισύλλαβα, προπαροξύτονα ὄντα τοῦ ο, βαρυτονεῖται. οἷον λόχος, ὄχος, βρόχος, κόλχος, κόλχος, μόχος· ὅπου καὶ τρόχος, καὶ ἐπὶ τὰ προπαροξύτονα ῥήματα εἰς ω βαρύτονα, καὶ αὐτὰ βαρυτονεῖται ἰσοσυλλαβοῦντα, οἷον πλέκω, πλόκος· σπείρω, σπόρος. λέγω, λόγος· φέρω, φόρος. ὅπου καὶ τρέχω. τρόχος.

Τρα-

verba : Ὡς τρίατες μὲν ἔληθε δόλῳ· petita sunt ex Od. Β. v. 106. ad quem locum *Ammonii* notam integram descripsit *Barnesius*.

71 Ἔξιτί, ἀδμήτιλα] *Ptolemaeus Ascalonita* legit : Ἔξίτι ἀδμήτιλα· eaque lectio *Homeri* Edd. occupavit in Il. Υ. v. 266. Schol. Ἐξίτια, ἐξαίτη. MS. ἐξαιτῆ. *Phavorinus* ex *Eustath.* Ἔξίτια· οἱ μὲν προπαροξύνουσιν, ὡς Ἀσκαλωνίτης· οἱ δὲ παροξύνουσιν, ὡς τὸ σύνηθες. *Ascalonitam* sequitur *Ammonius*, apud quem e Vett. Edd. posui ὁ Ἀσκαλωνίτης.

72 Τοὺς δρόμους] In Animadv. pauca notabo. Porro ita legendum : ἀναγινώσκωμεν μὲν γὰρ, ὥς φησιν, ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδε· alia etiam via huic loco succurri posset.

73 Μὲν ἀνδρῶν] Ridicula erat anteriorum Edd. lectio : Μέναν δρον· *Meursius* in Euripide p. 98. emendate

Τραγῳδοὶ καὶ Κωμῳδοὶ, καὶ Τραγῳδοποιοὶ καὶ Κωμῳδοποιοὶ. Διαφέρει. Τραγῳδοὶ μὲν γὰρ καὶ Κωμῳδοὶ, εἰσὶν οἱ ὑποκριταὶ τῆς κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας· Τραγῳδοποιοὶ δὲ καὶ Κωμῳδοποιοὶ, οἱ ποιηταὶ τῶν δραμάτων.

Τύραννον [74] οἱ ἀρχαῖοι ὅτι βασιλέως ἔτασσον. Ἡρόδοτος ὅτι Κροῖσος, Τυράννου δὲ ἐθνέων [75]. καὶ πρόσθεν, Τελευτήσαντος δὲ Ἀλυάττεω [76], διεδέξατο τὴν βασιληΐην. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις [77], Ἐνταῦθ' ἐτυράννευεν Ὑψιπύλης πατὴρ Θόας, βραδύτερος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν. Ἔοθ' ὅτε [78] καὶ τὸν τύραννον Βασιλέα ἔλεγον, ὡς Εὔπολις ἐν Δήμοις [79] ὅτι τοῦ Πεισιστράτου.

Τήθη μὲν ἔστιν ἡ μάμμη· Ἐπιτίθη [80] δὲ, ἡ πρόμαμμη· Τιθὴ [81] δὲ, ἡ θεία· Τίτθη δὲ, ἡ τροφός.

Υ.

date exhibuit μὲ ἀνδρῶν· quod & in libro *Scaligeri* notatum. *Meurſium* ſequitur *Barneſius* p. 450. Alienior videbatur *Vulcanii*, *Mouſſaci* ad *Harp.* in v. Ἀλόπη, & *Valeſii* conjectura, qui pro Μίνωος legi ſcribendum arbitrabantur μὲ ἄνδρα.

74 Τύραννον] *Suidas*: in Τύραννος. εἰ μὴ Ὅμηρος ποιητὴς τὸν ἐκ Τροπῶν βασιλέα Τυράννην προσηγόρευσε: vulgatam lectionem, a qua, quantumvis abſurda, Codex *Bat.* non diſcedebat, merito ad eam, quam poſui rationem, mutavit *Kuſterus*.

75 Τυράννου δ' ἐθνέων] Lege: Τύραννος ὁ ἐθνέων ex *Herod.* I. c. VI. qui locus obverſabatur *Max. Tyr.* XII. p. 74. Κροῖσος μὲν Λυδὸς μὲν ἦν, πρὸς δὲ Ἀλυάττεω, Τύραννος ὁ ἐθνέων. *Auſonius* in Solone: *Rex an Tyrannus Lydiae Croeſus*. *Heſychius*: Λυδίας, ὁ Τύραννος τῶν Λυδῶν.

76 Ἀλυάττεω] Vett. uſque ad eam *Stephani* Edd. omnes legebant: τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ διεδέξατο τὴν βασιλείαν. *Stephanus Herodoti* ſcripturam revocavit e Lib. I. c. XXVI. ubi tamen pro διεδέξατο ſenſu non diverſo vulgatur ἐξεδέξατο.

77 Ἐν Λημνίαις] Vett. Edd. ἐν λημνίαις. Etſi verſuum alter vitio non careat, jocum tamen, quo ludit *Ariſtophanes*, nomen Θόας non obſcure declarat.

78 Ἔοθ' ὅτε] Malim: ἐῶ' ὅτε ὁ καὶ, prouti apud *Amm.* legiſſe videtur Etymologici *Auctor* p. 772. v. l. Τύραννος ὁ οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπὶ βασιλέως ἔτασσον· (L. ἴταξαν. cum *Sylb.* aut ex *Amm.* ἔτασσον.) ἐῶ' ὅτε ὁ καὶ τὸν τύραννον, Βασιλέα ἔλεγον. *Homerus*, uti ſcribit *Auctor* vitae *Hom.* p. 382. Τὸν βιαίως καὶ παρανόμως ἄρχοντα,

Τύ-

Υ.

Υμνος[82] Ἐγκωμίου διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ὕμνος ἐπὶ θεῶν· τὸ δὲ Ἐγκώμιον, ἀνθρώπων.

Ὕπαρ Ὀνείρου διαφέρει. Ὕπαρ μέν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις· Ὄνειρον δὲ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία

Ὑπαντῆσαι καὶ Ἀπαντῆσαι διαφέρει. Ὑπαντῆσαι μὲν γάρ ἐστι ὁδῷ λέγειν· Ἀπαντῆσαι δὲ, τὸ ἐντυχεῖν δίκῃ. οἷον, Ἀπήντησε χθὲς τὴν δίκην[83], ἀντὶ τοῦ ἐνέτυχεν.

Ὑποχεσις καὶ Ἐπαγγελία διαφέρει. Ὑποχεῖται μέν γε, ὁ τὸ ἀξιωθὲν διδόναι μέλλων[84]· Ἐπαγγέλλει δὲ, ὁ δίκῃ ἀποδοχλήσεως παρέχειν[85] βουλόμενος.

Ὑποψία Ὑφορᾶσεως διαφέρει. Ὑποψία μέν γάρ ἐστι καλῶς τις[86] ὑπόνοια· Ὑφόρασις δὲ, δόξα ὅτι τὸ χεῖρον.

Ὑπάρ-

Τύχοντος μὲν ὃ καλεῖ, (κίνητρον δὲ τὸ ὄνομα) οἱ δὲ τοῖς ἔργοις χαίρει, δείκνυσι τὸ τύπτεις. (Od. Σ. v. 84.) Εἰς Ἔχθρα βασιλῆα, βροτῶν ὀλλήμονα πάντων.

79 Ἐν Δήμοις] Ita correxerunt vulgatam τὸν Δήμους praeter *Fabric.* ad ind. Auctor. *Is. Voſſius*, & *Jo. Meurſius*. Non diſſimilis corruptela invaſit *Demoſth.* orat. contra *Timocrat.* p. 476. B. ubi pro δικαστὴς καθὶ ἡμέραν, legendum δικαστὴς καθὶ δήμους ex *Harpocr.* in Καθὶ δήμους δικαστής. Id a *Valeſio* non fuiſſe animadverſum, demiror.

80 Ἐπιτήδη] *Suidas* & *Etymologicus* in hac voce medicae manus indigent.

81 Τιθῆ] Quanquam hanc notam ab alio adſitam puto, nihilominus τιθὶς cum *Nunneſio* ad *Phryn.* p. 25. corrigi poterit.

82 Ὕμνος] De Differentia notant, *Proclus* in Chreſtom. p. 7. *Thom. M.* in Κωμῳδία. Huic legi Veterum uſum repugnare docuit *Euſtath.* ad *Dionyſ. Perieg.* v. 1185. Quod interroganti, ἀρ' οἶσθ' εἰ θεὸς γεγονὼς ὕμνος, ἀπ' εἰς παῖδας; reſpondiſſe fertur *Anacreon*, legi poterit apud *Schol. Pind.* ad Iſthm. II. v. 1.

83 καθὶ τὴν δίκην] *Ptol. Aſcal.* §. 110. εἰς τὴν δίκην. Ad notam, quae praeceſſit, vide Animadv.

84 Μέλλων] Quod operae invexerant, μόνον in notis corrigit *Valeſius*. Conf. *Thom. M.* in Ὑποχεῖται.

85 Παρέχειν] Lege ex *Aſcalon.* § 147. ὁ δίκῃ παρακλήσεώς τι παρέχειν (non παρέχων) βουλόμενος. *Thomas M.* ὁ δίκῃ ἀξιώσεως παρέχειν βουλόμενος.

86 Καλῶς τις] Lege: καλῶς τις

Ὑπάρξαι, τό, τε γενέσθαι, καὶ τὸ καταρξασθαι.

Ὑπάγειν καὶ Πορθμεῖα διαφέρει. ὅτι τὸ Πορθμεῖα μὲν ὅτι τὸ βαδίζειν· Ὑπάγειν δὲ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦς [87] ἢ ἵππους, ἤ τι τοιοῦτον· ὡς Ὅμηρος,

—— ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.

οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει [88] φασὶν, ὅτι Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ πεδάγειν. ὥσπερ Ὑφηγητὴν ἀντὶ τοῦ πεφηγητὴν, καὶ Ὑπογεγραμμὸν ἀντὶ τοῦ πεγεγραμμένον· ὡς φησι καὶ Ἀριστοφάνης,

Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὄρχον, ἀντὶ τοῦ περαίρω.

ὅπως ἂν καὶ Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ πεδάγειν [89], τοῦτ' ἔστιν εἰς τὸ μὴ πορθμεῖα. κέχρηται τῇ λέξει Εὔπολις ὁ Βάπτας,

Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τὸ μὴ πορθμεῖα.

Φ.

ὑπόνοια, *Herennius*: Ὑποψία μὲν ἡδ ἐστι κακῆ τινὸς ὑπόνοια.

87 Τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν] Eadem ratione *Thom. M.* Nonnihil diversa *Moschop.* quorum tamen uterque pleraque omnia, quae hic notantur, descripsit. *Mosch.* Ὑπάγειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑπόζυγον ἄγειν, καὶ ἀλλὰ βόας ἢ ἵππους. ubi pro ὑπόζυγον legendum ὑποζύγιον. *Homeri* verba sunt ex Il. Π. v. 148. *Lucian.* Dial. Marin. VI. ὑπάγειν τὰς ἵππους τῇ ζεύγλῃ καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν.

88 Βοηθοῦντες τῇ λέξει.] Id supra in v. Σταφυλὴ dicitur: βοηθεῖν τῇ σωτηρίᾳ. quae pro *Ammonii* scopo indagando usui esse possunt. *Aristophanis* autem, quae sequuntur, verba, quaeque in Lexicon recepit *Phavorinus*, obscura videntur, quin & minus sincera.

89 Ἀντὶ τοῦ πεδάγειν] Quae sequuntur: τυτίσιν εἰς τὸ μὴ πορθμεῖα πορεύεσθαι non agnovit *Thom. M. Eupolidis* verba emendatius scribit *Moschopulus*: Σὺ δ' ὕπαγ' εἰς τὸ μὴ πορθμεῖα· quin & *Phavorinus*: σὺ δ' ὑπάγεις τ. *Demosth.* Olynth. III. p. 14. B. ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα. *Harpocr.* ἀντὶ τοῦ πεδάγουσιν. Adde *Eurip.* Cyclope v. 505. Helena v. 832. & Cl. *Dukero* notata ad *Thucyd.* p. 312. & 313.

90 Φακὺς φακῆς δ'.] Significandi discrimen ignoravit *Moeris Atticista*: Φακὸν, ἰατρῶς καὶ θηλυκῶς· Ἕλληνες. Φακὺς, πληθυντικῶς· Ἀττικοί. Cum *Amm.* sedulo discernunt *Thomas M. Etymologus*, *Suidas*, *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 192. & *Lucian.* ad T. II. p. 54.

91 Τετήρηκε] Id nollem dixisset *Amm.* Contrarium abunde constat ex *Athen.* IV. p. 156. 157. 158. in eodem *Amphidis* versu apud *Athen.* I. p. 30. B. editur φακοί. cum

Φ.

Φαχὺς Φαχῆς [90] ἀμφέρειν φασί. Φακοὶ, οἱ ἔτι ὠμοὶ, ὐχ ἑψητῶς· Φακὴ δὲ, ἡ ἐψημένη. τετίρηται [91] δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ ἀμφορά.

Φαυλία καὶ Φυλία ἀμφέρη. Φαυλία μὲν γάρ ἐστι εἶδος ἐλαίας. Φυλία δὲ, ἡ χίνος.

Φάχελος καὶ Σφάχελος [92] ἀμφέρη. Φάχελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης [93], Φαχέλους ὕλης ἀργείας [94]· Σφάχελος δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός.

Φάσκωλος [95] Φασκωλίου ἀμφέρη. Φάσκωλος μὲν γάρ ἐστιν ἱματιοφορεῖς [96]· Φασκώλιον [97] δέ ἐστι δερμάτιον.

Φαρμακεία Γοητείας ἀμφέρη. Φαρμακεία μὲν γάρ κυρίως, ἡ βλά-

cum lib. II. p. 67. B. legatur φακή. *Theocr.* Idyll. X. v. 54. τὰς φακὰς ἴψειν ubi cum *Schol.* τὰ φακὰ ἑψεῖν legit *Stob.* Tit. XVI. p. 153.

92 Φάχελος καὶ Σφάχελος] Nescio quo casu vulgatas Edd. pro Σφάχελος bis φάχελον occupaverat. Prisinam lectionem ex *Thom. M.* revocavit *Leopardus* XI. Emend. c. xv. quam in textum etiam reduxi, praesertim cum in Principe Edit. *Aldina* reperirem: Φάχελος καὶ Σφακίλη ἀμφίρη. & mox recte, Σφάκελος ὁ ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Vide, si lubet, Animadv.

93 Θουκυδίδης] II. c. 77. Φορτίδες ὑλῆς φακέλους, sive potius φακέλας.

94 Ἀργείας] Hanc vocem delendam esse haud immerito censuit Cl. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 147. v. 20. *Leopardus* ejus loco φορτίδες ex *Thucyd.* substituendum suspicabatur. *Thomas Mag.* pro ἀργείας habet ἀγρείας· unde forsan quis cogitet, *Ammonium* scripsisse: Φακέλους ὕλης παυθείας, *sarmentorum omne genus. Herodot.* IV. c. 21. γλῶ —— δασέϊ ὕλῃ παυθείῃ. Ego vero Eruditiss. *Dukero* obniti omnino nolim.

95 Φάσκωλος] In voce φάσκαλος emendanda consenserunt Viri Clariss. *Vales.* ad *Harpocr.* p. 78. *Kusterus* ad *Suid.* T. III. p. 584. & *Hemsterbusius* ad *Poll.* X. 137. n. 82. Nemini itaque mirum videbitur, vulgatam φάσκαλος emendatae lectioni φάσκωλος locum cessisse. Ad hanc autem notam praeter *Du Cangium* in Gloss. Med. & Inf. Graec. conferri potest *Meursius* in Cur. *Plautin.* p. 218.

96 Ἱματιοφορεῖς.] Ita ex *Eustathio* restituit Cl. *Hemsterbusius* vulgatam ἱματιοφορεῖα, cujus loco ἱματιοφορεῖον malebat *Kusterus.*

97 Φασκώλιον] Ab aliis exponi

βλάβη ἡ ἀφ' δηλητηρίου [98] πινὸς γινομένη φαρμάκου· Γοητεία δὲ, ἡ ὑπὸ ὀπτιλήσεώς τε καὶ ἐπαοιδῆς,

Φαρμακεύς [99]. Φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ ὅπερ καθαρσὶς τῆς πόλεως ἐπιβόμβου.

Φάσμα μὲν ἔστι τὸ ὅμοιον ἀληθείᾳ. Φάντασμα δὲ, τὸ ἑτερόμορφον· Εἴδωλον δὲ, τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ· Τέρας δὲ, ἐναργὲς πάθος ἑτερόμορφον· Βρέτας δὲ, τὸ ξόανον.

Φάγαινα μὲ λέγει ἡ μὴ τὰς νόσους πολυφαγία· Φαγέδαινα δὲ, Φῦμα ἀνήκεστον.

Φθόγγῳ καὶ Ἀποφθόγγῳ ἀφαιρεῖ· Φθόγγῳ μὲν φησὶν ὁ κατηγορούμενος· (καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει) Ἀποφθόγγῳ δὲ, ὁ νικήσας, καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας [2].

Φθίοι καὶ Φθιῶται [3] ἀφαιρέσει· Φθιῶται μὲν φησὶ, καὶ οὕτω τῷ [4] Πρωτεσιλάῳ φησὶν ὁ Ὅμηρος,

— περὶ

solet πάθος sive μαρτύριον. Apud *Stobaeum* p. 523. v. 16. Crates interrogantí, quid lucri faceret, si Philosophiae navaret operam, δυνήσῃ φησὶ τὸ φασκόλιον ῥᾳδίως λῦσαι. illic loci ut & alibi minus curate ſcribitur φασκόλιον.

98 Δηλητηρίου] Priores Edd. legebant δηκτηρίου. Eodem errore in *Scbol.* ad *Ariſtoph. Plut.* v. 885. extabat: Ἀλεξητήριον τὸ δηκτηρίων quo in loco δηλητηρίων reposuit Clariſſ. *Hemſterhuiſius*, & eadem opera in *Amm.* pro δηκτηρίου, δηλητηρίου legendum indicavit: id ipſum in libro meo adnotaveram, uti ex Animadv. patefiet. Poſtquam haec ſcripſeram, genuinam lectionem δηλητηρίου in *Frellouiana Amm.* Editione offendi. Quisquis illi editioni praefuerit, egregias ſubinde emendationes in textum intulit.

99 Φαρμακεύς] In Prima Edit. vocabulum φαρμακεὺς adhaesit praecedenti adnotationi, quacum reliqua etiam Φαρμακὸς ὁ κ. τ. λ. ſequentibus in Edd male coaluerant. Quae, etſi hac in Edit. a priori nota divulſa, ſine ſcriptorum Codd. auxilio perſanari non potuerunt. Quid ſi tamen, quae perierint, hac ratione reprehenderemus? Φαρμακὸν· σφοτανοξυβόνως ὄνομα κύριον· Φαρμακὸς ὁ ὀξυβόνως ὁ ἐπὶ καθάρσει τ. π. ῥ. Multa ſunt in *Etymologo*, qui hanc coniecturam ſubminiſtravit, & in *Harpocrat* depravatiſſima. Ad poſteriorem notae partem illuſtrandam nonnulla notavit *Meurſius* Att. Lect. IV. 22. & Graec Fer. in v. Θαργήλια.

1 Φαγέδαινα] Vett. Edd. φαγαίδαινα & φαγαΐδαινα *Steph.* cum *Frell.* Φαγέδαινα. Vide Animadv.

2 Τῆς κατηγορείας] *Ptol. Aſcal.* §. 6. Ἀποφθόγγῳ ὁ, ὁ νικήσας τὴν λυ

—— περὶ Φθίην τε Μέδωνά τε [5]

οἷον, οὐκ ἀπὸ πόλεως, ἀλλ' ἀπὸ χώρας, ἀλλ' ἀπ' ἀνδρὸς Φθίου. Φθιῶται δὲ, οἱ παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀπὸ πόλεως Θεσσαλικῆς Φθίας, καὶ χώρας ὁμωνύμου,

Φθίῃ δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα.

ἠγνόησεν [6] ὁ Καλλίμαχος, εἰπών,

Οὐδ' ἔτι [7] Φθίην εἶχεν ἀνακτορίην.

Φιλεῖν καὶ Κυεῖν [8] διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Κυεῖν, τὸ τοῖς χείλεσιν ἀσπάζεσθαι. Φιλεῖν δὲ, τὸ ἀγαπᾶν καὶ ξενίζειν.

Φίλος καὶ Ἑταῖρος διαφέρει. Φίλοι μὲν γάρ, καινῶς ἅπαντες οἱ τὰς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἑταῖροι δὲ ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ πλησίον ἔχοντες, οἱ καὶ [9] ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ ἐν τῇ συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Φόρος καὶ Φορεὺς [10] διαφέρει. Φόρος μὲν γάρ λέγεται ὁ φέρων, ὅπως

λυθεὶς τὰ κατακείσεως. Confer *Thom. M.* in Διάκω & in Φεύγω· *Hesych.* in Φεύγει. & *Schol. Soph.* ad Ajac. v. 456.

3 Φθῖοι καὶ Φθιῶται] Distinguuntur etiam a *Schol. Hom.* ad Il. N. v. 686. *Etymologo*, & *Moschopulo* ad *Hom.* Il. A. v. 169.

4 Οἱ παρὰ τῷ] Vett. Edd. *Aldinae*: οἱ ἀπὸ τοῦ Π. & mox οἷον δ' οὐκ. *Hesychius*: Φθῖοι, οἱ παρὰ Πραστιλάῳ τοῖς Μιλήσιοι.

5 Μέδωνά] Apertum librarii errorem tollere non dubitavi, & pro μοίδωνα vulgavi Μέδωνα ex Il. N. v. 693. alter locus est in Il. I. v. 475.

6 Ἠγνόησεν] Ita edidit *Frellon.* *Aldus*: ἠγνόησεν· ἠγνοίησεν *Stephanus*. *Callimachum* libenter reprehendunt Grammatici.

7 Οὐδ' ἔτι] Posuit *Bentl.* pro Οὐδέτι in *Callimachi* fragm. CCXVIII. p. 391.

8 Κυεῖν] Haud invitus scriberem Κύειν ob eam rationem, quam supra attuli ad vocem Κύειν. Eandem differentiam aliis verbis declarat Grammaticus Biblioth. *Coislin.* p. 484. Φιλεῖν φασὶ δεῖν λέγειν τὸ κατὰ ψυχήν. Καταφιλεῖν δὲ καὶ Κῦσαι τὸ κατὰ σῶμα. Etsi leviusculum, dicam tamen in *Frellon.* Edit. pro ἀπαντᾶσθαι legi ἀπᾶσθαι.

9 Οἱ καὶ] Supra in Ἑταῖρος paulo melius legitur καὶ ἐν absque οἱ. Pro συνεργίᾳ Vett. Edd. συνεργείᾳ.

10 Φόρος καὶ Φορεὺς] Extritis nonnullis, quae videntur alieniora, hac ratione locum puto concinnandum: Φορεὺς καὶ Φόρος διαφέρει. Φορεὺς μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρων· Φόρος δὲ, ὁ φορέμιος. *Schol. Dionys. Thracis*: Ἄλλοι δὲ φορεὺς καὶ ἄλλο φόρος. Φορεὺς μέν ἐστιν ὄνομος, ἐπὶ συνεργείας, ὁ φέρων τὸν ναῦν· Φόρος δὲ, ὁ φορέμιος. Plura in eandem

ὅπως καὶ Φόρβας [11] ἡ ἀναίρεσις· Φορβὰς δὲ, ὁ τόπος τῆς ἀναιρέσεως, καὶ Φορβὰς ὁ Φερέμβας.

Φεάσον καὶ Φεάσαι διαφέρει. Φεάσον μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰπέ. Φεάσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ διανοήθητι·

—— σὺ δὲ [12] Φεάσαι εἴ με σαώσεις.

Φεμάτεας καὶ Φρυάτεας διαφέρει. Φεμάτεας μὲν γάρ ἐστι τὸ τέγος φαμέν· (καὶ Φεμασμὸς ἡ τοῦ τέγους φύσις, ὥσπερ Φρυμασμός [13].) Φρυάτεας δὲ, τὸ ἵππον τὴν φυσῶντα καὶ χαυρώμενον [14].

Φεγνεῖν τοῦ Καταφεγνεῖν διαφέρει. Φεγνεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ λοιδορεῖσθαί τι καὶ ὀνειδιεῖν. Καταφεγνεῖν δὲ, τὸ εὐτελίζειν καὶ ὑποφορᾶν.

Φερνὴ μὲν ἡ προῖξ· Φέρνιον [15] δὲ, τὸ ἁλιευτικὸν σπυρίδιον.

Φύλλον καὶ Φῦλον διαφέρει. Φύλλον μὲν γάρ, τὸ πέταλον δένδρου· Φῦλον δὲ, τὸ γένος.

Φωνεῖν καὶ Ὠρύεσθαι διαφέρει. Φωνεῖν μὲν γάρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται· Ὠρύεσθαι δὲ, ἐπὶ λύκων. παρατηρητέον δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ἐκφέρω. ὅτι Βληχᾶται μὲν γάρ λέγεται ἐπὶ τῶν προβάτων· Μηκᾶται δὲ ἐπὶ τῶν αἰγῶν, διὰ τοῦ

dem ſententiam non congeram.

11 Οὕτως ἢ Φόρβας] Nihil egeris, niſi mecum cenſeas, ab aliena manu adſuta fuiſſe: Οὕτως ἢ Φόρβας ἡ ἀναίρεσις· Φορβὰς δὲ ὁ τόπος τῆς ἀναιρέσεως· niſi fortaſſe veroſimilius videatur, binas adnotationes a librario in unam temere fuiſſe redactas. *Ammon.* in v. Σταφυλὴ, φόρβας & φορβὰς diſcernit, atque ita paſſim Grammatici. Confer *Heſych.* in φορβαί, & *Scholiaſtas Hom.* ad Il. K. v. 521. *Pindari* ad Pyth. Od. XI. v. 57. *Soph.* ad Trachin. v. 565. ubi σφαγίων legendum.

12 Σὺ δ'] Il. A. v. 83. Eadem *Thomas M.* in Φεάσον.

13 Φρυμασμὸς] Vett. Edd. φρυμοσμός. Audiendus non eſt *Vulcanius*, qui reponi volebat φρύασμα. etſi enim iſta vocis forma ex *Soph.* El. v. 719. & aliunde ſit notior alteram ſervarunt *Etymologus* p. 800. v. 40. παρὰ τὸ φρυάζω φρυάττω φρυασμός· πλεονασμῷ τοῦ μ φρυμασμός. & *Poll.* V. 87. ἵπποι δὲ καὶ φρυμασμοὶ ἵππων ἐπικλήσεσιν. Credibile interim, *Amm.* ſcripſiſſe: ὥσπερ φρυμασμὸς, ἡ τοῦ ἵππου.

14 Χαυρώμενον] Lege χανεώμενον, aut cum *Scal.* χαυρούμενον· Equus ἵππος τις καὶ ἱππάριόν τι καυρούμενον apud *Heliodor.* III. p. 132.

15

τοῦ η· Μυκᾶσθαι δὲ ὅπὶ τῶν βοῶν διὰ τοῦ υ· Βρωμᾶσθαι, ὅπὶ ὄνων· Βρυχᾶσθαι δὲ, ἐπὶ λεόντων· Χρεμετίζειν δὲ, ἐπὶ ἵππων· Ἀερείζειν [16] δὲ, ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθηναίοις, ἀπὸ τ ἀρ Φωνῆς παρ' ἡμῖν δ' Ὑλακτεῖν λέγεται. Φωλεὸς καὶ Καίτη διαφέρει. Φωλεὸς μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν ἑρπετῶν τάσσεται· Καίτη δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων. ὥστε ἐπὶ μὲν τῶν ἑρπετῶν ῥητέον τὸ Φωλεύειν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, τὸ Καίεσθαι· ἐπὶ δὲ τῶν ὀρνέων, τὸ Νοσσεύειν. ὁ γὰρ λέγων Νοσσιὰν [17] τῶν τέκνων, ἀκυρολογεῖ. Τέκνα μὲν γὰρ ἀνθρώπων· Νοσσοὶ δ' ὀρνίθων· Νεοσσοὶ δ', ἐλάφων· Σκύμνοι δὲ, λεόντων· Σκύλακες δὲ, κυνῶν.

X.

Χάραξ [18] ἠλυκῶς μὲν, ἐπὶ τῶν τῇ ἀμπέλῳ συνδεδεμένων [19]· ἀρτυκῶς δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις ἐπιπεπηγυμένων· ἀφ' ὧν λέγουσι Χαρακώσαντες, ἀντὶ τοῦ περιφράξαντες· καὶ Χαρακώματα, τὰ περιφράσματα.

Χαρὰ [20] καὶ Εὐφροσύνη καὶ Τέρψις καὶ Εὐθυμία καὶ Ἡδονὴ καὶ

15 Φίρτιον] Rectius φορτίον ſcribitur, *ſporta in qua aliquid fertur. Salmaſ.* de Mod. Uſur. c. IV. p. 141. Φίρτιον minime ſpernit *Jungerm.* ad *Poll.* VI. 94. ubi vulgatur φορτίον. uti & VII. 74. Confer notas, & *Bergler.* ad *Alciphr.* I. Epiſt. 9. p. 34. ἐπὶ τ φορτίων νομίζειν τὰς ἰχθύας. ita enim legendum pro φορτείων.

16 Ἀερείζειν] Id unum, cum reliqua contrita ſint, in Animadv. attingam. ubi praeterea producam *Zenodoti* cujuſdam tractatum de vocibus Animalium, quem ex Veteri membrana deſcripſi.

17 Νοσσιὰν] Vulgatior ſcriptura requireret νεοσσιάν. Mox etiam in Vett. Edd. legebatur νεοσσοὶ δ' ὀρνίθων.

18 Χάραξ] *Auctor* voc. acc. diſt. Χάραξ, ακῶ, ὁ, *vallus in vineis.* Χάραξ, ακῶ, ὁ, *vallum in bello. Phrynichus* Sophiſt Apppar. Biblioth. *Coiſl.* p. 469. Χάραξ, ἠλυκῶς, ἐπὶ τ ἀμπέλου συείσματος· τὸ μέντοι χαράκωμα, ἀρτυκῶς ὁ χάραξ. Confer ejuſdem Eclogam, & quos citat *Nunneſius.* Τὸν χάρακα, Dores οἰνοπέδαν dicebant, teſte *Heſychio*: Οἰνοπέδαν, χάρακα ἢ τὸν ἀμπελῶνα ἰσᾶσι Δωριεῖς.

19 Παρεδετο μυρίων] Ῥάβδων addit *Ptol. Aſcal.* §. 39.

20 Χαρὰ] Pleraque omnia expo-

καὶ Ἀπόλαυσις διαφέρουσι. Χαρὰ μὲν γάρ ἐστι σύμφασις ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις· Εὐφροσύνη δὲ, πάθος ἡδόνιον [1] μετὰ σωφροσύνης γινόμενον· Τέρψις δὲ, οἱονεὶ τρέψις [22] καὶ ψυχαγωγία ἀπὸ τῶν ἀηδῶν ἐπὶ τὸ χρειττον. Εὐθυμία δὲ, βεβαία ψυχῆς χαρά· Ἡδονὴ δὲ, ἐπὶ ψυχῆς διάστασις· Ἀπόλαυσις δὲ, ἕξις κοινῶς ἐπὶ πάσης μεταλήψεως ταττομένη, ἀγαθῆς τε καὶ φαύλης.

Χειμάζειν, οὐ μόνον τὸ σὺν χειμάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ σχολεῖν· ὡς Μένανδρος ἐν Ἡνιόχῳ.

Χλαῖναν καὶ Χλαμύδα [23] διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ, καὶ παραπίπτει Ξενοφῶντα Χλαίνας μὲν γάρ φησι λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἐγκοιμητῶν καὶ παχέων· διὸ καὶ Ὅμηρον [24] φάναι·

Ἔνθα οἱ ἐνθείσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλε εἰνὴν,
Δέμνια, καὶ χλαίνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

Χλα-

nit *Plato* in Cratylo p. 60. ubi pro ἐλευμία male editur ἐπιθυμία.

21 Χρήσιον] Ita vulgatam χρησίμον corrigebat *Vulcanius*. Vide *Amm.* in Ἕλκος.

22 Τρίψις] Edd. *Aldinae*: οἱονεὶ τίρψις, & mox ἀπόλαυζις

23 Χλαῖναν καὶ Χλαμύδα] Integrum *Ammonii* locum *Polluci* X 124. adscripsit *Hemsterhuisius*. Binas *Ammonii* observationes contraxit *Ptolemaeus Ascalonita* §. 90. Χλαῖνα, παχὺ ἐγκοίμητον καὶ τετρώγωνον· Χλανὶς τὸ φορούμενον, καὶ τῇ ἐργασίᾳ μαλακώτερον· ἡ δὲ Χλαμὺς Μακεδόνων ἐστὶν ἱμάτιον, καὶ ἔχει κυκλοτερῆ τὰ κάτω. Subjiciam *Cyrilli* notam ex Lexico inedito: Χλαῖνα καὶ Χλανὶς διαφέρει Χλαῖνα μὲν τὸ ἱμάτιον ἁπλοῦν (L. ἁπλῶς) Χλανὶς δὲ ἡ ἐπὶ τοὺς ὤμους ἀπηνρτημένη. καὶ ἄλλως. Χλαμὺς τὸ περιφερὲς, τὸ ἐν τῇ στρατείᾳ λεγόμενον κυκλομάλλιον. quo in loco non difficulter apparet pro Χλανὶς scribendum Χλαμὺς, ut ad sequentem *Ammonii* observationem *Cyrilli* nota referatur. Κυκλομάλλιον in *Du Cangii* Glossarium Med. & Inf. Graec. referri poterit; ejus vice apud *Etymol.* p. 812. v. 25. σαγομάλλιον, ὅπερ, inquit, φορῶσιν οἱ πρεσβύται. in MS. *Leidensi* legitur: οἱ νικοφόροι. In Vett. autem *Amm* Edd. extabat: Χλαῖναν καὶ Χλαμύδα δ.

24 Ὅμηρον] Od. Ψ. v. 179. 180. Vett. Edd. usque ad eam *Steph.* legebant ἐνθάδε τ' ἐκεῖ. Altero in loco, quem *Tryphonis* observationi obmovet *Ammonius*, Od. Δ. v. 115. pro ἐπιχὼν vulgatur ἀναχών.

25 Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα δ.] Huic notae emaculandae manum admoverunt Viri Primarii, *Salmasius* in *Tertull.* de Pall. p. 111. & *Hemsterhuisius*.

Χλαϊδας δὲ, τὰς Φορμιδίας καὶ μαλακωτέρας. ἀνθιπ-
πᾷ τῷ ῥοδοτρήμαλι,

Χλαιναν πορφυρέην ἀνὶ ὀφθαλμοῖσιν ὀπιχών.

μήποτε οὖν ἄμεινον λέγειν, τὰς μὲ Χλαίνας ὑπὶ
τῶν ἐρικαμήτων, καὶ Φορμιδίων· Χλαίδας δὲ,
ἐπὶ μόνων τῶν Φορμιδίων, ὑκέτι δὲ ἐπὶ τῶν ἐρικα-
μήτων.

Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα [25] διαφέρει. καθὸ διαφέρει πολλῶν ἀπ-
έδειξε Δίδυμος ὁ ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος. ἡ μὲν
Χλαῖνα ἡρωϊκὸν φόρημα· Χλαμὺς δὲ, Μακεδονικόν, μὴ
ἐξακόσια ἔτη τῶν ἡρωϊκῶν ὀνομαδεῖσα Σαπφὼ πρώτη
μέμνηται [26] τῆς Χλαμύδος· διαφέρειν φησὶ καὶ τῷ σχήμα-
τι. ἡ μὲν γὰρ Χλαῖνα, τετράγωνον (φησὶν) ἱμάτιον· ἡ δὲ Χλα-
μὺς εἰς τέλειον ὤμον τὰ κάτω σχήματι [27]· καὶ τοὺς περονα-
μένους [28] πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. περονᾶται δὲ ἀει-

go-

buiſius ad Poll X. 124. n. 58. Abſque his fuiſſet, in tenebris adhucdum verſaremur.

26 Πρώτη δὲ] Vulgatum lectionem, Σαπφὼ (αὕτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος) διαφέρειν φ. prouti edidi, correxit Cl. *Hemſterhuiſius*; cujus verba, cum Grammatici mentem clariſſime patefaciant, e Comment. in *Poll* perlibenter deſcribam: poſita prius recepta *Ammonii* ſcriptura, *locus ille*, inquit, *non parum afflictus eſt, cui pro viribus medelam ferre conſtitui: ſic ſcribe poſterius*: Σάπφω πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος· διαφέρειν φησὶ (*ſcilicet* Didymus, *quem antea nominavit*) καὶ τῷ σχήματι &c. *nimirum hoc uſus erat argumento* Didymus, *cum eblamydem Jovis antis poſt heroum tempora bellumque Trojanum annis ſic dictum aſſeruiſſet, quod prima meminerit ejus* Sappho; *tot enim annis circiter haec celeberrima poëtria vixit poſt bellum Trojanum.* Ratione nonnihil diverſa *Ammonii* verba refingenda cenſuit *Salmaſius*, hac videlicet: Χλαμὺς δὲ, Μακεδονικὸν μὴ ἐξακόσια ἔτη τῶν Τρωικῶν ὀνομαδεῖσα Σαπφοῖ, αὕτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος. Cur alteram emendationem probaverim, ratio non eſt obſcura.

27 Περὶ τὰ κάτω σχήματι] Hanc partem a *Salmaſio* expoſitam tangit etiam Clariſſ. *Hemſterhuiſ.* in Addend. ad *Poll.* paginam 1304. n. 58.

28 Καὶ τοὺς περονᾶται] Haec uti mendoſa eſſe non diffiteor, valde tamen dubito, an genuinam lectionem nobis repraeſentaverit *Vulcanius* ſcribendo: ἡ δὲ χλαμὺς εἰς τὸ λαιὸν π. τ. ἀ. σ. καὶ τοὺς δυσάνυμους ἐπὶ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων διεστῶτας. *Scaliger*

ροτέλιον, Φύλαρχον [29], Πολέμωνα, ὅτι πολὺ διαφέρουσι.
Χιτώνιον καὶ Χιτωνίσκος διαφέρει· Χιτωνίσκος μέν ἐστι, ὁ τῶν ἀνδρῶν χιτών· Χιτώνιον δέ, τὸ τῶν γυναικῶν ἔνδυμα
Χόας συνεχαλκύνουσι, τὴν ἑορτήν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν [30],

Ἀκούετε λεὼς νυν τὰ πάντα τῶν χόων.

Χοῦς δὲ πεντεσπιθαμίου [31] τοῦ οἴνου.
Χορήγιον [32] καὶ Χορηγὸς διαφέρει. Χορήγιον μέν, τὸ διδασκαλεῖον, καὶ Χορηγός, ὁ διδάσκαλος· Χοροὶ δέ, τὸ σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ᾀδόντων.
Χολάδες καὶ Χόλικες διαφέρει. Χολάδες μέν εἰσι, τὰ ἔντερα,

Χοῦντο χαμαὶ χολάδες [33].

Χόλικες δέ, αἱ τῶν βοῶν καλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις [34],

Ἡ

pro κρὴ τὰς χρησ. in libro ſuo emendaverat: ὅτι τὰς χρησαμφόδους· quod ſi vel probes, aliquid tamen hoc in loco remanebit, quod minus videatur expeditum.

29 Φύλαρχον] Vett. ſequor Edd. nam recentiores habent Φίλαρχον.

30 Ἀ. Ἀχαρνεῦσιν] V. 999. Ne in his notulis modum videar exceſſiſſe, dicam ſuper hoc loco in Animadv.

31 Μέτρου] Reduxi Vett. Edd. lectionem in locum vulgatae μέτρου.

32 Χορήγιον] Lege: Χορηγεῖον· *Epicharmus* Χορηγεῖον τὸ διδασκαλεῖον εἰπὼν, teſte *Polluce* IX. 42. ubi omnino legenda eſt Cl. *Hemſterhuſii* nota, qui in Addendis *Ammonii* etiam meminit.

33 Χ. χ. χολάδες] *Hom.* Il. Δ. v. 526. *Schol. Voſſ.* interlinearis: ἐκχέοντο εἰς χθὼ τὰ ἔντερα. margi-

nalis: Χολάδες καλοῦνται τὰ ἔντερα, ἐπειδὴ εἰς αὐτὰ χεῖται ἡ ἐκθλιβομένη χολή, & reliqua, quae ſunt in edito. Mox ex Vett. *Amm.* Edd. dedi: Χόλικες δ' αἱ τῶν· ubi in vulgata legitur: Χόλικες δὲ τῶν.

34 Ἀ. Βαβυλωνίοις] Hanc notam deſcribens *Moſchopulus*, in *Ariſtophanis* loco non videtur agnoviſſe vocem ζεύγους. Pro βοϊδαρίων Vett. Edd. habebant βοϊπαδαρίων & βοηδαρίων.

35 Χρήσας] In vulgatis Edd. ea ratione haec nota proſtat, ut incautum facile falleret: Χρήσας κρὴ Δανειστὰς λ. Quo porro omne dubium removeatur, ſcribendum potius: Χρήσας, κρὴ τὰς δανειστὰς λεκτέον, κρὴ τὰς χρεωφειλέτας. prouti legit *Moſchopulus*. Duplicem iſtam vocabuli poteſtatem declarat *Harpocratio*: Χρῆσαι δύο σημαίνει τὸν νόμον τάττων. ubi in *Maussaci* notam, quae huc

Ἡ ῥοϊδακίων τις ἀπέκτινε ζεῦγος, χολίκων ὀπαθυμῶν.
Χρῆσας [35], καὶ δανεισὰς λεκτέον, καὶ τοὺς χρεωφειλέτας.
Χρηστήριον ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμὸς, καὶ τὸ ἱερόν [36].
Χύσαι καὶ Χυσεῖα [37] διαφέρει. Χύσαι μὲν γὰρ, καὶ αὐτὰ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χυσοπωλεῖα· Χυσεῖα δὲ, τὰ τῶν χυσῶν ὄστρακα.

Ψ.

Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον [38] διαφέρει. Ψάλλιον μὲν, τὸ τοῦ ἵππου· Ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον. οἱ Δωριεῖς Ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐσχατιὰν ἄκρων χειλέων λεγομένων περισσῶς, Ψιλὴν ἐπαλέσαμεν, ὡς φησι Τρύφων.
Ψάμαθος καὶ Ἄμαθος διαφέρει. Ψάμαθον μὲν γὰρ, τὴν παραθαλασσίαν ἄμμον·

—— ἐπὶ

huc ſpectent, ſcribſit *Valeſius*. quibus adde *Thom. M.* in v. & Lex. Rhetor. in Biblioth. *Coislin.* p. 493.

36 Τὸ ἱερὸν] *Ammonius*, opinor, ſcripſerat ἢ τὸ ἱερεῖον· tametſi non ignorem, alias ἱερὸν eodem poſſe ſenſu accipi. Ad hunc locum notabo paucula in Animadv.

37 Χύσαι καὶ Χυσεῖα] Pari ratione diſcernit *Pollux* VII. 163. Χυτρείδας δ' καὶ τὰ χυτροπωλεῖα ἐκάλουν, ὡς χυτρεῖα τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα. ubi ſive cum *Jungerm.* e ſcripto libro ponas Χύτρας, ſive vulgatam χυτρείδας retineas, non video, quid interſit. *Phavorinus*: Χύσαι, τὰ χυτροπώλια. Χύτρεια, τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα. ex *Heſychio*, niſi quod ibi legatur χυτρεῖα.

38 Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον] *Ptolem. Aſcalon.* §. 100. Ψέλλιον, τὸ τοῖς ἄκροις βραχίοσι τῶν γυναικῶν περιτιθέμενον χρυσοῦν κόσμημα· Ψάλλιον δὲ, τὸ τοῖς ἵπποις περιτιθέμενον εἰς τὴν σύραλλ. Emendatior, ut puto, ſcriptura Ψάλιον & Ψέλιον requirit: quanquam vulgata apud *Thom. M.* & alios frequenter occurrat. Recte apud *Heſych.* Ψαλίοις, ἵπποις χαλινοῖς, ἵπποις καλυπτηρίοις. ita enim videtur diſtinguendum. Vid. *Euripid.* Rheſo v. 27. Herc. Fur. v. 401. *Max. Tyr.* Serm. XXX. p. 178. ἡ εἱμαρμένη, inquit, καθάπερ ψάλιον (Editio *Pariſina*: ψέλιον·) ἐμβάλλουσα ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλαις βίᾳ σπᾷ καὶ σφενδονᾷ σωφρονιζόντων ταῖς αὐτῆς ἀγωγαῖς. male vulgatur ἀναγκαῖς. Muliebre autem ornamentum in libris vulgo Ψέλλιον dici ſolet. At Ψέλια habes apud *Achillem Tat.* III. p. 179. & plus ſemel cum uno λ in Gloſſario *Philoxeni* in vocibus *Armilla*, *Armillarius*, *Viriola*. & in Gloſſ. *Cyrilli* in Περιχείριον, & alibi.

—— ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίηφιν.
Ἄμαθον δὲ, τὴν κονιν.
—— τύχε γὰρ ἐν ἀμάθοιο βαθείης.

Ω.

Ὠρα, διαστάσεως τοῦ ἔτους, καὶ τῆς ἡμέρας· ψιλῶς δὲ, ἡ φερητὶς.

Ὠνήσασθαι καὶ Ἀγοράσαι διαφέρει. Ὠνήσασθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ πείσαντα τὸν πωλοῦντα· Ἀγοράσαι δὲ, καὶ τὸ εἰς ἀγορὰν ἀφικέσθαι.

Ὠτειλὴ καὶ Οὐλὴ διαφέρει. Ὠτειλὴ μὲν γάρ ἐστι τὸ φρέσκον τραῦμα, οἷον τὸ ὑπὸ ξιφους. Οὐλὴ δὲ, ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ τραύματος παλαιοῦ. ὡς Ὅμηρος.

Οὐλὴν τὴν τότε μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ

Περὶ Ὁμοίων καὶ Διαφόρων Λέξεων

ΑΜΜΩΝΙΟΥ.

Considerari meretur *Moschopuli* observatio: Φάλιον, Ἀττικῶς· φάληριον δὲ κοινῶς· καὶ ἐστὶ φάλιον ὁ κράνος· τὸ καλοῦσι, ἢ ἀσπίδα ὁ κράνος. Quae porro in *Ammoniana* nota traduntur, minus herele vulgata, Doctioribus corrigenda relinquo.

39 Τύχε γάρ] *Ammonius* posuerat: Τύχε γὰρ ὁ ἀμαθοῦς 9. vulgo aliter edi solet in *Hom.* Od. Γ. v. 38.

40 Οὐλὴν] *Hom.* Od. Τ v. 393. Supra in v. Οὐλὰ eadem & plura leguntur. Plus semel memini me dicere, Lexicon *Ammonii* olim fuisse ἀτακτον· id ubi secundum seriem literarum disponi coeptum est, fieri vix potuit, quin eadem aliquando viderentur repetenda. Subscriptionem prima Editio *Aldina* subministravit.

OPUSCULA
NONDUM EDITA.

I. ERANIUS PHILO *de differentia significationis.*

II. LESBONAX *de figuris Grammaticis.*

III. ANONYMI *de Solocismo & Barbarismo.*

IV. LEXICON *de spiritibus dictionum, ex* TRYPHONE, CHOEROBOSCO, THEODORITO, *& aliis collectum.*

Ex MSS. Codd. Bibliothecae

Lugduno-Batavae

Vulgavit, & notis illustravit

LUDOVICUS CASPARUS VALCKENAER.

Digitized by Google

ΕΡΑΝΙΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ

ΠΕΡΙ

ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ.

ΕΡΑΝΙΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ

ΠΕΡΙ

ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ

Κατ' Ἀλφάβητον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Ἄθλον Ἔπαθλα [2] Ἀφ. Ἆθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ ἀγών· Ἔπαθλον δέ, τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι δῶρον.

Ἄγρον Ἀστέρα [3] Ἀφ. Ἄγρον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ πολλῶν ἀγρῶν συνηγμένον σχῆμα· Ἀγρὸς δέ, ὁ μονομερής.

Ἀγρο-

1 ΕΡΑΝΙΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ] Ita praefert Apographum, quod inter libros *Voſſianos* extat in Biblioth. *Leid.* Catal. p. 402. e Cod. Regio *Pariſ.* una cum *Lesbonactis* libello περὶ χημάτων deſcriptum, ut puto, a *Petro Reſſandro.* Utrumque ſuadet nota in libro *Voſſ. Eranio*, & *Lesbonacti* ſubjecta: Π. Ρ. *Pariſ.* 650. Autographum occurrit in *Montfauconii* Bibl. Biblioth. MSS. nova. p. 770. Quae autem nos ad fidem libri *Voſſ.* vulgamus, ex majori opere videntur decerpta, neque ea hercle tanti, ut typis deſcribi mererentur, ſi non *Eranii Philonis* nomen oſtentarent. Libelli ſcriptor infimi aevi fuiſſe videtur Grammaticus, qui dum vetuſtiſſimi *Herennii Philonis* perſonam ſuſcipit, paſſim, & in ipſo limine fraudem prodit, ubi pro Ἐρεννίου nomine, mendoſam librorum lectionem ſequutus, poſuit Ἐρανίου.

2 Ἆθλον Ἔπαθλα δ.] Haufit ex *Cyrilli* Lex. ubi leguntur ſequentia: Ἆθλον Ἔπαθλα Ἀφ. Ἆθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ αὐτὸς ἀγών. Ἔπαθλον δὲ τῷ νικήσαντι τὸ διδόμενον δῶρον. Infra ſui oblitus *Ammonium* deſcribit *Eranius.* Veteribus ἆθλον dicebatur, quod recentiores ἔπαθλον vocant. Ἔπαθλα δ' οὐκ εὔρῃ οἱ μὴ ἄπαξ παρ' Εὐριπίδῃ, inquit *Ulpianus* in *Demoſth.* Philipp. I. p. 41. C.

3 Ἄγρον Ἀστέρα δ.] Nonnihil diverſa tradit ad Il. Α. p. 764. *Euſta-*

Ἀστρολογία 4 Ἀστρονομίας διαφέρει. Ἀστρονομία μέν γάρ ἐστιν ἡ καταληψις τῶν ἄστρων· Ἀστρολογία δέ, ἡ περὶ τῶν, ἐν τοῖς τῶν κινήσεων τῶν ἀστέρων, ἀποτελέσματα δηλοῦσα ἐπιστήμη.

Ἀσάχνη καὶ Ἀσάχνης διαφέρει. Ἀσάχνη μέν γάρ ἐστι τὸ λεπτότατον ὕφασμα τοῦ ζώου· Ἀσάχνης δέ ἐστιν αὐτὸ τὸ ζῶον, ἀσενικῶς ἐκφωνούμενον.

Ἀνὴρ Ἀνθρώπου 5 διαφέρει. Ἀνὴρ μέν γάρ ἐστι κυρίως ὁ ἐπ' ἀρετῇ διαπρέπων· Ἄνθρωπος δέ, ὁ ὁπῃοῦν μηδενὶ διαπρέπων.

Ἀγραικὸς βαρυτόνως, καὶ Ἀγροῖκος προπαροξυτόνως διαφέρει. Ἀγροικος μέν γέ ἐστιν ὁ γνώσεως ἄμοιρος, ἢ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν· Ἀγροῖκος δὲ προπαροξυτόνως, ὁ μὴ ἥμερος, ἴσος τῷ ἄγριος.

Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μέν γάρ ἐστιν

statibus, ubi ambitiose citat *Herennium Philonem* ἐν τῇ περὶ διαφόρων σημασιῶν· ad firmandum vocabulorum ἄστρα & ἀστέρες discrimen ubivis apud Gramm. obvium, veluti *Amm. Schol. Hom.* ad Il. Δ. v. 75. Il. E. v. 5. *Tzetz.* ad *Hesiodi* Ἔργ. v. 417. *Suidam* & alios. Notat *Schol. Pindari*, in Olymp. Od. I. v. 9. Solem minus recte ἄστρον vocari, ἴδιον γάρ, inquit, ἐστὶ τῶν ἀστέρων (L. ἀστέρος) τὰ μὲν ἐκ πολλῶν συνεστῶτα ἄστρων (L. ἀστέρων) ζώδια, ἄστρον λέγουσι· ὁ δὲ ἥλιος, ἀστήρ. Huic obloquitur *Theon* ad *Arati* Phaen. v. 11. qui observationem suam debet *Posidonio* apud *Stob.* Ecl. Phys. I. p. 54. cujus sententia a Grammaticorum lege recedit.

4 Ἀστρολογία] Differentiam, ab *Amm.* praetermissam, iisdem pene verbis declarat *Cyrillus* in Lexico: Ἀστρολογία Ἀστρονομία (L. Ἀστρονομίας) διαφέρει. Ἀστρονομία μέν ἐστιν ἡ καταληψις τῶν ἄστρων· Ἀστρολογία δέ, ἡ (L. ἢ) τὰ ἐν τοῖς κινήσεσι λεγόμενα ἀποτελέσματα δηλοῦσα, ἐπιστήμη.

5 Ἀνὴρ Ἄνθρωπος διαφέρει] Hujus observationis neque *Ammonium* puderet. Discrimen in stilo sublimiori locum habet. Ἀνὴρ grandi hoc significatu adhibuit *Sophocles* in Antig. v. 404. & eximie *Euripides* in Electra v. 349. Ἀνήρ ἐσι. & v. 364. ὦδ' ἀνήρ; *biccine est praestanti vir virtute, quem memorabas?* Ἄνθρωπος contra abjectissimum hominem vocat *Demosthenes* p. 80. C. ὑμεῖς δ' ὅλως Ἀθηναῖοι, βάρβαρον ἄνθρωπον, καὶ ταύτην γυναῖκα, φοβηθήσεσθε;

6 Ἐπ' ἀδικήματί τινι] Huic lectioni eam postpono, quae apud *Amm.*

πο-

ἐστιν ὁ ἐπ' ἀδικήμασι ποτ[6] τῆς οἰκίας ἐκβληθείς· Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοτὸς εἰς ποίησιν[7].

Ἀπεκήρυξε καὶ Ἐπεκήρυξε διαφέρει. Κηρύξαι μὲν γὰρ, καὶ Ἀποκηρύξαι λέγεται ὅτι τῷ κοινῷ κήρυκι ἀποδιδόναι π. Μένανδρος, ἀπεκήρυξεν αὐτὴν Ἀγαμέμνων[8]. οἷον ὅτι κήρυκι ἀπώλεσεν. Ἐπικηρύξαι δὲ, τὸ κοινοχρήσασθαι χρήματα.

Ἀρνειοὶ καὶ Ἄρνες διαφέρουσιν. Ἀρνειοὶ μὲν γὰρ οἱ τέλειοι· Ἄρνες δὲ, οἱ νέοι.

Ἀπαρέσκεσθαι[9] καὶ Ἀποδυσκολαίνειν διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ δι' ἑαυτοῦ τὴν χρηγίαν ἔχων, Ἀποδυσκολαίνειν ἂν λέγοιτο· ὁ δὲ ἐξ ἑτέρου, Ἀποδυσκολαίνειν.

Ἁλίπαστον· Ἁλισπάρτα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλσὶ πεπασμένον κρέας, Ἁλίπαστον[10] λέγεται· Ἁλίσπαρτον δὲ[11], ἡ ἁλσὶ κατεσπαρμένη χώρα. ὡς τινες τῶν παλαιῶν πεποιήκασιν.

monitum vulgatur in v. Ἀποκήρυκες.

7. Ὁ δοθεὶς εἰς ποίησιν] Scribe potius: ὁ δοθεὶς εἰς ποίησιν· *Amm.* & *Tbom.* Ἐκποίητος ὁ, ὁ δοθεὶς εἰς ἀποδοσίαν ἄλλῳ· *Heſychius*: Ἐκποίητος, ὁ ἐκδοθεὶς ἑτέρῳ εἰς ἀποποίησιν. Promiſcue ſolent a Gramm. uſurpari ἀποδοσία, ἀποποίησις, εἰσποίησις & ποίησις. *Harpocration* in Θέτης —— θετὰς δὲ ἔλεγον τὰς εἰσποιήτους. apud *Suidam* in eadem voce habes ποιητάς. atque ita in Attica Lege apud *Harpocr.* Οἷς οἱ ποιηθέντες παῖδες κ. τ. λ.

8 Ἀγαμέμνων] Apud *Amm.* quem deſcripſit, ad v. Κηρύξαι, in *Menandreo* fragmento legitur ἀγαγών. Indidem in *Eranio* corrigendum: οἷον τῷ κοινῷ κήρυκι ἀπώλεσεν· ſub praecone vendidit. & ἐπὶ δὲ τοῦ κ.

9 Ἀπαρέσκεσθαι] *Ammonio* ignoratam differentiam ex *Ptolemaei Aſcal.* libello protulit *Fabricius* §. 18. Ἀπαρέσκεσθαι καὶ Ἀπαρεσκέσασθαι διαφέρει. ὁ μὲν ἀφ' ἑαυτῷ τὴν χορηγίαν ἔχων, ἀπαρέσκεσθαι· ὁ δὲ ἐτέρῳ, ἀπαρεσκέσασθαι, οἷον οἱ μονομάχοι ἀπαρεσκέσασθαι.

10 Κρέας, Ἁλίπαστον] Leporis parandi rationem ſcite tradidit, & ad delicatiorum palatum *Archeſtratus* apud *Athen.* IX. p. 399. E. Ἀντεινᾶσι μοῖραν φέρης κρέας ὀπτὸν ἑκάστῳ, Θερμὸν ἁπλῶς ἁλίπαστον ἀφαρπάζων ὀβελίσκῳ, Μικρὸν σωμάτιον. *Eubulus* Διλφάκια ἁλίπαστα apud *Athen.* p. 63. A. *Cornelius Longinus* ἁλίπαστον δρύπτειν uſurpavit Anthol. VI. c. VII. ep. 13.

11 Ἁλίσπαρτα] Quae hac in nota ſcribit *Eranius* ſic ſatis mira videri queunt & inaudita. Primum ſubjiciam Grammaticorum, qui ἁλισπάρτου meminerunt, loca: *Am-*

Ζιν. δυσμενῶς γὰρ πρὸς τοὺς Ἕλληνας διακείμθυοι, τὰς χώρας αὐτῶν ἁλοὶ κατέσπειρεν, εἰς τὸ μηκέτι δύνασθαι Φέρειν καρπούς.

Ἄγειν καὶ Φέρειν [12] διαφέρ. Ἄγειν μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα· Φέρεται δὲ, τὰ ἄψυχα.

Ἄῤῥωστος καὶ Ἀῤῥωστοῦντος διαφέρ. Ἄῤῥωστος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ἀδυνατῶν ὑπερπελεῖν τινα τὰς ὁρέξεις· Ἀῤῥωστεῖ δὲ ὁ νοσῶν. οὕτως Ἀελιανὸς [13] δοκεῖ.

Αὖθις, [14] καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ σ, διαφέρ. Αὖθις μὲν γὰρ τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα· Αὖθι δὲ, τὸ αὐτόθι.

Ἀῤῥωδεῖν [15] καὶ Ὀῤῥωδεῖν διαφέρ. τὸ μὲν γὰρ Ὀῤῥωδεῖν σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι, καθὰ Εὐριπίδης [16] ἐν Περσέα εἰσάγει λέγοντα,

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων
Οὐπώποθ' ὕβρισ' αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν.

τὸ

monitus: Ἀλίσπαρτον ὃ (ἔλεγον) τὸν ἁλὶ ἐσπαρμένον χώρον, ὡς τινῶν φθονερῶν τῶν παιδίων. *Hesychius*: Ἀλίσπαρτον, τὸ ἁλικὸν, ἐσπαρμένον χωρίον. Qui canonis *Albertini* meminerit, vocem ἁλὶ nolenti *Hesychio* cum *Palmerio* & *Morino* non obtrudet. *Etymologus*: Ἁλίσπαρτον, τὸ κατεσπαρμένον χωρίον, καὶ τὸ ἄλδεσον ὃ ὕστερον καλεῖται. E Veteribus non novi, qui vocem adhibuerit. Praeter *Hesychii* locum, quod ad rem faciat, nihil admodum reperias in dissertatione, quam scripsit *Stephanus Morinus* de ritu salis super urbium dirutarum ruinas adspergi soliti, quod cum Veteres fecisse scribit *Eranius*, hactenus cum *Ammonio* in concordiam potest redigi; sed quinam quaeso sunt, quos Veteribus opponit, Ἕλληνες? Scio equidem, literas χθ & ττ in membranis aliquando permutari, & pro Ἕλληνας in *Eranio* scribi posse ἐχθρούς. verum ea hercle vis est. Nostin' quid conjecerim? nimirum Ἕλληνας, *Gentiles* a Christiano magistro vocari, qui in nescio qua homilia legerat, Abimelechum urbem Sichemiticam idololatrico cultui deditam, atque adeo Ἑλληνικὴν, vastatam sale consparsisse. In historia Jud IX. v. 45. ἔσπειρεν δὲ αὐτὴν ἅλας. cujus loci indicium *Morino* acceptum refero. Ut ut sit, ex hac profluxit consuetudine Cypria loquendi formula: ἀεὶς ἐπιασπεῖραι Vetustum morem commemorat *Hesychius*: Ἀεὶς ἐπιασπεῖραι ἐθος Κυπρίων ἀστεργόντων κελεύειν μισθὸν ἁλὸς καταφαγεῖν τινα.

12 Ἄγειν καὶ Φέρειν] *Auctores hanc differentiam non observant*, inquit *Salmas.* de Modo Usur. c. XVII. p. 789. Idque Grammatici non ignorant. *Hesychius*: Ἄγω, κυρίως (*Eustath.* ad Il. E. p. 435. ὡς ἐπὶ πολύ.) μὲν ἐπὶ ἐμψύχων τάσσει. Οἱ δὲ ἔλεγον μὲν ὕλαι, φέρειν δὲ ξύλα εἶναι. κα-

τὸ δὲ Ἀῤῥωδεῖν, τὸ ἀναιτίον, τοῦτ' ἔστιν οὐκ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ θαῤῥεῖν καὶ καταφρονεῖν.

Ἀπόνοια Ἀνοίας διαφέρει. Ἀπόνοια μὲν γάρ μανία τίς ἐστιν καὶ ὑπερφανία μισυμβίη· ἡ δὲ Ἄνοια, στέρησις φρενῶν οὖσα, ἐλλείπει μᾶλλον ἢ μισεῖται.

Ἀμύνεσθαι καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνεσθαι γάρ ἐστι τὸ κολάζειν τοὺς ἀδικήσαντας· Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν.

Ἄτελὲς [17] καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον· Ἀτέλεστον δὲ, τὸ μὴ δυνάμενον τελεσθῆναι.

Αἰτεῖσθαι καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτεῖσθαι, ἐπὶ τοῦ λαβεῖν καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δὲ Αἰτοῦμαι ἐπὶ τοῦ λεγόντος εἰς ἀπόδοσιν. ὡς καὶ Μένανδρος διαστέλλει τὴν διαφοράν·[18]

Οὐ

καταχρηστικῶς ἢ καὶ ἐπὶ ἀψύχων· ἄγων δ' αἰθέρα σίδηρον. ἀντὶ τοῦ φέρων. *Hesychiana* lectio in Od. A. v. 184. non videtur spernenda.

13 Ἀεισοφεῖ] An MS. ductum hic repraesentet liber *Vossianus*, addubito. Emenda primum Ἀεισονεῖ· idque solemni scribendi compendio positum pro Ἀεισοφάνει. *Ammonio* emendando in v. Γίραν *Eranii* nota viam aperuit. *Ammonius*: Ἄῤῥωστος μὲν γάρ ὁ νοσῶν· Ἀῤῥωσταῖ δέ ἐσιν ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ καθ' τὰς ὁρίξεις, ὡς Ἀεισοφάνης φησίν. *Etymologo* in v. Ἄῤῥωστος citantur αἱ διαφοραί.

14 Λίθις] *Callimachi* verba adfert in hac v. *Amm.* Et hic & alibi Auctorum loca, ab *Amm.* adducta, omisit *Eranius*.

15 Ἀῤῥωδεῖν] Pleraque omnia, quae apud *Amm.* leguntur, *Herennio Philoni* tribuit *Eustathius*. *Phavorinus Camers*: Ἀῤῥωδεῖν διὰ τοῦ ε στερητικῶς εἴρηται καθὰ Ἐρίννιον Φίλωνα· δηλοῖ γὰρ τὸ μὴ ὀῤῥωδεῖν, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τολμηρίαν.

16 Εὐελπίδης] Discessi ab apographi lectione; ea haec erat: Εὐελπιδὴς τ. π. ι. λ. τὰς γὰρ συμφορὰς τ. κ. π. οὐ πάσοθ' ὕβρις αὐτὸς ὀῤῥ. π. Apud *Amm.* legitur: πεπραχότων· alterum ex *Stobaeo* Tit. cxi. p. 582. receperunt *Grotius* & *Barnesius*.

17 Ἀτελὲς] Eadem fere notant *Amm.* & *Thom. M. Ptolem. Ascalon.* §. 10. Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρειν φασίν. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τελεσθὲν τελεσθήναι· Ἀτέλεστον δὲ τὸ ἀδυνάτως τελεσθῆναι. ubi scribendum videtur τὸ μήπω τετελεσμένον· Glossae *Philoxeni*: *Consummatum erit*, τετελεσμένον ἔσται uti recte corrigit *Vulcanius*. In sententiis *Hadriani Sofistbeanis* §. 9 οὐδὲν τετελεσμένον ἔσται, *nihil consummatum erit*.

18 Διαστέλλει τὴν διαφοράν] Ea lo-

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, ὑδὲ λοπάδ' αἰτύμβιον.
οἱ οὖν ἀναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογοῦσι
Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει. Αἰδὼς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἀγαθὴ [19] πρὸς ἕκαστον οὕτω σεβασμίως ἔχειν· Αἰσχύνη δέ, ἐφ' οἷς ἔκαστος ἁμαρτάνων αἰσχύνεται. ὡς τὸ, Αἰδεῖται μὲν τὸν πατέρα, Αἰσχύνεται δὲ μεθύσκεται.
Ἄμπλος [20] καὶ Ἀμητὸς διαφέρει. Ἄμπλος μὲν ὁ κατιὼν τοῦ θέρους· Ἀμητὸς δὲ, ὁ θερισμός.
Ἀπολείπει καὶ Ἐκβάλλει [21] διαφέρει. Ἀπολείπει μὲν ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα· Ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα.
Ἀντικρὺ [22] μὲν τὸ ἐπ' εὐθείας, ὀξυτόνως· Αἰπίκρυς δὲ, τὸ διαῤῥήδην καὶ φανερῶς.

Ἀμ-

loquendi ratione, haud facile alibi obvia, non quidem in Αἰτῶ, ſed in vicina nota uſus eſt *Ammonius*: Διαφέρει Ἀριστόξενος ὁ Μουσικὸς τὴν Διαφορὰν. Quod addit *Eranius*: οἱ οὖν ἀναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογοῦσι· deſumſit ex *Ammonio* in Ἀτελὴς. *Menandri* verſum MS. emendate praeferebat.

19 Ἡ ἀγαθὴ] Scribendum ἡ εὐσταθὴς. Reliqua ad *Ammonium* poterunt comparari.

20 Ἄμπλος] Ratione plane diverſa cum aliis haec diſcernit *Amm.*

21 Ἀπολείπει καὶ Ἐκβάλλει διαφέρει.] Non difficulter mihi perſuadeo, hanc differentiam ex *Ammonii* libello excidiſſe: quippe quae in foro Attico obtinuerit, a *Thoma* etiam *M.* adnotata; huic reſtituenda ſunt, quae uncinulis incluſi: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης δὲ Νεφέλαις. —— [Ἐκβάλλει ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα.] Λυσίας δὲ ἐν μειλίῳ τοῦ λόγου· ἐκβαλὼν τὸ γύναιον. In Lege Attica apud *Petitum*: ἐὰν λείπῃ ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα, ἢ ἐὰν ὁ ἀνὴρ ἀπέμψῃ τὴν γυναῖκα, Vir dicitur ἀπέμψαι τὴν γυναῖκα. alias ἐκβάλλειν, *ejicere uxorem.* Is uſus Illuſtriſſ *Grotii* memoriae non obverſabatur, dum ad Evang. *Matth.* V. v. 31 erudite notabat. Et videri equidem poſſet, Graecienſibus Judaeis Ἐκβάλλειν magis fuiſſe hac ſignificandi poteſtate proprium, frequens in Alexandrina Antiqui Foederis verſione. *Sirachides* VII. v. 26. Γυνή σοι ἐστὶ καθ' ψυχήν; μὴ ἀποβάλῃς αὐτήν. Graeci vocabulum minus invidioſum Ἀποπέμπειν ſive ἀπόπεμπτος *dimittere* uſurpare amant. *Pollux* III. 46. τὸ ἀπόπεμψαι γυναῖκα. καὶ τὸ πρᾶγμα ἀποπομπὴ καὶ ἀπόπεμψις. *Auctor* tamen orationis contra Neaeram ἀπόπεμπτον & ἐκβάλλειν permutavit; quod enim pag. 529. A. τὴν μὲν ἄνθρωπον ἀποπέμψω ἐκ τῆς οἰκίας· id mox dicit: τὴν ἄνθρωπον ἐκβάλλω ἐκ τῆς οἰκίας, *ejicit foras*; ſive antiqua for-

Ἀμφὶ [23] μὲ σημαίνῃ τὸ περί· Ἀμφὶς δὲ, τὸ χωρὶς, ἀμφοτέρωθεν.

Ἀκταὶ μὲ οἱ πεζώδεις τόποι ἐν τῇ θαλάσσῃ· Θῖνες δὲ, οἱ αἰγιαλοί.

Ἀναφορὰ καὶ Εἰσφορὰ [24] διαφέρει. Ἀναφορὰ γάρ ἐστι τὸ ὑποτεταγμένων [25] δήλων τελούμενον τοῖς δεσπόταις· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίᾳ διδόμενον τέλος, Εἰσφορά.

Ἁρπαγὴ μὲ γὰρ ἡ αἰφνίδιος ἁρπαγὴ, καὶ ἀφαίρεσις μετὰ βίας· Ἅρπαγη δὲ, ὡς ἀνάγκη [26].

Ἀσφόδελος [27], τὸ φυτόν· Ἀσφοδελὸς δὲ, τόπος, ἐν ᾧ ὁ ἀσφόδελος γίνεται.

Ἀν-

formula: *jussit eam toro suo divortere, sibique res suas habere. Apulei* verba Metam. V. p. 170. plus semel haud dubie in eam rem sunt productа. Viri ἀπόλειψις uxoribus publicitus concedebatur, aliquoties *Demosthenі* prima in Onetor. p. 569. B. &c. memorata.

22 Ἀνδικρὺ] Plura leguntur in *Amm.* e quibus nonnulla sunt a mala manu adsuta: Differentiam praeter *Schol. Hom.* ad Il. Γ. v. 259. tradiderunt *Suidas* in v. & *Thom. M.* in Ἀταυλικρύ. Quod *Amm.* attulit καταυλικρὺ extat apud *Hom.* alibi etiam offendas καταυλικρὸς, forsan mendose. *Auctor* Indicis voc. acc. distinct. Ἀνδικρὺ, *contra, e regione.* Αντικρυς, *palam.*

23 Ἀμφὶ] Aliter *Ascalonita* §. 12. Ἀμφὶ, περὶ. τὸ δ' Ἀμφὶς ποτὲ μὲ σημαίνῃ τὸ περὶ, ποτὲ δ' χωρίς. Non extat discrimen apud *Amm.*

24 Ἀναφορὰ καὶ Εἰσφορὰ] Pari ratione distinguit *Amm.* p. 21, nisi quod pro Ἀναφορὰ ponit Ἀποφορὰ, addens: ὧν καὶ Ἀναφορὰν καλοῦσι, receptam illius loci lectionem tuetur *Eranius.*

25 Τὸ ὑποτεταγμένων] Fortassis scribendum τὸ ὑπὸ τῶν ὑποτεταγμένων ἢ δήλων τελούμενον τοῖς δεσπόταις· Vide, quae ad *Amm.* notavi.

26 Ὡς ἀνάγκη] *Trypho* apud *Amm.* in Ἁρπαγὴ, —— ἔστι δὲ βαρυτόνως ἁρπάγω, ὡς ἀνάφω, ἐν ᾧ ἐν τῷ φριάτων τὰς κόδας ἐξαίρουσι. Primum vocis ἁρπάγη expositio deficit apud *Eranium*; quod vero scribit: ἁρπάγη δὲ ὡς ἀνάγκη. eo factum puto, quia ignorabat, Ἀνάφη nomen fuisse proprium insulae, *Callimacho*, *Apollonio Rhodio* & aliis memoratae.

27 Ἀσφόδελος] *Herennium* iterum *Philonem* advocat *Eustathius* ad Od. Λ. p. 454. Ἀσφόδελος —— παροξυτόνως, τὸ φυτὸν, καθὰ Ἑρέννιος Φίλωνα. Ἀσφόδελος δὲ ὀξυτόνως, ὁ αὐτὸς τόπος. Non ignorabat tamen

Ἀνδραγαθία Ἀνδρείας διαφέρει. Ἀνδρεία μὲν γάρ ἐστι δύναμις σώματος [18] ἐπαινουμένη· Ἀνδραγαθία, ἡ καὶ ψυχὴν ἀρετῆς μαρτυρία.

Ἅμα καὶ Ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα· Ὁμοῦ δὲ, τοπικόν [29]. Ἅμα μὲν οὖν ἐγένοντο Σκύθαι [30], εἴ τις καὶ τὴν αὐτὸν χρόνον ἤκμαζαν· Ὁμοῦ μέντοι οὐκέτι, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγεννήθησαν, ἀλλ' οἱ μὲν Ἕλληνες Ἀθήνησι, οἱ δὲ ἐν Σκυθίᾳ.

Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει. Ὁ μὲν γὰρ Αἶνος, ὃς καὶ συμπλοκὴν [31] λέγεται, ἔστι λόγος μυθικὸς ἐπιφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπων συμπλοκήν· Παροιμία δὲ, ἡ ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ στοιχεῖον ἀναφερομένη [32] σύνδεσιν τοῦ αἴνου.

Ἄρα καὶ Ἆρα διαφέρει. Ἄρα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα· τὸ δὲ Ἆρα, ἐπὶ τοῦ ἀπορουμένου καὶ τελείου.

Ἆρα καὶ Ἆρα διαφέρει. Ὁ μὲν γὰρ μετὰ περισπωμένης λεγόμενος,

men *Euſtathius*, ad ἀσφοδελῷ mentionem, ab *Homero* factam, Grammaticos, quaſi de compacto, eandem tradidiſſe differentiam, quam hodie dum reperire licet apud *Amm. Heſych. Aſcalonitam*, *Thom. M. Etymologum*, *Suidam*, *Scholiaſtas Homeri*, *Theocriti*, & *Luciani*.

28 Δυνάμεως σώματος] *Ammon.* & *Ptol. Aſcal* mentem, addita voce σώματος, explicuit *Noſter*.

29 Ὁμοῦ ὁ τοπικὸν] Quanto rectius *Schol. Apoll. Rhod.* adcuratiſſimae eruditionis Grammaticus ad lib. I. v. 1079. Τὸ Ὁμοῦ, παρ' Ὁμήρῳ μὲν τὸ ἐν αὐτῷ τόπῳ σημαίνει, παρὰ δὲ τοῖς μετ' Ὁμηρον καὶ ἅμα σημαίνει. ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ χρόνου τεθεικεν αὐτό. tum adfert verſus, quibus Oed. Tyr. exorditur *Sophocles*; eoſdem producit *Dionyſius Thrax* in Lexico inedito, cujus cum alibi non occurrit mentio, ſubjiciam, quae ex iſto Lexico MS. depromta, in libro quodam *Voſſiano* offendi: Ὁμοῦ ἐπὶ τόπου. Δημοσθένης, πονηροῖς οὖσιν ὁμοῦ συνδιατρίβομεν, Ὁμοῦ ἐπὶ χρόνου. Σοφοκλῆς,

Πόλις δ' ὁμοῦ μὲ θυμιαμάτων γέμει,
Ὁμοῦ δ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.

δηλοῖ δὲ καὶ ἐγγύτητα. Ξενοφῶν, ὁμοῦ εἰσιν οἱ πολέμιοι. Quae poſtrema me invitant, ut *Heſychio* graviter adflicto medelam admoveam: Ὁμοῦ, ἐγγύς, τοπικόν. ἢ ἄνδρες Ἀθηναῖοι δισμύριοι ὁμοφρονεῖς. Quae hac ratione videntur reficienda: Ὁμοῦ, τοπικόν. ἢ ἐγγύς. Δημοσθένης, Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι. *Demoſthenis* verba leguntur in Orat. contra Ariſtogit.

P.

μὴν, σύνδεσμος ἀποφηματικός ἐστιν· ὅταν ἀμφοτέρωθεν λέγομεν, ἄρα πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα. ὁ δὲ χρὴ συμβολήν, ὅπερ παρωχημότως λέγεται. ὡς τὸ, Ἀλλ' ἃ μὲν 33 δὴ ἀκράπτε βασιλεύ.

Αἴθε γὰρ Ὄφελον ἀμφοτέρως. τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἀπαρέμφατον παρατατικόν· τὸ δὲ Ὄφελον ἐμφαίνει παρατατικόν. Ἄλλως, τὸ μὲν Αἴθε ἐστὶν ἐπίρρημα· τὸ δὲ Ὄφελον, ῥῆμα καὶ ἐπίρρημα.

Ἆθλος ἀρσενικῶς καὶ Ἄθλον οὐδετέρως ἀμφοτέρως. ἀρσενικῶς μὲν δὴ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον.

ΑΡΧΗ 34 ΤΟΥ Β.

Βασιλεὺς καὶ Κοίρανος καὶ Ἡγεμὼν ἀμφοτέρως. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ παρόθεν ἢ ἐκ γένους τὴν ἀρχὴν ὡδηλακώς· Κοίρανος δὲ, ὁ περὶ χρείαν 35 τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ὁπο-

p. 497. C. quae integra extant apud *Harpocrat.* & in *Schol.* ad *Ariſtoph.* Veſp. v. 707. mendoſe apud *Schol. Hom.* ad Il. E. v. 867.

30 Σκύθαι] Par eſt ut credamus, *Eranii* notam a librario fuiſſe truncatam. Si enim ita ſcripſerit, prout vulgatur, hominum fuit ineptiſſimus: ſin; eam laudem merebitur, quod *Ammonium* ſtrenue deſcripſerit. Indidem itaque corrigendum: Ἄμμα μὲν ἐν ἐγένετο Σόλων Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ· & in ultima nota: ἀλλ' ὁ μὲν Ἕλλην Ἀθήνῃσιν, ὁ δὲ Σκύθης ἐν Σκυθίᾳ.

31 Παραίνεσις] *Euripides* Helena v. 323. Εἰς ποῖον ἔρωτες μῦθον ἢ παραινέσεις; *Phaedrus* libri primi fabul. prologo: *Duplex libelli dos eſt, quod riſum movet, Et quod prudenti vitam conſilio monet.*

32 Ἀναφορὰν] Lege: ἀναφορὰν ἔχει ἐνδιάφορον ἢ αἰνιγματώδη. Neſcio autem, quid intelligat per τὸν λόγον ἢ κεφαλαίου ἐπὶ στοιχείου ἀναφοράν. Scripſerat fortaſſe ex *Amm.* ἐπὶ τὸ χεῖλος. Quae ad vocem Αἶνος pertinent, ab *Ammonianis* verbis diverſa, cum illis conveniunt, quae ſub *Herennii* nomine protulit *Euſtathius.*

33 Ἀλλ' ἃ μὲν] Tanti haec non ſunt, in quibus emendandis horam conteram. MS. lectionem exhibuit. pro γὰρ ἀκράπτε poſuiſſe videtur ἄρα κράτει.

34 Ἀρχὴ] Vel hinc liquet, *Eranii*, quem tractamus libellum, majoris eſſe operis compendium.

35 Περὶ χρείαν] Lege: περὶ χρείαν

ὑπτελῶν· Ἡγεμὼν δὲ, ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος.

Βίος μὲ λέγε῀ ἡ λογικὴ ζωή· Ζωὴ δὲ, ἡ ἕξησις τ῀ ψυχῆς [36]. καὶ Βιοῦν ὑπὲ ἀνθρώπων μόνον λέγε῀· Ζῆν δὲ, καὶ ὑπὲ ἀνθρώπων, καὶ ὑπὲ ζώων.

Βλέφαρα μὲ αὐτὰ τὰ ἐπικλειόμενα δέρματα· Βλεφαρίδες δὲ, αἱ ὑπὲ τ῀ βλεφάρων τρίχες.

Βοῦς μὲ ὁ τέλειος· Μόσχος δὲ, ὁ νεογνός. ἀφ' οὗ καὶ Μοσχία, ἡ νέα [37].

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμήλιον καὶ Ἐπιθαλάμιον διαφέρε. Ἐπιθαλάμιον μὲ γάρ ἐστι τὸ ὑπὲ θαλάμῳ τ῀ γαμουμένης γραφὲν ποίημα.

Γαμήλια καὶ Γαμηλία [38] διαφέρει. Γαμήλια μὲν τὰ τελούμενα ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ ὁ γάμος τελεῖται· Γαμηλία δὲ, ἡ εἰς τ῀ χαρτοφύλακα διδομένη ἐγγραφή.

Γέρων καὶ Πρεσβύτης καὶ Περβεβηκὼς διαφέρε. Λεκτέον [39] δὲ περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως μέχρι γήρως. Βρέφος

καιεῦν ex *Amm.* quem, omissis *Homeri* versibus descripsit *Eranius*.

36 Ἡ χρῆσις τ῀ ψ.] Quamprimum hic ab *Amm.* discedit, vix est, quin obscurus fiat.

37 Μοχία ἡ νία] Apud *Hesychium* Μόχια, ἀπαλὰ φυτά. Plura notat *Etymologus* ad *Hom.* Il. Δ. v. 105. μόχοις λύγοις· *Hesychius* exponit: τοῖς νεοφύτοις βλαστήμασιν, ἀπαλοῖς κλαδίσκοις. Conf. *Schol. Soph.* ad Trachin. v. 789.

38 Γαμήλια καὶ Γαμηλία δ.] Hanc, ut puto, differentiam non agnovit *Ammonius*: neque adeo etiam, ut videtur, *Hesychius*: Γαμηλία ab *Etymologo* redditur ἡ εἰς τὰς φερνὰς διδομένη ἐγγραφή, καὶ εἰσαγωγὴ ἐπὶ γάμους, ὡς ὀνόμαζον καὶ Κυριῶτιν· ita legendum e MS. pro κυρίωτιν: Plura vide apud *Meurs.* Gr. Fer. p. 40. & 41. *Commentatores* ad *Poll.* III. 43. & *Vales.* ad *Harpocr.* in v.

39 Λεκτέον] Primum suspicabar pro λεκτέον scribendum Ἀλεξέον· nunc nullius dubito, quin prius posuerit Noster; qui ex *Amm.* ea demum desumsit, quae tironibus erudiendis inservire poterant. *Ammonii* verba sunt: Ἀλεξέον δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιθυμῇ τ῀ Διδύμου συμμίξεων, λέγων ὅτως, ἐπὶ τ῀ Ἀφροδίτης περὶ ἀν-

φῶ μὲ γῶ, τὸ γεννηθὲν ἀρτίως· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τ πιθηνῆ· Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη σφιπατοῦν καὶ τ λέξεως ἐχόμενον [40]· Παιδίσκῳ δὲ, ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· Παῖς δὲ, ὁ ἀφ' ὧν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμῳ ἱένῃ· μὴ ταῦτα Ἡλικιώτης [41]· εἶτα Ἔφηβος· ὁ δὲ μὴ ταῦτα Μειράκιον, ἢ Μείραξ [42]· εἶτα Νεανίσκος, καὶ Νεανίας· ὁ δὲ τριακονταέτης, Ἀνήρ· εἶτα Πρεσβεβηκὼς, ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν· εἶτα Γέρων· εἶτα Πρεσβύτης· εἶτα Ἑκατογέρων [43].

ΑΓΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δοῦλοι Οἰκέται καὶ Θεράποντες ἀφαφέρουσιν. Δοῦλοι μὲν γῶ καὶ τῶν ἡδονῶν [44] λέγονται, καὶ πάντες ὑποτεταγμένοι τῷ βασιλεῖ [45]· Οἰκέται δὲ, οἱ ἐγχωρόντοι· Θεράποντες δὲ, οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι, ὑφ' ὧν θεραπεύονται οἱ προσήκοντες. ὡς Ἀχιλλεὺς καὶ Πάτροκλος.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος ἀφαφέρ. Διαβόητος μὲν γάρ, ὁ ἐπ' ἀρετῇ βοώμενος [46]· Ἐπιβόητος δὲ, ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην.

Δι-

ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αἰτίας ἄχει γήρως.

40 Ἐχόμενον] *Ammonius* habet ἀντιχόμενον.

41 Ἡλικιώτης] Huius loco alia posuit *Amm.* ejusdem aetatis nomina: Πάλληκα, Βάπαιδα, Ἀλίπαιδα, Μιλλοίφηβον.

42 Ἡ μείραξ] Ita etiam restitui velim apud *Amm.* pro εἶτα μείραξ.

43 Ἑκατόγηρων] Emendatius scribes Ἑκατόγηρως. Vide Animadv. ad *Amm.* p. 54.

44 Καὶ τ ἡδονῶν] Inter castissima Veterum dicta bina sunt, quae ex *Stobaei* Florilegio subjiciam. Primum est *Bionis* Tit. II. p. 32. οἱ ἀγαθοὶ οἰκέται, ἐλεύθεροι· οἱ δὲ πονηροὶ ἐλεύθεροι, δοῦλοι πολλῶν ἐπιθυμιῶν. Alterum *Brysonis* est, ex sanctissima Pythagorae schola Philosophi Tit. LXXXIII. p. 484. ὁ μὲν γάρ τις δοῦλος καὶ νόμον γίγνεται· ὁ δὲ καὶ τ τρόπον τᾶς ψυχᾶς, ὁ κρατούμενος ὑπὸ τ ἰδίων παθημάτων τᾶς ψυχᾶς.

45 Υ. τῷ βασιλεῖ] *Ammonii* locutionem, ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα, in nota 13. pag. 45. temere sollicitavi.

46 Βοώμενος] *Amm.* ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐπαινούμενος.

Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρ. Διπλοῦν μὲν γὰρ τὸ μέγεθος· Διπλάσιον δὲ, τὸ ἀριθμόν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Ἔνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρ. ὁ μὲν γὰρ ἐπίσημος 47· Ἐπίδοξος δὲ, ὁ προσδοκώμενος.

Ἑταῖρος καὶ Φίλος καὶ Ξένος διαφέρ. Ἑταῖρος μὲν γὰρ, ὁ σύνεργος καὶ ἐν παντὶ συναιρόμενος· Φίλος δὲ, ὁ ἀπὸ συμποσίου γενόμενος· Ξένος δὲ, ὁ ἀπὸ ξενιτείας φίλος.

Ἔκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρ. Ἔκγονος μὲν γὰρ ὁ υἱός· Ἀπόγονος δὲ, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός.

Ἐπίκουροι καὶ Βοηθοὶ διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμουμένοις ἐπικουροῦντες, ὡς τοῖς Τρωσίν· Βοηθοὶ δὲ, οἱ σύμμαχοι τῶν πολεμούντων, ὡς τῶν Ἑλλήνων.

Ἕρκος καὶ Ἕρκιον 48 διαφέρ. Ἕρκος ὅτι πόλεων· Ἕρκιον ἐπὶ ἐπαύλεων.

Εἰκότα Ἐοικότων διαφέρ. τὰ μὲν πίστεως ἐχόμενα, Εἰκότα· τὰ δὲ ἐμφερῆ, Ἐοικότα.

Ἐχθρὸς Πολεμίου καὶ Δυσμενοῦς διαφέρ. Ἐχθρὸς μέν γὰρ ὅτιν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ δι' ὅπλων χωρῶν

47 Ἐπίσημος] Lege: ὁ μὲν γὰρ ἐπίσημος, Ἔνδοξος· Quae sequitur, differentia vocum ἑταῖρος & φίλος aliter exponitur ab *Amm.*

48 Ἕρκος καὶ Ἕρκιον] Par ratio discriminis inter τεῖχος & τειχίον. *Etymologus* etiam Ἕρκος reddidit τεῖχος· & Ἕρκιον, σφίγγωμα, τειχίον. Ad mentem Grammaticorum *Sophocles* in Ajace v. 108. πρὸς τειχίον ἑρκίου τύχης. *Schol.* Ἢ διαφέρει μαζὸς τοῦ κόλπου· Adde *Apoll. Rhod.* II. v. 1075. *Hesychius*: Ἕρκιον, κύκλος αὐλῆς. Quam late pateat ἕρκος, constat ex *Homero*. Quae sequuntur, pleraque sunt ex *Amm.* descripta.

49 Εὔμορφος Εὐειδὴς δ.] Hinc forsitan corrigendus est *Thom. M.* in Εὐειδὴς. *Eustathius Ammonium* sequutus ad Il. Γ. p. 289. σημείωσαι δ, inquit, ὅτι διαφέρειν καὶ τὸν πα-

χωρῶν πρὸς τοὺς πέλας· Δυσμενὴς δὲ, ὁ ἀξένιον πρὸς τοὺς ποτὲ φίλους ἔλθοντας ξένους.

Ἐρωτᾶν καὶ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κατ' ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπό τινων λεγόμενα, αὐτὸν οὐδὲν ἐρωτῶντα· Ἐρωτᾶν δὲ, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη τινὰ λαβεῖν ἀπόφασιν.

Ἐρώτησις Πεύσεως καὶ Ἀναχρίσεως διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γάρ ἐστι ζήτησις ἀποκρίσεως σύντομος· Πεῦσις δὲ, μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία· Ἀνάκρισις δὲ, δευτέρα ἐξέτασις.

Ἔσται τοῦ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γὰρ τὰ νῦν ὄντα· Γενήσεται δὲ, τὰ γεννήσεως τευξόμενα.

Ἐρᾶν τοῦ Πόθειν διαφέρει. Ἐρᾶν μὲν γάρ ἐστι τὰ ὀπτὰ ὄψει· Πόθειν δὲ, τὰ ἀπόντα.

Εὔμορφος Εὐειδὴς διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ εὐπρόσωπος· Εὐειδὴς δὲ, ὁ τὸ εἶδος καλὸν ἔχων, οἷον ἅπαν τὸ σῶμα.

Ἔνδον πρὸς τὸ Ἔσω διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ λέγομέν ἐστιν ὁ παῖς· Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι.

Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ ἐπὶ τόπῳ σημασίαν δηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, καὶ ἐπὶ εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε· τὸ δὲ Ἔνθα καὶ

παλαιὸς Εὔμορφος καὶ Εὐειδής. Εὔμορφος μὲν ἡ ἐπιφάνεια. Εὐειδὴς δὲ, ὁ καθ' ὅλον τὸν ἐκτὸς καλὸς, καὶ, ὡς εἰπεῖν, εὖ ἔχων φύσις. Dolon apud *Hom.* Il. K. v. 316. εἶδος μὲν οὐκ ἄρ τι κακός. quem locum ita exponit *Aristoteles* de Poëtica c. xxv. ὁ τὸ σῶμα ἀσύμμετρος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αἰσχρός. τὸ γὰρ εὐπρόσωπον οἱ Κρῆτες Εὐειδὲς καλοῦσι. ita enim legendum. Quae Philosophi observatio Grammaticorum distinctioni non parum adfert ponderis. Cum enim εὐειδὴς istoc usu tanquam glossa Cretensis consideretur, in communi, quae dicitur, dialecto, aliter vocem usurpatam fuisse adparet.

50 Ἔνδον πρὸς τὸ Ἔσω] Eam locutionem nuspiam usurpavit *Amm.* qui hanc differentiam curiose exsequitur. In sequente nota *Ammonia-*

καὶ ἢ εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ, καὶ ἀντὶ ζῳνικοῦ ἐπιῤῥήματος. σημαίνῃ δὲ καὶ τὸ τότε. ὡς τὸ, ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες. καὶ τὸ ὅσσα, ὡς τὸ, ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται. καὶ τὸ, ἔνθα κετεπλεόμεν.

Ἐξ ὅσου καὶ Ἐξ ὅτου διαφέρῃ. Ἐξ ὅσου μὲν ζῴου· Ἐξ ὅτου δὲ, ἐξ οὑτινος

Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρῃ. Εὐθὺς μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ εὐθέως· Εὐθὺ δὲ, ἀντὶ τοῦ καθ' εὐθείαν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρῃ. Ζηλοτυπία γάρ ἐστι τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον· Ζῆλος δὲ, ἡ μίμησις τοῦ καλοῦ.

Ζώνη Ζωνίον διαφέρῃ Ζώνη μὲν ἡ τοῦ ἀνδρός· Ζώνιον δὲ, ἡ γυναικός.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ἡσυχάζειν καὶ Σιγᾶν διαφέρῃ Ἡσυχάζειν μὲν τὸ ἀζημεῖν δι' ὅλου [51]· τὸ δὲ Σιγᾶν ἐπὶ γλώττης μόνον.

Ἡγνὰ [52] καὶ Ἡγνᾶτο διαφέρῃ Ἡγνὰ μὲν γὰρ, ἤγουν ὁμολόγῃ δώσειν· Ἡγνᾶτο δὲ ὁ λαμβάνων.

Ἡμέρα Ἠοῦς διαφέρῃ. Ἡμέρα γάρ ἐστι τὸ αὐτόματον [53]· Ἠὼς

nianam contraxit *Eranius*, paucula tantum tangens *Homeri* loca.

51 Δι' ὅλου] Scripserat, ni fallor, δι' ὅλου σώματος· ex *Ptol. Ascal.* §. 93. *Amm.* enim eam differentiam praetermisit.

52 Ἡγνὰ] *Ammonius*: Ἐγνᾶ καὶ Ἐγνᾶται διαφέρει.

53 Τὸ αὐτόματον] Qui corruptissimam *Amm.* notam integritati restituet, *Eranii* notam diligentiori examini subjicere etiam poterit.

54 Φαείνῃ] Pravam MS. lectionem φθάνῃ mutavi in φαείνῃ. Usurpavit enim noster *Hesiodi* verba e Theog. v. 372. Ἠῶθ' ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνῃ· ab *Ammonio* adducta in v. Ἡμέρα.

55 Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι] MS. Εὐριπίδης. Hinc adparet, *Eranium* *Ammonii* libello usum edito meliori.

apud

Ἠὼς δὲ, ἡ πάντεσιν ἐπιχθονίοισι φαείνῃ 54.

Ἡ ἀντὶ τοῦ ἔφη, φησὶν Ὅμηρος· διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν Ἠ ἐπὶ μόνου τοῦ τότε πεποίηκε· τὸ δὲ Ἔφην, Ἔφης, Ἔφη, καὶ ἐπὶ πάντων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γὰρ ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος· Θεατὴς τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν θεαζόντων. ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι 55,

Πότερον θεατὴς ἢ χαίειν μαντευμάτων.

ἁμαρτάνουσι γοῦν 56 οἱ ἐναλλάσσοντες ταῦτα.

Θὴς Λάζις καὶ Ἀμφίπολος. Θὴς μὲν γὰρ, ὁ μισθωτός· Λάζις δὲ, ὁ κατὰ πολεμικὴν συνήθειαν ἁλοὺς καὶ δεδεμένων· Ἀμφίπολος δὲ, ἐπὶ θηλείας ἡ ταῖς α . . . 57 ὑποτεταγμένη.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ἰσθμὸς καὶ Πορθμὸς διαφέρει. Ἰσθμὸς γὰρ ἡ μέσον δύο θαλασσῶν γῆ· Πορθμὸς δὲ, ἡ μέσον δύο γαιῶν θάλασσα.

Ἰκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι 58 διαφέρει. Ἰκέσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν.

Ἰουδαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι διαφέρουσιν. Ἰουδαῖοι μὲν οἱ ἐξ Ἰούδα 59 τοῦ πατρὸς παιδὸς Ἰακὼβ κληθέντες· Ἰδουμαῖοι δὲ οἱ ἐξ Ἡσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ Ἰακώβ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Κύριος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύριος μὲν γὰρ ὁ γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ υἱῶν ὁ πατὴρ· Δεσπότης δὲ, ὁ ἀγχυρωνήτου.

Κα-

apud illum enim *Euripidae* & Tragoediae nomen deficit.

56 Ἁμαρτάνουσι γοῦν] Ea ratione loquitur *Amm.* in v. Ἀτέ.

57 Ἡ ταῖς α . . .] Lacuna ex *Ammonio* certe suppleri non potest, cui Ἀμφίπολος dicitur κοινὸν ὄνομα ἄρρενος καὶ θηλείας δούλης. *Etymologus* p. 93. v. 35. Ἀμφίπολος, οἱονεὶ ἡ ἀεὶ τὴν διάνοιαν πολλὰ ἀναστρέφουσα. Prioribus hujus notae verbis subjiciendum solemne διαφέρουσιν.

58 Ἰκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι] Est in *Cyrilli* vocabulario MS. ejusdem fere generis observatio, quam juvat descripsisse: Ἐπάνοδος Καθόδου διαφέρει. Ἐπάνοδος μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπανελθεῖν τινα εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, ἐξελθόντα ἐξ ἀρχῆς ἐκουσίᾳ γνώμῃ, μηδενὸς βιασαμένου. Κάθοδος δὲ, τὸ εἰωθὸς, ὅταν ἄκων ἀποδημήσας, ἢ φυγαδευθεὶς, ἢ συμφορᾶς τινὸς ἀναγκασθείς, ἀφῇ φεύγων.

59 Οἱ ἐξ Ἰούδα] Quae scitule novit

Κωφὸς ϗ Ἐννεὸς ὁ αὐτὸς [60] τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο, ἤγουν ὁ μὴ φθεγγόμενος. ὡς Ὅμηρος,

κύματι κωφῷ.

ἢ ἀψόφῳ. καὶ ἡ Πυθία [61],

Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, ϗ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

νῦν δὲ Κωφὸς, ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένην ἔχων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λῆμμα μὲν ἀφ' ἑνὸς μι, τὸ κέρδος· Λῆμα δὲ δι' ἑνὸς μ, ἡ ἀνδρεία.

Λεχὼ ϗ Εὐνὴ [62] ἀμφοτέρως. Λέχος μὲν γάρ ἐστιν ἡ κλίνη· Εὐνὴ δὲ, ἡ ἐπ' αὐτῆς στρωμνή.

Λαβεῖν ϗ Δέξασθαι ἀμφοτέρως. Λαβεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀνελέσθαι μηδενὸς διδόντος· Δέξασθαι δὲ, τὸ ἀπό τινος παρατεινόμενον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μάχη ϗ Πόλεμος ἀμφοτέρως. Μάχη μὲν γὰρ ἡ ἐν πολέμοις ἐστὶν ἐνέργεια· Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, ϗ ἡ περὶ τὴν μάχην παρασκευή.

Μηλὰ ϗ Μηλὼ [63] ἀμφοτέρως. Μηλὰ μὲν γὰρ, τὰ σταζόμενα

vit *Eranius*, *Ammonio* fuerunt, ut puto, inaudita.

60 Ὁ αὐτὸς] *Amm.* & *Eranius* ταυτίζουσι, quae in Lexico diligenter discernit *Cyrillus*: Κωφὸς καὶ Ἐννεὸς ἀμφοτέρως. Κωφὸς λέγεται ὁ μὴ φθεγγόμενος· Ἐννεὸς δὲ, ὁ ἔκ τινος θαύματος φόβου ἄφωνος. Apud *Hesych.* etiam Ἄλλως exponitur ἄφωνοι, κωφοί, καὶ ἀκκλήξει ἡσυχοι. Super vocis Ἐννεὸς scriptura erudite disputat Cl. *Jo. Alberti* ad Gloss. Gr. in N. F. p. 70.

61 Ἡ Πυθία] Lectionem in *Ammonii* Editt. mire distortam in ἡσυχίᾳ sinceram adservavit *Eranius*, apud quem tamen in versu, qui subjicitur, perperam legebatur καὶ κωφῶ ζόῃ εἰμὶ, quorum loco, καὶ κωφοῦ ξυνίημι, ponere non dubitavi. *Pythiae* versum Grammatici debent *Herodoto*, apud quem l. c. XLVII. legitur in oraculo, quod Delphis accepit Croesus: Καὶ κωφῆ σιωπήσει, καὶ οὐ φωνῆσας ἀκούσῃ. ubi eam scripturam reponi malim, quam uno ore proferunt Grammatici. *Apollonius* in Glossis *Herodoteis* λέγει, ὡς παρακλίνει εἶναι τὸ, καὶ κωφῆ ξυνίημι, καὶ ὁ λαλέοντος ἀκούω, teste *Etymologo* p. 552. v. 7. ubi perperam vulgatur λέγει· *Eustathius* ad Od. E. p. 230. v. 10. ἡ Πυθία χρήσασα τὸ, καὶ κωφοῦ ξ. μ. ὁ λ. ἀ. παρεκλελύσασα διεσάφησε. Eandem oraculi partem expressit *Lucianus* de Saltat. T. 1. p. 806. ἀλλ' ὅσῳ ἧττον ἡ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τὸν θαύμενον ὄρχησιν, καὶ κωφῆ σιωπήσαι, καὶ μὴ λαλέοντος τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκούειν. Utitur eodem loco *Corinthius* in libello de Dialectis.

62

μθμα τοῖς θεαῖς· Μηδὲ, τὰ μὴ οὕπως ἔχοντα.
Μνᾶται καὶ Μνηστῆρες[64] διαφερ. Μνᾶται μὲν ὁ ἀνὴρ γυναῖκα· Μνηστῆρες δὲ ἡ γυνὴ ἄνδρα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νῆες τῶν Πλοίων διαφέρουσιν. Νῆες μὲν αἱ φορτηγοὶ, αἱ δὲ μάχιμοι εἰσιν· Πλοῖα δὲ, τὰ ὁπωσοῦν καὶ ῥαδίως πλεόμενα. Νῦν καὶ Νυνὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Νυνὶ ὅτι μόνον τοῦ ἐνεστῶτος· τὸ δὲ Νῦν ὅτι τῶν τελῶν χρόνων. ὡς τὸ, νῦν ἔστιν[65] ὁ ἀγών. νῦν ἡ μάχη πέπαυται.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οὗτος καὶ Οὗτοσὶ διαφέρει. Οὗτοσὶ μὲν γὰρ μετὰ τοῦ ι δεικτικὸν μόριον[66] Οὗτος δὲ, δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν.
Οὐδὲν διὰ τοῦ δ καὶ Οὐθὲν μετὰ τοῦ θ μαχρῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὐδὲν[67] δῆλον, ἐν τῷ οὔτε χαὶ ἓν σύρεται, ἤγουν οὔτε ἕν, οὔτε δύο.
Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον ὅτι ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν ὅτι μεγέθους τέτακται.
Ὁ Ὄρθρος καὶ Πρωὶ διαφέρει. Ὄρθρος μὲν γάρ ἐστι περὶ ἀνατολὴν ὥρα· Πρωὶ δὲ, τὸ ἐν τῇ ἡλίου θεωπῆς φῶς, ὡς καὶ

62 Λίγος καὶ Εὐτὴ] Paria dabunt *Ammon.* & *Thom. M.* Ad Grammaticorum mentem exponi potest *Sophocles* Antig. v. 434 ὅταν κενὸς εὐνὴς νεοσσῶν ὄρφανον βλέψῃ λίχος.

63 Μηδὲ καὶ Μηδὲς] *Auctor* Etymologici M. Τὰ μηδὲ καὶ μηδὲς συνεκφωνεῖται τὰ μέσα· διαφέρει γὰρ τὸ ἀορίστικὸν ἀπὸ τοῦ ἰδίτικοῦ. ὅτε τὸ μὲν ἀορίστικὸν ὁ ποιητὴς τίθησι καὶ ἐπὶ τῶν ἀγαπᾶν μόνων —— καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων· τὸ δὲ ἰδίτικον ἐπὶ τῶν ἀγαπᾶν μόνων· postremum illud voculam μόνον ellipsit. *Sopb.* Antig. v. 1124. κηδὲς μηδέν· & v. 1135. μηδὲν φλέγει. *Ammonius* discrimen ignorat.

64 Μνᾶται καὶ Μνηστῆρες] Differentiam ab *Amm.* omissam adnotavit *Thom. M.* Ἐπὶ ἀνδρὸς τὸ Μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα. ἐπὶ γυναικὸς, τὸ Μνηστῆρες ἄνδρα.

65 Νῦν ἔστιν] Lege: νεῶν ἔστι, νεῶν ἔστιν ὁ ἀγών. Quae in *Eranio* desunt, apud *Amm.* omiserat etiam *Vulcanius.*

66 Δεικτικὸν μόριον] Corrige: δεικτικὸν μόνον· Οὗτος ὁ, δεικτικὸν κ. τ.

67 Τὸ μὲν γὰρ Οὐδὲν] Scribendum: τὸ μὲν γὰρ Οὐδέν. *Amm.* Οὐθὲν ὁ ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίστοιχον —— οὐδ' ἓν, ὅτι δύο. Indicis *Auctor*: Οὐθὲν, ne unum quidem. *Phrynichus* nullam novit inter Οὐδεὶς & Οὐθεὶς significandi differentiam; sed, posteriori forma damnata, usum τοῦ Οὐδεὶς Atticis concedit. *Ejusdem*, quam ex Sophistico Apparatu edidit *Montfaucon.* Bibl. *Coisl.* p. 468. observatio hac videtur ratione constituenda: Οὐδὲ ἓν, ὅταν χρὴ λέγειν, ἢ

καὶ τὸ ὀψὲ καὶ ἑσπέρας [68].

Οὔνεκα καὶ Εἵνεκα διαφέρ. τὸ μὲν Οὔνεκα σημαίνει τὸ ὅπ· τὸ δὲ Εἵνεκα, ἀντὶ τοῦ χάριν.

Ὅπ καὶ Διόπ διαφέρ. τὸ μὲν γὰρ Διόπ αἰτίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Ὅπ, ποτὲ μὲν αἰτίαν, ποτὲ δὲ βεβαίωσιν. αὐτίκα, ὅπ μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη, ἴσμεν, διόπ δὲ ὑχέλι.

Οἴκαδε τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρ. Τὸ μὲν γὰρ εἰς τὴν οἰκίαν [69] βαδίζειν, Οἴκαδε φαμέν· τὸ δὲ εἰς ἑτέραν, Εἰς οἶκον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πρεσβεύειν τοῦ Πρεσβεύειν διαφέρ. Πρεσβεύειν τὸ μὲν πέμπειν πρέσβεις· Πρεσβεύειν δὲ τὸ πέμπειν [70] πρεσβυτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρ. Πόλις μὲν τὸ οἰκοδόμημα [71]· Ἄστυ δὲ, ἡ κατασκευὴ τῆς πόλεως.

Πάγκαλος μὲν τὸ χρυσοῦν· Παγετὸς δὲ, ὁ χειμών.

Πλούσιος Ἀφνειοῦ καὶ Ὀλβίου διαφέρ. Πλούσιος μὲν γὰρ ὁ πολλὴν οὐσίαν ἔχων· Ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ' ἐπαύτου τὴν οὐσίαν συλλέγων· Ὀλβιος δέ ἐστιν, ὁ τελείαν εὐδαιμονίαν ἔχων.

Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρ. Πένης μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαί τι καὶ πονεῖν περὶ τὸν βίον· Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης.

Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρ. Πολεμικὸς μὲν ὁ ἔμπειρος τῶν πολέμων· Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἐμπείρως τοῖς χεῖρον πό-

διευκάδως ἀλλ' ἔστι δ, ἀλλὰ μᾶλλον ἔστι δ' διευκάδως.

68 Ὀψὲ καὶ ἑσπέρας] Quid velit *Eranius* minus habeo exploratum. Forsan indicare voluit, ſicuti ὄρθρος & πρωΐ, ita etiam differre ὀψὲ & ἑσπέρας· quorum hoc *veſperam* denotet, illud, non niſi adjectum habeat vel ſubintellectum vocabulum ἡμέρας. Ὀψὲ τῆς ἡμέρας habes apud *Amm.* in v. Ἑσπέρας. Ὀψὲ, ſignificatione generaliori, quibuſvis rebus inſerviens, Atticis notat τὸ βραδέως καὶ μετ' εἰκῆς χέρον. *Max. Tyr.* Serm. VII. p. 45. *Spartiani* ἰσπαιεῖ) οὐκ ὀψὲ, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ὀρθῆς. *Euripid.* Oreſte v. 99. ὀψέ γε φρονεῖς νῦν. Apud *Alciphron.* ὀψὲ δ' ποιμὴ p. 16. ὀψὲ δ' χρόνῳ *Max. Tyr.* p. 190. ὀψὲ καὶ βραδὺ τῆς ἀληθείας *Heliod.* p. 111. Adde *Aelian.* V. H. II. c. 23. & *Lucian.* T. I. p. 899.

69 Εἰς τὴν οἰκίαν] Quinimo εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν ex *Amm.*

70 Τὸ πέμπειν] Non aliter legebant antiquae *Ammonii* Editt. Recentiores rectius τὸ πέμπειν π. Vide *Amm.* p. 118. & 120.

71

πόλεμον ὅπλοις χρώμενον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ρέφανον καὶ Ῥάφανον [72] διαφέρ. Ῥέφανον μὲν γὰρ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον· Ῥάφανον δὲ, ἡ χράμβη.

Ῥεῖθρον Ῥεῦμα διαφέρ. Ῥεῖθρον μὲν γάρ ἐστιν ὁ τόπος, δι' οὗ φέρεται· Ῥεῦμα δὲ, τὸ ὕδωρ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σημεῖον Τέρατος [73] διαφέρ. Σημεῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑπὸ τοῦ ἀέρος γενόμενον· Τέρας δὲ, τὸ ἐν γῇ.

Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρ. τὰ μὲν παρωχημένα [74] Σημείοις πιστοῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα Τεκμηρίοις.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Τεῖχος καὶ Τειχίον διαφέρ. Τεῖχος μὲν γὰρ ἐπὶ πόλεως· Τειχίον δὲ, ἐπὶ ἐπαύλεων.

Τιμωρεῖν [75] καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρ. Τιμωρεῖν μὲν γὰρ τὸ τοῖς ἀδικουμένοις βοηθεῖν· Τιμωρεῖσθαι δὲ τὸ ἀδικήσαντα. Τιμωρὸς Πατρόκλου Ἀχιλλεὺς, Τιμωρεῖται δὲ Ἕκτορα.

Τοὕνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρ. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ Οὕνεκα διότι.

Τήθη καὶ Τηθὺς [76] διαφέρ. Τήθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ μάμμη· Τηθὺς, ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφή.

Τύραννοι καὶ Βασιλεῖς διαφέρουσιν. Τύραννοι μὲν γὰρ οἱ ἐξ ὠμό-

71 Τὸ οἰκοδόμημα] Nescio profecto, quid differant οἰκοδόμημα & ἡ καθίσασα τὴν πόλιν· Itaque pro οἰκοδόμημα legendum fortassis οἰκούμημα. nisi potius statuendum sit, *Eranium* scripsisse: Πόλις μὲν τὸ οἰκοδόμημα τῶν οἰκούντων, ex *Amm.* & *Thom. M. Stephanus Byz.* Ἄστυ, ἡ κοινὴ πόλις. διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν κτίσμα δηλοῖ· ἡ δὲ Πόλις, τοὺς πολίτας.

72 Ῥίφανον καὶ Ῥάφανον] Malim apud *Amm.* legi: Ῥίφανον καὶ Ῥάφανον δ. vulgatam lectionem sequitur *Eranius.*

73 Σημεῖον Τέρατος δ.] Praeter *Amm.* distinguit *Etymologus*: Τέρας διαφέρει σημείου. Τέρας λέγεται τὸ παρὰ φύσιν γεγόμενον πάθημα· σημεῖον δὲ, τὸ παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γινόμενον.

74 Τὰ μὲν παρωχημένα] Verba sunt *Antiphontis* ἐν τῇ τέχνῃ· cujus nomen omisit *Eranius*, verba integra conservans.

75 Τιμωρεῖν] Eadem fere notat *Amm.* paululum diversa *Thom. M.*

76 Τηθὺς] Scribe Τηθίς. & vide,

ὠμότητος ἢ ἁρπαγῆς ἢ βασιλείαν δεξάμενοι· Βασιλεῖς δὲ, οἱ πατροπαράδοτ . . . . . [77]

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Ὑποψία Ὑφοράσεως διαφέρ. Ὑποψία μὲν γάρ ἐστι κακοῦ [78] τινος ὑπόνοια· Ὑφόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον ταραττομένη. Ὑπόκρισις Ἐπαγγελίας διαφέρει. Ὑπισχνεῖται μὲν ὁ τὰ ἀξιωθὲν διδόναι μέλλων· Ἐπαγγέλλεται [79] δὲ, ὁ δίχα προκλήσεως παρέχειν τι δυνάμενος, ἢ βουλόμενος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φλαῦρον καὶ Φαῦλον [80] διαφέρει. Φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ μικρὸν καὶ κύφον κακόν· Φαῦλον δὲ, τὸ μέγα. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις παρεδηλώσαμεν.

ſi lubet, quae ad *Amm.* notavi.

77 Πατροπαράδοτ . . . . .] Lacuna facili opere inpleri poterit: *οἱ πατροπαράδοτον τὴν ἀρχὴν ἀφαιρεθέντες* aut quomodocunque demum volueris.

78 Κακοῦ] In *Amm.* minus recte vulgatur κακῶ· *Schol. Hom.* ad Il. Γ. v. 42. ὑπόψιον exponit ὑποδεδειπόμενον ἀφ' ἡμῶν· in Scholiis perperam ponitur ἰπόψιον· in *Homero* utraque olim obtinuit lectio. Ὑπόψιον praefert Cod. *Leidenſis. Etymologus*: Ὑπόψιος, μισητὸς ἄξιος. Ἡρωδιανὸς δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ γράφει ἰπόψιος. ἴσως δὲ ὀρθότερον ἡ φανερὸς ἐπὶ κακῷ.

79 Ἐπαγγέλλεται] Apographum exhibebat ἀπαγγέλλει. Ejus loco poſui ἐπαγγέλλει.

80 Φλαῦρον καὶ Φαῦλον] Harum etiam vocum differentiam *Ammonio* ignoratam ſtudioſe adnotarunt *Thom. M.* & *Mojcbop.* Pro φλαῦρον male apud *Thom* φαῦρον vulgatur *Mojch.* Φαῦλον (l. Φλαῦρον) τὸ μικρὸν καὶ ἀτελὲς καὶ ἀδυνατον· καὶ Φαῦλον τὸ κακὸν καὶ πονηρόν. Confer *Schol. Lucian.* T. II p. 55. Apud *Demoſth.* in Midiana p. 402. φλαῦρον & φαῦλον permutantur. Ne in hujuſcemodi vocabulis de Veterum uſu poſſet judicari, librariorum fecit incuria.

ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ

ΠΕΡΙ

ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

Digitized by Google

ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ

ΠΕΡΙ

ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

Σχῆμα λόγυ [3] ἐστὶ πλοκὴ τῆς τοῦ λόγυ μερῶν κατά τινα ἀφέλκτον. Εἴδη τῶν Σχημάτων εἴκοσι ἑ

[1] ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ] Qui Eranium, idem liber *Lesbonactem* nobis ſuppeditavit, cujus edendi conſilium *Leonem Allatium* habuiſſe & *Iſ. Voſſium*, in praefat. ad *Amm.* indicavi. Libellum necdum editum uſurparunt hujus & ſuperioris aevi Viri Clariſſimi *Salmaſius*, *Iſ Voſſius*, *J. P. D'Orville*, & *P. Burmannus Fr. F.*

[2] ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ] Ejuſdem materiae opuſcula *Tiberii Sophiſtae* & *Herodiani* adhucdum in Bibliothecis latent. *Herodiani* pater *Apollonius*, teſte *Suida*, ſcripſerat περὶ σχημάτων Ὁμηρικῶν. *Auctor* vitae *Homeri* p. 292. τῷ τεχνολογίῳ memorat, in qua τὰ εἴδη τῶν σχημάτων ſint ἀναγεγραμμένα. Quae περὶ σχημάτων apud Rhetoras proſtant, generis ſunt diverſi.

[3] Σχῆμα λόγυ] In Scripto Codice legebatur: Σχῆμα ἐστὶ λόγυ πλοκὴ τ. Per erat neceſſe, ut verborum ordo mutaretur: ſi quis rationem forte quaerat, res paulo altius eſt repetenda. Sermo dividi ſolet in *proprium*, & *figuratum*; *figuratus* complectitur σχήματα & τρόπους. Σχήματα duplicis vulgo traduntur generis, σχήματα λέξεως & λέξεως σχήματα. quae, quamvis potiſſimum ad Rhetoras ſpectent, a *G. J. Voſſio* Inſtit. Orat. quinto luculenter expoſita, Grammatici etiam ſibi vindicaverunt. Tertium *figurarum* genus, quod, a prioribus longe diverſum, *Lesbonax* tradidit, σχῆμα λόγυ *certam* dicit *orationis ſtructuram huic illive dialecto ſive auctori propriam, a recepta conſuetudine atque adeo a Grammaticorum legibus recedentem.* Namque ἡ γραμματικὴ ἐπὶ μόνῃ τῇ κοινῇ ἀφελείᾳ τὸ τρόπον ἔχει, τῇ δὲ αὐτῇ σωιζεσθαι, ὡς καὶ τὰς ἄλλας —— λέξεσι ἔχει ἀσυντελῶς. uti ſcribit *Schol. Pind.* ad Ol. Od. III. v. 81. Haec σχήματα λόγυ a *Soloeciſmo* diſcernunt Grammatici. *Trypho* περὶ τρόπων ineditus: Διαφέρει ὁ Σχῆμα Σολοικισμοῦ. ἐπειδὴ Σχῆμα μέν ἐστι ποιητῆ ἢ συγγραφεῖ ἁμάρτημα ἐκούσιον ἀφ' τέχνῃ, ἢ ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμόν· Σολοικισμὸς δ' ἁμάρτημα ἀκούσιον, ἀ ἀφ' τέχνῃ, ἀλλὰ δι' ἀμαθίαν γινόμενον. Ea ratione

καὶ δύο [4]. Εὐβοεικὸν, Κορίνθιον, Ἰδύκειον, Χαλκιδικὸν, Ἀλκμανικὸν, Κλαζομενίων, Κολοφώνιον, Σικελικὸν, Νησιωτικὸν, Τῶν ὑπὲ τ' Ἀσίας Ἑλλήνων, Ἰωνικὸν, Ἀττικὸν, Θηβαϊκὸν, Ἰωνικὸν καὶ Δώριον, Δώριον τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων, Ἀττικὸν, Ἄλλο Ἀττικὸν, Ποιητικὸν, Ἄλλο Ἀττικὸν, Ἄλλο πολλοῖς εἰρημένον, Ῥοδιακὸν, καὶ Ἀσιανόν.

Εὐβοεικόν [5]. ὡς τὸ, ἡδὺς παιδίον βαδίζων. Οὐδετέρως δ' ὀνόμασι συντάσσουσιν ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν ὑπίθετον καὶ μετοχάς. ὡς καὶ Ὁμηρος,

Δῶρόν τοι ἐγὼ τέκνον φίλε τῦτο δίδωμι.

Κορίνθιον [6]. ὡς τὸ, ὅπως ἔτας τάδε ἔργα. καὶ, ἵνα εἰδομεν

ne accipiendus *Seneca* Epiſt. xcv. *Grammaticus non erubeſcit ſoloeciſmum, ſi ſciens facit.* ut σχῆμα, *ſoloeciſmum* vocaverit *quem quis ſciens fecerit. Diomedes* lib. II. p. 109. *Attbis brevitati ſtudens admittit ſoloeciſmos, quos cum docti fecerint, non ſoloeciſmi, ſed σχήματα λόγυ appellantur.* Hoc figurarum genus ἀσωτάκτου vocat *Scriptor* vitae *Hom.* p. 302. ed. *Gal.* aliquoties nobis ad partes vocandus.

4 Εἴκοσι καὶ δύο] In hac recenſione receſſi a MS. in quo nonnulla deerant, deſcriptoris, ni fallor, incuria omiſſa. Pro Ἰωνικὸν, Δώριον. ſequentia reſtitui: Ἰωνικὸν καὶ Δώριον, Δώριον τ' ἐν Πελ. Δωριέων. *Salmaſium* ſequutus, de Helleniſt. p. 148. qui eodem libro, quem nos verſavimus, uſus, paucula indidem decerpta exhibuit. Praeterea in MS. legebatur Κορίνθιον, Ἰδύκειον, Χ. Ἀλκαμανικὸν, & Ἄλλο πολλοῖς δύρημένον. quae cum aliis quibuſdam emendare non dubitavi; quantulumcunque autem id fuerit, in notis mendoſam MS. lectionem proponere non praetermittam.

5 Εὐβοεικόν.] *Salmaſius* d. l. p. 146. poſtquam priora *Lesbonactis* verba poſuerat, addit: *Nec Euboenſes ſoli hoc genere ſyntaxeos uſi ſunt, ſed etiam nobiliſſimi quique & Attici ſcriptores, poëtae & πεζογράφοι. Nam & Homerus ita locutus eſt* δῶρόν τοι ἐγὼ, τ. φ. τ. δ. *Hom.* verſus eſt in Od. O. 125. Δῶρόν τοι καὶ ἐ. τέκνον φίλι τ. δ. quo in loco *Soloeciſmum* ὀφὲ τὰ γήϊα agnoſcit *Grammaticus*, quem *Lesbonacti* ſubjiciam. Prudentius *Auctor* vitae *Hom.* p. 304. ἐτήσιος ἦ, inquit, ἀρσενικὸν τὸ φίλι, ὡσὲ τὸ ὡσώπτον ἀπολείπας τ' λόγον.

6 Κορίνθιον] *Homeri* quae adferuntur loca ſunt in Il. B. v. 252. A. v. 363. In Od. A. v. 41. cum in pleriſque Edd. extet: Ὁππότ' ἂν ἡδύσῃ τι καὶ ἄλλοισιν ἀείδῃ. *Lesbonax* cum aliis legit ἡδύσῃ. MS. mendoſam ſcripturam praeferebat: Ὁπόταν ἡδύσῃ κ. τ. ἑ. α. Κορίνθιον σχῆμα tangit Etymologici M. *Auctor* p. 301. v. 30.

T

μθμ ἄμφω. Ὀειπικοῖς γὰρ λεγῶν, ἀνθ' ὑποταικτικῶν, ὡς τὸ,

Ὁππότ' ἀν ἠδήσῃ τε καὶ ἧς ἰμείρῃ αἴης.

Ἰδύκειον [7]. ὡς τὸ, λαμπρὸν παμφαίνῃσι, καὶ ὁ λύκνος φαίνῃσι. ἀντίστροφόν ἐστι τῷ Κορινθίῳ, ὑποταικτικῷ λεγόμενον ἀντὶ ὀριστικοῦ.

Χαλκιδαικόν [8]. ὡς τὸ, Σωκράτης ἀπολογήμενός ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖται. Τὰ γὰρ ὀριστικὰ τῶν ῥημάτων εἰς μετοχὰς ἀναλύῃ, μετὰ τοῦ ἐστιν, ἢ εἰμί. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Αἰεὶ γὰρ ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμέν.

Ἀλκμανικόν [9]. ὡς τὸ, Πλάτων ἐπορεύθησαν καὶ Λεί-

σσω

7 Ἰδύκειον] Salmaſius l. c. *Ab auctoribus, ut dixi, etiam petunt exempla hujuſmodi χημάτων λόγυ. Nam* Ἰδύκειον *idem Lesbonax notavit, quo ille poëta ſubjunctivo uſus eſt pro* ὀριστικῷ, *ut* λύκνος φαίνῃσι, *pro* λύκνος φαίνῃ, λαμπρὸν παμφαίνῃσι, *pro* παμφαίνῃ. *Homerus* Il. E. v. 6. λαμπρὸν παμφαίνῃσι uſurpavit, quam ſtructuram tangens *Euſtath.* ad Od. H. p. 281. καλεῖται δ inquit, καὶ τὸ χῆμα Ἰδύκειον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, ἀφ' οὗ τὸ μιλησιὸν δηλαδὴ Ἴδυκος, φιλήσασθα τοιαύτη γλώσσῃ.

8 Χαλκιδαικόν.] *Salmaſii* iterum verba ſubjicium: *Chalcidiacum fuit, quod nunc in idiomate noſtro plurimi eſt uſus & apud infimam Latinitatem percrebuit, quo verba indicativi modi, praeſentis temporis, reſolvuntur in participia cum verbo ſubſtantivo ſum.* —— *Eo etiam utitur Homerus* Il. E. v. 873. Αἰεὶ γὰρ ῥ. In Edd. legitur Αἰεί τοι ῥ.

9 Ἀλκμανικόν.] Venuſtiſſimam hanc figuram *Pindarus* adhibuit Pyth. Od. IV. v. 318. *miſit Mercurius* τὸ μὲν Ἐχίονα, κυκλαδὸς ἥρως, τὸν δ' Εὔρυβον. ubi veteres *Critici* notant: τὸ χῆμα τῶν φερόντων Ἀλκμανικόν. περὶ γὰρ εἰπεῖν τὰ δύο ἀναμέσω, μίσῳ ἴταξι τῷ μιξολυδίῳ. Dicitur autem χῆμα Ἀλκμανικὸν, οὐχ ὅτι ὁ μιλησιὸς Ἀλκμὰν εὗρεν αὐτὸ, ἀλλ' ὅτι, Ὁμήρου δι' ἐγκλίσεως ἴχαιρεν ἐκείνῳ τῷ χήματι, notante *Euſtathio* ad Il. Υ. p. 1273. qui ab his non diverſa ſcribit ad Il. E. v. 774. p. 462. quo in loco eandem figuram poſuit *Homerus*, quam in binis aliis obſervavit *Lesbonax*, Odyſſ. nimirum K. v. 513. & Il. Υ. v. 138. poſteriori in loco apud *Lesbon.* legitur: Εἰ δέ κ' Ἄρης λάχωσι μάχης κ' Φοῖβος Ἀπόλλων. cum vulgatae *Homeri* Edd. praeferant: Εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχῃσι μάχης ἢ Φοῖβος Α. *Euſtathius* vero legit ἄρχωσι μ. ἢ Φ. obſervans, alios ſcribere ἄρχῃσι, ἵνα, inquit, ἐκφύγωσι τὸν καινολογίαν τοῦ χήματος. Verum priſtina lectio videtur ἄρχωσι, ab *Ariſtarcho* quippe probata, & *Lesbonacti* etiam reſtituenda. *Scholiaſtae* inediti ad h.

ροτίλης. Γίνε] γὰ δυοῖν ὀνομάτοιν μεταξὺ πίπτοντος πληθυντικοῦ ῥήματος.

Ἔνθα μὲ εἰς Ἀχέροντα, Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι
Κωκυτός τε·

Εἰ δέ κ' Ἄρης λάχῃσι μαχῆς καὶ φαίδιμον Ἀπόλλων.

Κλαζομενίων. ὡς τὸ, πορεύομαι σοὶ ἀγῶνι, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα. Ἀλλάσσων τ αἰπαπιχλὼ εἰς δοπιχλὼ [10], καὶ τ τοῖθεσιν εἰς τοῖθεσιν. ὡς τὸ, σοὶ πατείδι ἔδη, ἀντὶ τοῦ εἰς τ πατείδα· ὕπως Ἀντιφῶν. Ἀντίστροφον δὲ τούτῳ τὸ Ποιητικόν·

Ζεὺς γάρ ἐς [11] ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔδη μετὰ δαῖτα.

Ἑλλαχὶ γὰρ ἡ δοτικὴ εἰς αἰπαπιχλὼ, καὶ ἡ ἐπὶ τοῖθεσις εἰς τ μετά· ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τοῖς ἀμύμοσιν Αἰθίοψιν, εἶπε, μετ' ἀμύμονας.

Ko-

I. notam ex *Voſſiano* Codice adpoſuiſſe juvat: Ἀεὶ σαρχ. τοῖχειόν τινὸ ἀφ' οὗ ὁ νεφελί. —— ἔμφασιν ὃ ἐχεῖ οὗ οἰκεῖ μὲ ἀρχιαῖ, θαίρεῖν οἱ. εἰ γὰρ τ μάχης ἴσως δοξάσθροι ἐσηθάσου. τὸ ὃ χῆμα καλεῖ Ἀλκμανικὸν· καταχρίσεως γὰρ αὐτῷ χρῆται ὁ Ἀλκμάν. ἔσι ὃ σχηματίζεται. Ἔνθα μὲ εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός τε. Ἤγει ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλειν ἐδὲ Σκάμανδρον. Quae ad poſtremum *Hom.* locum ex Il. E. in ſcholiis Veteribus MSS. leguntur, a *Voſſio* ad oram *Lesbonactis* citatis, univerſa commentariis inſeruit *Euſtathius*. Hic tamen praetermittendum non eſt nobile hujus ſtructurae exemplum, quod ex *Alcmane* protulit *Sibol. Pindari* ad eum, quem dixi, locum: Κάσαρ τε πάλαι ταχίαν δμητῆρες, ἱππόται σοφοὶ, καὶ Πολυδεύκης κυδιάς. e quo *Alcmanis* loco ſi quis voces *ἱππόται σοφοὶ* veluti alienas tolli velit, me certe ſibi adverſum non habebit.

10 Τὸ ἀ. εἰς δοπιχλὼ] MS. τὸ δοπιχλὼ εἰς αἰπαπιχλὼ, quam ſcripturam invertere non dubitavi. *Salmaſius* l. c. *Clazomenium ſchema erat, quo σοὶ pro εἰς uſurpabant Jones urbis Clazomeniorum cives* —— *cujus exemplum loquutionis adfert ex Antiphonte idem Lesbonax*, σοὶ πατείδι ἔδη, *pro* εἰς πατείδα. eam itidem lectionem *Lesbonactis* reddidi in MS. pro ἔδη extabat ἔση.

11 Ζεὺς γὰρ ἐς] MS. *Lesbonax* Ζεὺς γὰρ εἰς ὠ. *Homerus* etiam MS. cum *Schol.* Ζεὺς γὰρ ἐς ὠ. legit pro ἐσ Ὠκ. quod vulgatur Il. A. v. 423. *Heſychius*: Μετ' ἀμύμονας, σοὺς τοὺς ἀγαθούς. In illis autem, Χθιζὸς ἔδη μετὰ δαῖ-

Κολοφώνιον [12]. ὡς τὸ, χαλινὸν τῷ ἵππῳ, ἀντὶ τῦ ἵππου. ἡ κεφαλὴ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀντὶ τῦ ἀνθρώπου. ὡς καὶ Ὁμηρος,

Νηΐ ῳδῇ ῥύμνῃ,

ἀντὶ τῦ νηός. καὶ,

Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ.

Σικελικόν. δέξαι ἱερεία, ἀντὶ τῦ, ῳδὴ τ ἱερείας. Γίνε δὲ ῳδὴ λαμβανομένης δοτικῆς πτώσεως, ἀντὶ γενικῆς, καὶ κτ' ῳδὴ λεῖψιν τ ῳδῆς, τροθέσεως· ὡς καὶ Ὁμηρος,

Θέμιστι [13] δὲ χαλκιπαρήῳ

Δέκλο δέπας·

ἀντὶ τῦ ῳδῇ τ Θέμιδος. καὶ,

Δέξαλο οἱ σκῆπτρον·

ἀντὶ τῦ παρ' αὐτῦ.

Νησιωτικόν. πλύσιος ἰῶ λευσῦ, ἀντὶ τῦ ἕνεκα λευσῦ. Γίνε δὲ ὅτως, τὰ σωταζόμενα τῇ δοτικῇ ῥήματα αὐτοὶ

δεῖται, praepositionis μεταλαγὼν perspexit vitae *Hom. Scriptor* p. 310.

12 Κολοφώνιον] Hujus etiam constructionis meminit *Salmasius. Homeri*, quae adferuntur loca sunt in H. H. v. 383. & Il. A. v. 24. ad utrumque locum notat *Scholiasta*, in altero, θυμῷ minus recte exponens ἀπὸ τῶν ὀργῶν. Ad mentem *Lesbonactis*, *Hesychius*: Ἤνδανε θυμῷ, ἤγουν ἤρεσκε τῇ ψυχῇ.

13 Θέμιστι] In apographo legebatur Θέτιδι καλλιπαρίᾳ δέκλο δ. αὐτὴ τ ῳδὴ τ Θέτιδος. sed obscura apparebant in nomine Θέτιδι, literae μ, ab exscriptore erasae, vestigia, ut vix dubitem, quin in autographo ea ratione scribatur, qua edidi. *Salmasium* apographi lectio decepit, ubi scribit: Σικελικὸν χῦμα reperiri apud Homerum, testantur hoc versu Θέτιδι καλλιπαρίῳ Δι δ. pro παρὰ Θέτιδος καλλιπαρῦς. Apud *Hom.* habes Θέμιστι Il. O. v. 88. Schol. αὐτὴ τ ῳδὴ Θέμιδος. Θέμις δέ ἐστι μία τ Τιτάνων. *Themis* fuit Τιτανὶς, & Jovis etiam τιτῶνις. Prius ex *Apollodoro* novimus. Alterum colligi potest ex *Eratosth.* Catasterr. c. XIII. Μυσαῖος γάρ φησι, Δία χθονὸς ἰσχνεσθῆναι ὑπὸ Τίτιδι Θέμιδι, & ex *Hygin.* Poët. Astron. II. c. XIII. *Musaeus autem dicit, Jovis nutrices Athemidem & Amaltheam nymphas.* Utrumque *Hom.* locum a *Lesbonacte* usurpatum, eandem in rem protulit *Auctor* vitae *Hom.* p. 291. Ὅθεν ἦεν, (Il. B. v. 186.) Δέκλο οἱ σκῆπτρον. ἢ γ Θέμιστι ἢ καλλιπαρίῳ Δέκλο δέπας, ἐν τύτοις Διὸς εἶζε. ita enim pro διὸς εἶζε legendum animadverti: etiam *H. Stephanus.*

τοὶ γενικῇ συνταάσσειν. ὡς καὶ Ὅμηρος [14],

... ἀφνειότερος χρυσοῖο τ' ἐδητύος τε.

Ἀτθικοὶ δὲ ἐνέφερσι τοιαῦτα, τὸ ἕνεκα προτιθέντες.

Τῶν ὅτι τ' Ἀσίας Ἑλλώων. ἀρέσκει με, ἀντὶ τῦ μοι. Οὕτως δὲ γίνεται, συνταασομένης δοτικῆς πτώσεως ῥήμασιν αὐτοὶ ὅτι αἰτιατικῷ προφέρουσι, σωλύτησόν με, ἀντὶ τῦ μοι.

Καὶ δ' Ἀχιλλεὺς τοῦτόν γε [15] μάχῃ ὀνὶ κυδιανείρῃ
Ἔρριγ' ἀντιβολήσας,

ἀντὶ τῦ τύτῳ. καὶ Ἀτθικοὶ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης [16] ὁ κωμικὸς, ἀρέσκει με, λέγων. Ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα, ἃ γενικῇ πτώσει συνταάσσεται, ἐνέφερσιν ὅτι αἰτιατικῷ, αὐτός με ἤρετο, καὶ ἀφαιρεῖταί με, ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. Καὶ Ὅμηρος,

ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες.

Ἰωνικόν. Συνέβη πρωθῦαι τὸν Ἀλέξανδρον [17] ἵππον, ἀντὶ τῦ, τῦ Ἀλεξάνδρῳ. συνταασομένων γὰρ τῷ πρός τι ἐχόντων ὀνομάτων παρ' ἡμῖν ὅτι γενικῆς πτώσεως, ἔνιοι ὅτι αἰτιατικῷ ἐνέφερσιν· ὡς τὸ,

γυναῖκα [18] τεθήσαιο μαζὸν,

ἀντὶ

14 Ὅμηρος] Od. A. v. 165. Ἢ ἀφνειότερος χρυσοῖό τε ἐδητύος τε.

15 Τοῦτόν γε] Sed in *Hom.* Il. H. v. 113. τούτῳ γε μ. vulgatur. Dubitari autem non potest, quin olim τῶτον fuerit lectitatum, quod postea a sciolis propter constructionis insolentiam sit depravatum. Ex *Hom.* posui Ἔρριγ' pro ἔεισ' quod erat in MS. Alter *Hom.* qui adfertur, locus est in Il. A. v. 299.

16 Ἀριστοφάνης] In Pluto v. 353. Τυφλὸν ποτοῦν φαίνεται τὸ φορτίον, Καί μ' οὐκ ἀρέσκει. Schol. Ἀτθικὸν ἡ τὸ, Καί μ' οὐκ ἀρέσκει. ὡς πανταχοῦ. adv. 64. ubi quae notantur] descripsit *Corinthius* de Dial. Att. qui Ἀντὶ δοτικῆς, inquit, πολλάκις τῷ αἰτιατικῷ ἐγκαταλέγουσι. —— καὶ ὅλως μύρια ζητήσεις ἂν τῶν λεγομένων παραδείγματα, καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ πᾶσι τοῖς Ἀτθικιστοῖς. Scripto *Corinthii* libello, editis longe meliori, & hic & alibi semper utor.

17 Ἀλέξανδρον] Ita in ora correxerat *Vossius* MS. lectionem Ἀλεξάνδρῳ. *Salmasius* de Hellen. p. 147. & 148. *Ionicum* χῶμα vocat idem *Lesbonax*, quo dicebatur, ὁ Ἀλέξανδρος ἵππος, *Alexander equus*, pro

ἀντὶ τῦ γυναικὸς μαζὸν ἐθήλασεν. ὅθεν τινὲς λέγουσι τὸ γυναῖκα εἰρῆσθαι ἀντὶ τῦ κτηλικῦ [19] τὸ γυναικεῖον. ὡς Ἀττικοὶ, Ἕλλωα σῶμα τὸν, ἀντὶ τῦ Ἑλλωικόν. ἱῶ δὲ αὐτῷ εἰπεῖν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, εἰ μὴ ἐκείνως διελέγοντο οἱ Ἕλληνες [20] τὰ τοῖς τι ἔχοντα συντάσσοντες αἰτιατικαῖς πτώσεσιν,

Τρῶας [21] τίχας ἦλθ' Ἄρης ὥτρυνε μετελθών·

τὰς τίχας. τίνες δὲ τὰς Τρωὰς, ὀξυτόνως καὶ θηλυκῶς, ἀλλ' ἐλέσχῃ αὐτὰς ἡ γραφὴ, χωρὶς ὧσα τῦ ι. ὅτι κασιγνήτοιο Φόνοιο. ἀντὶ τῦ, κασιγνήτου· τὸ γὰρ προσηγορικὸν ἔλαβεν ἀντὶ τῦ κτηλικῦ.

Ἀττικὸν, σιωπᾶσθαι Ξενοφῶντα καὶ Πλάτωνα. σκεπτομένοις Θηβαῖοι ὅτι Ἀττικιεῖ. Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν τῆς πυλῶν. τὸ γὰρ καὶ ὑποφορὰν δεῖ εἰπεῖν. Λακεδαιμόνιοι ἠπήθησαν. Γίνεται δὲ ὕπως, τῇ ὑποφορικῇ σκέψασθαι προσωποποιΐας ὀρθῆς πτώσεως, ἀντὶ γενικῆς ἢ δοτικῆς· ἡ μὲ γὰρ ἔστι προσηγορικὴ, ἡ δὲ ὑποφορικὴ, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ὁ λόγος αὐτοτελὴς γίνεται· καὶ ὥσπερ ἐλλείπων πάλιν αὐτοτελὴς ἑτέρας συνδεύσης. ὡς καὶ Ὅμηρος [22],

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲ οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει.

ἀντὶ

Ἀλεξάνδρου ἵππος, *Alexandri equus*, *cujus exemplum refert ex auctore antiquo*, συνῆσθαι τοῦ Ἀλέξανδρον ἵππον. *Cui paria esse vult apud alios auctores*, γυναῖκα μαζὸν, *pro* γυναικὸς. Ἕλλωα σῶμα τὸν, *pro* ἑλλωικόν. Pro ἐκείνως mox scripsi ἐκεῖνοι.

18 Γυναῖκα] *Hom.* Il. Ω. v. 58. γυναῖκά τε θήσασθαι μαζόν· Quod *Lesbonax*, habet etiam *Hesych.* Τιθήσασθαι, ἐθηλάσασθαι.

19 Ἀντὶ τῦ κτηλικῦ] *Corinthius* de Dial. Att. Ἀττικῶν ἐστὶ τὸ, τὰ σχοῖνα λαμβάνειν ἀντὶ τῦ κτηλικῶν. ὡς τὸ, γυναῖκα τιθήσασθαι μαζόν. ἀντὶ τῦ, γυναικεῖον ἐθήλασε μαζόν.

20 Οἱ Ἕλληνες] In MS. perperam a prioribus haec erant separata: διελέγοντο. Οἱ Ἕλληνες τ.

21 Τρῶας] MS. Τρῶας τίχας, ἦλθ' ἄ. ὤθρυνε μ. Haec autem scripturae variatio satis est insignis. In *Hom.* Il. E. v. 461. vulgatur: Τρώων ὃ τίχας ἦλθ' Ἄρης ὤτρυνε μετελθών. ubi *Schol.* notat Τρώων ὃ τίχας.] Τὰς ὃ Τρῶας εἰς τάξεις καθιστάντας. In Il. I. v. 563. meminit κασιγνήτοιο φόνοιο.

22 Ὅμηρος] Exempla, quae proponit, mentem *Lesbonactis* clarissime patefaciunt, petita ex Od.

M.

ἀντὶ τοῦ, τῶν δύο σκοπέλων.

Νέφρειδαν δ' ὁ μὲ οὔτασ' Ἀτύμνιον.

Ἄμφω δ' ἐζομάω, γερατρώτερον ἦεν Ὀδυσῆος.

Ἴωνες δὲ καὶ πολλῶν φασίν ἁ σώζοντες πάλιν, ὡς γὰρ ἡμεῖς λέγομεν, ἐξερχομάω μοι ἔδωκαν, αὐτοί φασιν, ἐξερχόμην δέδωκέ μοι. Χαλκιδεῖς δὲ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ ποιοῦσιν αἰπατικαῖς πτώσεσιν ὑποφορὰς ποιοῦντες καὶ ζευγνυῶντες· ὡς Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς [23], οὗτος γὰρ ἔφη περὶ Μυρίνης τῆς Ἀμαζόνος, τιμῶ Μυρίναν ἐξελθοῦσαν καὶ πεπολεμωμένην, ἔδοξεν αὐτῷ τὰς ἄλλας Ἀμαζόνας ἀνακαλέσασθαι.

Θηβαικόν. ἔτι δὲ [24] καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολλάκις αὐτῷ κέχρηται· Γίνεται δὲ οὕτως, Λακεδαιμόνιοι [25] πολεμεῖ Ἀθηναίοις· μελιρρόθων δ' ἔπεται πλοκαμοί, ἀντὶ τοῦ ἕπονται [26]. Καὶ, δίηγεται σάρκες, ἀντὶ τοῦ διήγονται. Ὅμηρος,

Καὶ δὴ δοῦρα πέσοντε [27] νεῶν καὶ σπάρτα λέλυντο.

ἀντὶ

M. v. 73. Il. H. v. 317. Il. Γ. v. 211. In secundo loco Ἀτύμνιον posui pro ἰτύμνιον. *Homericas* has constructiones inter χήματα ἀσυντακτα retulit *Auctor* vitae *Hom.* p. 307. addens ὅτι ὁ τὸ καινὸν τοῦ λόγου χάριν πολλῷ ἐπιφαίνει, πρόδηλον. Atticum hoc χῆμα *Aristophanis* ac *Thucydidae* locis illustrat *Corinthius*, ᾧ Ὅμηρος, inquit, Οἱ ὁ δύο σκόπελοι, ὁ μὲ ἄρειον ὄρνιν ἀνορὶς ἰκάνει. ᾧ Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν Σοφιστῶν (quinimo *Pollux* apud *Philostratum* Vit. Soph. II. p. 593.) Ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ Ὁμηρικὸν, πολλαὶ μὲ αὐτὸν ᾧ πόλεις δῆτα αἱ ὠφελαί, ἀντὶ τοῦ, Πρωτέως τοῦ Φαρίου τοῦ θαύματος τοῦ Ὁμηρικοῦ. Sed & Jones, notante *Corinthio*, eadem ratione χρῶνται λίθοις ἀντὶ χηνῶν, ὥσπερ οἱ Ἀττικοί εἰσι, οἱ ὁ δύο σκόπελοι, &c. ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων, ὁ μὲ τόδε, ὁ ὁ τόδε. Utrumque locum MS. suppeditavit. *Homeri* versum *Luciano* plus semel adinovit *Scholiasta*. Conf. *Scbol. Theocr.* ad Idyll. I. v. 48. & *Pricaeus* ad Evang. *Lucae* c. XXI. v. 6.

23 Δ. ὁ Χαλκιδεύς] De Chalcidensi *Dionysio Meursius* notat ad *Hellad.* p. 35. Dubitari autem non potest, quin *Dionysii* fragmentum partem fecerit operis, quod Κτίσεις inscripserat. Urbs Aeolica Myrina ab Amazone cognomine traditur denominata. Inter Amazonas dignitate excelluisse *Myrinam*, hinc si-

ἀντὶ τοῦ σισπάσιν.

Ἰωνικὸν δὲ καὶ Δώριον ὁμοῦ εἰλημμένον [28] ἀπὸ τῆς τε Σικελίας Δωριέων. Γίνεται δὲ ὑπαλλαμβανομένου ἀπαρεμφάτου ῥήματος ἀντὶ προστακτικοῦ ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, ὅταν λέγῃ τις, δός μοι τὸ βιβλίον, αὐτὸ δοῦναί φάσκει, καὶ Ὅμηρος,

Ἐλθὼν δ' ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Πάντα μάλ' —— ἀγορεύεμεν.

ἀντὶ τοῦ, ἀγόρευε. καὶ,

Πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες,

ἀντὶ τοῦ πείραζε [29]. Χρῶνται δὲ τῷ ἀπαρεμφάτῳ ὅτι ἐνικῷ [30] προστακτικῷ καὶ πληθυντικῷ ὁμοίως· γεύειν λέγοντες, ἀντὶ τοῦ γεύσεται. Ὅμηρος,

Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν,

ἀντὶ τοῦ ἐρητύετε.

Δώριον, μάλιστα τῆς τε Πελοποννήσου Δωριέων Γίνεται δὲ οὕτως. ὑπαλλαμβανομένης δοτικῆς πτώσεως, ἀντὶ αἰτια-

simul discí potest.

25 Ἐστὶ] Hic certe nonnulla videntur deficere; *Salmasius* particulam ὅ omisit p. 146. Thebaicum schema & Pindaricum idem fuisse suspicatus.

25 Λακεδαιμόνιοι] Ita vulgavi pro Λακεδαιμονίων· quod erat in MS. *Salmasium* secutus. Cum plura sint ad manum, unicum hujus structurae exemplum adponam ex *Pindari* Olymp. Od. XI. v. 5. μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λέγων τίνα, pro τινων. *Scholiastae* verba subiiciam: Σημείωσαι σύνταξιν τὸ τίνα. οἶδας δ' ὅτι τὸ ποσάκις ὑστέρων, ἔστι τὸ ἔσχατα, οἱ παῖς ἀρσενικοῖς καὶ θηλυκοῖς ὀνόμασι, τῷ ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικῆ ἐχρήσατο ὥσπερ ἔστω.

26 Ἀντὶ τοῦ ἴσου] MS. ἀντὶ τοῦ ἴστω. Perperam.

27 Σισπᾶν] MS. σίσπω. Apud *Hom.* Il. B. v. 135. recte extat σίσπειν. *Apollonius Alexandr.* de Synt. III. caput XI ita inscribit: Ὅτι τὸ σπάρξαι λέλυκε, καὶ πληθυντικῷ τοῦ δευτέρου σίσπε.

28 Εἰλημμένον] MS. ὁμοῦ εἰλημμένων· Vir Eximius *J. P D'Orville* integra *Lesbonactis* observatione, usus in Vanno Critica c. IX. p. 342. & 343. legit: Ἰωνικὸν ὃ καὶ Δωρικὸν ὁμοῦ εἰλημμένον· & *Homeri* etiam loca indicavit, petita ex Il. B. v. 10. Il. Δ. v. 16. & Il. B. v. 75.

29 Ἀντὶ τοῦ πείραζε] MS. ἀντὶ τοῦ πει-

παλικῆς, παρεπομένης τ ἀφ' ὑποθέσεως, οἷον εἴ τις φαίη· τῷ στρατηγῷ οἱ πολέμιοι ἀπώλοντο. ἀντὶ τοῦ, ἀφ' τ στρατηγόν. ἢ τούτῳ ἐσφάγη, ἀντὶ τοῦ ἀφ' τούτου. Ὅμηρος [31],

Σοὶ δὲ πάντες μαχησόμεθα,

ἀντὶ τοῦ ἀφ' σέ.

Ἀτθικὸν δὲ γίνεται ὅτως. Συνταγματικῆς γενικῆς πτώσεως ἀντὶ δοτικῆς καὶ ὑπαφορά. οἷον εἴ τις φαίη, οὐκ ἂν ἡμῖν συνέβη εὐσεβῶν ὄντων τοῦτο παθεῖν. ἢ, ἡμῖν εἴρηται πεφάσματα μὴ πληρωσάντων· ἢ Ὅμηρος [32],

ἡμῖν —— κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν αὐτόν τε πέλωρον.

Ἄλλο Ἀτθικόν [33]. τοῦ, ἵνα, μοείῳ. Ἀτθικὴ μόρια ἀντὶ ὑποταχτικοῦ, οἷον· ἵνα θύσαιτε. ὁ Πλάτων τούτῳ χέχρηται ἢ Ὅμηρος. ἵνα μήποθεν ἄλλοι ἴωσι. ἢ, ἵνα θανάτοισι φαείνοι.

Περισσολικόν [34]. ὦ πεπιστέρως λεγόμενοι περισσοταί. γίνεται δὲ οὕτως. Περιττολογίας αἰτιατικῆς πτώσεως καὶ ὑπαφορά, ὅταν ὁ μεταβάσῃ λόγος ἐπενέγκωμεν ὀρθὴν πτῶσιν. οἷον, ὡς ἐγὼ πλέω μὲν δύο πόλεις, αἳ καλοῦνται Σῆστος ἢ Ἄβυδος. ἢ Ὅμηρος [35],

Ἄνδρ' ἐγὼ κρατερὸν ὅτις σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντες, ὁ μὴ τόξων βὺ εἰδώς.

ἀντὶ τοῦ, ἢ μὴ.

Τῶν δὲ Ἀτθικῶν τὸ συνταγματικὸν τὸ μὴ μὲ μέλλοντος χρόνου. μὴ πείσομαι. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα τῆς περὶ Ἀντιφῶντα.

πειρᾶ. Scripsi πείρεζε ex Grammatico de Soloec. qui hanc ſtructuram Soloeciſmum vocat περὶ τὰς ἐγκλίσεις.

30 Ἐνικὸν] MS. ἐνικῶ.

31 Ὅμηρος] Il. E. v. 875. Σοὶ πάντες μαχόμεσθα. *Heſychius*: Σοὶ πάντες μαχόμεθα, ἀφ' τὸ πάντες μαχόμεθα.

32 Ὅμηρος] Od. I. v. 256. —— ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. Δ.

33 Ἄλλο Ἀτθικόν] MS. lectionem hoc in loco exhibuiſſe contentus, aliis relinquo, ut *Lesbonactis* ſcripturam reſtituant, ſi id modo abſque

τα. σωανίως δὲ ϗ Ὅμηρος κέχρηται. ἡμεῖς δὲ τὰς ἐξ ἀμφοτέρων φωνὰς τιθέντες μὴ, ἀπαγορεύσιν, ϗ τιθὲ ϑ, ἄρνησιν, ὑποταχτικοῖς ῥήμασι συνταίνομεν· οἷον, ϑ μὴ ἀφαλεχθῶ σήμερον, ϑ μὴ εἴπω. Ἀναχύπλ δ' ἐν τούτῳ τῷ σχήματι ϗ ἕτερον Δώριον, ὃ γίνεται τ αὐτῆς συντάξεως ἀρσενοπυκνώσης. οἷον, οὐκ εἴπω σοι, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐρῶ σοι. ϗ σήμερον οὐκ ἴδῃς, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἴδῃς. ϗ τὸ,

Οὐ γάρ πω [36] τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι.

Ἄλλο πολλοῖς εἰρημένον. Ὅταν τὸ ῥῆμα συνταίνεται ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον τὸ θαυμάζω, ϗ τὸ ὀνειδίζω, ϗ λοιδοροῦμαι, καὶ ὀχνῶ, καὶ ἐνοχλῶ. ἐστὶ δὲ πλεονάζοντα παρ' Ἀττικοῖς. Δοτικαῖς μὲν συνταίνεται πτώσεσιν, οἷον ὅτι τὸ μέμφομαί σοι, ϗ ὀνειδίζω σοι· οἱ δὲ Δωριεῖς, ἅπερ τοῖς Ἀττικοῖς ὅτι δοτικῆς συνήθη, ταῦτα ὅτι γενικῇ μεταγουσι, μέμφομαί σου λέγοντες, ὡς πλήρη φασίν. Ἀττικοὶ δὲ συνταίνουσιν αἰτιατικαῖς πτώσεσι γενικὰς [37], καὶ δοτικὴ τ αἰτιατικῇ.

Ῥόδιον. τοὺς Δωριζόντων ἐν τῇ ἀνεγάτῳ δοτικῇ, ἵνα τ ὀρθῇ καὶ αἰτιατικῇ πτώσιν ἐπ' αἰτιατικῇ συνταίνουσι δοτικῇ πτώσει· οἷον εἴ τις εἴποι, χάλεσον τοῦ ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ τ ἄνθρωπον. τεκμήριον δ' ἂν εἴη ἐν τοῦ σχήματος μᾶλλον τοὺς Δωριζόντων, ἀφ' τε τ πὶν, καὶ τ σφὶν ἀντωνυμίαν· αὕτη γὰρ εὐδημίας πτώσεως, ἡ δοτικῆς δυναμένη καὶ Ὅμηρος [38],

Ζεύς με πατὴς ἐφέηκε τεὶν τάδε μυθήσασθαι.

Ἀσια-

que fidelioris libri fieri poſſit auxilio.

34 Περιττολογία] Supra hoc ſchema dicebatur Περισσυλλογία.

35 Ὅμηρος] Il. E. v. 244 ubi pro ἴχνεῖα extat ἴχνεσι. Mendoſa erat in ſcripto *Lesbon.* lectio: Ἄνδρ' ἐγὼν περιέρῳ ε. σ. μ. μ. ἴνα πίλαθεν ἴχνεῖα, ὁ μ τέξεν δ' εἰδώς.

36 Οὐ γάρ πω] Il A. v. 262. Pro τοίους apud *Lesbon.* τοίης poſui.

37 Γενικὰς] MS. χθονικαῖς.

38 Ὅμηρος] Od. Δ. v. 829. Ἤ νύ μοι ὧδε ἐφέηκε τεὶν τάδε μυθήσασθαι.

Ἀσιανὸν, μᾶλλον ὑπιχωριάζον τοῖς ὑπὲ Σικελίας Ἕλλησιν. Γίνεται δὲ οὕτω, συνηρτημένον ἔχον [39] ὁμοιοτέλευτον ῥήμασιν ἀντὶ ὀρθῆς. εἰ θέλεις ἀναστάσα κλεῖσαι ἢ θύρας, ἀντὶ τοῦ ἀναστάς. ἀπελθόντα λούσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀπελθών. Ἐναντίον δ' ἂν εἴη τούτῳ τῷ σχήματι, ὁ ἔμπαλιν ἔχει μετοχὴν ὑπὲ ὀρθῆς πλώσεως ἀντὶ αἰτιατικῆς. οἷον εἴ τις εἴποι, λέγεται Ἀλέξανδρον Μακεδόνα πρῶτον τοὺς Πέρσας ἐλθὸν εἰς χωρίον τῆς Περσίδος, ἀντὶ τοῦ ἐλθόντα. καὶ Ὅμηρος [40],

Φημὶ —— σὺν καταπεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα,
Ἀτρεΐδην ὑπὲ δεξιά,

ἀντὶ τοῦ ἀτρεΐδαν.

39 Συνηρτημένον ἔχον] Legendum videtur συνηρτημένων ἔχον τὴν αἰτιατικὴν ὀ. ῥ. ἀντὶ ὀρθῆς. In exemplo, quod adfertur ἀναστάσα pro ἀναστάς, male in MS. legebatur ἀντὶ θ' ἀνάσσα. *Voſſius* ἀνατὰς in margine poſuerat, & ad *Catull.* etiam exhibuit p. 296. ubi ex *Lesbonacte* Aſianum ſchema attigit.

40 Ὅμηρος] Il. B. v. 350. Φημὶ γὰρ ἂν καταπεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα Ἀτρεΐδην ὑπὲ δεξιά, *Auctor* vitae *Hom.* p. 307. huic loco ſubjicit: ταῦτα ἢ ἐξήνεγκε καθά τινα ἀρχαϊκὴν συνήθειαν. ἢ ὁ ἢ ταῦτα ἀλόγως. κ. τ. λ. Quae in ſcholiis ad *Hom.* MSS. leguntur, digniſſima ſunt, quae proferantur: Οὐκ ἀκαθαρτάλως εἴρηται· ἰδὴ γὰρ ἀτρεΐδην καὶ φαίνεται. ὡς Εὐριπίδης ὁ Παλαμήδῃ,

Λαὸν πάλαι δὴ σ' ἐξερωτᾶσαι θέλων,
Σχολῇ μ' ἀνεῦρες·

βραχὺ δὲ ἀλλαγὲν εἰς τὴν ἰδιότητα. ἀστιβῶς γὰρ ὁ λόγος, λείποντος τοῦ καὶ. ubi in margine *Lesbonactem* citavit *Iſ. Voſſius.*

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ
ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ
ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΥ.

Digitized by Google

ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ[1].

Βαρβαρισμός ἐστι λέξις ἢ τοι περὶ τὰ στοιχεῖα, ἢ περὶ τὰς προσῳδίας ἡμαρτημένη. Διαφέρει[2] δὲ τοῦ Σολοικισμοῦ· ἐπεὶ ὁ μὲν Βαρβαρισμὸς ἐν λέξει γίνεται, ὁ δὲ Σολοικισμὸς ἐν λόγῳ. Γίνεται δὲ ὁ Βαρβαρισμὸς ἐν τῇ λέξει[3], περὶ πλεονασμὸν στοιχείου, περὶ ἔνδειαν, περὶ ἀλλα-

1 ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ] Hoc, & quod sequitur, de Soloecismo opusculum ex antiqua *Leidensis* Bibliothecae membrana descripsi. Utrumque in alio etiam ejusdem Bibloth. Codice legebatur, non sine exigua scripturae differitate, quam, ne quid omitterem, sedulus enotavi. Reliqua, alterius *Auctoris*, itidem ignoti, qui eandem materiam coplosius pertractat, capita ex laboriosis *Is. Vossii* adversariis exhibui, qui ex optimo libro eadem hauserat; neque tamen priora, quae vulgavi capita inibi non legebantur, sed minus plena quam in Vett. libris. Plura vide sis in Praefat.

2 Διαφέρει] Qua ratione *Soloecismus* & *Barbarismus* vulgo discerni soleant, docet *Sextus Empiricus* adverss. Gramm. c. x. qui Grammaticorum hac in parte petulantiam sic satis acerbe, neque inmerito, castigat. Discrimen inter *Barbarismum* & *Soloecismum* porro tradiderunt *Etymologus* in v. Σόλοικοι. *Suidas* in Βαρβαρίζει. & *Eustathius* ad *Hom.* Il. B. p. 278. e Veteribus nonnullos, quos has voces minus anxie distinxisse invuit *Eustathius*, reprehendit *Apollonius Alexandr.* de Synt. III. c. IV. eosque temere conturbasse scribit τὴν περὶ τᾶξι συμφώνως πεφυκυῖαν δόξαν, ὡς μιᾶς λέξεως κακία ἐστὶν ὁ Βαρβαρισμός· ἐπισφαλοῦς ὂν λέξεως ἀκαιρεῖν, ὁ Σολοικισμός. Neque Graecis Latinos quidquam hic concessisse ex *Diomede* & *Donato* constat. Soloecismum vocat *Ausonius* Epigr. CXXX. quem ex mente Grammaticorum Barbarissimum dixerat *Martialis* VI. Ep. XVII.

Cinnam, Cinname, te jubes vocari?
Non est hic, rogo, Cinna, Barbarismus?
Tu si Furius ante dictus esses,
Fur ista ratione dicereris.

3 Ἐν τῇ λέξει.] Ita Cod. A. paulo aliter Cod. B. Διαφέρει ὁ δὲ σολοικισμῷ. ὅτι ὁ μὲν βαρβαρισμὸς ἐν λέξει γίνεται, ἤτοι περὶ πλεονασμὸν στοιχείου, ἢ περὶ συναλοιφήν, ἢ περὶ τόνον, ἢ περὶ χρόνον. Ὁ δὲ σολοικισμὸς ἐν ὅλῃ τῇ

λαγιὼ, ϖεὶ τόνων, ϖεὶ χεόνων, ϖεὶ πνεῦμα. Λέγομεν δὲ Βαρβαρίζειν τὴ τοὺς ἀλλοφύλω λέξι χρωμένους [4] ὡς εἴ τις τὸ μὴ ὑπαυχένιον Κερβικάριον λέγοι, τὸ δὲ χειρόμακτρον, Μάππαν.

ΠΕΡΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΥ.

Σολοικισμός ἐστι λόγου ϖεὶ τὴ σύνταξιν [5] τῶν λέξεων ἡμαρτημένου. Διαφέρει δὲ Σχήματος [6]· ἐπεὶ τὸ μὲν Σχῆμα ἔχει τινὰ αἰτίαν εὔλογον καθισταμένην [7] εἰς εὐταρέπειαν, ὁ δὲ Σολοικισμὸς οὐκ ἔχει. Γίνεται δὲ ὁ Σολοικισμὸς [8] ϖὶ τῷ λόγῳ, ϖεὶ πλεονασμὸν λέξεως, ϖεὶ ἔνδειαν, ϖεὶ ἀναλογίαν, ϖεὶ εἶδος, ϖεὶ γένος, ϖεὶ ἄρθρων, ϖεὶ ἀριθμὸν, ϖεὶ πτῶσιν, ϖεὶ ϖρόσωπον, ϖεὶ χρόνον, ϖεὶ διάθεσιν, ϖεὶ ἔγκλισιν. Λέγεται δὲ Σολοικισμὸς, ἐπεὶ σόλοικον [9] τὴ βάρβαρον τὴν ϖροφορὰν ἔχει. Σον-

τῇ λέξι. ϖεὶ τὰ αὐτὰ λέγομεν βαρβαρίζειν τὴν τὰς ἀπὸ

4 Λέξι χρωμένους] Ea ratione legunt Codd. B. & C. Mendose in A. λέξη χρημένους· Quae sequuntur: ὡς εἴ τις &c. suppeditavit Cod. A. universa deerant in *Voss.* apographo, seu Cod. C. Insignis est in B. lectionis differentia: ὡς εἴ τις τὸ μὲν ϖεπαυχένιον ῥάκος, κερβικάριον λέγοι, τὸ δὲ χ. μ. Siquidem hinc judicium ferre licet, prioris tractatus auctor dicendus erit *Herodianus*. Subjiciam quae in Gloss. Med. & Inf. Graec. ad voces Κερβικάριον & Μάππα scribit *Du Cangius*: „ *Herodianus de Solœcismo & Barbarismo* „ *MS.* (*in Cod. Colb.* 1825.) λέγομεν δὲ βαρβαρίζειν τὴν τοὺς ἀλλοφύλω λέξι χρωμένους· ὡς εἴ τις τὸ μὲν ὑπαυχένιον, κερβικάριον λέγοι, τὸ δὲ χειρόμακτρον, μάππαν „ Hinc ratio est petenda, cur in *Cyrilli* Glossis legatur Βαρβαρισμὸς, *Graeco latino*, sive potius, *Graeco-Latinum*.

5 Περὶ τὴν σύνταξιν] Cod. C. ϖεὶ τὴν σύνταξιν τ.

6 Διαφέρει δὲ Σχήματος] Vide *Tryphonis* locum, quem ad initium *Lesbonactis* produxi.

7 Καθισταμένην] Emendatam Cod. C. scripturam proposui. Cod. A. καθισμένην εἰς ἐπιτήδειον· Cod. B. Διαφέρει δὲ σχήματος, (C. δὲ σχηματος) ἐπειδὴ τὸ μὲν ἔχει τινὰ αἰτίαν εὔλογον καθ' ἑταιρίαν ἐπιτήδειον.

8 Γίνεται δὲ ὁ Σολοικισμὸς] Cod. B. καὶ τοι ϖὶ τῷ λόγῳ γινόμενος ϖεὶ πλεονασμὸν λέξεως, &c.

9 Ἐπεὶ σόλοικον] Ita Codd. B. &

Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους. ὁ γὰρ Ἀνακρέων [10] φησὶ, Κοίμισον δὲ σόλοικον φθόγγον. καὶ Ἱππώναξ,

Καὶ τοὺς σολοίκους ἰὼ λάβωσι, θρῆϊ
Φρύγας μὲ εἰς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας.

ΕΤΕΡΩΣ

ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ

ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ.

Τοῦ λόγου ἀρεταὶ μέν εἰσιν ἕξ. Ἑλληνισμὸς, Σαφήνεια, Κυκλολογία, Συντομία, Εὐσυνθεσία, Εὐπρέπεια. Κακίαι δὲ ταύταις ἀντικείμεναι ὁμοίως ἕξ. Βαρβαρισμὸς, Ἀσάφεια, Ἀκυρολογία, Μακρολογία, Κακοσυνθεσία, Ἀπρέπεια.

Ἑλ-

& C. cum in Cod. A. legeretur ἱπποσόλυκον· *Salmaſius* in *Tertull.* de Pall. p. 312. σόλοικος & σόλυκος dicebatur, *ut* βρυκὸς βρωκὸς, μυρὰ μοιρά.

10 Ἀνακρέων] *Anacreontis & Hipponactis* fragmenta hinc produxerunt Viri Clariſſimi *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 226. & *Jac. Phil. D'Orville*, in libro reconditae eruditionis pleno, Vanno Critica c. XII. p. 570. Quandoquidem vero in his fragmentis Codices nonnihil ab invicem diſcedunt, univerſam ſingulorum ſcripturam bona fide proponam: Haec itaque erat lectio Cod. A. ἰ γὰρ ἀνακρέων φησὶν· κοίμιζον ϗ σόλοικον φθόγγον. καὶ ἱππώναξ. καὶ τὰς σ. λὼ λαβῶζι θρῃζι φρυγας μ. ε. μ. ἀλφιδύσοντας. Cod. B. ὁ γὰρ ἀνακρέων φησί. κοίμιζον ϗ σόλοικον φθόγγον. ὁ ϗ ἱππώναξ. κ. τ. σ. η. λαβῶζι θρῃζι. φρύγας μὲ εἰς μίλητον ἀλφιδύσοντας. Hujus ego libri lectionem in textum recepi. Cod. C. ſeu apographum *Voſſianum*: ὁ γὰρ A. φησὶ. κίμιζον σόλοικον φθέγγον. καὶ Ἱππώναξ· καὶ τὰς Σ. λὼ λάβωζι θρῃζι. (in fine poſtremi capitis θρῃζιν extabat) φρύγας μὲ εἰς Μίλητον ἀλφησδύοντας. in libri margine poſuerat *Voſſius*: l. ἀλφιτεύοντας i. e. *in piſtrinum mittunt.* Eadem autem, neque enim Id praetermittendum, *Anacreontis & Hippon.* loca tangit *Euſtathius* ad Il. B. p. 278. τὰς βαρβάρους Σολοίκους ἔλεγον, ϗ σεσοφισμένους χριστις, Ἱππώνακτος μὲ τὸ, ϗ τὰς σολοίκους ἰὼ ἰὼ λάβωζι θρῃζιν. Ἀνακρέοντος ϗ τὸ, σόλοι-

Ἑλληνισμὸς μέν ἐστι λέξις ὑγιὴς, καὶ ἀδιάστροφος λόγου μερῶν συμπλοκὴ μετάλληλος· Βαρβαρισμὸς δέ ἐστι λέξις ἡμαρτημένη πρὸς τὴν [11] τῶν Ἑλληνιζόντων συνήθειαν.

Διαφέρει δὲ Βαρβαρισμὸς Σολοικίας· ὅτι ἡ μὲν Σολοικία ἐν τάξει βλάπτει τοῦ λόγου, ὁ δὲ Βαρβαρισμὸς τὰ ἔπη [12] τῆς λέξεως.

Γίνεται δὲ Βαρβαρισμὸς κατὰ τρόπους ὀκτώ· προθέσει, ἀφαιρέσει, ἀλλαγῇ, μεταθέσει, συναλοιφῇ, ἀφαιρέσει, τόνῳ, χρόνῳ, πνεύματι.

Κατὰ μὲν οὖν Πρόθεσιν βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες Σωκράτην, Δημοσθένην. τὰ γὰρ εἰς ης [14] λήγοντα σύνθετα ὑποτάσσεται τῷ ν, ὅταν ᾖ παρ' οὐδετέρων πρὸς τὴν κατάληξιν, ἢ ῥῆμα ὑπὸ τέλει ἐμφαίνῃ.

Κατὰ δὲ Ἀφαίρεσιν· ὡς εἴ τις λέγοι τὸν Ἑρμῆν, δεῖ γὰρ λέγειν τὸν Ἑρμῆν.

Κα-

λικὸν φθόγγον, ὅπερ ἐστὶ βαρβαρικόν.

11 Παρὰ τὴν] MS. mendose πρὸς τὴν τ. *Sextus Empiricus* adversus Gramm. c. x. p. 42. B. Βαρβαρισμός ἐστι παράπλασις τοῦ ἁπλοῦ λέξει παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. qui pari ratione, qua Grammaticus noster, τὸ Βαρβαρίζειν & Ἑλληνίζειν in illius capitis principio opponit: ὅ, τι γὰρ ἐκάστοτε βαρβαρίζων τὴν σολοικίζων, ὡς ἀναίδευτος χλευάζεται· ὅ, τι Ἑλληνίζων, ἱκανός ἐστι πρὸς τὸ σαφῶς ἅμα καὶ ἀκριβῶς παραστῆσαι τὰ νοούμενα τοῖς πράγμασιν. qui vero emendatam Graeci sermonis culturam persequitur, id quod sentit, perspicue atque polite eloqui valet. Hac ratione *Hellenismum* finit Etymologici M. Auctor: Ἑλληνισμός ἐστι, τὸ καθ' Ἕλληνας ἀναλίσκειν, τουτέστι τὸ ἀσολοικίστως καὶ ἀβαρβαρίστως ἀναλίσκειν.

12 Ἔπη] Quid sint τὰ ἔπη τῆς λέξεως fateor me ignorare. quid si ἴδη scripserit? neque id placet.

13 Κατὰ τρόπους ὀκτώ] Totidem modos recensent *Donatus*: *Barbarismus autem fit duobus modis, scripto & pronunciatione. His bipartitis, quatuor species supponuntur. Additio, Detractio, Immutatio, Transmutatio, literae, syllabae, temporis, toni, aspirationis.* a quibus non longe discedit *Diomedes*.

14 Εἰς ης] Scripsi pro εἰς η· & mox ὅταν ᾖ π. ο. πρὸς τὴν κατάληξιν, ubi in MS. legebatur ὅταν ᾖ π. ο. πρὸς τὸν κατὰ λέξιν.

15 Κατὰ ὃ Πρόθεσιν] Id sine controversia mutandum est; secundum indicem supra positum ponendum Κατὰ ὃ μετάθεσιν· secundum adcuratiorem legem: Κατὰ ὃ ἐπένθεσιν· Auctore quidem *Trypbone* περὶ παθῶν λέξεων. Μετάθεσις ——

κα-

Κατὰ δὲ Πρόθεσιν [15] λέγοντες τ δίφερον, δρίφον [16]· καὶ τὸ φέρω, φέρνω [17]· καὶ Μυτιληναῖον, Μιτυληναῖον [18]· ἀπὸ γὰρ τοῦ Μύτων τοῦ κτίστου Μυτιλήνη καλεῖται.

Κατὰ δὲ Ἐναλλαγὴν, ὅσοι λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἐδυνάμην, ἠδυνάμην [19]· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. ὅσα γὰρ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τῶν ῥημάτων ἢ τοῦ ὀπισθίου χρόνου, ταῦτα κτᾶται τ προσληπτικὸν ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται. λέγω, ἔλεγον· φέρω, ἔφερον· οὕτω μέλλω, ἔμελλον· βούλομαι, ἐβουλόμην· καὶ δύναμαι, ἐδυνάμην.

Κατὰ δὲ Συναλοιφὴν, ὡς Μένανδρος [20] λέγει,

Ὁ πάτερ μ τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν.

ἀντὶ τοῦ Φάναι, ὁ ἕτερ· ἡ γὰρ τοιαύτη συναλοιφὴ γίνεται ἐπὶ ὑδετέρου ἄρθρου, ὅταν αὐτῷ ὑπιφέρηται ὄνομα ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, οἷον τὸ, ἕτερον, λέγω πάτερον· ἐπὶ δὲ σπειροῦ δὲ ὑδαμῶς.

Κα-

καλεῖται καὶ ἐπάλαξις καὶ ἐπίρρυσις. *Corinthius* vero de Dial. Jon. id ponit discriminis inter μεταβολὴν & ἐπίρρυσιν, ut illa fiat ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ, ἡ δ ἐπέρρυσις ἐν ἑτέρᾳ.

16 Δέφρον] Auctoritate unius *Theodori Gazae* (qui nihilominus e Veteribus hausit, quae de Barbar. & Soloec. notat, uti & *Georgius Lecapenus* περὶ σολοικίσεως p. 215.) vocem Δέφρος Glossariis Graeco-Barbaris inseruerunt *Meursius* & *Du Cangius*. Ne noster quidem efficiet, ut eam vocis formam barbaram esse credamus.

17 Τὸ φέρω, φέρνω] Nulla hic μεταβολὴ, sed literae παρεμπλοκή. Credibile Auctorem aliter scripsisse, forsan posuerat: καὶ τὸ φρνῶ, φέρνω.

18 Μιτυληναῖον] Ea, quae scribit *Is. Vossius* Observ. ad *Melae* II. c. VII. p. 201. *Utrumque dixere Veteres Mytilene & Mitylene. Sed prius illud longe rectius, alterum vero inter barbarismi species refert Stephanus Grammaticus Byzantius in commentariis ad Dionysium Thracem, & Μυτιληναῖον dici jubet, addens rationem,* ἀπὸ γὰρ τοῦ Μύτων τοῦ κτίστου Μυτιλήνη καλεῖται. *Vossii* meminit ad *Stephanum Berkelius*; quod autem auctorem nostrum *Stephanum* vocaret *Vossius*, nihil erat causae.

19 Ἠδυνάμην] Atticum usum reprehendit. *Etymologus* p 419. v 30. οἱ Ἀττικοὶ τὸ ε τ παραχωρήσαν εἰς η. πείθεται· τὸ ἐβουλόμην, ἠβουλόμην λόγου· Idem in ἠβουλόμην & ἠδυνάμην observat *Corinthius*, de Dial. Att. ἐβουλόμην tamen & ἐδυνάμην frequentissime a probatis scriptoribus usurpari monuit *Thomas M.*

20 Μένανδρος] *Menandri* versus reliquis fragmentis addi poterit.

Κατὰ δὲ Διαίρεσιν, ὡς ὅταν Ἡσίοδος λέγῃ,

Μάζης δ' αὖ Δίκτῳ τε καὶ ἀντίθεον Πολυδεύκεα.

ὁ γὰρ ἀφαιρεῖται, ὧν ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν λήγῃ· αἱ γὰρ εἰς α λήγουσαι αἰτιατικαὶ ἀφαιροῦντα, Δημοδόνεα, Δημοδόνη γὰρ καὶ Διογένη.

Κατὰ δὲ Τόνον βαρυνόμενοι οἱ λέγοντες, ἐὰν βιλῶμαι, καὶ ἐὰν δεχῶμαι. δεῖ γὰρ λέγειν, ἐὰν βάλωμαι, καὶ ἐὰν ἄρχωμαι· ἐπειδὴ τὰ ὑποτακτικὰ τοῖς ἰδίοις ὁριστικοῖς ὁμοτονεῖ, φέρωμαι, ἐὰν φέρωμαι λέγωμαι, ἐὰν λέγωμαι· οὕτω καὶ ἐὰν βάλωμαι, καὶ ἐὰν ἄρχωμαι. Ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοὺς τόνους βαρβαρίζουσιν, οἱ λέγοντες ἀκρᾶτον προπερισπωμένως· δεῖ γὰρ λέγειν ἄκρατον προπαροξυτόνως· ἡ γὰρ τῦ α στέρησις προτιθεμένη τῶν δισυλλάβων ὀνομάτων εἰς ος ληγόντων, ἀναβιβάζει τὸν τόνον· οἷον χαλὸς, ἄχαλος· φθαρτὸς, ἄφθαρτος· ἰσχυὸς καὶ κρατὸς, ἄκρατος.

Κατὰ δὲ Χρόνους βαρβαρίζουσιν, οἱ λέγοντες πιναχωῖς, ἐκτεταμένως· δεῖ γὰρ λέγειν πινακὶς συνεσταλμένως, ὡς θυεὶς, σανίς.

Κατὰ δὲ Πνεῦμα βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες αὔειον δασέως. δεῖ γὰρ αὔειον, ψιλῶς· ἐπείπερ εἴρηται πρὸ τοῦ αὖερον [21], ὕπερ ἐκ τῶν ποταμῶν ἔσθιεν ἀναδίδοσθαι φιλεῖ,

Αὖρη

Nostro concinit *Etymologus* p. 443. v. 33. ὁ λέγων θάτερον ἐπὶ ὁριστικῆς ὀνομάτος, ἀντὶ ἄτερος.

21 Π. τ. αὔερον] Hanc originationem, quae veritatis colorem ducit, praeter alias deteriores proponit *Auctor* Etymologici M. non omisso *Homeri*, quem Noster adducit, versu, ex Od. E. v. 469. MS. ita legebat: ὕπερ ἐκ τ. π. ἔσθιεν α. φ. Αὖρη δ' ἐκ π. ψ. π. ἀνίει. πρό. postea πηλ' ἀναβάλλεται. Est autem is versus *Hesiodi* Ἔργ. 418.

22 Ἀκυρολογία] Inter decem vitia orationis ἀκυρολογίαν reponit, praeter *Diomedem*, *Donatus*, cui *acyrologia* dicitur *inpropria dictionis positio*. Κυριολογίαν his verbis declarat *Trypho* περὶ τρόπων MS. Κυριολογία ἐστὶν ἡ κατὰ φύσιν λέξεων τῆς ψυχῆς φανέρωσις. τότε γὰρ οἰκείως προφέρεσθαί τις, ὅταν μὴ παρ-

στρέφῃ

Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.
ἄλλως τε καὶ ἀφ' ὑγροῦ τοῦ στοιχείου συναλείφεται,

Μή δ' ἀναβάλλεσθε ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ἔννηφι.
εἰ γὰρ ἦν δασύ, πάντως ἂν ἀφ' οὗ δ' ὤφειλεν εἶναι ἡ συναλοιφή.

Ἀκυρολογία [22] δέ, ἥτις περὶ τὸ σημαινόμενον ἁμαρτάνεται· ἔστι δὲ καὶ κακίας μέρος ὅτι καὶ ἡ ἀκυρολογία. ὡς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ [23] ὅτι τῶν ἀπολομένων νηπίων,

Μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐπώφλισαν δὲ πιθήνας.

Τἀναντίον γάρ, ἐβάρυναν ἀπολέσαντες τὰ ὑπ' αὐτῶν τρεφόμενα βρέφη. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ,

Ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς.

ΠΕΡΙ
ΣΟΛΟΙΚΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ.

Σολοικία ἐστὶν ἀκαταλληλος πλοκὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν παρά [24] τε τῶν Ἑλληνιζόντων συνήθειαν.

Σολοικίζουσι δὲ κατὰ τρόπους ιε' [25]· περὶ γένη, περὶ ἀριθμούς,

στρόφη δ' κυρίως λεγομένη. τύχῃ μὲν σύνηθες. Ἵππιλον ὁ πόλιται παρίδαμον ἰδιάλεκτον ἔσται. Quisquis itaque voces παρὰ φύσιν sive a propria potestate derivatas usurpat, ἀκυρολογεῖ, & secundum Nostrum περὶ τὸ σημαινόμενον ἁμαρτάνει.

23 Π. τ. Καλλιμάχῳ] MS. ἐπὶ παρὰ τῷ κ. Elegantissimum *Callimachi* fragmentum inter edita non occurrit. In *Aeschyli* versu *Vossius* pro Αἰγαῖον correxerat Αἰγαῖον.

24 Παρὰ] Vitiose iterum in MS. περὶ τῶν τ. eandem mendam supra sustuli in nota 11. *Apollonius Alexandr.* de Synt. I. c. 11. ἐπειδὰν τὰ μὲν διὰ τῆς λέξεων συμφθῇ, τὸ τοιοῦτον καλεῖσθαι σολοικισμόν.

25 Κατὰ τρόπους ιε'.] *Diomedes* II. p. 119. *Fiunt Soloecismi secundum plerosque modis quatuordecim, secundum quosdam quindecim.* Ple-

μοὺς, περὶ τὰς πτώσεις, περὶ τὰ εἴδη, περὶ τὰ γενικὰ καὶ εἰδικὰ, περὶ τὰ πάθη, περὶ τὰ σκεργήματα, περὶ τοὺς χρόνους, περὶ τὰ πρόσωπα, περὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, περὶ τὰ ἄρθρα, περὶ τὰς ἀντωνυμίας, περὶ τὰς προθέσεις [26], περὶ τὰ ὑπερβήματα, περὶ τοὺς συνδέσμους.

Περὶ μὲν οὖν Γένη· ὡς παρ' Ὁμήρῳ [27],

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

ἀντὶ τοῦ, τέκνον φίλον.

Περὶ δὲ τοὺς Ἀριθμούς· ὡς παρ' Ἡσιόδῳ [28],

Τῆς δ' ἓν τρεῖς κεφαλαί.

ἀντὶ τοῦ, ἦσαν.

Περὶ δὲ τὰς Πτώσεις·

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων,
Ἥλιε, ὃς [29] πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις.

ἀντὶ τοῦ, ὦ ἥλιε.

Περὶ

rique omnes, qui notantur Soloecismi, venustissimi sunt χαριέστατοι σολοικοφανεῖς, quos mirum non est ab illis improbari, qui Grammaticae, quam didicerunt, regulis tanquam scopulis adhaerent. Scriptor vitae *Homeri*, sive is sit *Dionysius Halicarnassensis*, seu alius, judicandi certe facultate praeditus non vulgari, soloecismos, quos vocat Noster, inter χάρματα retulit.

26 Προθέσεις] MS. habebat Θέσεις.

27 Ὁμήρῳ] Od. O. v. 125. In scripto libello perperam legebatur: Δῶρόν τοι κ. τ. φίλον τέκνον φίλε τ. δ. hanc generis permutationem, certa ratione nixam, Εὐφωνικὸν χάρμα vocat *Lesbonax*.

28 Ἡσιόδῳ] Theogon. v. 321. Τῆς δ' ἓν τρεῖς κεφαλαί· *Ultimaeque tripartito ore flammam spirare dicebatur.*

29 Ἥλιε, ὃς] Scribe: Ἥλιε Θ', ὃς π. ex Il. Γ. 277. ubi *Schol.* notat: Ἥλιος τε] Ἀντὶ τοῦ, καὶ σὺ ὦ ἥλιε. παρέμφασις ὀρθὴ ἀντὶ κλητικῆς, καὶ Ἀττικισμός. Versus autem in Il. Γ. 276. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε. Is versus, quem Noster adfert, alibi frequenter recurrit.

30 Δῖα θεάων] Il. Ε. v. 381. & alibi. *Hesychius*: Δῖα θεάων, ἀντὶ τοῦ διοτάτη.

31 Καὶ *] Inserui huic loco defectus indicem. Quae subjiciam videntur excidisse: καὶ συγκεκλικὸν ἢ ὑπερθλικὸν ἀντὶ ἁπλοῦ, οἷον (Od. M. v. 385.) γυναικῶν θηλυτεράων, ἀντὶ τοῦ θηλειῶν· Ita edidi pro τηλείων. Inter *Hesychii* λέξεις Ὁμηρικὰς

Περὶ τὰ Εἴδη· ὡς εἴπις ἁπλῶν ἀντὶ συγκριτικοῦ τάξειεν, οἷον, δῖα θεάων [30]. ἀντὶ τοῦ διοτέτη. καὶ *[31] γυναικῶν θηλυτεράων, ἀντὶ τοῦ θηλειῶν. καὶ, δικαιόταλος κεντα-
ύρων, ἀντὶ τοῦ δίκαιος.

Περὶ δὲ Γενικὰ καὶ Εἰδικά· ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

πατὴς ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

εἰδος μὲν γὰρ ἄνδρες, γένος δὲ, ἄνθρωποι.

Περὶ δὲ τὰ Πάθη· ὡς εἴ τις λέγοι, οἰκοδομοῦμαι πύργον, ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶ.

Περὶ δὲ Ἐνεργήματα· ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

Ναιετάουσι πόλεις [32].

ἀντὶ τοῦ ναιετάονται. καὶ,

ῥέει δ' αἵματι γαῖα.

ἀντὶ τοῦ ἐῤῥεῖτο [33].

Περὶ δὲ τὰ Πρόσωπα· ὡς παρ' Ὁμήρῳ [34],

Ἀλ-

κὰς hanc etiam reperire licet: Θηλυτεράων, θηλειῶν, τῶν μόνων ἐσκυμόνων πλησιαζουσῶν ἀνδράσι. μόνας γὰρ αἱ γυναῖκες ἴσχνας ἔσας πλησιάζουσιν ἀνδράσι, τῶν δὲ ἄλλων ζώων ἄδιν. *Scholiastae* nota ad Il. Λ. v. 831. ubi Chiron dicitur δικαιόταλος κενταύρων, hac ratione est corrigenda: Τὸ ἑρμηνευτικὸν κεῖται ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ θηλυκοῦ. ὅ ἐστιν ὁ μόνος ἐν Κενταύροις δίκαιος. cui junges *Hesych.* in Δικαιόταλος κενταύρων. *Auctor* vitae *Hom.* p. 308. Καὶ τὰ εἴδη δὲ τῶν ὀνομάτων ἐξαλλάσσει, πολλάκις μὲν τὸ συνηθικὸν τιθεὶς ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ. —— ποτὲ δὲ τὸ ἑρμηνευτικὸν ὁμοίως ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, ὡς τὸ, δικαιόταλος κενταύρων. Utrumque Atticis proprium esse observat *Corinthius.*

32 N. πόλεις] In MS. ναιετάουσι πόλεις. Scripsi N. πόλεις ex Il. Δ. v. 45. Qui ea ratione activa & passiva permutant, peccare dicuntur περὶ τὰς Διαθέσεις.

33 Ἀντὶ τοῦ ἐῤῥεῖτο] *Homericae* locutionis in Il. Δ. v. 451. triplex proponitur a *Scholiasta* expositio, quarum secundam *Grammaticus* noster sequitur, *Hesychio* etiam probatam: Ῥέει δ' αἵματι γαῖα, κατῤῥεῖτο ἡ γῆ ὑπὸ τοῦ αἵματος. quamvis dubium esse queat, an non κατηχεῖτο posuerit *Hesychius.* Tertiam *Schol.* interpretationem, meo quidem judicio prioribus praeponendam, amplectitur *Schol. Apoll. Rhod.* I. v. 1146. ἡ δὲ συνήθεια καὶ μετέθεσιν, ὡς τὸ, ῥέει δ' αἵματι γαῖα· ἀντὶ τοῦ, αἷμα ἔῤῥεεν ἐπὶ τῇ γῇ.

34 Παρ' Ὁμήρῳ] Il. E. v. 877. & 878. ubi vulgatur, prouti versus postulat, διδύμεσθα. sed in MS. *Hom.* Codice διδύμεθα legebatur.

Ho-

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Σοί τ' ὀπιπεύοντας, καὶ δεδμήμεθα ἔκας@.
ἀντὶ τοῦ δέδμηνται.

Περὶ δὲ Χρόνης· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ [35],
Θύρσον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαιζεν εἰς πέδον,
Ὅθεν δροσώδης ὕδατ@ ἐκπηδᾷ νοτίς.
ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν.

Περὶ δὲ τὰς Ἐκλίσεις τῶν ῥημάτων· ὡς εἴ τις ἐναλλάττῃ [36] εὐκτικὰ ὁριστικοῖς, ἢ προστακτικὰ ἀπαρεμφάτοις, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ὡς παρ' Ὁμήρῳ [37],

Αἶψα μάλ' ἐς τρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
Πειρᾶν δ' ὥς κεν ——— ἐθρύδαντας Ἀχαιούς.
ἀντὶ τοῦ πείραζε. ὡς καὶ προείρηκεν ἐλθέ. καὶ,
Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω.
ἀντὶ τοῦ ὐ μυθησαίμην.

Περὶ

Homericae figurae venuſtatem, probe perceptam, perite declarat Scriptor vitae *Hom. Anonymus* p. 309. & 310.

35 Παρ' Εὐριπίδῃ] MS. παρ' Εὐμυπίδη, Θύρσον δὲ τις λαβοῦσα ἔ. *Euripidae* verſus reperiuntur in Bacchis v. 703. & 704. ubi pro ἔπαισεν εἰς πέδον, vulgatur ἔπαισεν εἰς πέτρας. Prius *Grammaticus* noſter poſuerat; verſu proxime ſequenti deceptus: Ἄλλη ϑ πάρθηκ' εἰς πέδον καθῆκε γῆς. Ea autem lectio ἔπαισεν εἰς πέδον nihil quidem habet, quod adeo offendat; niſi quod ſplendidam, quae Moſen & Bacchum comparat, fabulam nonnihil labefactet. Aliquantulum huic loco inhaeſeram, antequam oculos converteram ad illud ἐκπηδᾷ pro ἐξεπήδησε poſitum; & pene me in errorem induxiſſet, quae ſubito oborta fuerat conjectatio, nimirum pro ἔπαισεν *Grammaticum* noſtrum legiſſe ἐπᾶρεν· quid volucrim, cogitandum relinquo

36 Ἐναλλάττῃ] MS. ἀναλλάττῃ. Iſtam autem ἐγκλίσεων ἐναλλαγὴν tangit *Auctor* vitae *Hom.* p. 308.

37 Παρ' Ὁμήρῳ] Il. Δ v. 70. & 71. Πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶας ἐθρύδαντας Ἀχαιούς. Ibid. v. 66. Πειρᾶν δ' ὥς κεν &c. in MS. etiam *Leidenſi* extabat Πειρᾶν δ' ὥς κεν τ. Uſus δ' ὑποτακτικῇ ἀντὶ ἀπαρεμφάτου *Lesbonacti* dicitur ſchema Jonico-Doricum. Alter *Homeri* verſus eſt ex Il. B. 488. ubi *Schol.* Μυθήσομαι interpretatur μυθησαίμην, εἴπωμι.

38 Περὶ δ. τ. Ἄρθρ.] Confer, ſi lubet, *Scriptorem* vitae *Hom.* p. 310. *Homeri* loca, quae hac in nota adferuntur, reperies in Il. Θ. v. 524. Il. A. v. 388. & in Od. Υ. v. 372. Ἠπεί-

Περὶ δὲ τὰ Ἄρθρα [38]· ὡς εἴ τις ὑποταχτικοῖς λέγοιτο ἀντὶ προταχτικῶν. οἷον,

Μῦθος δ' ὃς μὲ νῦν ὑγιὴς εἰρημένος ἔστω.

ἀντὶ τοῦ, ὁ μέν· καὶ ἔμπαλιν προταχτικοῖς ἐλέγοιτο ἀντὶ ὑποταχτικῶν,

Ἠπείλησεν μῦθον, ὁ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.

ἀντὶ τοῦ, ὃς δή. καὶ,

ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.

ἀντὶ τοῦ, ὅς μιν.

Περὶ δὲ τὰς Ἀντωνυμίας· ὡς εἴ τις ἀσύναρθρον ἀντὶ συνάρθρου λαμβάνοι. ὡς παρ' Ὁμήρῳ Ζηνόδοτος γράφει λέγων, πρὸς εἰς [39] ἀντὶ τοῦ σοί σύναρθρος. ἢ εἴ τις, ἐστὶ μὲ τοῦ πρώτου προσώπου λέγοντος [40] ὑμεῖς, ἐστὶ δὲ δευτέρου προσώπου τάξειεν ἀντωνυμίαν τ' ἁρμόζουσαν τρίτῳ προσώπῳ. ὡς παρ' Ἡσιόδῳ,

Δεῦ-

πείλησεμῦθον, vulgavi pro ἐπείλησεμ μύθον· quod erat in MS. *Alexion* in Il. Z. verſum 149. corrigebat, τὰ ἄρθρα σολοικισμὸν καθ' ἑαυτὰ φύσιν νομίζων. uti traditur in Scholiis MSS.

39 Πρὸς εἰς] Eſt cur dubitem, an adcurate Veteris libri ductus nobis reliquerit *Voſſius*. Ejus rei cura parum nos habebit ſollicitos; cum ſincera lectio ex iſtis ſcripturae reliquiis facillimo opere queat erui; hac enim ratione eſt legendum: παρ' Ὁμήρῳ Ζηνόδοτος παραγράφει λέγων, Πατρὸς σεῖο, ἀνὰ ὃ σοῖο συνάρθρου. Silentio non premam, quae hanc emendationem ſubminiſtravit, *Ammonii* notam: Σοῖο καὶ Σεῖο παρὰ ποιηταῖς καθ' ὑπερβατὸν ἀναγινώσκονται ἀμφοτέρως. Σοῖο μὲ γάρ ἐστι συνάρθρος ἀντωνυμία· οἷον (Il. Ω. v. 486.) Μήστιο πατρὸς σοῖο. ἡ δὲ Σεῖο ἀσύναρθρος. *Dionyſius Thrax* in Arte Gramm. Τῶν δὲ ἀντωνυμιῶν, inquit, αἱ μέν εἰσιν ἀσυνάρθρωι, αἱ δὲ συνάρθρωι ἀσυνάρθρωι μέ, ἐγώ, σύ. συναρθρωι δέ, ἐμοῦ, σοῦ. quam diſtinctionem reprehendit *Vetus Technici Commentator*: Ἐψεύσατο τοῦτο εἰπών. Οὐ δεῖ γὰρ συνάρθρους καὶ ἀσυνάρθρους καλεῖν ἀντωνυμίας. ἰδοὺ γὰρ αἱ μὲ καλύμμασι συνάρθροις εἰσὶν ἄρθρων δεκτικαί &c. αἱ δὲ καλύμμασι ἀσυνάρθροις δεκτικαί εἰσιν ἄρθρων. Ἀττικοὶ γὰρ τὸ ἐμὲ φασὶν, ὡς καὶ Καλλίμαχος, Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ, καὶ τὸν σὲ Κερκυραιάδα. Καὶ Μένανδρος ἐν ὑδρίᾳ, τὸν ἐμὲ τυτθόν. Integrum locum propter inedita fragmenta produxi. *Callimachi* verba partim leguntur in fragm. *Bentlejano* cccxv.

40 Λέγοντος] Scribendum forſan λέγων τὸ ὑ.

Δεῦτε δὶ ἐπέπτε σφέτερον πατρὸς ὑμνεῖσθαι.
ἀντὶ τοῦ, ὑμέτερον.
Περὶ δὲ τὰς Προθέσεις [41].
Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς,
ἀντὶ τοῦ, ἐλάτην. καὶ
Κάπτεσον ἐν Λήμνῳ·
ἀντὶ τοῦ, εἰς Λῆμνον.
Περὶ δὲ Ἐπιῤῥήματα·
καὶ εἶσω δόρπον ἔλοντο.
ἀντὶ τοῦ ἔνδον. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ [42],
Πολλὴ γὰ ἐν βροτοῖσι κἀκ ἀνώνυμος
Θεὰ κέκλημαι Κύπρις, οὐρανῷ τ' ἔσω [43].
ἀντὶ τῦ ἔνδον. καὶ,
Πωλεῖταί [44] τις δεῦρο γέρων.
ἀντὶ τῦ, ἐνθάδε. καὶ,
Ναὶ μὰ [45] τόδε σκῆπτρον.
ἀντὶ τῦ, νὴ τοῦτο. καὶ ὅταν τις ἀπαγορευτικῷ λέξει
ἀντὶ ἀρνητικῦ. οἷον,
Μὴ δ' ἐμὲ γ' ἐᾷτε [46] Ποσειδάων ἐνοσίχθων
ἀντὶ τοῦ, ἢ δ' ἐμέ.
Περὶ δὲ τὰς Συνδέσμους· ὅταν τις τῷ μὲν μὴ ἐπενέγκῃ τὸν
δὲ, ἢ ἕτερον ἰσοδυναμοῦντα. ἢ τῷ ἤτοι ἀναζευκτικῷ
μὴ

41 Περὶ δ. τ. Προθέσεις] *Hom.* Il. Z. v. 287. Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς ὕλην μήκιστον. & Il. A, v. 593. Κάπτεσον ἐν Λήμνῳ. atque ita edidi pro κάπτεζον· quae erat MS. lectio. Alia in eandem rem loca dabit *Auctor* vitae *Hom.* p. 310.

42 Παρ' Εὐριπίδῃ] His verſibus *Euripidae* Hippolytum exorditur Venus. *Euripidem*, *Sophoclem*, & *Eubulum* eandem ob rationem notat *Ammonius*.

43 Οὐρανῷ τ' ἔσω] Quam e MS. enotaverat *Voſſius*, lectionem Κύπρις τ' ἐν αἰθ' ἔσω, ex ſcribendi compendio ortam, corrigere non dubitavi.

44 Πωλεῖται] *Hom.* Od. Δ. v. 384. *Heſych.* Διῦρο, ἐνθάδε. In MS. πολίται extabat pro πωλεῖται.

45 Ναὶ μὰ] Il. A. v. 234. *Heſych.* Ναὶ μὰ, ἀντὶ τοῦ νή, μά.

46 Ἐᾷτε] Mendoſe in MS. Μὴ δ'

μὴ ἐσκεύασμαι ἢ. ἢ εἴ τις λέγοιτο τῷ ῥῖ ἢ ῥοπαλικῷ, τῷ δὲ ἤτοι ὑποταλικῷ λέγων, ἢ τόδε, ἤτοι τόδε· τἐναντίον γὰρ χρὴ ποιεῖν, ῥοπάσειν ῥῖ τὸν ἤτοι, ὑποπάσειν δὲ τὸν ἢ, λέγοντας, ἤτοι τόδε, ἢ τόδε.

Σολοικίζουσι δὲ καὶ περὶ τὸ μικτὸν καλούμενον· ἐπειδὰν δύο ἢ πλείονα εἴδη τῶν εἰρημένων ἐμφερέχῃ. ὡς ὁ τὰς, ἕνα λίθον πεντ' ὑπάσαν σκόρποι. Σολοικίζει δὲ καὶ, ὁ τὸ παιδίον δεικνὺς, καὶ λέγων ὅτι.

Σολοικία δὲ καὶ Βαρβαρισμὸς τούτῳ διαφωνόμασιν ἀλλήλων, ὅτι ἡ μὲν Σολοικία περὶ πλείονας γίνεται λέξεις ἀκαταλλήλως πλεκομένας, καὶ τὸ σημαινόμενον σκαλλόυσα. οἷον, Ναυσταύσι πόλιν [47], ἀντὶ τῶν ναυσταόντων· ὁ δὲ Βαρβαρισμὸς περὶ μίαν γίνεται λέξιν [48], καὶ μόνης τῆς φωνῆς ἐστὶν ἁμάρτημα. ὁ μὲν λέγων ῥαισσωμένως θυγατρὸς, τὸ ῥῖ σημαινόμενον φυλάττει, παίει δὲ κατὰ τὴν ῥοφοράν, ῥαισσωμένην λέγωμεν ἀντὶ ὀξείας.

Ὀνόματα δὲ ὁ μὲν Βαρβαρισμὸς κατὰ σκαιότητα τῶν Ἑλληνισμῶν, ἐπειδήπερ ἡ καταρθωμένη λέξις Ἑλληνισμὸς καλεῖται, καὶ ὅτι πᾶν τὸ ἐκ τῆς συνηθισμένης λέξεως μετενηνεγμένον [49], Βάρβαρον λέγεται. Σολοικισμὸς δὲ, ὅτι τῶν σῶν λόγων αἰκία [50]· αἰκίζεται μὲν τὴν ἀκολουθίαν τῶν λόγων·

ἢ

δι' ἐμοῦ πάντα. Alterum est in *Hom.* Il. O. v. 41.

47 Πόλιν] Quinimo legendum Ναυσταύσι πόλεις· ἀντὶ τῶν ναυσταόντων. Vide notam 32.

48 Λέξιν] MS. τάξιν· perperam.

49 Μετενηνεγμένον] MS. μετὰ σκηνεγμένον.

50 Τῶν σῶν λόγων αἰκία] Apud *Etymologum* Σόλοικοι dicuntur οἱ βάρβαροι, ἀπὸ Σόλων τῆς Κιλικίας. nisi potius legendum sit: ἀπὸ Σόλων πόλεως Κιλικίας. Hanc nominis originem praeter *Anonymum* inter *Gilei* Opuscula Mythol. p. 95. tangit *Eustathius* ad *Dionysii* Perieg. v. 875. qui tamen alibi a ridicula, quam tradit Noster, etymologia non abhorruit, ad *Hom.* Il. A. p. 47. ἀπὸ ἧς δὲ σόλος τοῦτο βοηθεῖται καὶ ὁ τεχνικὸς εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ἐτυμολογίαν τοῦ σολοικισμοῦ, εἰπὼν σολοικισμὸν εἶναι

ἢ ὅτι οἱ παλαιοὶ Σολοίκους ἐκάλουν τοὺς βαρβάρους. καθὰ φησὶν Ἵππωνάξ,

Καὶ τοὺς σολοίκους, ὦ λάβωσι, περάσουν.

Ὥστε τῷ γένει Σολοικίαν εἶναι τὸν βαρβαρισμόν.

σόν λόγου αἰτιασμόν. Sic solent Magistri, quorum hac in parte inceptiae nos parum movent; Σολοικισμὸς & Σολοικίζειν latissimi usus vocabula de quibusvis rebus usurpabantur, quae minus decore a recepta consuetudine recedebant. Σολοικίζειν τῇ φωνῇ. *barbare loqui*, apud *Demosth.* I. in Steph. p. 612. A. ὑμεῖς δ' ἴσως αὐτὸν ὑπολήψεσθε, ὅτι σολοικίζει τῇ φωνῇ, βάρβαρον καὶ ἀκαταφρόνητον εἶναι. Sauromatae minus castigate Scythicam linguam enunciantes σολοικίζειν αὐτῇ dicuntur apud *Herodot.* IV. c. 117. Ad eandem rationem poni potest σολοικίζειν τῷ τρόπῳ. *Xenophon* Cyrop. VIII. p. 216. B. Δαϊφάρνης δέ τις ὢν, σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ· *asperioris indolis homo.* Amplissimam hanc & Σολοικίζειν potestatem optime exposuit in Lexico non vulgaris bonitatis MS. *Cyrillus*: Σολοικίζειν, οὐ μόνον τὸ κακῶς λέγειν τῇ φωνῇ ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φορημάτων. ὅταν τὶς χορικῶς σεσυρμένῃ), ἢ ἀτάκτως ἰδιῇ, ἢ ἀκόσμως πράττῃ. ubi pro φορήμάτων legendum videtur φορημάτων· nisi quis malevit ἐπὶ ὀρχημάτων. ἢ ὅταν inperiti saltatores σολοικίας δοκοῦσι τῇ ὀρχήσει. ἰδιοτρόπως), apud *Lucian.* de Saltat. p. 814. hunc locum non omisit, qui copiose & erudite usum vocis σολοικισμοῦ sive σολοικίας declarat, Praestantiss. Jesuita *Ludovicus Cresollius* Vacation. Autumn. L. II. c. IX. p. 347. & 348.

ΛΕΞΙ-

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΠΕΡΙ

ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

Digitized by Google

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΠΕΡΙ
ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

ΕΚΛΕΓΕΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΤΡΥΦΩΝΟΣ. ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ. ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ.

ΚΑΙ ΕΤΕΡΩΝ.

Καὶ ἀντιγεάφοις διαφόεσις ἀντιβληθέν καὶ ὀρθωθέν.

Τὸ Α πρὸ ἑαυτῦ ψιλῦται ἀεί, οἷον, ἀαρών. Ἀαπὶ, ὁ ἀπροσπέλαστος, καὶ ἢ μὴ δύναταί τις ἅψασθαι.

Τὸ Α πρὸ τῦ Β, εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Ρ ψιλῦται. οἷον, ἀβειρῶν. ἀβιμέλαχ. ἄβαεις. ἄβυδος. καὶ τὰ λοιπά. τὸ μέντοι ἀβραάμ. καὶ ἀβραάμιος. καὶ ἀβρὰς. ἀβρότης. ἀβρότονον. ἃ πάντα ἀπὸ τῆς ἁβρὰς γίνεται, καὶ ὅσα ἐν τούτῳ, δασύνονται, ὅτι ἐπάγεται τῷ Β τὸ Ρ. σεσημείωται δὲ τούτοις τὸ Ἀβρότη νὺξ, ἐν ᾗ βροτὸς ὁ πορεύεται. καὶ Ἁβραταίζω, τὸ ἁμαρτάνω, χυείως δὲ, τὸ βροτῆ ἐπιτυγχάνω· τῦ Α χτ' στέρησιν ὑπὸ τούτων λαμβανομένου. καὶ Ἄβρημοι, οἱ πολύηχοι, τῦ

τῦ Α καὶ ὀπίσασιν λαμβανομένου, ἢ χτὶ σήμερον, ἤγουν οἱ βεβηκότες.

Τὸ Α πρὸ τῦ Γ ψιλῦται. ἄγαν. ἀγείρω. ἀγορά. Ἄγνος, τὸ φυτόν. τὸ μέντοι Ἁγνὸς, ὁ καθαρός. καὶ ἅγιος. καὶ ἁγιάζω. καὶ ἁγιωσύνη. καὶ ἁγνίζω. καὶ ἁγνισμός καὶ ὅσα ἐκ τῦ Ἅζω, ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ σέβομαι, τιμῶ δαιμόνια φυλάττουσιν.

Τὸ Α πρὸ τῦ Δ ψιλῦται. ἀδάμ. ἄδωνις. ἀδελφός. Ἀδειὰς, κόλπος θαλάσσης. πλοῖον τῦ ἄδης. ἀδηφάγος. ἀδέσποτος. τὸ μέντοι Ἀδειὰς † παρ' Ὁμήρῳ δασύνεται φησὶν Ἡρωδιανὸς, ὃν δὲ τῷ Καθόλου ψιλοῦται

Τὸ Α πρὸ τῦ Ε ψιλῦται. οἷον, ἀεί. ἀετός. Ἄελλα, ἡ συγκοπὴ τῦ ἀνέμου. Ἀεγύπτιος, κύριος. ἀέναον. ἄειρον.

Τὸ Α πρὸ τῦ Ζ ψιλῦται. Ἅζω, τὸ ξηραίνω. ἐξ οὗ καὶ Ἀζαλέος, ὁ καταξηρός. καὶ Ἀζαείας, κύριον Ἄζωτος, πόλις. πλοῖον τῦ Ἅζω, τὸ σέβομαι, καὶ θαυμάζω. ἄζομαι. ἀζόμενος.

Τὸ Α πρὸ τῦ Η ψιλῦται. οἷον, Ἀήτης, ἄνεμος. ἀηδών. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον, Ἄθως, ὄνομα ὄρους, οὗ ἡ γενικὴ, ἄθω· ὡς ὁ κάλως, τοῦ κάλω· καὶ ὁ ἄορτος, τοῦ ἄορτο· καὶ ὁ ταὼς, τοῦ ταώ. Ἀθῶος, ὁ ἀζήμιος. ἀθλιότης. ἀθροίζω. ἀθηρηλοιγός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ἰ ψιλοῦται οἷον, Ἀΐδης, ὁ ἅδης. Ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ. Ἀΐω, τὸ ἀκούω. Ἀϊσθῆναι, τὸ ἀφανίσαι. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. ἀκοή. ἄκμων. ἀκάνθη. Ἀ-

κα-

χαλήφη, εἶδος βοτάνης, ἡ λεγομένη κνίδη. Ἀκωκή, ἡ κεφαλὴ τοῦ βέλους. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Λ ψιλοῦται, ἢ ἐνὸς ἢ διασοῦ, ψιλοῦται. οἷον Ἀλῶ, τὸ πλανῶ. Ἄλη, ἡ πλάνη. Ἀλήτης, ὁ πλανήτης. Ἀλίτης, ὁ ἁμαρτωλός. καὶ ἀλιτρός. Ἄλυδις †, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. Ἀλθήσκω, τὸ αὐξάνω. ἄλλος. καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ. ἀλλοῖος. ἀλλοδαπός. ἀλλότριος. ἀλλόκοτος. ἀλλᾶς, ἀλλᾶνος. πλὴν τοῦ Ἅλς, ὁ θηλυκῶς μὲ λεγόμενον σημαίνει τὴν θάλασσαν, ἀρσενικῶς δὲ, τὸ ἅλας. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, Ἁλίτης, ὁ θαλάσσιος. Ἅλιος, ὁ μάταιος, καὶ ὁ θαλάσσιος. ἁλυργίς. ἅλμη. ἁλιθύς. Ἁλικαρνασσὸς, πόλις. καὶ ἁλίσιος. ἁλίαρτος. Ἁλιζῶνες, ἔθνος, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τὸ ἁλὸς θεὶζωννύεσθαι. Ἁλυκὸν, τὸ ἁλμυρόν. Ἁλίζω, τὸ ἅλατι πάσσω. σὺν τούτοις καὶ τὰ ἄθεσισμα σημαίνοντα. Ἅλις, ἀντὶ τοῦ δαψιλῶς, καὶ αὐτάρκως, Ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. καὶ Ἄλως, τὸ ἀλώνιον. σὺν τούτοις καὶ Ἀλῶ, τὸ κερδῶ. ἄλωσις. ἀλωτός. ἁλίσκω. ἄλυσις. σὺν αὐτοῖς καὶ τὸ Ἄλλομαι, ἀφ' οὗ δι' λλ. ὁ σημαίνει τὸ πηδῶ, καὶ ἀλλόμενος. καὶ Ἄλμα, τὸ πήδημα. Ἄλμα δὲ, τὸ ἅλσος, ψιλοῦται, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων,

Ἴν' ἄλμαθ' ἵππων † καὶ χαμευνάδος μόρου.

καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μὴν τὸ Ἄλλο, ἀντὶ τοῦ ἐπίδηση. ὡς καὶ Ὅμηρος,

ἄλλο χαμᾶζε

ψιλοῦται. τὸ Ἀλετρίβανον; εἰ μὲ ἀφ' οὗ τὸ τὴν ἄλας τρίβειν ἐτυμολογεῖται, δασύνεται· εἰ δὲ ἀφ' οὗ τὸ Ἀλεῖν, ἤγουν ἀλήθειν καὶ τρίβειν, ψιλοῦται. λέγεται δὲ καὶ ἀλότριψ. Ἀλκυὼν, ἐκ τοῦ σὺν ἁλὶ κύειν ἐτυμολογεῖται, ὅμως ψιλοῦται, ἀφ' οὗ τὸ ἐπάγεσθαι τὸ Κ. Ἁλέα, ἡ θερμασία, δασύνεται ἀφ' οὗ τοῖς Ἀττικοῖς, σὺν δὲ τῷ Καθάλου ψιλοῦται· οὐ δὲ ψίλου καὶ συν-

συνήθειαν. Ἅλυς, ποταμὸς, ὅθεν ἡ ἀλύτη ψιλοῦται. ὡς ἡ Ἀλύτης. πολλαὶ γὰρ χώραι τοιαύτας ἔχουσι· τινὲς δὲ δασύνουσιν, ἁλυκὴν ὕδατος λέγοντες ἔχειν αὐτόν. Ἅλυς δὲ, ἡ ἀθυμία, παρὰ πᾶσι ψιλοῦται.

Ἄλλως. Τὸ Α τοῦ τοῦ Λ, ἐπαγομένου συμφώνου τῆς ὀρθῆς συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ἢ τῆς δευτέρας, ἢ τῆς τελευτῆς ψιλοῦται. οἷον, Ἅλπεις, ὄνομα ὄρους ἐν Ἰταλίᾳ. Ἀλφειὸς, ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ. ἀλγηδών. Ἀλκὴ, ἡ δύναμις. Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. Ἀλθαία, εἶδος βοτάνης. ἡ Ἀλθαίνω, τὸ θεραπεύω. Ὅθεν τὸ Ἀλκυὼν, ὄνομα ὀρνέου τινὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ πίπτοντος, εἰ καὶ παρὰ τὸ ἐν τῇ ἁλὶ χύειν ἐτυμολογεῖται, ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται, διότι ἐκτείνεται τὸ Κ. ὡσαύτως καὶ τὸ ἅλτο. καὶ τοῦτο δείκνυσιν ἡ συναλοιφή. Φησὶ γὰρ Ὅμηρος ἐν τῇ Φιλοποιμένος τῆς Ἰλιάδος,

Ἀστεροπαίῳ ἐπάλτο καταντάμενα μενεαίνων.

Τὸ Α τοῦ τοῦ Μ, ἢ ἑνὸς ἢ διπλοῦ, ψιλοῦται. οἷον ἀμνὸς. Ἀμύνω, τὸ βοηθῶ. καὶ Ἀμύνομαι, τὸ τιμωρῶ. ἀμείβω. Ἀμῶ, τὸ θερίζω. Ἄμη, ἡ δρεπάνη. τινὲς δὲ δασύνουσι τὴν ἄμην, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ ἅμα πολλὰς τέμνειν καλάμας. Ἀμάλη, ἡ ἀγκάλη. ἀμαθαύω. Ἄμπις, πλακοῦς. ἄμμος. ἄμαθος. Ἄμμυδις, Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. καὶ τὰ ἔχοντα τὸ Α πρωτικὸν. ἄμορφος. ἀμείλιχος. πλὴν τοῦ ἅμα, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον Ἁμαρτεῖν, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἄμιλλα. ἀμιλλῶμαι. ἅμαξα. σὺν τούτοις, ἁματροχιά. ἁμαρτάνω. ἁμαρτία. ἁμαρτωλός. Ἄμμα, ὁ δεσμὸς. (κ. τὰ κοινὰ) παρὰ τὸ ἅπτομαι. Ἀμὸς, τὸ ἱερόθυτον ἁγνόν. Ἀμνίον, τὸ εἰς ὑποδοχὴν αἵματος ὀπτήδιον ἁγνόν. καὶ Ὅμηρος,

Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε.

λέγεται δὲ ἀπὸ τοῦ αἷμα αἱμνίον, καὶ ἀμνίον κατὰ ἀποβολὴν τοῦ

τοῦ ι. Ἀμυδὶς, τὸ ὁμοῦ. ἀμωσγέπως. καὶ ἀμωσγέπη. τοῦτο δὲ ψιλοῦσι ἕτεροι, οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀμὸς, ὁ σημαίνει τὸν ἡμέτερον, ἐτυμολογοῦσιν εἶναι. τὸ Ἄμμε ψιλοῦσι πᾶσι τοῖς Τεχνολόγοις δασυνόμενον εὗρον καὶ δι' ἑνὸς μ. εἰ μήτοι συνήθεια τοῦτο ψιλοῖ, καὶ ἀφ' δύο μμ γεγράφθαι. τὸ Ἄμαξα δασύνεται, ὡς εἴπομεν, ἐπὶ τοῦ ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ δύο βοῶν· τινὲς δὲ ψιλοῦσιν αὐτὸ, ἐτυμολογοῦντες ἐπὶ τοῦ τὸν ἄμιππον ἄγειν. ὅθεν καὶ Κατημαξευμένας ὁδοὺς καὶ λέξεις λέγομεν, τὰς συνήθεις καὶ καταπεπατημένας. καὶ Ἀμαξιτὸς, ἡ ὁδός. δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος εἰπών,

Τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐπὶ καθ' ἁμαξιτὸν ἐσθόρουσε.

Τὸ Α λῆγον εἰς Μ, ὑποφερομένου συμφώνου, ψιλοῦται ἀεί. ἄμφω. ἀμφὶς. ἄμπυξ. ἄμπελος. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α ψιλοῦται τοῦ Ν ψιλοῦται. ἀνία. ἄνεμος. ἀνεμώλιον. Ἀνύω, ὃ καὶ Ἀνύτω Ἀττικῶς γεγράφεται. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἀνδάνω, τὸ ἀρέσκω. ἐπὶ μὲν τοῦ Ἥδω, τὸ εὐφραίνω, μόνον τὴν δασεῖαν ἐφύλαξε τοῦ γενήσεσθαι.

Τὸ Α ψιλοῦται τοῦ Ξ ψιλοῦται ἀεί. ἄξων. ἀξίνη. ἀξία. Ἄξυλος ὕλη, ἡ πολύξυλος. καὶ Ἄξυλος, κύριον ὄνομα.

Τὸ Α ψιλοῦται τοῦ Ο ψιλοῦται. οἷον Ἄορ, τὸ ξίφος, Ἀολλέες, οἱ συνηθροισμένοι. Ἀοσσητὴς, ὁ βοηθός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α ψιλοῦται τοῦ Π ψιλοῦται. ἀπανὴς. Ἀπόλλων. Ἀπολλῶτος, ὄνομα ἀποστόλου. ἀπάνθρωπος. ἀπάλεια. ἀπόθεσις· καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς πάντα. πλὴν τοῦ ἅπας. ἁπλοῦς. ἅπλως, ὑπέρρημα. ἀπαλός. ἄπαξ. ἅπαξάπαντες. ἅπομαι. καὶ ἅπαν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεν ἢ σύμφωνον ἐπαγόμενον, ψιλοῦται. οἷον ἀρά. ἀραῖος. ἀρᾶσθαι. ἄρσην. ἀρτιπής. ἄρδην. ἀρός. ἄροτον. ἄρης. ἀρηΐος. Ἀρβύλη. καὶ Ἀρβυλίς, εἶδος ὑποδήματος. ἀρόλια. Ἄρδω, τὸ ποτίζω. Ἄργος, πόλις. ἀρτός ἄρτον ἀρτύω. καὶ Ἄρμοι, ἀντὶ τοῦ νῶτοι, παρὰ Λυκόφρονι. ὡς τὸ,

Θύσησιν ἀρμοῖ μηλάτων ἀπάργματα
Θύσαν.

πλὴν τοῦ ἁρμόζω ἁρμονή. ἁρμός. ἁρμονία. Ἁρμαλιὰ, ἡ τροφὴ, ὅθεν ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω γίνεται. ἅρμα. Ἄρκυς, ἡ παγίς. Ἅρπη, ἡ δρεπάνη. Ἅρπυια, εἶδος ἀνέμου σφοδροῦ. ἁρπάζω ἅρπαξ. ἁρπαλέος. καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἐχόντων ἐπαγόμενον τὸ Π.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Σ, ἐνὸς ἢ διατοῦ, ψιλοῦται· φωνήεν ἢ σύμφωνον ἐπαγόμενον. ἀσία. Ἄση, ἡ βλάβη. Ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη· παρὰ τὸ τὴν Ἄσιν, τυπτεῖν τὸν ῥύπον, μινύθειν καὶ ἐλαττοῦν. Ἄαστον, ἀντὶ τοῦ ἐδώδιμον. ἀαστεία ἀσκός. ἀασταίνειν. ἀσπίς. ἄσυ. καὶ τὰ λοιπὰ πλὴν τοῦ Ἄαστα. ἀντὶ τοῦ ἄπινα. Ἄαστα δὲ, ἀντὶ τοῦ πινὰ ἀοικτως, ψιλοῦται.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Τ, ἢ ἐνὸς ἢ διατοῦ, ψιλοῦται. οἷον Ἄτη, ἡ βλάβη. Ἀτειράμων, ὁ σκληρός. Ἄτεμβος, κύειον. Ἀτέλαβος, ἡ ἀκρὶς. ἀτικός. Ἄτες, ἀντὶ τοῦ χοιρίς. Ἀταίγλη, εἶδος ὄρνιθος καταφίλου, τὸ λεγόμενον ταγηνάειον. καὶ Ἄτα, ἀντὶ τοῦ πινὰ ἀοικτως. πλὴν τοῦ Ἄτα, ἀντὶ τοῦ ἄπινα. Ἄτι, ἀντὶ τοῦ καθά. καὶ Ἄτεγος, ἀντὶ τοῦ ἔτεγος. καὶ ἀτέγα, θηλυκόν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται. Ἀϋτὴ, ἡ βοή. Ἀΰω, τὸ φωνῶ. ἐξ οὗ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ,

ἀμ-

ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' ἀχαιῶν.
ἀντὶ τοῦ φωνησάντων.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Φ, ψιλοῦται. οἷον, ἄφνω. ἀφανὴς. Ἄφαρ, ἀντὶ τοῦ θᾶθέως. πλὴν τοῦ Ἀφὴ, εἴτε τὴν χεῖρα σημαίνῃ, εἴτε τὴν ἕξαψιν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. οἷον Ἄχος, ἡ θλῖψις. Ἀχθος, τὸ βάρος. ἄχεσθαι. ἀχλὺς. ἀχιτόφελ. ἀχαιός. ἀχρμιά. ἀχαΐα. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. οἷον Ἄψ, ἀντὶ τοῦ πάλιν, καὶ εἰς τυπίσω. ἐξ οὗ καὶ Ἀψορρος, ὁ ὀπισθόρμητος. Ἄψυρος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἅπτω, καὶ ἅπτομαι· Ἀψίκορος, ὁ ἅμα τοῦ ἄψασθαι κορεννύμενος, τυτίσιν, ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἀψιμαχία. ἀψὶς, ἀψίδος. καὶ Ἄψεα, τὰ μέλη.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ω μέγα ψιλοῦται. οἷον Ἄω, τὸ πνέω. Ἀωτῶ, τὸ ὑπνώττω, καὶ ἀπανθίζω. καὶ Ὄμηρος,

ὕπνον ἀωτεῖς.

καὶ Ἀωεὶ, ἀντὶ τοῦ πρωΐ.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ τοῦ Α.

Τὸ Α, εἴτε στέρησιν δηλοῖ, ὡς τὸ ἄφιλος καὶ ἄοικος· εἴτε ὁμότασιν. ὡς τὸ Ἄξυλος ὕλη, ἡ πολύξυλος· εἴτε κακὸν, ὡς τὸ Ἄφωνος, ὁ κακόφωνος· εἴτε ὀλίγον, ὡς τὸ Ἀμαθὴς, ὁ ὀλιγομαθής· εἴτε πλεονάζῃ, ὡς σὺ τοῦ, σάχυς ἄσαχυς, σαφὶς ἀσαφὶς, σπαίρω ἀσπαίρω· εἴτε τὸ ὀπίσω σημαίνῃ, ὡς τὸ Ἀκόλουθος, ὁ ὀπίσω τοῦ κέλευθον ποιούμενος· εἴτε τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ Ἄλοχος, ἡ ὁμόκοιτος, ἢ

Ἀχαΐτης, ὁ ἀνήρ· εἴτε τὸ ἴσον, ὡς τὸ Ἀταλαντον, τὸ ἰσόταθμον, ψιλοῦται. Εἰ δὲ ἄθεσιον σημαίνῃ, δασύνεται. οἷον ἅπας. Ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. τὸ μέντοι ἅλυσις, καὶ ἅδης, κἂν τερπικὸν ἔχωσι τὸ Α, δασυνόμενα. ἐν γὰρ τῷ Α τερπικῷ μορίῳ, καὶ τῷ λύω. καὶ ἐν τῷ Α, τῷ σημαινομένῳ, τὸ ὁμοῦ, καὶ τῷ δῶ· πάντας γὰρ δεσμεῖ ὁ ἅδης.

Τὸ Α ἐν ταῖς προθέσεσι ψιλοῦται. ἀνά. ἀντί. ἀπό. ἐπειδὴ καὶ πᾶσα πρόθεσις ψιλοῦται. ἐκτὸς τοῦ ἀπὸ τοῦ Υ ἀρχομένων.

Τὸ Α πρὸ παντὸς φωνήεντος, καὶ ἀφέσεσι, ψιλοῦται. ἀαρών. ἀηδών. τὸ γὰρ αἷμα, καὶ τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ ἀφέσεσιν ὄντα, δασυνόμενα.

Τὰ Α ἐν τοῖς ἑπταχρόνοις ἄρθροις δασύνεται. ἃ, ἇς, αἷς. ἀταύτας καὶ ἐν τοῖς Διφθόγγοις. ἠᾳδή, Ἀμᾳδή. ᾠδή, Ἀδή. Σημειωτέον, ὅτι τὸ Α πρὸ παντὸς φωνήεντος, καὶ πρὸ τοῦ δύο δασέων τῶν Θ Χ, καὶ πρὸ τοῦ Κ Ξ ψιλοῦται ἀεί.

[ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.]

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Α δασύνεται. οἷον Ἑαυτόν, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. Ἑᾶ, τὰ ἀγαθά. Ἑάλω, ἀντὶ τοῦ ἐνεπάγη. Ἕατο, ἀντὶ τοῦ κάθηντο, παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τὸ,

Οἱ δὲ πυῒ ἕατο σιγῇ.

καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἔαρ. καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ. ἐαρίζω. Ἐαρινὸς χρόνος. Ἑάω, τὸ χαμαιλεμπάνω. καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ. καὶ Ἑαδότα, τὸν δεόντως.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται, εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Δ ἢ τὸ Ρ. οἷον Ἔβενος, ξύλον. Ἔβερ, χύμιον. Ἐβιωναῖος, ὄνομα αἱρετικῶν τινῶν. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι Ἕβδομος. Ἑβραῖος.

ἑδεσῖ. καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν, δασυνόν· ὅτι ἐπάγοντο τῷ Β τὸ Δ καὶ τὸ Ρ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται ἀεί. οἷον ἐγώ. ἐγείρω. ἐγγύς.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἷον ἔδαφος. Ἔδεσσα, πόλις. Ἐδὸς, ὁ λαίμαργος. Ἔδω, τὸ ἐσθίω. Ἐδητὺς, ἡ θύμελία. Ἐδωδὴ, ἡ τροφή. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἔδος, τὸ ἔδαφος. ἕδρα. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, ἑδραῖος, ἑδράζω, ἕδρασμα. σὺν τούτοις Ἕδνον, ἡ προίξ. Ἑδώλιον, ἡ τῶν ἁρεστόντων καθέδρα. Ἑδανὸν, τὸ ἡδύ. καὶ Ἑδεῖται, ἀντὶ τοῦ καθίσῃ.

Τὸ Ε πρὸ ἑαυτοῦ ψιλοῦται. οἷον ἐείκοσιν, ἀντὶ τοῦ εἴκοσιν. Ἐεισάμενος, ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθείς. καὶ Ὅμηρος,

Τῷ μὲν ἐεισάμενος προσεφώνει θεῖος ὄνειρος.

καὶ Ἔεργεν, ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῆς Εἵρσα, ἡ δέρρις. καὶ Ἕστο, ἀντὶ τοῦ ᾠκεῖτο. καὶ Ἑὸ, ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Σκίζεσθαί σοι φησὶ θεὸς ἑέ δ' ἔξοχα πάντων.

καὶ Ἑέλδωρ, τὸ ὀπτήμημα. τοῦτο δὲ ψιλούμενον εὕρηται ἐν τοῖς Ἰωάννου.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. οἷον ἑζεκίας. καὶ ὅσα κλιτικὸν ἔχει τὸ Ε, οἷον ἕζη. ἑζηλοτύπει. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕζω, τὸ καθέζομαι.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Η δασυνέται. οἷον Ἑὴ, ἡ ἰδία. Ἑῆος, τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ προσηνοῦς. ἑιλύδατα. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Εἶμι, τοῦ ὑπῆρχα. καὶ Ἑιμὸς, ὄνομα ποταμοῦ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται, οἷον ἔθνος ἔθος. Ἐθὰς, ὁ συνήθης. Ἔθειρα, ἡ θρίξ. ἐθέλω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν

τοῦ

τῦ Ἔθεν, ἀντωνυμίας, ἀντὶ τῦ αὐτῦ. ὡς Ὅμηρος,

Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα.

καὶ πάλιν,

ὄ ἔθεν ἐστὶ χρείων.

καὶ Ἐθεὶς, ὁ ἐμβληθείς, καὶ ὁ ἀφεθείς. ὅτι τῦ Ἔω, τὸ ἐμβάλλω, καὶ τὸ ἀπολύω.

Τὸ Ε πρὸ τῦ Κ διφθογγεῖ. οἷον ἑκατόν. ἕκαστος. ἑκάτερος. Ἕκτωρ, ὁ ἥσυχος. ἑκών. ἑκοῦσα. Ἑκατομβαιών, ὄνομα μηνός. Ἑκάλη, ἀντὶ τῦ χάλκη. Ἑκὰς, τὸ πόρρω. ἢ τὰ ἐξ αὐτῦ, ἑκηβόλος. ἑκάεργος. ἑκατηβελέτης. σὺν τούτοις, ἑκάδη. ἕκλωρ. ἑκάτη. ἕκτη. ἑκταῖον. ἕκλον. καὶ ὅσα ἀπὸ τῦ ἕξ ἀριθμῦ. πλὴν τῦ Ἑκ, προθέσεως, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς συγκειμένων. οἷον ἔκπαλος. ἔκβλητος. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐκτὸν τὸ Ε, οἷον ἐκάλην. ἔκεινον. ἐκεκτήμην. καὶ τῶν ἀποβολὴν παρὰ τὸ Ε. οἷον ἐκεῖνος. ἐκεῖθεν. ἐκεῖθι. ἐκεῖσε. καὶ γὰρ λέγεται, καὶ κεῖνος, καὶ κεῖθεν, καὶ κεῖθι, καὶ κεῖσε, κτλ. ἀποβολὴν τῦ Ε. τὸ δὲ Ἐκυρός, ὁ πενθερός. καὶ Ἐκεχειρία, ἡ ἄδεια, κτλ. τὰ λελεγμένα χαρίνας οὐκ ἔχοντα, ὅμως ψιλοῦνται.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἐνὸς ἢ διτοῦ, ψιλοῦται, οἷον ἔλαφος. ἔλεος. Ἐλάτη, εἶδος δένδρου. ἐλεύθω. ἐλεγεῖον. Ἐλευθερνὺς, ὁ δεσμός. ἐλάχιστος. Ἐλλόβιον, τὸ ὠάλιον. Ἐλῶ, τὸ ἐλαύνω. Ἔλλοπες, οἱ ἰχθύες. ἐλιτταῖος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἕλλω. ἑλλάς. Ἑλλανοδίκαι, οἱ κρινταὶ, οἱ εἰς τοὺς ἀγῶνας καθήμενοι. καὶ Ἕλλη, κύριον. ἀφ' ἧς καὶ ἑλλήσποντος. ἑλλιπτοταμίας. ἐλένη. ἕλενος. Ἑλὸς, ὁ ἕλαφος. Ἕλω, τὸ λαμβάνω, καὶ τὸ φονεύω. καὶ τὸ ἑλκύω, (ἀφ' οὗ καὶ Ἑλόεια, τὰ σπαράγματα, καὶ ἑλκύσματα τῶν κυνῶν.) καὶ τὸ προσκείνω, ἀφ' οὗ καὶ Ἑλόμενος, ὁ προσκείνας. Ἕλος, ὁ σύμπλοκος τόπος. ἑλίκη. ἑλίσσω. ἕλιξ, ἕλι-

ἕλικος. ὅθεν καὶ Ἑλίκωπες ἀχαιοὶ, καὶ Ἑλικῶπις κούρη. ἑλισματώδης. Ἑλικών, ὄρος. ἕλκω. ἑλκύω. καὶ ἑλισάβετ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Λ, ἐπαγομένου τοῦ Κ ἢ τοῦ Μ, δασύνεται. οἷον ἕλκος. ἕλκω. ἑλκύω. Ἕλμινς, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ ἐν. σήψεως πιλόμενος σκώληξ. καὶ κλίνεται ἕλμινθος. ὡς τίρμις, τίρμινθος. εἰ δὲ ἐπάγεται ἕτερον σύμφωνον, ψιλοῦται. οἷον ἐλπίς. ἐλθεῖν. Ἕλδεται, ἀντὶ τοῦ ὀπιθυμεῖ. καὶ Ὅμηρος,

Καδδὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἴλδεται ὅς κ' ὀπιδευής.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Μ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. ἐμέ. ἐμός. Ἐμῶ, τὸ χέω. ἔμεσις. ἔμπης. ἐμπόρευμα. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐμὸς, ἡ χελώνη, ὃ δηλοῖ τὸ ἑ ἴδιον ἑαυτῷ Μύειν, τυτέστι κρύπτειν ἐντὸς τοῦ ὀστράκου. καὶ Ἔμα, τὸ ἄφεμα, καὶ ἡ πέμψις.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ν ἢ ἐνὸς ἢ διαστοῦ ψιλοῦται. Ἐνὸς, ἑαυτοῦ. Ἐνυὼ, ὄνομα πολεμικῆς θεᾶς. ἐξ ἧς καὶ Ἐνυάλιος, Ἄρης, καὶ σάλπιγξ ὁ τοῦ Ἐνυοῦς παῖς. καὶ Ἐνῶ, σείσω, τὸ κινῶ, ἐξ οὗ καὶ Ἔνοσις, ἡ κίνησις. καὶ Ἐνοσίχθων καὶ Ἐνοσίγαιος Ποσειδῶν, ὁ τὴν γῆν κινῶν. καὶ ἔναιος. καὶ ἑναίτη ἑνέα. καὶ ἑνενήκοντα. Ἔννη, ἡ νουμηνία. καὶ ἔννηφι. Ἐννὴς, ὁ ὡρᾶος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἕνεκα, ὃ καὶ ἕνεκεν γράφεται. ἕν, ἑνός. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Ἑνὰς, ἡ μόνας. καὶ ἑνίζω. Ἑνῶ, τὸ μίγνυμι, καὶ Ἕνωσις, ἡ μίξις. καὶ Ἕνλο, ἀντὶ τοῦ ἑπτάνλο. οἱ τοῖς Θεοδωρείτου τὸ Ἕν καὶ Ἕνη, δασυνόμενα εὕρον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἑνὸς, καὶ δι' ἑνὸς ν, τὸ ἕνη. σὺ δὲ ψίλου αὐτὸ χάριν τοῦ κρατοῦσαν συνήθειαν.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ξ δασύνεται. ἕξ, ὀπὶ ἀριθμοῦ. ἑξήκοντα. ἑξακόσια. ἑξῆς. ἑξείης, τὸ αὐτό. Ἕξω, ἀντὶ τοῦ λάβω,

ὑπὸ μέλλοντος, καὶ Ἔξις, θετικόν. πλὴν μόνης τῆς ἐξ, προθέσεως, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς γινομένων. Ἔξωρος, ὁ παλαιός. ἐξοχία. Ἔξυλος, ὁ ἐξαίρετος, ἢ συγκοπῇ. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ ε. οἷον ἔξεσν. ἔξανον.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ο διφθογγ. οἷον Ἐόν, τὸ ἴδιον, καὶ τὸ ἀγαθόν. ὡς τὸ,

Θεοὶ δοτῆρες ἑάων.

ἑορτή. ἑορτάζω. ἢ Ἕο, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς τὸ,

Ἕο μέγ' ἀμείνονα Φῶτα

Ἤπιμπσε. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.

πλὴν τῶν ἀπὸ θέματος ἐχόντων αὐτό. ἔοικεν. ἔοργεν. Ἔολπεν, ἀντὶ τοῦ ἔπραξε, ἢ ἀντὶ τοῦ ἤλπισε, ἢ Ἐόν, τὸ ὑπάρχον.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. Ἔπω, τὸ λέγω. Ἔπος, τὸ λόγιον. ἐπαίτης. Ἐπήτης, ὁ λόγιος. Ὀπί, πρόθεσις. ἢ ὅσα ἐξ αὐτῆς. οἷον ὀπιφορά. ὀπτήδειος. ὀπίσω. ἐπίβολος. ἢ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕπω, ἕπομαι, τὸ ἀκολουθῶ. ἢ ἑπτά, ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ. ἢ ἑπτάς, ἑπτάδος. ἢ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἑπτά.

Τὸ Ε ὑπερτιθὲν τοῦ Ρ, μὴ φωνήεντος ἢ συμφώνου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Ρ, ψιλοῦται· εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Ρ, τὸ Δ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ. οἷον ἔρως. ἐρωτῶ. Ἔρυς, ἡ φιλονεικία. Ἐρύω, τὸ ἑλκύω. Ἔῤῥω, τὸ φθείρομαι. ἔρχομαι. ἢ τὰ λοιπά. εἴρη) εἰμὶ ἐπάγοιτο τῷ Ρ τὸ Δ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ, ἀφ' τὸ Ἔρδω, τὸ πράττω. τοῦτο γὰρ ἐν τοῖς Ἰωάννου δασυνόμενον εὗρον, ἔνιοι δὲ ψιλοῦσιν αὐτό, οὗ ὁ μέλλων ἕρξω. Ἔρκος, τὸ φύλαγμα. Ἕρπω, ἀφ' οὗ ἢ ἑρπετόν. ἢ ἑρπύζω. ἑρμῆς. Ἕρσα, ἡ δρόσος. ἢ Ἑρσήεις, ὁ δροσώδης. ἢ Ἕρμα, τὸ κώλυ-

κώλυμα. Ἔρμα δὲ, τὸ ἔρεισμα, ψιλοῦται· ὡς ἀπὸ τοῦ ἔρεισμα γενητὸς κτλ. συγκοπῆς. οἱ δὲ τοῖς Θεοδωρείτου, ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν Σχεδεκτοτῶν † τὸ ἔρημον διασυνόμενον εὕρεσιν. καὶ σὺ γοῦν δάσυνε μᾶλλον αὐτό. οἱ δὲ ψιλοῦντες κτλ. ἐτυμολογίαν ψιλοῦσιν, ὡς ἐκ τοῦ ἔρως φυόμενον.

Τὸ Ε μετὰ Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον ἔσω, ἀντὶ τοῦ ἔσωθεν. ἔσοπτρον. Ἐσταῖοι, καὶ Ἑστιαιεῖς, ὀνόματα ἐθνῶν. ἑδὴς, ἑδητός. ἑδίον. Ἔσδρας, κύριον. Ἑδλὸς, ἀγαθός. ἔχαρις. ἐχάρα. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἑστία, ἡ θεοσέβεια. καὶ Ἔστω, ἀντὶ τοῦ σιελίζω. καὶ Ἑστάμενος, ὁ σιελιζόμενος, ἀπὸ τοῦ Ἔω, ὃ σημαίνει τὸ σιελίζομαι. ἑσπέρα. καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς. Ἑσπόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθήσομεν. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς Θεοδωρείτου ψιλούμενον εὕρεσιν. Ἔς τε ἀντὶ τοῦ ἕως ὅτου. καὶ τῶν ἐχόντων τὸ Τ μετὰ τοῦ Σ. οἷον ἑστία. ἑστιῶ. ἑστίασις. Ἑστιατὸς, κύριον. ἕστηκα, ἑστηκώς, ἑστὼς, καὶ ἑστάναι. τὸ δὲ ἔστιν, ἔστησα, ἑστάθην, ἑστησάμην, ψιλοῦνται, ὡς ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Ε, ἦγουν ἀπὸ αὐξήσεως. σὺν τούτοις καὶ τὸ ἔστιν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει. καὶ τὸ ἔστω. ἀπὸ τοῦ Ἔω, τὸ ὑπάρχω, γινόμενα.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Τ ψιλοῦται. ἔτος. Ἐτεὸν, τὸ ἀληθές. Ἔτυμον, καὶ ἐτήτυμον, τὸ αὐτό. Ἐτήσιον, τὸ μάταιον. Ἕτνος, τὸ φάβα. πλὴν τοῦ Ἑτοιμος, ὁ μετόχειρος. ἑτοιμάζω. ἑτοιλοπείθης †. Ἕτερος, ὁ ἄλλος. Ἑταῖρος, ὁ φίλος. ἑτέρα. ἡ ἄλλη. καὶ ἑτεροῖον. Ἑταίρα καὶ Ἑταιρὶς, ἡ πόρνη. καὶ ἑταιρεία. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. τινὲς δὲ καὶ τὸ Ἕτνος διασύνουσιν, ὀφεῖλον ψιλοῦσθαι· δηλοῖ δὲ τὸν ἐψημένον κύαμον· γίνεται δὲ μετὰ τὸ Ἔω, τὸ ἀπολύω, ἔτος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἔτνος, τὸ ἀφαιρεθὲν ἀπὸ τοῦ ἐψήσεως, καὶ κλίνεται ἔτνους. καὶ Ἑτήρυσις, τὸ κοχλιάριον, μετὰ τὸ, τὸ ἑτέρου ἀφέλεσθαι.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Υ, εἴτε ὁ συνελθὼν εἴτε ὁ ἀφαιρεθὲν ἐστὶ, ψιλοῦται. οἷον Εὖς, ὁ πλατὺς, καὶ ἀγαθός. θύρα. θύρνω. εὖ, ἀντὶ τοῦ καλῶς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. πλὴν τῶν θύελλα, θύρεος, θύρημα, θύρω, θύρσω. Εὔω, τὸ φωτίζω. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. ἔφεσις. ἐφετόν. ἔφεσος. ἐφεσίμη. ἔφορος. καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ Ἑφθὸς, ὁ ἑψητός.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. ἔχις. ἐχθρός. ἔχω. ἐχῖνος. καὶ τὰ σύγκλιτα.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ψ δασύνεται ἀεί. οἷον ἕψω, καὶ ἑψῶ. ἑψήσω. ἕψημα. ἑψητόν. Ἕψω, τὸ ἀκολουθήσω, ὅτι μέλλοντος. εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη, ἤγουν αὐξήσεως. οἷον ἐψιλωμένος. ἔψυξα. ἐψώμισα. ἐψυχαγώγησα. Ἕψων, τὸ ἐσπογγίζον. σημείωσαι καὶ τὸ Ἑψία, ὅ ἐστιν ἡ ἀφὸ λόγων παιδιὰ, ὃν τοῦ ἕπω, ἕψω, ὃ δηλοῖ τὸ λέξω. ἐξ οὗ καὶ Φιλέψιος, ὁ φιλοπαίσμων.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ω δασύνεται. οἷον Ἕως, ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ἀνατολή. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἑωθεν. ἑωθινός. Ἑωλος, ὁ χθεσινός. ἑωσφόρος. καὶ Ἑαυτὸν, Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν. σὺν τύτοις ἕως, ἐπίῤῥημα χρονικόν. καὶ Ἕω, τὸ σπεύδομαι, καὶ τὸ πληρῶ, καὶ τὸ πορεύομαι, καὶ τὸ ἀπολύω. καὶ ἑώρακα, ἀπὸ θέματος καὶ ἑωράκως, καὶ ἑωράκειν. πλὴν τοῦ Ἕω, τὸ ὑπάρχω. καὶ Ἑῶ, τὸ καταλιμπάνω. καὶ τὸ χρὴ αὔξησιν, ἐωνημένος. ἐᾶν. ἐᾶσθαι. ἐᾶν. ἐᾶσθαι. ἐᾶν. ἐᾶσθαι

τος δεχομένοις μεταλαμβάνῃ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, οἱ δὲ δασυνομένοις, τοῦ δασέος. καὶ τοῦ μὲ προτέρου προδήλωμα τὸ ὠνημένος, Ἐωνημένος, ὁ ἠγορασμένος. ὠνεχόμ, Ἐωνεχόμ. ᾤξεν, Ἔωξεν, ἀντὶ τοῦ ἀνέῳξεν. ἦν, Ἔην, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν. εἴκοσιν, Ἐείκοσι. τοῦ δὲ δευτέρου τὸ ὥρων, ἑώρων. ὥρακα, ἑώρακα. ἤνδανεν, ἐήνδανεν. εἷς, ἕεις.

Τὸ Ε δασυνόμενον, ἐὰν προσλάβῃ τὸ Υ, ψιλοῦται. οἷον ἕκηλος, ὁ ἥσυχος, Εὔκηλος. ἕωλον, τὸ χθεσινὸν, Εὔωλον. τὸ δὲ Εὗδεν, ἀντὶτοῦ ἧρεσε, ψιλοῦται. διόπι καὶ ἔαδεν. ἥμαρτον γὰρ οἱ δασύνοντες αὐτό.

Τὸ Ε καθ' τοὺς παραρχομένους προσερχόμενον καὶ ἀποπίπτον ψιλοῦται· καὶ προσέρχεται μὲ οἷον τοῖς ἐνεργητικοῖς καὶ παθητικοῖς τῶν οἰκτικῶν ῥημάτων, οἷον τύπτω ἔτυπτον. λέγω ἔλεγον. τύπτομαι ἐτυπτόμην. ἀποπίπτει δὲ ὅτι τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων.

Τὸ Ε οἷον ταῖς ἀντωνυμίαις πρὸ συμφώνου ψιλοῦται. ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμὲ, ἐμοὺς, ἐμαυτόν. ἐκεῖνος. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ ἑαυτὸν, καὶ τὰ τοιαῦτα, πρὸ συμφώνου μὴ ὄντα, δασύνεται.

Τὸ Ε οἷον ταῖς ἀριθμοῖς δασύνεται. ἕν. ἑνδεκα. ἕξ. ἑξήκοντα. ἑξακόσια. ἑπτά. ἑβδομήκοντα. ἑπτακόσια. ἑκτόν. πλὴν τοῦ ἑνέα. ἐνενήκοντα. καὶ εἴκοσιν.

Τὸ Ε οἷον ταῖς προθέσεσι ψιλοῦται. ὅλῃ. ἐξ. ἐκ. οἷ. εἰς. ἐς. ὡς καὶ πᾶν φωνῆεν οἷον αὐταῖς ἄνθυ τοῦ υ.

Σημειωτέον ὅτι τὸ Ε πρὸ τελῶν φωνηέντων τοῦ Ε Η Ι ψιλοῦται ἀεί. πλὴν τοῦ Ἑλλάς, τὸ ὁπιθύμημα. καὶ πρὸ τῶν τελῶν δασέων τοῦ Θ Φ Χ ψιλοῦται ἀεί. πλὴν τοῦ ἐφθός. καὶ πρὸ τοῦ διπλοῦ Ψ καὶ πρὸ τοῦ Γ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Τὸ Η πρὸ τῦ Α ἀπὸ κλίσεως ἤτοι αὐξήσεως θύεται· καὶ ψιλοῦται. οἷον Ἠάχη, ἀντὶ τῦ ἠθροίσησε. καὶ Ἠάειζον, ἀντὶ τῦ, ἀεὶ ἔαρ ἔλεγον. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Η πρὸ τῦ Β δασύνεται. οἷον Ἥβη, ἡ ἡλικία. καὶ τὰ ἐξ αὐτῦ, Ἡβῶ. ἡβάσκω. Ἡβηδὸν, ἀντὶ τῦ σὺν πάσῃ ἡλικίᾳ. πλὴν τῦ Ἠβαιὸν, τὸ ὀλίγον, καὶ μικρόν. καὶ ἠβολεῖν †. καὶ τῶν μὴ ἀπὸ τινὸ ἤβου γινομένων. τὸ μέντοι ἠβρύνετο, ὡς ἀπὸ τῦ ἀβρὸς γινόμενον, δασύνεται.

Τὸ Η πρὸ τῦ Γ δασύνεται ἀεί. οἷον ἡγεμών. ἡγεμονία. ἡγῦμαι. ἡγέμων. ἡγήτωρ. ἡγήσιππος. ἡγεσίλαος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη. οἷον Ἡγέμων, ὁ ἀγόμενος. ἠγερέωντο. ἠγοραίθειν. ἤγαμεν. ἠγαπᾶτο. τὸ μέντοι ἠγνικότες, ἐκ τῦ ἁγνίζω γέγονε. τῦτο δὲ ἐκ τῦ ἁγνὸς· τὸ δὲ ἁγνὸς ἐκ τοῦ ἅζω ῥήματος τὴν δασεῖαν ἐφύλαξε. καὶ πλὴν εἰ μὴ κατὰ τροπὴν ὅτι τοῦ Α εἰς Η οἷον Ἠγάθεος, ὁ ἄγαν θεῖος.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Δ δασύνεται. ἡδὺς, ἡδίων, ἥδιστος. ἥδιον. ἡδονή. ἡδύνω. καὶ ἥδω. πλὴν τοῦ Ἡδωνοὶ, οἱ Μακεδόνες. Ἤδη, ἀντὶ ἀπάρτι. Ἦδος, τὸ ὄφελος. ὅπερ ἐστὶν ἄκλιτον. καὶ Ἤδη, ἀντὶ τοῦ ἠπίστατο. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ Η. ἡδύμελες. Ἤδεν, ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν. ἡδυάμελες. τὸ μέντοι ἠδεσμένος καὶ ἠδεσμώνης, ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Η, δασύνεται. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐδεσμῶ καὶ ἑδράζω γέγονασι.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. Ἠετίων, κύριον. Ἠέλιος, ὁ ἥλιος. ἠερίδοια. Ἠεροφοῖτις ἐριννύς, ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα.

Τὸ

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. οἷον Ἥζαι, ἕθι᾽. εἰ δὲ εὑρῆ᾽ ἀπὸ κλίσεως, ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ θέμα᾽. ὡς τὸ ἄζομαι ἠζόμην.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον ἦθ᾽. Ἦθμὸς, τὸ σακελισκίον, ἐκ τοῦ Ἠθῶ, τὸ διϋλίζω. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. οἷον Ἵι᾽, ὀπίθεον Ἀπόλλων᾽, σημαίνει δὲ τὸ τοξότην. Ἵιθε᾽, ὁ ἄγαμ᾽, ἢ ὁ ἠμίθε᾽. Ἴιξ, τὰ βράμματα. Ἰιὼν, ὁ αἰγιαλός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Κ δασύνε᾽. Ἥκω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Ἥκιστα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἧκα, ἀντὶ τοῦ ἠσύχως. ἠκέσης. Ἠκέσατο, ἀντὶ τοῦ ἐθεράπθυσεν. Ἥκαλον, ἀντὶ τοῦ ἠπάτων. καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Λ ψιλοῦται. Ἡλίας καὶ Ἥλει, ὀνόματα χύρια. ἠλέκβα. Ἠλεὸς, ὁ μάταιο᾽. Ἠλεῖοι, ἔθν᾽, τοῦτο δὲ πινὲς δασύνουσιν, ἐκ τοῦ ἥλι᾽ ἱστορῦντες. Ἠλιτόμενον, τὸ ἡμιτελὲς κύημα, ἀπὸ τοῦ ἁλίζω, τὸ ἁμαρτάνω, καὶ τοῦ μὴν μηνὸς, τὸ ἐστερημένον τῆ συνεκμήνυ γενήσεως. ἠλίθι᾽. ἠλιθιότης. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἥλι᾽. Ἥλ᾽, τὸ καρφίον. ἡλικία. καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς. ἡλιοειδής. Ἡλῶ, τὸ περσπαρῶ †. ἥλιξ, ἥλικ᾽, ἡλικιώτης. Ἥλων, ἀντὶ τοῦ ἐκρατήθη, ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἁλῶ. Ἥλισεν, ἀντὶ τοῦ συνήθροισεν. Ἥλατο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν. Ἡλιωμὸ᾽, ὁ πτερυγισμός. τούτων δὲ τὰ θέματα δασύνε᾽. τὰ δὲ λοιπὰ, ὅσα ἔχουσιν ἀπὸ κλίσεως τὸ Η, ψιλοῦνε᾽. ὃ δὲ ἔχουσιν ἀπὸ πρωτοτύπου φωνῆς τὸ δασὺ πνεῦμα. οἷον Ἡλόμην, τὸ ἐπλανώμην. ἠλαυνόμην. ἤλειψα. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ

Τὸ Η πρὸ τοῦ Μ ψιλοῦται. ἦμαρ. Ἡμάπιον, ἀντὶ τοῦ καθ' ἡμέραν. Ἥμος. Ἡμαθόεις, ὁ ψαμμώδης. Ἡμωδὸν, ὄρος. Ἠμὶ, τὸ φημί. Ἡμύω, τὸ ὀπτλίνω. καὶ Ὅμηρος,

Ὀπὶ τ' ἠμύῃ ἀσταχύεσσι.

καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἡμέρα. ἥμερος. ἡμερῶ, ῥῆμα. ἥμισυ. ἡμιόλιον. ἡμεῖς. ἡμέτερον. ἡμεδαπός. Ἥμων, ὁ ἀχορτιστής. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἡμμένος, ἐκ τοῦ ἅπτω. Ἥμμος, ὁ καθήμμος. τὸ δὲ Ἡμήκῃ, ἀντὶ τοῦ ἐθέλησεν, ἐκ τοῦ ἀμῶ, ψιλοῦται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. οἷον Ἥνις. ὁ σπαύσιος. Ἥνοψ, ὁ μέλας, ἢ ὁ λαμπρός. Ἠνορέη, ἡ ἀνδρία. Ἠνεμόεις, ὁ ὑψηλός. καὶ Ἠνεμόεσσα, ἡ ὑψηλή. καὶ τὰ ἀπὸ κλίσεως, οἷον ἠνόχλησα. ἠναιδησάμην. ἠνιάθην. καὶ Ἠνίπαπεν, ἀντὶ τοῦ ἐπαχολόγησε. πλὴν τοῦ Ἠνία, ὁ χαλινὸς, καὶ Ἡνίον, τὸ αὐτό. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἡνίοχος. ἡνιοχεύω. ἡνιοχεία. ἡνίκα. Ἤνδανεν, ἀπὸ τοῦ ἀνδάνω. καὶ Ὅμηρος,

Βλλὰ Ἥρα θεοῖσιν ἐφιλίδανε μηπόωσι.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ξ ἐν τῷ ἥξω μέλλοντι μόνῳ θύελοκεῖ καὶ δασύνεται. τὰ δὲ ἔχοντα αὐτὸ ἀπὸ κλίσεως ψιλοῦνται. οἷον ἠξίωσα. Ἧξεν, ἀντὶ τοῦ ἦγαγε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται. οἷον Ἠοιθὺς, κύριον. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἠόῃ, ἀντὶ τοῦ ἔβραχε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. Ἠπῶ, τὸ ῥάπτω. Ἠπεδανὸς, ὁ ἀσθενῶν, καὶ ὁ χθαμαλός. Ἤπιος, ὁ πρᾶος. Ἠπεροπευτὴς, ὁ ἀπατεών. Ἤπειρος, ἡ γῆ. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἧπαρ, ἥπαλος. ὅθεν καὶ ἡπατοσκοπία. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

Τὸ

Τὸ Η ἀφὸ τοῦ Ρ, μὲ φυσικοῦ μακροῦ, δασύνεται. οἷον ἥρα. ἥρως. Ἥρων, κύριον. ἡρῴδης. ἡρωδιανός. ἡρακλῆς. μὲ δὲ βραχέος ψιλοῦται. οἷον Ἠιδανὸς, ποταμός. Ἠρύγιον, εἶδος βοτάνης. ἠειγένεια. ἠειμίνη. Ἠεῖον, ὁ ταφος. Ἤρεμος, ὁ ἥσυχος. ἠρεμῶ. ἠρεμία. Ἠειγέραν, βοτάνη, ἀφ' τὸ ἀν τῷ ἦει γηράν. Ἠεινὸς καιρὸς, ὁ ἐκεινός. καὶ Ἠρέταινος, κύριον. τὸ μέντοι ἠεδοῖος καὶ ἠεφιλος, ἐκ τοῦ ἦρα γεγονότα, κ' τερπὴν τοῦ μακροῦ εἰς βραχὺ δασύνονται. τὸ δὲ ἠέμιλω. καὶ ἠρέρειτο. καὶ ἤρετο. ἐκ κλίσεως ὄντα, ψιλοῦται.

Τὸ Η ἀφὸ τοῦ Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ, δασύνεται. οἷον Ἧπις, ἡ ἡδονή. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἥδω. Ἡθέλω, ἀντὶ τοῦ ἠυφεάνθιλω. καὶ Ἧσω, ἀντὶ τοῦ ὑφεᾶναι. ἡσαίας. ἡσαῦ. ἡσιοδος. Ἡσιόνη, κύριον. Ἥσυχος, ὁ ἥρεμος. ἡσυχάζω. ἡσυχία. Ἧσσων, ὁ ἐλάττων. Ἧσσα, ἡ τροπή. πλὴν τοῦ Ἠσὶν, ἀντὶ τοῦ φησὶν, ὅθεν ἀπὸ θέματος ἔχει τὸ η. καὶ χωρὶς τοῦ ἀπὸ κλίσεως· Ἧσα, ἀντὶ τοῦ ἔλεξα. Ἧσται, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. Ἥθιον, τὸ ἔτερον. Ἧθα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. Ἤθη, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθη. τὸ μέντοι Ἧστο, ἀντὶ τῦ ἐκάθητο. καὶ Ἧσται, ἀντὶ τῦ καθῆσθαι, ἐκ τῦ ἕω γινόμενα, δασύνονται.

Τὸ Η ἀφὸ τῦ Τ ψιλῦται. Ἧτορ, ἡ ψυχή. Ἧτρον, τὸ ἧπαρ, ἢ τὸ ἔντερον. Ἧτα, τὸ στοιχεῖον. Ἤτοι, ἐφερμήνευτικὸς σύνδεσμος. καὶ ἀπὸ κλίσεως ἠτήσαλο. ἠτάσατο. ἠτύχησεν. ἠτίμησε. καὶ ἕτερα. πλὴν τῦ ἧπα. καὶ ἠπῶ. καὶ ἤπιον. καὶ τοῦ ἀπὸ κλίσεως δασυνομένων. Ἡταιρηκὼς, ὁ πορνεύσας. καὶ ἡτοίμασα. τὸ δὲ ἥπις ἐκ τῦ ἡ ἄρθρε καὶ τῦ τὶς γέγονε, διὸ καὶ δασύνεται.

Τὸ Η ἀφὸ τῦ Υ ψιλῦται ἀεί. Ἠὺς, ἡ πλατύς. ἠὐγένειος.

νεῦ. ἠύκομος. Ἠύτε, ἀντὶ τοῦ καθά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ δασύνεται ἀεί. ἥφαιστος. ἡφαιστίων. χωρὶς τῶν ἀπὸ κλίσεως· ἠφεδηκώς. Ἤφυσεν, ἀντὶ τοῦ ἥντλησεν. ἠφίξ. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. ἠχῶ. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἦχος. καὶ ὅσα ἀπὸ κλίσεως. Ἦχεν, ἀντὶ τοῦ ἤνεγκεν. ἠχθέσθη. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἦχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ψ ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἅπτω καὶ ἅπτομαι εὕρηται, διὸ καὶ δασύνεται. ἠψάμην. ἧψατο. ἧψε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ω ψιλοῦται ἀεί. οἷον Ἠὼς, ἡ ἡμέρα. Ἠὼν, ὁ αἰγιαλός. Ἠῶθι, ἀντὶ τοῦ ἐπ. πρωΐας. καὶ ἀπὸ αὐξήσεως Ἠωρημένος, Ἰωνικῶς, ὁ χρονίσας. καὶ τὰ ὅμοια.

Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Η.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ ἢ τοῦ Χ, ἢ καὶ πρὸ δύο δασέων, ἢ τῷ δασεῖ ὑποτασσομένη ἀμεταβόλη, ψιλοῦται. ἠφίξ. ἦχος. ἤχθαιρον. ἤχλυον. σημείωσαι τὸ ἥφαιστος καὶ ἡφαιστίων.

Σημείωσαι ὅτι τὸ Η πρὸ τοῦ Β. Γ. Σ. Φ. Ψ. δασύνεται ἀεί. πλὴν τῶν ἀπ' αὐξήσεως. ἠφίξ. ἠφάνισε. καὶ τῶν ἀπὸ πλεονασμοῦ. ἠβαῖος. ἠγάθεος. πρὸ δὲ παντὸς φωνήεντος ψιλοῦται ἀεί. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Ξ καὶ πρὸ τοῦ Θ.

Τὸ Η ἐν προκαϊκῇ λέξει ψιλοῦται. Ἧδος, τὸ ὄφελος. Ἡμαρ, ἡ ἡμέρα. ἧμος. Ἠμὶ, τὸ λέγω. καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ Ἧλος, ὅπερ ἐπ. τοῦ ἵημι. ἧπαρ, γένει. καὶ ἧπατος, ὅπερ ἐπὶ τοῦ ἥδω ἐστίν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Α ψιλοῦται. ἰαλεμός. ἰάκωβος. ἰάμβος. ἰάπτω. ἰάμβλιχος. ἴαμα. ἰατής. ἰάσων. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται. Ἴβυκος, κύριον. Ἴβις, τὸ ζῶον. Ἴβηρες, ἔθνος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. οἷον Ἰγνὺς, Ἰγνύη, τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος. ἰγνάπος. ἴγδα. πλὴν τοῦ ἀπὸ κλίσεως. Ἴγμη, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι. καὶ Ἴγμος.

Τὸ Ι πνεῦ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἷον Ἴδος, ὁ κόπος, καὶ ὁ ἰδρώς. Ἰδίω, τὸ κοπιῶ. ἴδιον. Ἴδε, ἀντὶ τοῦ θέασαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἰδοὺ ἰδού. Ἴδη, ἡ βοτάνη, καὶ τὸ ὄρος. καὶ Ἰδαῖος, ἀπὸ τοῦ Ἴδης. πλὴν εἰ μὴ τοῦ Δ τὸ Ρ ἐπάγοιτο. σεσημείωται τὸ Ἴδεις· ἔν τισι δὲ δασυνόμενον εὕρεται αὐτό.

Τὸ Ι πνεῦ τοῦ Ε ψιλοῦται. ἱεσσαί. ἱαχονίας. ἱεμενεί. πλὴν τοῦ ἱερός. καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ. ἱερβύς. ἴέρεια. Ἱερεῖον, τὸ θῦμα. ἱερβύω. ἱερυργῶ. ἱεριχώ. ἱερουσαλήμ. ἴέραξ. καὶ ἀπὸ κλίσεως, Ἴφ, ἀντὶ τοῦ ἔπεμπεν. ἰεὶς, ἡ μετοχή. Ἴεμαι, ἀντὶ τοῦ πνεθυμοῦμαι. ἵετο. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι πνεῦ τοῦ Ζ δασύνεται ἀεί. Ἵζω, τὸ καθημαι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἱζήσω. ἱζάνω.

Τὸ Ι πνεῦ Η ψιλοῦται. οἷον ἰησοῦς. ἰητρός. ἰητής. Ἴημι, τὸ πορεύομαι. Ἴη, ἀντὶ τοῦ ἔλθη. πλὴν τοῦ Ἰέω, ἰῶ, τὸ πέμπω, καὶ Ἴημι, τὸ αὐτὸ, ὧν ὁ πνεῦμα παρατικὸς ἵην.

Τὸ Ι πνεῦ τοῦ Θ ψιλοῦται ἀεί. Ἰθὺς, ὁ εὐθύς. Ἰθαγενὴς, ὁ ἐγχώριος. ἰθάκη. ἰθακήσιος. Ἰθώμη, πόλις. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. Ἰκελος, ὅμοιος. Ἴκελος. Ἰκάριον, πέλαγος. Ἰκόνιον, πόλις. Ἰκρίον, τὸ ὀρθὸν ξύλον. Ἰκτὶς, ὄρνεον. ἰκμάς. ἰκμαλέον. πλὴν τοῦ ἰκανός. ἱκανῶ, ῥῆμα. Ἵκω, τὸ ἱκετεύω· ἀφ' οὗ καὶ ἱκετεία, ἡ ἱκέτης, ἡ ἱκεσία. Ἵκω, τὸ καταλαμβάνω, ποιητικὸν ἀφ' οὗ τὸ ι γραφόμενον. ἀφ' οὗ ἡ ἱκάνω, προσήκων. ἱκνοῦμαι ἀπὸ κλίσεως Ἵκετο, ἀντὶ τοῦ ἦλθε, ἡ ἵκτο τὸ αὐτό.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἑνὸς ἢ διασοῦ, ψιλοῦται. Ἰλιος, ἡ Τροία. Ἴλος, χύσις. Ἰλὺς, ὁ βόρβορος. Ἴλη, ἡ τάξις. Ἴλλος, ὁ ὀφθαλμός. Ἰλλὰς, τὸ ὀχοινίον. καὶ Ἰλλύστειος, τὸ ἀξίωμα. Ἰλεὺς, ὁ φωλεός. ἴλιγγος. ἰλιγγιῶ. πλὴν τοῦ Ἴλαος, ὁ θύμβρις, ἡ Ἴλεως, Ἀττικῶς τὸ αὐτό. ἱλῶ, ῥῆμα. ἱλαρός. ἱλαρότης. ἱλαείων. ἱλάσκω. ἱλασμός. ἡ Ἰλήκοις, ἀντὶ τοῦ ἵλεως εἴης.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Μ, φωνήεν ὑπόφθογγον δασυνόμενον ἀεί. Ἴμερος, ἡ ὑπόθυμία. Ἰμέριος, χύσιν. Ἰμὰς, ὁ λῶρος. ἱμάθλη. Ἰμῶ, τὸ ἀντλῶ. ἱμωνιά. Ἰμέρα, πόλις. πλὴν τοῦ Ἴμμεν, ἀντὶτοῦ πορεύεσθαι. ἡ Ἴμμι, ἀντὶ τοῦ πορεύομαι. Συμφώνου δὲ ἐπαγομένου ψιλοῦται. Ἴμβρος, νῆσος. καὶ ἕτερα.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. Ἴναχος, ποταμός. Ἰνὼ, ὄνομα θεᾶς. Ἰνίον, τὸ νεῦρον. Ἴν, Ἰνὸς, ἡ δύναμις. Ἰνδὸς, τὸ εὐδυναμοῦν, πλὴν τοῦ Ἵνα, αἰτιολογικοῦ συνδέσμου. καὶ Ἵνα, ἀντὶ τοῦ ὅπου, τοπικοῦ ὑπερθέματος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται. Ἰξὸς, ὁ σκώληξ. Ἰξίον, χύσιν. πλὴν τοῦ Ἴξομαι, ἀντὶ τοῦ προσγένομαι. καὶ Ἴξον, ἀντὶ τοῦ κατέλαβον. ὡς τὸ,

Οἱ δ' ἵξον κοίλῳ Λακεδαίμονα κητώεσσαν.

τὸ μὴν Ἰξάλος, ὁ ὁρμητικός. καὶ ἰξὸς, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἵξαι

ἵξαι γέγονεν, ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται. πολλάκις γὰρ ἡ ᾠδὴ χωρὴ εἴωθεν ἀλλάσσειν καὶ τὸ πνεῦμα. ὡς ἐν τῷ ἅμα, ἄμυδις. Ἰδίω, ἴδρως. ἵξω, ἰξός. ἐδὶς, ὀδιστεύς. εἴρω, Εἰρμός. εἴργω, Εἰρκτή.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται ἀεί. οἷον, ἰοβιανός. ἰοβάτης. ἰόλαος. ἰορδάνης. Ἴον, τὸ ἄνθος. Ἰοθόρ, ὁ πενθερὸς τοῦ Μωϋσέως. ἰοκάστη. ἰός. καὶ τὰ λοιπά. ζήτει, ἐὰν τὸ Ἰὸς ἐλήφθη καὶ εἰς τὸ βέλος. ἃ γὰρ εὗρον ἀφιστόλην τάττω ἐν τοῖς περὶ πνευμάτων. ᾠδὴ μήτοι τοὺς Νεωτέρους Γραμματικοῖς καὶ δασυνόμενον τοῦτο κατέλαβον, ἐκ τοῦ ἵημι, τὸ πέμπω, καὶ ψιλούμενον ἐκ τοῦ ἰοῦσθαι.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Π, ἐνὸς ὄντος, ψιλοῦται. Ἴπτω, τὸ βλάπτω. Ἴπνος, ὁ φοῦρνος. Ἶπος, ἡ παγὶς τῶν μυῶν. καὶ Ἶπες, οἱ σκώληκες. ἀπὸ πτώσεως σεσημείωται τὸ Ἴπταμαι, δασυνόμενον. Διασοῦ δὲ ὄντος δασύνεται. οἷον Ἵππος. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ συγκείμενα. ἱππεύω. ἱππεύς. ἱππεία. ἱπποκράτης. ἱππόναξ. Ἱπποκόμος, ὁ τῶν ἵππων ἐπιμελούμενος. ἱππηλάτης. ἱππήλασιον. ἱππιμανής.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ρ ψιλοῦται. Ἶερος, ὁ πτωχός. Ἶερις, τὸ τόξον. πλὴν τῶν ἀπὸ ἱερὸς γινομένων χωρὶς κράσιν τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρόν. οἷον Ἱερεύς, ὁ ἱερὸς. Ἱρεῖον, τὸ θῦμα. Ἴρηξ, ὁ ἱέραξ. τινὲς δὲ ᾠδικῶς ψιλοῦσι τὰ τοιαῦτα, λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπέντα χωρὶς Αἰολεῖς ψιλοῦσι. οἷον ὥρμησεν, Ὧρσεν. ἁρμόσας, Ἆρσας. πρὸς οὓς ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὔτε τὸ ὥρμησεν ἐγένετο χωρὶς συγκοπὴν ὧρσεν, οὔτε τὸ ἁρμόσας, ἆρσας. ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ Ὄρω, τὸ διεγείρω, ὁ μέλλων ὀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ὄρσω. καὶ Ἄρω, τὸ ἁρμόζω, ἀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ἄρσω. τὰ τοιαῦτα ψιλοῦσι γινόμενα. οὔτε μὴν τὸ ἱερὸς καὶ ἱρεῖον καὶ Ἴρηξ, συνεκόπησαν Αἰολικῶς, ἀλλὰ κράσιν ἔπαθον τοῦ ι.

καὶ ε εἰς ι ὡς ὁ τῷ ὄφιες ὄφις ἔστιν θύρσιν.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Σ, εἰ μὴ τὸ Τ ἐπάρχοιτο, ψιλοῦται ἀεί. Ἴσος, ὁ ὅμοιος. Ἶπις, ὄνομα θεᾶς. ἰσίδωρος. ἰσμηνίας. ἰσμαήλ. Ἰσπανία, χώρα. ἰσχάς. ἰσχίον. ἰσχνός. ἰσχύς. εἰ δὲ ἐπάρχοιτο τὸ Τ δασύνεται. Ἵστωρ, ὁ ὀπτήμων. ἱστορία. Ἱστιαῖος, κύριον. Ἴσμα, τὸ πίσμα. ἵστημι. ἱστός. ἱστέον. ἵστον. σημείωσαι, τὸ Ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω. ἱστέον. καὶ Ἴστρος, ποταμός.

Τὸ Ι πρὸ τῦ Τ ψιλῦται. Ἴτυς, ἡ περιφέρεια τῦ ἅρματος. καὶ Ἴτυς, ὁ υἱὸς τ ἀηδόνος. Ἰταλία. ἰτέα. Ἰτέον, ἀντὶ τῦ πορευτέον. Ἰταμός, ὁ ἀναίσχυντος. Ἶπις, ὁ πτωχός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τῦ Υ ψιλῦται. Ἴυγξ, εἶδος ὀρνέου, καὶ ὀργάνου. Ἰύζω, τὸ βοῶ. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι πρὸ τῦ Φ ψιλοῦται. ἴφικλος. ἴφιλος. Ἶφι, ἀντὶ τῦ ἰσχυρῶς, καὶ λίαν. καὶ ἴφια μῆλα. καὶ Ἶφις, ὁ ταχύς. Ἰφιγένεια καὶ Ἰφιάνασσα, κύρια. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τῦ Χ ψιλῦται. ἴχνος· ἰχώρ. ἰχθύς.

Τὸ Ι πρὸ τῦ Ψ ψιλῦται. ἴψ, ὁ σκώληξ. ἰψιφαγία. Ἴψω, ὁπὶ μέλλοντος, ἀντὶ τῦ βλάψω.

Τὸ Ι πρὸ τῦ Ω ψιλῦται. ἴωσπος. Ἰωάννης. ἴων, ἴωνος. ἰωνᾶς. ἰωήλ. ἰώβ. Ἰωχή, ἡ δίωξις. Ἴωξις, τὸ αὐτό. Ἰῶτα, τὸ στοιχεῖον. καὶ τὰ λοιπά. Ἰῶ δὲ, τὸ πέμπω, δασύνεται.

Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Ι.

Σημειωτέον, ὅτι τὸ Ι πρὸ παντὸς φωνήεντος ψιλῦται ἀεί, καὶ

καὶ πρὸ τῶν τριῶν δασέων τῆ Θ. Φ. Χ, πρὸ τῆ Ζ διπλῆ ἀεὶ δασύνε), πρὸ δὲ τῶν ἑτέρων δύο διπλῶν Ξ. Ψ. ἀεὶ ψιλῶται. καὶ πρὸ τοῦ Β. Γ. πρὸ δὲ τοῦ Μ δασύνε) ἀεὶ, πλὴν τοῦ Ἰμβρος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α ψιλοῦται. οἷον Ἄαρι, αἱ γυναῖκες. καὶ Ὀαρίζειν, τὸ γυναικὶ συνομιλεῖν, ἤγουν μίγνυσθαι. καὶ Ὄαριστὺς, ἡ τῶν γυναικῶν ὁμιλία. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται. οἷον ὀβολός. ὀβελός. ὀβελίσκος. Ὄβριμος, ὁ ἰσχυρός. Ὀβότας, κύριον. Ὀβάρης, ὁ πέρσης. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. οἷον Ὄγμος, ἡ τάξις. ὄγκος. ὄγδοος. ὀγδοήκοντα. Ὄγμιος, ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἷον ὀδύνη. ὀδὺς, ὀδύνιος. Ὀδὰξ, ἀντὶ τοῦ μὴ τῶν ὀδόντων. ἐδωδός. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὁδός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδιπόρος, Ὁδιδόκος, ὁ λῃστής. σὺν τούτοις καὶ Ὀδὶ, ἀντὶ τοῦ οὗτος, καὶ ὁ δεῖνα. τὸ μέντοι Ὀδυσεὺς οἱ μὲ δι' ἑνὸς σ γράφοντες δασύνουσιν αὐτό· ἐτυμολογοῦντες ὠδὴ τὸ ὁδὸν καὶ τὸ ὔω τὸ βρέχω. Ἱστορῶ γὰρ ὅτι ἡ μητὴρ Ἀντίκλεια πρὸς γάμον δοθεῖσα τῷ Λαέρτῃ ἐγέννησεν αὐτὸν κατ' ὀδὸν ὑετοῦ γενομένου. διὸ καὶ Ὀδυσεὺς ἐκλήθη. Οἱ δὲ ψιλοῦσιν, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ Ὀδύσσω, τὸ ὀργίζομαι. ὀργίλως γὰρ ἔσχε, ὅτε δημιουργός. κατὰ δηλοῖ καὶ Ὅμηρος λέγων περὶ αὐτοῦ,

Φαίης κεν ζάκοτόν τε πιν' ἔμμεναι ἄφρονά τ' αἴσως.

Φαίνονται οὖν καὶ ἀμφότεραι αἱ ἐτυμολογίαι ἀρεσταὶ, εὑρηνται δὲ παρ' Ὁμήρῳ ψιλούμενον καὶ δι' ἑνὸς σ γραφόμε-

μενον ἀφ' τὸ μεξύμενον, ὡς ὁ τραγ,

Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.

καὶ ὁ ἄλλοις πολλοῖς. εἰ δὲ καὶ ὡξύ τι ὁδὸν ἐτυμολογεῖται. ὐδὲν καθέστηκεν ἄπορον, πῶς ὐ δασύνε). εἰρη) γὰ ὡς αἱ παραγωγαὶ πολλάκις εἰώθασιν ἀμείβειν τὰ πνεύματα. ἅμα, ἄμυδις. ἰδίω, ἰδρώς. οὕτως καὶ ὁδὸς, Ὁδυσεύς.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. Ὀεργίλος, κύριον. Ὀετὴς, ὁ ὁμοετὴς, ἀφ' συσκιάω. ὡς καὶ Ὅπατρος, ὁ ὁμόπατρος.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. Ὄζος, ὁ κλάδος. ὄζω, ῥῆμα. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον ὀθόνη. Ὀθνεῖος, ὁ ξένος. Ὄθων, κύριον. Ὀθομαι, τὸ ὀπτροφιῶ ποιοῦμαι. ὡς τὸ,

Οὐ δ' ὄθομαι κοτέοντος.

πλὴν τοῦ Ὄθι, ἀντὶ τοῦ ὅπου. καὶ ὄθεν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. ὀϊστός. Ὀΐω, τὸ ὑπολαμβάνω. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. οἷον ὄκνος. ὀκλάζω. ὀκρίβας. Ὀκριόεις, ὁ φείκωδος † καὶ ὁ ταχύς. Ὀκέλλω, τὸ προσορμίζω τὴν ναῦν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῶν ἀφ' τροπὴν τοῦ Π εἰς Κ γινομένων ἀφ' ἑλκτὸν Ἰωνικήν. οἷον Ὁκόσον, ἀντὶ τοῦ ὁπόσον. Ὁκοῖος, ἀντὶ τοῦ ὁποῖος. Ὅκως, ἀντὶ τοῦ ὅπως. καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Λ ἢ ἑνὸς ἢ διὰ τοῦ ψιλοῦται, συμφώνου ἐπαγομένου ἢ φωνήεντος. ὄλεθρος. ὄλυμπος. ὄλιθος. Ὅλορος, κύριον. ὀλίγος. ὀλλύω. ὄλλω. Ὀλοόπτοχος, ὁ προγύλος λίθος. Ὄλβος, ὁ πλοῦτος. Ὀλμειὸς, ποταμός. Ὄλπη, ἡ λήκυθος, ὅ ἐστι τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐλαιόπτη τις οὖσα.

πλὴν

πλὴν τῦ ὅλ. Ὅλμ, ἡ ἴγδη. Ὅλχ, τὸ σῶμα τῦ ὄφεως, ἢ πᾶν ἑρπέτιον σῶμα, ἢ ὁ λιμὴν ὅτι ᾧ αἱ ὁλκάδες ἵστανται. Ὁλκάς, ἡ ναῦς. Ὁλκή, τὸ βάρος. ὅλως, ἑρπέτιον. ὁλιχῶς. ὁλόπος †. ἢ τῶν ἀπὸ τῦ ὅλ.

Τὸ Ο πρὸ τῦ Μ, ἐνὸς ἢ διατῦ, φωνήεν ἢ συμφώνε ἐπαγομένε, ψιλοῦται. οἷον Ὁμάς, τὸ ὁμιλῶ. Ὁμιχῶ, τὸ ἐρέω. ὁμίχλη. ὄμμα. ὁμματῶ. ὄμβρος. Ὀμφαξ, ἡ ἀμὴ σταφυλή. Ὁμόργνυσιν, ἀντὶ τῦ ἀπομάσσει, ἢ ἀποσπογγίζει. πλὴν τῦ ὁμῦ, ἢ τῶν ἐξ αὐτῦ. οἷον ὁμαίμων. Ὅμορος, ὁ γείτων. ὁμβυνέτης. ὁμῆλιξ. Ὅμηρος. ὁμώνυμος. ὅμιλ. ὁμιλία. ὅμι. Ὁμοκλὴ, ἡ ἀπειλή. ἢ ὁμαλός.

Τὸ Ο πρὸ τῦ Ν, ὅτι ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, φωνήεν ἢ συμφώνε ἐπαγομένε, ψιλῦται. οἷον ὄναρ. ὄνυξ. Ὄνθ, ἡ τῶν βοῶν κόπρος. ὄνειρ. Ὀνείατα, τὰ βρώματα. ἢ Ὅμηρος,

Οἵ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα πρόκειμθα χεῖρας ἴαλλον.

πρόσκειται ὅτι ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. Ἀφ' τὸ Ὄν, τὸ ἴδιον. ἢ Ὄν, ἀντὶ τῦ ὄντινα, ἄρθρον ὑποταχτικὸν πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν ἑνικῶν. Ὄν δὲ, τὸ ὑπάρχον, ψιλῦται, Ἐὸν γὰρ ἦν. ἢ ἀφαιρέσει τῦ ε γέγονεν ὄν.

Τὸ Ο πρὸ τῦ Ξ ψιλῦται. οἷον ὄξ. ὀξύς. Ὀξύη, εἶδος δένδρε. Ὀξυόεν δόρυ, τὸ ταχὺ, ἢ τὸ ἐσταμωμένον, ἢ τὸ ἀπὸ ὀξύης δένδρε κατεσκευασμένον. (ὡς ἢ Μείλινον, τὸ ἀπὸ μελίας· ἢ Οἰσύϊνον, τὸ ἀπὸ οἰσύας.) τινὲς δὲ τὸ χαλῶς ἐξεσμένον ἀποδεδώκασιν. ἀπὸ γὰρ τῦ ξύω γίνεται ξυόεν, ἢ πλεονασμῷ τῦ Ο ὀξυόεν.

Τὸ Ο πρὸ τῦ Π ψιλῦται. οἷον ὀπός. ὀπίσω. Ὀπὴ, ἡ πρύπα. ὀπώρα. ἢ Ὀπωρινὸς, χαιρὸς ἢ βορρᾶς.

Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεφελὰς ἀλωλὼ

Αἶψα ξηραίνει.

Ὀπαδὸς ἡ Ὀπάων, ὁ ἀκόλουθος. πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ Π ἐπαγόμενον τὸ Λ, οἷον ὅπλον. ὁπλίζω. Ὁπλή, ὁ ὄνυξ. ἡ τῶν ἀναφορικῶν. οἷον ὅποι, ἡ ὅπη. ὁπόθεν. ὁπόθι. ὁπότε. ὁποῖος. ὁπόσος. ὁπότερος. ὅπως. ὁπωσῶν ἡ ὁποσωνῶν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεν ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ἢ τοῦ Ρ αὐτοῦ, ψιλοῦται. οἷον ὀρθός. ὀρέγω. ὀρέκτης. Ὄρος, ὁ βυνός. ὀργίζομαι. Ὀρρὸς, τὸ γάλα. Ὀρρωδῶ, τὸ δειλιῶ. ὀρχοῦμαι. ὀρθός. Ὄρπηξ, ὁ κλάδος. ὀρφνὸς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ὁρῶ, τὸ βλέπω. ὄρος, ἀρσενικόν. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον ὁρίζω. ὁρισμός. ὁριστικόν. Ὅριον, τὸ ὁρθέσιον. καὶ πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ Κ ἢ τὸ Μ ἐπαγόμενον. οἷον Ὄρμος, ὁ λιμήν. ἀφ' οὗ καὶ Ὁρμίζω, τὸ ἐλλιμενίζω. ὁρμαθός. ὁρμῶ. ὁρμῶμαι. ὁρμώμενος. Ὁρμηθεὶς δὲ, ὁ διεγερθεὶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρρω, ψιλοῦται. ὄρχις. ὀρχίζω. τὸ Ὄρχιον, τὸ μυστήριον, δασυνόμενον εὖρον ἐν τε ταῖς Θεοδωρίτου καὶ ἐν ἑτέραις, καίτοι ἐν τῇ συνηθείᾳ ψιλούμενον. τὸ δὲ Ὄρπηξ ἐν πολλοῖς ψιλούμενον. ἀπὸ γοῦν τοῦ ὀρούειν εἰς ὕψος, ψιλοῦσιν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἕρπειν δασύνουσι τινές. Ὀρμαθὸς παρά τισι ψιλοῦται.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Σ, ἑτέρου συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπαγομένου, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, ψιλοῦται. οἷον ὄσφρεον. ὄσφρακον. ὀσφῦν. Ὀσφὺς, ὁ περὶ τοὺς νεφροὺς τόπος. ἀφ οὗ καὶ Ὀσφυῆξ, ὁ κεκλασμένος καὶ ἀθενὴς τὴν ὀσφύν. ἐκ τοῦ Ἄγω, ἄξω, ὁ δηλοῖ τὸ κλῶ. ὡς τὸ, γέρων ὀσφυῆγος. Ὀσία, ἡ θύρα παρὰ Ῥωμαίοις. καὶ Ὀσιάριος, ὁ θυρωρός. Ὄσσα, ἡ φήμη, καὶ ἡ μαντεία, καὶ ὄνομα ὄρνις. Ὄσσω, τὸ βλέπω. ἀφ' οὗ καὶ Ὄσσε, τὼ ὀφθαλμὼ, δυϊκῶς. ὄσφρησις καὶ τὰ λοιπά. πέφυκε δὲ ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. Ἀφ' τὸ Ὅς, ὁ ἴδιος.

Ὅς,

Ὅς, ἀντὶ τοῦ οὗτος. καὶ Ὅς ἀντὶ τοῦ ὅστις. φωνήεν δὲ ἐπαγομένου δασύνεται. οἷον ὅσις. ὁσιῶ. ὅσος. ὅσον. καὶ Ὁσία, ἡ ταφή. τὸ μέντοι Ὅσιος, κύριον, φωνήεν ἐπαγομένου, ψιλοῦται.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. οἷον Ὄτλος, ἡ κακοπάθεια. καὶ Ὀτλῆσαι, τὸ κακοπαθῆσαι. Ὁπποτοῖ, (γρ. θριωπλικὸν) ἀντὶ τοῦ φεῦ. Ὁπηδὸς, ὁ σπουδαῖος. Ὀπεία, ἡ μαντεία. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὅτε. ὅπ. ὅταν. Ὅτω, ἀντὶ τοῦ ὥπτιν. Ὁτοίσιν, ἀντὶ τοῦ οἷσπισι. καὶ ὅ τε, ἀντὶ τοῦ ὅσφε παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τὸ,

Ἀλλὰ σὺ δ' οὔτοι δῶκεν, ὅ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. ὄφις. Ὀφνεὶ, κύριον. ὄφελος. Ὀφειλὴ, τὸ χρεός. ὀφλισκάνω. ὀφρύς. Ὄφρα, ἀντὶ τοῦ ὅπως, ὅσφ, ἀπὸ τοῦ τόφρα κατ' ἀφαίρεσιν γινόμενον τοῦ ψιλοῦ τ ὤφειλε δασύνεσθαι. ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται. ἀφ' ἃ λέγονται κανόνα. τὸ Ε Ο πρὸ δασέος ψιλοῦται. ὄφις. ἔθνος. ἔφεσις. Ὄφελον, ἀντὶ τοῦ εἴθε. ὡς τὸ, ὄφελον κατεθυθωθείκεσαν αἱ ὁδοί μου. Ὀφφίκιον, παρὰ Ῥωμαίοις, ἁπλῶς πᾶσα ὑπηρεσία.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. Ὄχος, τὸ ἅρμα. ὀχεύς. ὄχανον. ὀχετός. ὀχμός. ὄχλος. ὀχλικός. Ὄχα, ἀντὶ τοῦ ἐξόχως. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. ὄψις. ὀψία. ὀψέ. ὄψον. ὀψώνιον. ὀψοφάγος. ὀψάριον.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματος Γ Ο.

Τὸ Ο πλεονάζον ἐν ταῖς ἀπὸ συμφώνων ἀρχομένας λέξεσι ψιλοῦται. βεμῶ, ὄβεμος. βέλος, ὀβελός.

ϛαφὶς, ὁϛαφὶς. χρυόεις, ὁχρυόεις.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α. Β. Γ. ψιλοῦται ἀεὶ, καὶ πρὸ τοῦ Ε. Ζ. Κ. Θ. Ι. πλὴν μόνων τοῦ ὅθι, καὶ ὅθεν. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Γ. Ξ. καὶ Φ. Χ. Ψ.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ δασυνόμενον, ὅτε προσλάβῃ τὸ Υ, ψιλοῦται. οἷον ὄρ᾽, οὖρ᾽.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Τὸ Υ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται. οἷον ὑάκινθ᾽. ὑδός. ὑγεία. ὕδωρ. ὕελλ᾽. ὕθλ᾽. ὕλη. ὑμέτερ᾽. ὕννις. ὑπήνη. ὑρκανία. Ὗς, ὁ χοῖρ᾽. ὕφ᾽. ὕψ᾽. ὑός. υἱωνός. πλὴν τοῦ Ὑμμες, ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς, Αἰολικῶς. ἀλλὰ ψιλοῦται ὅταν ῥηθέντα κανόνα ὁ Τυραννίων παρὰ τῷ ποιητῇ ἐδάσυνε τὸ ὕμμες. καὶ Ὑρχας, τὸ ταινιοθὲν ἀλγεῖον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Τὸ Ω ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἷον τῶδε καὶ ὠδί, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ὦχεϱς, καὶ ὠχεός. ὠχεότης. Ὦχος, ὁ κλάδος. Ὠμὸς, ὁ ἀπτὴς. Ὦμος, ἡ ῥάχις. Ὦτος, κύειον. Ὠτὸς, ὁ ἀποδεδωκὼς. Ὦϱς καὶ Ὠείων, κύεια. πλὴν τοῦ Ὦϱα, ὁ χαιρὸς καὶ τῶν παρ᾽ αὐτοῦ Ὦϱες, ὁ χρόνος. ὥϱιμος. Ὦϱα, ἡ εὐμορφία. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ὡϱαῖος. ὡϱαΐζω. Ὡϱαϊζω, τὸ ὠχειῶ. καὶ ὡϱαϊόω, τὸ αὐτό. Ὠϱαῖος βοῦς, ὁ ὡϱαῖος. καὶ τῶν παρὰ τὸ Ὦϱα, ἡ φϱουτίς. Ὠρῶ, τὸ φυλάσσω. ὠρεῖον. Ὧδε, ἀντὶ τοῦ τοιοῦτον τρόπον. καὶ Ὠδί, τὸ αὐτό. πρόσκειται δὲ ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. παρὰ τὸ ὦ, ἀντὶ τοῦ ὥστινι, ὥσταπλασιασμὸν ἄρθρου πρώτης τῶν ἑνικῶν. καὶ ᾧ, τῷ ἰδίῳ. ὧν, ἀντὶ τοῦ ὧνπερ, δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν. καὶ

ὧν,

ῶν, τ ἰδίων. τὸ μὴν τοι Ὦ, σχετλιαστικὸν ὄνειρμα, καὶ ὦ δ κλητικῆς, καὶ ὦ ῥῆμα ὑποταχτικόν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχω. καὶ ὤν, ὁ ὑπάρχων, ψιλοῦται.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνευμάτων.

Πᾶν φωνῆεν εἰς Ρ λῆγον, ὀπισθεμψύχου συμφώνου δασύνεται. ψιλοῦται. οἷον ἀρχή. ἔρχομαι. ὀρφανός. ὀρθός. καὶ τὰ ὅμοια. διὸ καὶ οἱ Αἰολεῖς, ὡς εἴρηται, τὸ Ὕρχας ψιλοῦσιν.

Πᾶν φωνῆεν περὶ δασέος ψιλοῦται. ὄφις. ἔθνος. ἔφεσις. ἰχνος. ἦχος. ἦθος. πλὴν τοῦ ἀφή. ὅθεν καὶ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ, ἀλληγορικῶς, ἀπὸ τοῦ τ ἁφὴν αἴθειν. τὸ δὲ Ἦχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου, κεῖται ἐπεκτασίν ὅτι δ χι συλλαβῆς.

ΠΕΡΙ ΥΠΑΡΚΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Τὰ ὑπαρκτικὰ ῥήματα ψιλοῦνται. οἷον Εἰμὶ, τὸ ὑπάρχω. Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε. πρίτον πρόσωπον. καὶ Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ἐγώ. ὡς τὸ παρ᾽ Εὐριπίδῃ,

Νεώταλος δ᾽ ἦν Πελαμιδῶν.

λέγει δὲ περὶ ἑαυτοῦ τοῦτο ὁ Πολύδευκης. Εἴην, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοιμι, εὐκλικόν, ἐὰν ὦ ὑποταχτικόν, καὶ πάντα τὰ πρόσωπα, τύτῳ καὶ αἱ μετοχαὶ, ὤν, οὖσα, ὄν.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

Πᾶν ἄρθρον πρωταχτικὸν, ἢ ὑποταχτικὸν, ἀπὸ φωνήεντος δεχόμενον, δασύνεται. πρωταχτικὸν μὲ οἷον, ὁ, οἱ, ἡ, αἱ, ὑποταχτικὸν δὲ ὅς, ἀντὶ τοῦ ὅστις. ᾧ, ᾗ, ὧν. δοτικὴ, ᾧ, οἷν. πληθυντικὴ, οἱ, ὧν, οἷς, ἅς. θηλυκὴ ἡ, ἀντὶ τοῦ ἥτις. ἧς, ᾗ, ἣν. δοτικὴ, ᾇ, αἷν. πληθυντικὴ, αἱ, ὧν, αἷς, ἅς. δευτέρα ὁ, οὗ, ᾧ, ὅ. δοτικὴ, ᾧ, οἷν. πληθυντικὴ ἃ, ὧν,

ῶν, οἷς, ἄ. τὸ δὲ ὦ τ κληλικῆς ψιλούμενον, πολλαχῶς ἐλέγχ) μὴ εἶναι ἄρθρον, ἀλλὰ κληλικὸν ὀπίρρημα. πρῶτον μ, ὅτι πᾶν ἄρθρον ἀπὸ φωνήεν@ δεχόμενον δασύνεται θέλ. τοῦτο δὲ ψιλοῦται. δεύτερον, ὅτι πᾶν ἄρθρον τραχηλικὸν ἢ πνεῦμα ἢ τόνον ὑπιδέχ). τοῦτο δὲ, καὶ ἀμφότερα. τρίτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον ἀλλάττειν θέλ ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι καὶ ἐν τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς· ἐν μέντοι τρισὶ γένεσιν. οἷον, ὁ αἴας, ἡ μοῦσα, τὸ βῆμα. ἐν δὲ τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς. οἷον ὁ αἴας, τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες. ἡ μοῦσα, τὰ μύσα, αἱ μοῦσαι. τὸ βῆμα, τὼ βήματε, τὰ βήματα. τοῦτο δὲ ὐ ἀλλάσσουσιν, οὔτε ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι, οὔτε ἐν τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς. τέταρτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον πρώτου τροσώπου θέλ εἶναι ἢ τρίτου, ὐχὶ δευτέρου· τοῦτο δὲ δευτέρου τροσώπου ἐστί. πέμπτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον φανερὸν θέλ σημαίνειν καὶ τρόδηλον ἀριθμόν. ἕκτον, ὅτι ὐ φυλάττ τ κανόνα τ λέγοντα, πᾶσα κληλικὴ τ ἴσον χρόνον θέλ ἔχειν τ ἰδίας εὐθείας, ἢ ἐλάττονα. ὐδέποτε δὲ μείζονα· τοῦτο γὰ μεῖζον ἐστὶ τ ἰδίας εὐθείας.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Τὸ ἐν ἀντωνυμίαις Ε ψιλοῦ). οἷον ἐγὼ, ἐν.εἰν@, ἐμὸς, ἐμοὶ, καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἑ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἑαυτὸν, καὶ τὸ ἕθεν καθ' Ὅμηρον,

Πρόθεν ἕθεν φθύγοντα.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Πᾶσα τρόθεσις ἀπὸ φωνήεν@ ἀρχομένη ψιλοῦται. οἷον ἀνὰ, ἀμφὶ, ἀντὶ, ἀπὸ, ἐπὶ, ἐν, εἰς, ἐξ, ἵπις καὶ ἐν. λέγ). καὶ ὅτε μὲ ἐπάγ) φωνῆεν, φυλάττ τὸ Ξ. οἷον ἐξ ὑρανοῦ· ἔξ ὕψους. ἐξ ᾅδου. ὅτε δὲ σύμφωνον ἐπαγ), ἐκφέρ) ἀφ' μόνου τοῦ Κ ἀφ' ἑ εὐφωνίαν. οἷον ἐκ τ ὑρανῶν, ἐκ ῥώμης, ἐκ τ γῆς, ἐκ θαλάττης

της, καὶ τῶν ὁμοίων. πλὴν τοῦ ὑπὸ καὶ ὑπέρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ.

Πᾶς σύνδεσμος ἀπὸ φωνήεντος δεχόμενος ψιλοῦται. οἷον ἀλλά. ἐάν. εἰ, ἀντὶ τοῦ ἐάν. καὶ ἡ ἀφαιρετικόν, ἀφ' οὗ η, καὶ ἤτοι. πλὴν τῶν αἰτιολογικῶν. ὅτι γὰρ δασύνεται. ἵνα, ὅπως, ὅπι, ἕνεκα. τὸ μέντοι ὄφελα ψιλοῦται καὶ τοῦτο χατ' ἀποβολὴν τοῦ τ γινόμενον. ἔστι γὰρ κανὼν ὁ λέγων, τὰ χατ' ἀποβολὴν ψιλοῦ δασύνεται. οἷον τόσος, ὅσος. τοῖος, οἷος. ποτὲ, ὁτέ. τότε, ὅτε. πηίκα, ἡνίκα. καὶ τὰ ὑποδεικτικὰ ἄρθρα ἀπὸ τῶν προδεικτικῶν χατ' ἀποβολὴν τοῦ Τ. ἐφ' ὧν εὑρήκαμεν πλὴν τοῦ τόφελα, ὄφελα. ὡς καὶ Ὅμηρος.

Τόφελα γοῦν ἐς φρατὸν εἶμι ἀφαμπερές.

καὶ τῆμος, ἦμος. ψιλοῦται δὲ τὸ μὲ ἦμος, ἀφ' ὃ λέγονται κανόνα, τὸ Η ἐν προκαίκῃ λέξει ψιλοῦται. ἦχος, ἦδος. ἦθος. πλὴν τοῦ ἧπαρ, καὶ ἦλος. τὸ δὲ ὄφελα ἀφ' ὃ λέγονται κανόνα, ὅτι τὸ ε ὁ πρὸ δασέος ὂντα ψιλοῦται. ὄφις. ἔθνος. ἔφεσις. ὄφελα. ἔχις. Ὄχος, τὸ ἅρμα. ὀθόνη.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Τὸ Ε τῶν ἀριθμῶν, δασύνεται. ἕν, ἀπὸ τοῦ εἷς, ἑνὸς γινόμενον. ἕξ, ἑπτὰ, ἑβδομήκοντα, ἑκατόν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἑνέα, εἴκοσι, καὶ ἑνενήκοντα. καὶ, καθόλου εἰπεῖν, πᾶς ἀριθμὸς, ἀπὸ φωνήεντος δεχόμενος, δασύνεται. πλὴν τῶν ῥηθέντων. καὶ τῶν ὀκτὼ καὶ τοῦ ὀγδοήκοντα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΞ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ.

Ἡ αι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἷον αἰκίζω. αἰδοῦμαι. αἰζηός. αἰλιανός. Αἴλιθρος, ζῷον. αἰάζω. Αἴρω, τὸ ἐπαίρω. καὶ τὰ λοιπά, εἰ μὴ τὸ Μ ἐπάγοιτο. οἷον

οἷον αἷμα. Αἱμύλος, ὁ πανοῦργος, καὶ δόλιος. Αἷμος, ὄρος. πλὴν τοῦ Αἵμων, ὁ ὀπτήμων. σημείωσαι τὸ Αἴρω, τὸ κρατῶ. Αἰρεῦμαι, τὸ βούλομαι. ὑπὲρ μίαν ὄντα συλλαβὴν καὶ δασυνόμενα. εἴρηται δὲ ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, ἀφ' τὰ ἄρθρα τὰ ὑποζακτικά, οἷον αἱ, ἀντὶ τοῦ αἵπτινες. αἶν, δῆκόν. καὶ αἷς, ἀντὶ τοῦ αἵστισι, σημείωσαι τὸ Αἱ, ἀντὶ τοῦ φεῦ, ψιλούμενον.

Ἡ ω δίφθογγος ψιλοῦται. αὔξω. αὐδῶ. αὐτός. αὔριον. αὐτή. πλὴν τοῦ αὕτη, βαρύτονον, ὡς ἀπὸ τοῦ οὗτος. καὶ αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν.

Ἡ ει δίφθογγος ψιλοῦται. οἷον. εἶδος. εἰκάζω. Εἴρω, τὸ πλέκω. εἴργω. εἴβω. Εἴρων, ὁ κόλαξ. εἵλη. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ εἰληθενοῦμαι. εἰλεός. εἰλικρίνεια. πλὴν τοῦ Εἵλως, ὁ δοῦλος. Εἱλωτεύω, τὸ δουλεύω. καὶ Εἱλωτεία, ἡ δουλεία. εἱλίσσω. εἱλόμην, ἀπὸ κλίσεως. Εἰκὼν, ὁ πέμψας. εἰμαρμένη. Εἷμα, τὸ ἱμάτιον. καὶ Εἵμενος, ὁ ἐνδεδυμένος. εἰς, εἶνα, τ' ἕνα. καὶ εἰο ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Εἵπετο, ἀπὸ κλίσεως, ἀντὶ τοῦ ἠκολούθει. Εἶσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισε, καὶ ἔκπισεν. εἰσήκει. Εἵατο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθηντο. καὶ Εἵζ. ἀντὶ τοῦ κάθηνται, ποιητικῶς. καὶ εἵως, ἀντὶ τοῦ ἕως. ταῦτα δὲ πάντα, ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ Ι ἐκτὸς τοῦ εἰς. σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ εἱρμὸς καὶ εἱρκτὴ, κεῖν τὸ μ, ἀπὸ τοῦ Εἴρω, τὸ συμπλέκω· τὸ δὲ, ἀπὸ τοῦ Εἴργω, τὸ κωλύω, γίνονται, δασύνονται. ἐῤῥέθη γὰ, ὡς αἱ ὠδαγωγαὶ πολλάκις ἀμείβουσι τὰ πνεύματα. οἷον ἅμα, ἅμυδις. ἰδίω, ἴδρως. ὁδὸς, ὁδυσθύς. οὕτως οὖν καὶ εἴρω, εἱρμός. καὶ εἴργω, εἱρκτή.

Ἡ ευ δίφθογγος ψιλοῦται. εὐχή. Εὐλὴ, ἡ βδέλλα. εὐδία. εὐθύς. εὐθεῖα. εὐτυχής. πλὴν τοῦ Εὕδω, τὸ καθεύδω. Εὔω, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω. εὕρω, καὶ τ' ἐξ αὐτοῦ, εὑέσκω,

σκω, εὕρεσις, εὕρεμα, διρεσιλόγος. Εὖ, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ, ἀπὸ τοῦ εο χρῶ χράσιν Δωρικῶς τοῦ εο εἰς τλῶ ευ διφθόγγον. ὡς τὸ ἐμέο, ἐμεῦ. καὶ σέο, σεῦ. καὶ Ὁμηρος,

Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν.

Ἡ οι διφθόγγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἶκος. οἶστρος. Οἰδέω, τὸ ἐξοιδῶ Οἴδημα, τὸ κῦμα. οἴδημα. Οἴγω, τὸ ἀνοίγω. Οἰνὰς. κύειον. οἶνος. Οἶος, ὁ μόνος. Οἶμη, ἡ ᾠδή. ὅθεν καὶ οἰμώζω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Οἶμος, ἡ ὁδός. Οἰμή, τὸ ὁρμή. Οἷος, ὁ ὁποῖος, καὶ Οἷος, ὁ δυνατός. εἴρηται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, ἀφ' τὸ οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, ἀντωνυμίαν. καὶ οἱ, ἀντὶ ὅπου. καὶ οἱ, ἄρθρον προστακτικὸν πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ δασυνόμενον μόνον. βαρυνόμενον δὲ καὶ δασυνόμενον, ὑποτακτικὸν γίνεται. Οἷς δὲ, τὸ πρόβατον ψιλοῦται. ὡς ἀπὸ τοῦ ὄϊς γινόμενον κατὰ συναίρεσιν· τὸ οἰμώζω, δασυνόμενον εὕρεν ἐν Σχεδίῳ † Μυζάλων, γραφεῖον ὕτως.

Εὖ δ' οἰμαζόντων ὀδυνηρόν.

τὸ Οἴμη, ἡ ᾠδὴ, παρὰ δασύνεσιν, ἀπὸ τοῦ ἐν Οἴμοις, ὅ ἐστιν, ἐν ὁδοῖς, ψάλλεσθαι. καὶ ὁ παρὰ Περιηγητῇ.

Τέρπω δ' οἰμῶν τῶν καλῶν.

τὸ δὲ οἰμώζω ψιλοῦσιν ἐπὶ τοῦ οἴμοι.

Ἡ υ διφθόγγος ψιλοῦται. οἷον Οὐδὲς, ἡ φλιά. Οὖθαρ, ὁ μαστός. οὐλή. οὐλόθριξ. Οὖρος, ὁ βορρᾶς καὶ Φοῖβος ἄνεμος. καὶ Ὅμηρος,

Τοῖσι δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων.

καὶ Οὐρῆες, αἱ ἡμίονοι. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ οὗτος, οὕνεκα, οὗ, ἀντὶ τοῦ ὅπου. καὶ οὗ, ἀντὶ τοῦ οὕτινος. καὶ οὗς, ἀντὶ τοῦ οὕστινας, ὅπερ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν. Οὗς δὲ, τὸ ὠτίον. καὶ οὐ, τὸ ἀρνητικὸν μόριον, ψιλοῦται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ρ Ω.

Τὸ ῥῶ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνε῀ται. οἷον ῥώμη. ῥωμύλος. ῥίπτω. ῥίζα. ῥέω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ῥάειον, πεδίον. καὶ Ῥάρος, τὸ ἀμβλωθρίδιον βρέφος.

Τὸ ῥῶ ἐὰν διὰ τοῦ γένη῀ται ἐν μέσῃ λέξει, τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνε῀ται, οἷον ὑπόῤῥημα. ἄῤῥωστος. συῤῥάπτω. καὶ τὰ λοιπά. ψιλοῦται δὲ τὸ μὲν πρῶτον, διότι οὐδέποτε συλλαβὴ Ἑλληνικῆς λέξεως εἰς δασὺ λήγει, τὸ δὲ δεύτερον δασύνε῀ται, διότι φίλαρχός ἐστιν ἡ δασεῖα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΡΩΝΙΔΟΣ.

Ἰστέον ὅτι ἡ κορωνὶς, ὅταν οὐκ ἐν πάσαις τίθε῀ται ταῖς κλίσεσιν, ἀλλ' ὅτε ἐν ἁρμονίᾳ δύο λέξεων γένη῀ται ἡ κλῖσις. οἷον τὸ ἔργον, τοῦργον, τὸ ἔλαιον, ταὔλαιον. τὸ ἔπος, τοῦπος, καὶ ἐγὼ, κἀγώ. τὰ ἄλλα, τἄλλα. καὶ τὰ ὅμοια. ὅτε δὲ μὴ ἐν ἁρμονίᾳ λέξεων δύο γίνη῀ται ἡ κλῖσις, οὐ τίθε῀ται ἡ κορωνίς. οἷον νόος, νοῦς. πλόος, πλοῦς.

ΤΕΛΟΣ.

ERRATA.

In Textu.

Pag.	lin.	pro	ſcribe
11.	9.	ὄθεν	ὅθεν
26.	&c.	AMMONIOY	AMMΩNIOY
58.	7.	πρὸν	πρὸς
97.	1.	κεκλημένος	κεκλημένος
103.	9.	ὀλίγλω	ὀλίγλω
140.	6.	βοηθῶντες	βοηθοῦντες
144.	7.	φν ἡ	φωὴ
——	13.	ἡ	ἡ

Accentus in textu & in notis nonnunquam ſunt omiſſi, raro perperam poſiti.

In Notis.

Pag.	not.	pro	ſcribe
3.	14.	ſiat	fieret
33.	55.	πρόσθασις.	πρόσθεσις.
54.	56.	ἀνθελκομένης	ἀνθελκομένης

In Notis.

Pag.	not.	pro	ſcribe
68.	19.	Λίλιο	Λίλιος
69.	21.	Θομς	Θόμς
70.	27.	*pignora*	*pignori*
86.	16.	nocis	vocis
96.	69.	Χρήμαζα	Χρήματα
98.	80.	*Voſius*	*Voſſius*
99.	88.	πώεινων	πώεινον
100.	89.	Rhethor.	Rhetor.
——	90.	nativium	nativum
140.	89.	*Phavorinus*	*Phavorinus*
141.	91.	φακὸ	φακὸν
142.	1.	Φανί.	Φαγί.
150.	39.	in *Hom.* Od. Γ. v. 38.	in *Hom.* Il. E. v. 587. Prius hemiſtichium eſt ex Od. Γ. v. 38.

NO-

NOTIS IN AMMONIUM ADDENDA.

Pag. 6. *not.* 31. *Adde:* In Editione *Ammonii Frellonianа*, pro Λυκίῳ Ταρβαῖῳ, legitur Κιλικίῳ Ταρβαῖῳ. Ad illius mentem, qui huic editioni corrigendae praefuit, poni debuiſſet Λυκίλλιῳ Ταρβαῖῳ. *Lucilius Tarrbaeus.*

Pag. 21. *n.* 3. *adde:* Emendatam lectionem, ὀνειωλίσι, ſuam in Editionem recepit *Frellonius.*

Pag. 22. *n.* 9. *adde: Frell.* Ed. ὑόδμων.

Pag. 23. *notam* 17 *ita corrigo:* Αὔως] Edd. Vett. & recentiores legebant: αὖ. ὡς αὐλί χ. quam ſcripturam *Scaliger* & *Vulcanius* emendarunt. Unus tamen *Frellonius* in textum jam intulerat αὔως. Recte! *Sappho* apud *Etymol.* p. 174. v. 45. πότνια αὔως. *AEoles* enim &c.

Pag. 38. *in n.* 81. iſta: *malui* εἴλισ-ζαν, &c. uſque ad *In Ed.* deleantur. nam in MS. non aliter extat quam in edito εἴλισιν. itaque hujus auctoritatem Summo *Bentlejo* temere obmovi.

Ibid. in fine iſtius notae addi velim: Digna ſunt, quae ad *Amm.* conferantur *Sexti Empirici* verba, adverſ. Gramm. c. 11. καὶ πολλῶν τινα γραμμάτων ἔμπροσθεν ὑπάρχειν φαμὲν, τῦτ' ἔστι, τὰ τ στοιχείων, ἀλλὰ τ συλλαμβάνειν.

Pag. 51. *notae* 42 *adde:* Quorum partem duntaxat deterendam credidi, univerſa praetermiſit *Frell.* haec nimirum: Τὸ δ' Ἐνταῦθα καὶ Ἐνδόδε, καὶ τὴν ὁ τόπῳ καὶ τὴν εἰς τόπον.

Pag. 56. *n.* 63. *adde:* Omittendum non eſt, *Frellonium* pro δ' ἀγορὴν, τὸ μήλιον. vulgaviſſe, ἐς ἀγορὴν τὸ τίλεσον· atque ea ratione ſincerae lectionis veſtigia plane obſcuraſſe. Haec demum eſt, quam voco inconſultam correctorum temeritatem.

Pag. 57. *n.* 64. ἐπιλίμπζον αὐτῷ, auctore *Frell.* in textum potuiſſet inferri.

Pag. 71. *n.* 30. *adde: Ephori* verba in hunc modum reſtituenda cenſuit, meliorum literarum ſcientia ornatiſſimus, *Jo. Jac. Reiskius:* Ὅσοι μὲν ἂν συνεπήχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν, τὰς ὁ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρυς, (συστοιχοῦντας) ἰδίᾳ Θηβαίους ἀποσημαῖνε. πολλοῖς ὕστερον ἔτεσιν ὕστερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν παυσάμενοι, σύμπαντ δὲ τὴν ὑπὸ τ Κιθαιρῶνα χάραν, καὶ τὴν ἀπαντικρὺ τ Εὐβοίας. ὀνομάζοντ δὴ Θηβαγενεῖς, &c. ut hic ſit verborum ſenſus: *quotquot* (verba ſunt *Reiskii* noſtri) *in Boeotiam adducti fuerint, & ad Atticorum confines, eximie Thebanos audiiſſe. Caeteros, multis poſt annis, qui undecunque collecti, ad Cytheronis radices, & ex Euboeae regione conſederint, dictos eſſe* Θηβαγενεῖς.

Pag. 84. *Poſt n.* 7. *interſere:* 7 † Ἐπικτήματα] Equidem Erudita eſt *Henr. Valeſii* obſervatio, pro ἐπικλήματα in *Ammonio* corrigentis Ἐπικτήματα. Emendation. IV. cap. IX.

[*Pag.* 89. *n.* 32. Emendandi impetus ſuſtineri debuiſſet. *Moeris Atticiſta:* Λειτουργεῖν ἀφ' ἑ ἡ, Ἀττικόν. ἀφ' ὁ τ εἰ διφθόγγυ, Ἑλληνικόν. in libro de Hellen. p 52. *Moeridis* verba alium in finem uſurpavit *Salmaſius.*]

INDEX AUCTORUM,

QUI AB AMMONIO CITANTUR.

Aeſchines, ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. in Voce Μάγνης.
—— ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. in V. Κέλης. & in Κίβδηλος.
Aeſchylus. in V. Θεωρός.
—— ἐν Ἀμυμώνῃ. V. Γῆμαι.
Alcman, V. Ἵππος.
Alexion, ἐν Ἐπιτομῇ τῆς Διδύμου Συμμίκτων. V. Γέρων.
Ammonius ὁ Λαμπρεύς, ἐν πρώτῳ περὶ Θυσιῶν. V. Βωμός.
Anacreon. V. Γῆμαι.
—— ἐν δευτέρῳ. V. Διαβόητος.
Antiphanes, ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς. V. Λυχνίον.
Antiphon, ἐν τῇ Τέχνῃ. V. Σημεῖον.
—— ἐν τοῖς Φοινικοῖς. V. Ἐνθύμημα.
Apollodorus, ἐν Ἐφήβοις. V. Σχισταί.
Apollonides ὁ Νικαεύς, ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Κατηγορημάτων. V. Κατοίκησις.
—— —— ἐν Ὑπομνήματι περὶ τῆς Δημοσθένους παρασκευῆς. V. Ὄφλειν.
Archilochus. V. Αἶνος. Ῥόδον.
Ariſtocles ὁ Ῥόδιος, ἐν τῷ περὶ Ποιητικῆς. V. Ἐπιχείρημα.
Ariſtonicus, ἐν Ὑπομνήματι. V. Ὀλίγον. (*Vide Animadv. ad Amm.*)
Ariſtophanes [*Grammaticus*] V. Ἄρρος.
—— —— —— —— περὶ Ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐ-

αὐξήσεως ἄχει γήρως. (*ex conjectura*) V. Γέρων.
Aristophanes. V. Ἀλοᾶν. Καταχύμαξα. [Παρειαί.] Ὑπάγειν.
—— Ἀχαρνεῦσιν. V. Χόας.
—— Βαβυλωνίοις. V. Χολάδες.
—— Κόραις. V. Διέφθαρϰ.
—— ἐν Λημνίαις. V. Τύραννον.
—— ἐν Νεφέλαις. V. Ἐδίδαξε. & Κύπελλον.
Aristoteles. V. Βίος. Χλαμύς.
—— ἐν Δικαιώμασι τῶν πολέμων. V. Νῆες.
Aristoxenus, ἐν τῷ περὶ Ὀργάνων. V. Κίθαρις.
—— ὁ Μουσικὸς, ἐν τῷ πρώτῳ νόμῳ Παιδευτικῶν. V. Αἰδώς.
—— ἐν τῷ πρώτῳ Τραγῳδουμένων περὶ Νεωτέρων. V. Ῥυθμός.
Ascalonita. V. Τέττιξ.
Asclepiades. V. Ἅμα.
Caecilius [*sub testimonio Lysimachidae*] V. Θεωρός.
Callimachus. V. Αἶνος. Αὖθις. Γράμμα. Οὕνεκα. Φῶτοι.
—— ἐν Ἑκάλῃ. V. Τοὔνεκα.
Demosthenes. V. Πομπή.
—— ὁ Ῥήτωρ. V. Αἰκία.
—— ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος. V. Πότος.
—— ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν. V. Ξενίζειν.
—— ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον. V. Παῖδα.
—— ἐν τῷ περὶ Στεφάνου. V. Βασκαίνειν.
—— ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν. V. Καταχύμαξα.
—— ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. V. Ὅσιον.
—— ἐν Φιλιππικοῖς. V. Παρέχειν.
Didymus. V. Συμμαχεῖν.

Didymus, ἐν Ὑπομνήματι Βακχυλίδου Ἐπινικίων. V. Νηρείδες.
—— ἐν Ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος. V. Λητυργεῖν. Χλαμύς.
—— ἐν Ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδάρου, V. Θηβαῖοι.
—— ἐν δικάτῳ Ἀντιοχικῶν Ὑπομνημάτων. V. Νῆες.
Dinarchus, ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος αἰτίας. V. Μαρτυρία. & V. Ἐκμαρτυρία.
Diphilus, ἐν Πύρρᾳ. V. Εὑρεῖν.
Ephorus, ἐν τῇ δευτέρᾳ. V. Θηβαῖοι.
Eubulus, ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς, ἐν Καλαθηφόρῳ. V. Ἔνδον.
Euphemus. V. Ἴθι.
Eupolis, ἐν Βάπταις. V. Ὑπάγειν.
—— ἐν Δήμοις. V. Τύραννον.
—— ἐν Ταξιάρχοις. V. Ἀμυγδαλῆ.
—— Φίλοις. V. Σχίσαι.
Euripides. V. Ἀφροδίτην. [Θεωρός.] Κύειν.
—— ἐν Ἀλόπῃ. V. Τεχνοί.
—— ἐν Ἡρακλείδαις. V. Ἔνδον.
—— ἐν Ὀρέστῃ. V. Μεταβάλλεσθαι.
—— ἐν Πλειαδέσι. V. Βωμός.
—— ἐν Τηλέφῳ. V. Πέζειν.
Heraclides. V. Ἰκέσθαι.
Heraclides ὁ ἡμέτερος. V. Σταφυλιῷ.
—— ἐν πρώτῃ περὶ Καθολικῆς Προσῳδίας. V. Νεῶ.
Herodotus. V. Ἱερεῖον. Μάγον. Τύραννον.
—— ἐν τῷ πρώτῳ. V. Ζυγόν.
—— ἐν τῇ τετάρτῃ. V. Δέος.
Hesiodus. V. Αἶνος. Βωμός. Ζῆλος. Ἡμέρα. Μέτρια. Ὄρθρος. (Οὖτος. Ὀψέ.)

Ho-

Homeri loca. pagg. 2. 4. 5. 9. 12. 13. 14. 20. 24. 26. 27. 28. 33. 36. 39. 40. 41. 42. 47. 49. 51. 52. 55. 57. 58. 59. 60. 61. 66. 67. 71. 73. 74. 76. 77. 83. 86. 87. 88. 91. 93. 94. 101. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 112. 113. 115. 116. 121. 124. 129. 132. 137. 140. 143. 144. 146. 147. 148. 150.

Hyperides ἐν τῷ κατὰ Ἀρχιστρατίδη. V. Ἱερά.

[*Incertorum fragmenta*, V. Ἀχαρής. Ἀναστάζειν. Διαβόητος. Εὐθύς. Ἐπιχηρύξαι. Ἑσπέρα. Κατοίκησις. Κέδρος. Λητουργεῖν. Οἰκίζειν. Ὀλίγον. Οὐδέν. Περίξεστος.]

Lylimachides, ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῆς πρὸς τοὺς Ἀττικοὺς ῥητόρων. V. Θεωρός. (*Vide Animadv. ad Amm.*)

Lucius ὁ Ταρραῖος, ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν. V. Αἶνος.

Menander. V. Ἁρπαγή. Κηρύξαι. Πότος.

—— Ἀδελφοῖς. V. Διέφθαρκε.

—— ἐν Δακτυλίῳ. V. Παιδίσκη.

—— ἐν Δυσκόλῳ. V. Εὑρεῖν. Εὐθύς.

—— ἐν Ἡνιόχῳ. V. Ἁρπαγή. Χειμάζειν.

—— ἐν Ἥρωϊ. V. Ἰδού.

—— ἐν Νομοθέταις. V. Λυχνίον.

—— ἐν Παιδίῳ. V. Δικαστής.

—— ἐν Παρακαταθήκῃ. V. Θύρα.

—— ἐν τῷ Γυμνῷ. V. Αἰτῶ.

—— Ὑποβολιμαίοις. V. Λέμβοι.

—— ἐν Ψευδηρακλεῖ. V. Ἧς.

Mnaseas, ἐν τοῖς περὶ Εὐρώπης. V. Νηρείδες.

Neanthes ὁ Κυζικηνός, ἐν τείτῳ τῆς κατὰ πόλιν. (*Vide Animadv. ad Amm.*)

Nilus.

Nilus. V. Πειραιής. (*Vide, quae ad iſtum locum notantur.*)
Philemon ὁ Αἰξωνεύς, V. Πόνηρον (*citatur a Tryphone*)
[*Philoſophi.* V. Ἐρωτᾶν. Λαλεῖν.]
Phylarchus. V. Χλαμύς. (*ſub teſte Didymo.*)
Pindarus. V. Δίσκος.
Plato. V. Πρᾶτος.
—— ὁ Ὄφις. V. Παίδθυσις.
—— ὁ Πρωταγόρας. V. Δύναμις. Εὐφραίνεσθαι. Ἴσοι.
—— ὁ Σοφιστής. V. Λαλεῖν.
[Ἔπος τῶν Ποιητῶν. V. Διαδόσιμος.]
Polemo, V. Χλαμύς. (*ſide Didymi*)
Poſidippus. V. Βάεις. (*ex conjectura*)
Potamo. V. Ἐρωτᾶν.
Ptolemaeus, ὁ πρώτῳ περὶ Ἡρώδου τοῦ Βασιλέως. V. Ἰδουμαῖοι.
Ptolemaeus ὁ Ἀσκαλωνίτης. V. Τείνειν.
—— ἐν δευτέρᾳ τῶν ἐν Ἰλιάδι Περσωδιῶν. V. Σταφυλαί.
—— ἐν δευτέρᾳ περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ Περσωδιῶν. V. Σταφυλαί.
Pythia. V. Κωφός.
Sappho. V. Ἄρμα. [*citatur Didymo in V.* Χλαμύς.]
Solon, ἐν τοῖς Ἄξοσιν. V. Οἰκότριψ.
Sophocles, ἐν Ἠλέκτρᾳ. V. Ἐνταυθοῖ.
—— ἐν Τραχινίαις. V. Ἔνδον.
—— ἐν Χρύσῃ. V. Βωμός.
Sophron. V. Πῦς.
Theopompus. V. Διαπολιτεύεσθαι.
—— ἐν εἰκοστῇ ἕκτῃ. V. Ἱερά.
Thucydides. V. Ἀγγελος. Μοχθηρός. Παρέχειν. Πέρξαι. Φάκελος.

Thucy-

Thucydides, ἐν τῇ πρώτῃ. V. Συμμαχεῖν.
Trypho. V. Δήμητερ. Ἐπιχήδειον. Πόνηρον. Ψάλλιον.
—— ἐν πέμπτῳ περὶ Ἑλλωισμῶν. V. Δίσκον. Χλαῖναν.
—— ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς Προσῳδίας. V. Ἐξανέψιοι. Θαλαμαῖς. Μισηνή. Τρηχοί.
—— ἐν τῷ τείτῳ περὶ Ἀττικῆς Προσῳδίας. V. Ἁρπαγή.
[*Veteres*, οἱ παλαιοὶ, in V. Γράμμα. Κωφός. Μετρεῖσθαι. † τινὲς τῶν ἀρχαίων. In V. Εὐθύς. † οἱ ἀρχαῖοι, V. Εὐθύς. Τύραννον.]
Xenophon. V. Χλαῖναν. (*citatus Tryphoni*)
—— ἐν τῇ Ἀναβάσει. V. Ἀποδεῖναι.
—— ἐν Οἰκονομικῷ. V. Ξυστόν.
Zenodotus. V. Οὐδέν.

INDEX VOCABULORUM,

Quae in Ammonii libello exponuntur.

A.

Ἄβαξ. pag. 1.
ἀβάκιον. 1.
ἀβέβηλα. 1.
ἀβέβηλον. 2.
ἀγαθός. 80.
ἄγαλμα. 99.
ἄγελ@. 2.
ἄγειν. 2.
ἀγνοεῖν. 3.
ἀγόραι@. 4.
ἀγορᾶι@. 4.
ἀγορᾶσαι. 150.
ἀγρεῖ@. 3.
ἄγρει@. 3.
ἀγροῖκ@. 3.
ἄγροικ@. 3.
ἀγρόμ@. 4.
ἀγρόμ@. 4.
ἀδικτεῖς. 3.
ἀδικτικὰ δίκαια. 3.
ἀγωνοθέται. 4.
ἀδαιής. 4.
ἀδεής. 4.
ἄδελφε. 117.
ἄελλα. 4.
ἀθλεῦαι. 5.
ἀθλοθέται. 4.
ἆθλον. 4.
ἆθλ@. 4.
αἰδεῖται. 5.
αἰδώς. 5, 6.
αἴθε. 8.
αἰκίαι. 9.
αἶν@. 6, 7, 8.
αἰπόλ@. 9.
αἰχύνε. 5.
αἰχμὴ. 5, 6.
αἰτέμαι. 5.
αἰτῶ. 5.
ἀκμιεία. 9.
ἄκακ@. 80.
ἀκρῆ. 10.
ἀκραής. 10.
ἀκόντιον. 9.
ἀκταί. 9.
ἀλγεῖν. 118.
ἀληθές. 10.
ἄληθες. 10.
ἀλίπαζον. 11.
ἀλίσπαρτοι. 11.
ἀλίσπαρτον. 11.
ἀλλοίωσις. 11. 93.
ἄλλ@. 11. 61.
ἀλοᾷν. 10.
ἀλοιᾷν. 10.
ἅμα. 13.
ἄμαθ@. 15. 150.
ἁμαρτάνε. 15.
ἁματροχία. 11. 12.
ἀμπτές. 15.
ἄμπτ@. 15.
ἀμυγδαλῆ. 12.

ἀμυ-

ἀμυγδάλη. 12.
ἀμύνειν. 15. 31.
ἀμύνεσθαι. 15.
ἀμφαγνοεῖν. 3.
ἀμφίπολος. 71.
ἀμφιτάπητες. 134.
ἀμφότεροι. 14.
ἀναβάλλεσθαι. 16.
ἀναβάτης. 17.
ἀναβιβάζειν. 17, 18.
ἀναγόμενοι. 17.
ἀναίτιον. 18.
ἀναιρεῖσθαι. 15.
ἀνάκλισις. 59.
ἀναχωχή. 16.
ἀναλγής. 17.
ἀνάλγητος. 16, 17.
ἀνάμνησις. 16.
ἄναρχον. 18.
ἀναστῶσαι. 17.
ἀναφορά 21, 22.
ἀναχθέντες. 17.
ἀνδραγάθημα. 15.
ἀνδρεία. 15.
ἀνέσις. 65.
ἀνεψιοί. 17.
ἀνὴρ μέσος. 36.
ἀνόητος. 18.
ἄνοια. 18.
ἀνοχωχή. 16.
ἀνοχή. 16.
ἀντικρύ. 17.
ἄντικρυς. 17.
ἀντίπαις. 35. 109.
ἀντίπηξ. 82.
ἀντιπολιτεύεσθαι. 44.
ἄντρον. 18.
ἀξία. 18.
ἀξιόπιστος. 18.
ἀξιόχρεως. 18.
ἀξίωμα. 18.
ἄξονες. 18.
ἀπαντῆσαι. 139.
ἀπέθανε. 22.
ἀπειθής. 45.
ἀπελεύθερος. 20, 21.
ἀπλούστερος καὶ τὸν δίκαιον. 139.
ἀπό. 20.
ἀπόρρητος. 47. 48.
ἀπόδοσις. 22.
ἀπολέσαι. 19.
ἀπόδρομοι. 35, 36.
ἀποκατάστασις. 22.
ἀποκήρυκος. 19.
ἀποκηρύξαι. 81.
ἀποκτεῖναι. 21.
ἀποκτείνεσθαι. 21.
ἀπόλαυσις. 146.
ἀπολογίζεσθαι. 19.
ἀπολογεῖσθαι. 19.
ἀποπίπτειν. 21.
ἀποστερεῖν. 113.
ἀποστασίου δίκη. 19.
ἀποφάσεις συμβολικαί. 58.
ἀποφεύγειν. 19.
ἀποφεύγων δίκαιον. 142.
ἀποφορά. 21. 22.
ἀπροστασίου δίκη. 19.
ἄρ. 145.
ἆρα. 23.
ἄρα. 23.
ἀραιίζειν. 145.
ἀράχνη. 24.
ἀράχνης. 24.
ἀράχνιον. 24.
ἁρματροχία. 12.
ἀρειοί. 24.
ἄρνες. 24.
ἁρπαγή. 22.
ἁρπάγη. 22.
ἀῤῥωδεῖν. 25.
ἀῤῥωστεῖν. 24.
ἄῤῥωστος. 24.
ἀῤῥωστῶν. 24.
ἄρπη. 23, 24.
ἁρπίως. 23, 24.
ἄρχειν. 22.
ἄσκησις. 38.
ἀστεῖος. 26.
ἀστῆς. 26.

ἀσικός. 26.
ἄσπρον. 26.
ἄσυ. 115.
ἀσφόδελ@. 26.
ἀσφοδελός. 26.
ἀσχολία. 9.
ἀτελές. 27.
ἀτέλεσον. 27.
ἀτέχνως. 26.
ἀτεχνῶς. 26.
ἀπμάζε. 26.
ἀπμᾶται. 26.
ἄτμω@. 71.
ἄπα. 26, 27.
ἄπα. 26, 27.
ἀπιχή. 5.
αὖθι. 27.
αὖθις. 27.
αὐτάγγελ@. 2.
αὖπις. 27.
αὐχήν. 27.
ἀφιχέσθαι. 73.
ἀφνειός. 113.
ἀφροσιώη. 18.
ἄφρων. 18.
ἄχζι. 27.
ἄχζις. 27.

B.

Βάναυσ@. 134.
βάραθρον. 29.
βάραθρ@. 29.
βαρβαρικόν. 28.
βάρβαρον. 28.
βάεις. 29.
βάσαν@. 29.
βασίλεια. 29.
βασιλεῖα. 29.
βασιλεύς. 28. 138.
βασκαίνειν. 29.
βέβηλα. 1.
βέβηλον. 2.
βεβλῆσθαι. 29.
βιάζεσθαι. 18.
βί@. 30.
βιοτεύειν. 30.
βιῶν. 30.
βιώναι. 30.
βλέπειν. 30.
βλέφαρα. 30.
βλεφαρίδες 30.
βληχᾶσθαι. 144.
βλύειν. 32.
βόει@ πῶς. 31.
βοηθεῖν. 31.
βοὸς πῶς. 31.
βυκολεῖν. 31.
βύλᾳ. 31.
βύλη. 31.
βύλεσθαι. 31. 70.
βυλεῦσαι. 31.
βυλεύσασθαι. 31.
βύπαις. 35. 109.
βρέτας. 99. 142.
βρέφ@. 35.
βρύειν. 32.
βρύκειν. 32.
βρυχᾶσθαι. 145.
βρύχειν. 32.
βρύχεσθαι. 32.
βρωμᾶσθαι. 145.
βωμός. 32. 34.

Γ.

Γαλακτοποτεῖν. 115.
γαμήλι@. 34.
γεγενῆσθαι. 34.
γεγονέναι. 34.
γελοῖον. 36. 128.
γέλοι@. 36.
γελοῖ@. 36.
γενέθλια. 34, 35.
γενέσια. 35.
γενήσεται. 60.
γέρων. 35. 36.
γεφυρασμός. 129.
γῆμαι. 36.
γήμασθαι. 36.
γηρᾶν. 37.
γῆρας 37.
γήρασις. 37.
γηράσκειν. 37.

γίνε.

γίνε. 76.
γοητεία. 142.
γράμμα. 37, 38.
γραμματική. 50.
γυμνᾶσθαι. 38.
γυμναδιῶαι. 38.
γυμνασία. 38.

Δ.

Δαί. 39.
δαιτυμών. 60.
δάμαλις. 39.
δαμάλης. 39.
δάματερ. 40.
Δαμύλη. 125.
δέ. 39.
δέω. 39.
δέξασθαι. 87.
δέρη. 27.
δεσποτότης. 39. 86.
δήμητερ. 40.
δήμω. 40.
δημόκοινω. 40.
δῆμω. 40.
δημός. 40.
διαβόητω. 42.
διάβλητω. 2.
διαιτητής. 41.
διακρίνειν. 85.
διαλέγεσθαι. 44.
διαλέγεσθαι. 87.
διαμαρτάνει. 15.
διαπολιθόεσσ. 44.
διδάξομαι. 43.
διδάξω. 43.
διδάσκαλος. 44.
διέφθαρται. 41.
διέφθορε. 41.
δίημμα. 43.
δίηγησις. 43.
δικαστής. 41.
δίκη. 44.
διοικίζεται. 101.
διοκωχή. 16.
διορθῶν. 43.
διότι. 105.
διπλάσιον. 43.
διπλῶν. 42, 43.
δίσκος. 40.
διφθέρα. 43.
διχότομος. 43.
διχοτόμος. 43.
διώκει ὁ κατηγορῶν. 142.
δοάσατο. 44.
διδάσατο. 44.
δόξα. 45.
δέρυ. 9.
δορύξεινος. 119.
δῦλοι. 45.
δυάμις. 45.
δισμυής. 64.
δυσπειθής. 45.
δῶμα. 45, 46. 103.
δωμάτιον. 46.
δωροδοκία. 46.

E.

Ἔγγυᾶ. 46.
ἐγγυᾶται. 46.
ἐγερθῆναι. 17.
ἐγκτήματα. 84.
[243.]
ἐγκώμιον. 139.
ἐγχείσαι. 46.
ἐδέαν. 49.
ἐδίδαξε. 46.
ἐδιδάξαν. 46.
εἴδωλον. 142.
εἰκόται. 54.
εἰκών. 46.
εἴλωτες. 111.
εἵνεκα. 106.
εἰσβολή. 78.
εἰς οἶκον. 102.
εἰσποίητος. 19.
εἰσφορά. 21.
ἐκάτερθι. 15.
ἔκλυτος. 47.
ἐκεῖσε. 47.
ἐκκλησία. 47.
ἐκμάττω. 112.
ἐκμαρτυρία. 48.
ἐκποίητος. 19.

ἐκπολεμῆζαι. 47.
ἐκπολεμῶζαι. 47.
ἐλέατης. 48.
ἔλεγχος. 91.
ἐλεοί. 48.
ἕλκος. 48.
ἔλυτρον. 81.
ἐμβάδες. 49.
ἔμβαζα †. 49.
ἐμεῖο. 49.
ἐμοῖο. 49.
ἐμμέλεια. 83.
ἐμπειρία. 49, 50.
ἐναλείψαι. 46.
ἔνδον. 50.
ἔνδοξος. 53.
ἕνεκα. 53.
ἔνθα. 51. 52.
ἐνθάδε. 51.
ἐνθύμημα. 52.
ἐνθύμιον. 52, 53.
ἐνεός. 86.
ἐννοεῖν. 53.
ἐννοεῖζε. 53.
ἔνος. 113.
ἐνταῦθα. 51.
ἐνταυθοῖ. 51.
ἐξάγγελος. 2.
ἐξανεψιοί. 17. 54.
ἐξανέψιοι. 54.
ἐξαπατᾶν. 31.
ἐξελεύθερος. 21.
ἐξόζω. 53.
ἐξότε. 53.
εἰκόται. 54.
ἐπαγγελία. 139.
ἐπαγγέλλει. 56.
ἐπαγγέλλεσθαι. 139.
ἐπακτῆρες. 81.
ἐπακτοκέλης. 81.
ἐπανορθοῦν. 43.
ἐπίλπισαν. 66.
ἐπιβάτης. 17.
ἐπιβότος. 42.
ἐπίδοξος. 53.
ἐπιδοτικός. 57.
ἐπιθαλάμιος. 34.
ἐπικήδειος. 54, 55.
ἐπικηρυκεία. 16.
ἐπικηρυκεύσασθαι. 56.
ἐπικηρύξαι. 56. 81, 82.
ἐπικυρεῖν. 31.
ἐπίκυρσι. 55.
ἐπικλήματα. † 84.
ἐπιμαχεῖν. 131.
ἐπισεῖλαι. 55.
ἐπισκῆψαι. 55.
ἐπισάτης. 44.
ἐπισραφής. 55.
ἐπίσφαλον †. 42.
ἐπιτήδευμα. 134.
ἐπιτήθη. 138.
ἐπιτίμησον. 56.
ἐπιτίμιον. 56.
ἐπιτίμιος. 56.
ἐπίτιμον. 56.
ἐπιτιμος. 56.
ἐπιχαίρειν. 57.
ἐρᾶν. 59.
ἐείσαι. 64.
ἐρύεσθαι. 123.
ἔρως. 59.
ἐρωτᾶν. 57. 59.
ἐσσωίεα. 60. 108.
ἐσσάθη ὁ ἀνδρός. 124.
ἐσσάθη ἡ νόσος. 124.
ἔσαι. 60.
ἔσση ὁ ἄνθρωπος. 124.
ἑστία. 32, 33.
ἑστάτως. 60.
ἐσχάρα. 32. 34.
ἔσω. 50.
ἑταῖροι. 60. 143.
ἑταῖρος. 60.
ἑτεροίωσις. 11. 93.
ἕτερος. 11. 61.
ἑτεροφθαλμος. 60.
εὖ. 63.
εὐεσθής. 61, 62.

εὑερ-

εὐεργεσία. 63.
εὐθέως. 62.
εὐθύ. 62. 63.
εὐθυμία. 146.
εὐθύς. 62. 63.
εὐμαθής. 61.
εὔμορφος. 61.
εὐνή. 88.
εὐπετής. 122.
εὐποεία. 114.
εὔποροι. 114.
εὔπορος. 113.
εὑρεῖν. 61.
εὑρέσθαι. 61.
εὐτραφής. 55.
εὐτρέπελον. 128, 129.
εὐτράπελος. 36.
εὐτυχής. 103, 114.
εὐφραίνεσθαι. 63.
εὐφροσύνη. 146.
εὐφυής. 61.
εὐχερές. 122.
ἔφη. 67.
ἔφησθα. 35.
ἐχθές. 64.

Z.

Ζηλοῖ. 64.
ζῆλος. 64. 65.
ζηλοτυπεῖ. 64.
ζηλοτυπία. 64.
ζήλου τρία εἴδη. 65.
ζηλῶσαι. 64.
ζην. 30.
ζυγὸς, ἡ. 65.
ζυγὸς, ὁ. 65.
ζωή. 30.
ζώνη. 65.
ζώνιον. 65.

H.

Ἤ, pro ἔφη. 67.
ἡγεμών. 28.
ἠγέρθη. 65.
ἥδεσθαι. 63.
ἡδονή. 146.
Ἡδύλη. 125, 126.
ἦθος. 65.
ἠώς. 66.
ἡμέρα. 66.
ἦς. 67.
ἦσθα. 66, 67.
ἡσυχία. 68.

Θ.

Θαλαμαῖς. 68.
θαλάμας. 68.
θάρσος. 71.
θαυμάζω. 68.
θεάσασθαι. 69.
θεᾶσθαι. 30.
θεατής. 69.
θεμαχία. 68.
θεία. 135.
θέλειν. 31. 70.
θεομαχία. 68.
θεοπαίνα. 109.
θεόπροπος. 69.
θεύζειν. 70.
θέσθαι. 70.
Θεσσαλλίων. 117.
θεωρεῖν. 69.
θεωρῆσαι. 69.
θεωρικόν. 69.
θεωρός. 68, 69.
θεωρί. 69.
Θηβαγενεῖς. 70, 71.
Θηβαῖοι. 70.
θής. 71.
θῆνες. 9.
θοάσος. 71.
θρεπτός. 101.
θρῆνος. 54.
θριπες. 74.
θριπιδέσθαι. 74.
θύελλα. 4.
θύεσθαι. 72.
θυμός. 72.
θύννος. 72.
θύουσι. 72.
θύρα. 71, 72.
θύραι. 72.
θυρία. 71.

θῦ-

θῦσαι. 132.

I.

Ἰδιόξενος. 118.
Ἰδυμαῖοι. 73, 74.
ἱερά. 73. 104, 105.
ἱερεῖον. 73.
ἱερεῦσαι. 72.
ἱερῶσαι. 72.
ἵκες. 74.
ἱκέσθαι. 73.
ἵμερος. 59.
ἵπες. 74.
Ἰυδαῖοι 73.
ἴσθι. 76.
ἰσθμός. 76.
ἵσοι. 74, 75.
ἰσοτελής. 75, 92.
ἵσασθαι. 93, 94.
ἵστε. 76.
ἰσχύς. 45.
ἰσοδόκη. 76.
ἰσοπέδη. 77.
ἰσορία. 96.
ἰσοσυγράφος. 76.
Ἰταλιῶται. 77.
Ἰταλοί. 77.

K.

Καδίσκος. 79.
κάδος. 79.
καθάρματα. 79.
καθάρπα. 79.
καθιερεῦσαι. 72.
καθιερῶσαι. 72.
κάθησο. 80.
κάθισον. 80.
κακεός. 79, 80.
κακοήθεια. 80.
κακός. 80.
κακοζοπία. 80.
κάλλαια. 80.
κάλλη. 80.
καλῶς. 63.
κάμαξ, καματηρός. 117.
καυθαείζειν †. 79.
κάρδαξ. 83.
καταβολή. 78.
κάταγμα, ἐκπεταμώσεως. 78.
κάταγμα, βεβαχέως. 78.
καταχεῖσθαι. 15.
κατάκλησις. 47.
καταυλικρύ 17.
καταφρονεῖν. 144.
κατὰ χειρὸς ὕδως αἰτῆσαι. 21.
καταχύματα. 78.
καταχύσματα. 78.
κατοίκησις. 77, 78.
κατοίκισις. 77, 78.
κεάς. 29.
κέδρος, ὁ. 81.
κέδρος, ἡ. 81.
κέλης. 80.
κελύφανον. 81.
κέλυφος. 81.
κηρύξαι. 81.
κιβωτός. 82.
κίες. 74.
κιθάρα. 82.
κίθαρις. 82.
κιθαριστής. 82.
κιθαρῳδός. 82.
κίστη. 82.
κλῆμα. 83.
κληρώσασθαι. 87.
κλῆσις. 82, 83.
κλῖμα. 83.
κλύσαι. 83.
καινοί. 74, 75.
κοίρανος. 28.
καταίζειν. 145.
κοίτη. 145.
κομᾶν. 84.
κομιδή. 83.
κομιδῆ. 83.
κόνις. 84.
κονίς. 84.
κόπις. 83.
κόρδαξ. 83.
κορδύλη. 125.

κόρυ-

κόρυδ. 84.
κορύδαλ. 84.
κόσμ. 84.
κυειᾶν. 84.
κραιπάλη. 85.
κρατεῖν. 22.
κρίνειν. 85.
κλῆμα. 85.
κλήματα. 84.
κλῆπις. 85.
κυβεύειν. 85.
κύειν. 85.
κυεῖν. 143.
κυπάζειν. 85.
κύπειν. 85.
κύρβεις. 18.
κύτ. 39. 86.
κωμῳδεί. 138.
κωμῳδοποιεί. 138.
κωμῳδοποιός. 86.
κωμῳδός. 86.
κωφός. 86.

Λ.

Λαβεῖν. 87.
λαλχάνειν. 86, 87.
λαλεί. 44.
λαλεῖν. 87.
λαμπήν. 90.
λάτρις. 71.
λέγειν. 87.
λέγε. 44.
λεία. 88.
λέμβ. 87.
λέμφ. 88.
λέπας. 87.
λεπάς. 87.
λέχος. 88.
λῆμα. 89.
λῆμμα. 89.
ληνίς. 77.
λῆτον. 89.
λητυργεῖν. 89.
λίαν. 88.
λίβαν. 89.
λιβανωτός. 89.
λιτυργεῖν. 89.
λογίζεσθαι. 19.
λογιτ αι. 19.
λογογράφ. 90.
λογοποιός. 90.
λόγος. 90.
λυρῳδός. 82.
λύσσα. 92.
λυχνίον. 90.
λύχν. 90.
λυχνοῦχος. 90.

M.

Μάγος. 92.
μαζός. 91.
μαία. 135.
μαχαιρμός. 65.
μαχρολέγ. 91.
μάμμη. 135.
μανία. 92.
μαντεία. 92.
μανική. 92.
μαρτυρία. 48. 91.
μάρτυς. 91.
ματός. 91.
μάχαιρα. 90.
μαχαιρίς. 90.
μάχη. 91.
μέθη. 85.
μειράκιον. 36. 93.
μειρακίσκ. 93.
μείραξ. 36. 93.
μέλι, μελιτηρός. 117.
μελλοέφηβ. 35.
μέμψις. 94.
μεταβάλλεσθαι. 92.
μεταδοτικός 57.
μεταμορφοῦσθαι. 93.
μετοίκιον. 75.
μέτοικ. 75. 92.
μεζεῖσθαι. 93.
μηχᾶσθαι. 144.
μηλωτή. 43.
μηζαλοίας. 11.
μικρόν. 103.
μυρεσθαι. 94.

μυυείζειν. 94.
μισητή. 94.
μισήτη. 94.
μιαθός. 95.
μίαθωμα. 95.
μνεία. 95.
μνήματα. 95.
μνημεία. 95.
μνήμη. 95.
μονόφθαλμος. 61.
μορφάζειν. 61.
μόχος. 39.
μόχθηρα. 116.
μοχθηρός. 95.
μόχθηρος. 95, 96.
μόχθος. 117.
μῦθος. 96.
μυχάθαι. 145.
μυχλής. 123.
μύελοι. 96.
μυελοί. 96.

N.

Ναός. 96.
ναυαγία. 97.
ναυάγιον. 97.
ναύκληρος. 96, 97.
ναυκράεια. 97.
ναύκραρος. 97.
νεαλές. 97.
νεανίας. 36.
νεανίσκος. 36.
νεαρόν. 97.
νεβρί. 145.
νῆες. 98.
Νηρείδες. 97, 98.
Νηρέως θυγατέρες. 97, 98.
νίψαι. 83.
νοσεῖ. 24.
νόσος, νοσηρός. 117.
νοσθεῖν. 145.
νοσιά. 145.
νοσοί. 145.
νοῦς. 99.
νυῖ. 99.
νυί. 99.
νωθέστερος. 99.
νωχελέστερος. 99.

Ξ.

Ξενίζειν. 99, 100.
ξένος. 118.
ξόανον. 99.
ξυστός. † 100.

O.

Ὄβελος. 100.
ὄβολος. 100.
ὄδε. 100.
ὁδί. 100.
οἴκαδε. 102.
οἰκεῖοι. 3. 100.
οἰκέται. 45. 70.
οἰκέτης. 101.
οἰκεύς. 102.
οἰκῆες. 100.
οἴκημα. 103.
οἰκία. 102, 103.
οἰκίζειν. 101.
οἰκίσκος. 103
οἶκος. 102.
οἰκότειψ. 101.
οἰκυμφή. 84.
οἰκτισμός. 102.
οἶκλος. 102.
οἶμη. 102.
οἶμος. 102.
οἰνάνθη. 102.
οἴναρα. 102.
οἴνη. 102.
οἶστρος. 92.
ὀκωχή. 16.
ὄλβιος, 103. 113, 114.
ἀλίγον. 103.
ὄλιθος, ὀλιθρός. 117.
ὄλμος. 104.
ὁμῦ. 13, 14.
ὄνειρον. 139.
ὁρᾶν. 104.
ὀργή. 72.
ὀρθόν. 63.
ὀρθοπύγιον. 25.
ὄρθρος. 104.

ὄρ-

ὄρμος. 104.
ὀρνιθυτής. 104.
ὀρνιθοσκόπος. 104.
ὀσφύγιον. 25.
ὀσφή. 104.
ὀρροφύγιον. 25.
ὄρρος. 25.
ὀρρωδεῖν, 25.
ὄσια. 104.
ὄπ. 105.
ὑδέν. 105,
ὑθέν. 105.
ὕχυν. 105.
ὑχῦν. 105.
ὑλή. 107. 150.
ὕνεκα. 106. 136.
ὗρος. 107.
ὑφός. 107.
ὑπᾶσθαι. 29.
ὗτος. 106.
ὑτοσί. 106.
ὀφείλειν. 107.
ὀφείλημα. 107.
ὄφλειν. 107.
ὄφλημα. 107.
ὄχθαι. 108.
ὄχθοι. 108.
ὄχλος. 114.
ὀψαφήτης. 108.
ὀψέ. 60. 108.
ὀψὲ ϑ ἡμέρας. 60.

Π.

Παῖδα. 111.
παιδάριον. 35.
παιδεία. 110.
παίδευσις. 110.
παιδίον. 35.
παιδισκάριον. 111.
παιδίσκη. 109. 111,
παιδίσκος. 35. 109.
παῖς, 35. 109, 110.
πάλληξ. 35.
πάλτον. 109.
πανός. 90.
πάρ. 20.
παραβολή. 109.
παράδειγμα. 109.
παράκλισις. 132.
παρακέχρηται. 109.
παρακέχρηται. 109.
παρακλεῖν. 113.
παρειαί. 108.
παρεῖαι. 108.
παρέχειν. 108.
παρέχεσθαι. 108.
παρθενία. 110.
παρθένος. 110.
παροιμία. 8.
παρουσία. 115.
παῤῥησία. 115.
πάσαθαι, βραχέος τοῦ α. 109.
πάσαθαι, ἐν ἐκτάσει τοῦ α. 109.
πάσχειν. 110.
πάσχων. 110.
πατραλοίας. 11.
πάτεια. 111.
πατεικοί. 111.
πατρίς. 115.
πατειώτης. 115.
πατρῷα. 111.
πεῖ. *Dor.* 118. 121.
πεθαρχεῖν. 121.
πείθεσθαι. 121.
πεῖρα. 49.
πείρα. 112.
πειρατής. 112.
πειρατής. 112.
πελατής. 111.
πέλτη. 109.
πενεστής. 111.
πένης. 111.
περιβόητος. 42.
περιπεπάτηκε. 22.
περιπεπάτησε. 22.
περιμάξαι. 112.
περιπολεῖν. 113.
περιποιεῖν. 116.
περιφορά. 82.

πεσσεύειν. 85.
πεῦσις. 59.
πῆ. 112.
πηδάλιον. 112
πήρα. 112.
πλεῖν. 113
πλῆθος. 114.
πληθεῖον. 112.
πλῆμαι. 114.
πλῆμναι. 114.
πλοῖα. 98.
πλύσια. 114.
πλύσις. 113.
πλῦτος. 114.
πλύναι. 83.
ποθεῖν. 59.
πόθος. 59.
ποῖ. 113.
ποῖ. *Dor.* 118. 121.
πιεῖν. 116.
ποίημα. 43.
ποίησις. 43, 90.
ποιμαίνω. 9.
πολεμικός. 114.
πόλεμος. 91.
πολέμιος. 64.
πόλις. 115.
πολίτης. 115.
πολυλόγος. 91.
πολυτίμητος. 118.
πολύτιμος. 118.
πόμα. 114.
πομπεία. 115.
πομπή. 115.
πονεῖν. 118.
πονηρά. 96.
πόνηρον. 116.
πονηρόν. 116.
πονηρός. 80. 116.
πόνηρος. 80. 116.
πόνος. 117.
πορεύεσθαι. 140.
πορθμός. 76.
πότος. 118.
ποτός. 118.
ποῦ. 113.
πρέσβεις. 120.
πρέσβυς. 120.
πρεσβεύειν. 118.
πρεσβεύεσθαι. 118.
πρεσβεύσει. 120.
πρεσβεύσονται. 120.
πρεσβύτης. 36.
πρεσβυτικώς. 36.
πρόκλησις. † 83.
πρὸ μοίρας. 120.
πρόξενος. 118.
πρόσκλησις. 83.
πρωτέρα. 119.
πρωτεραία. 119.
πρώτερος. 119.
πρωσκρούειν. 121.
πρωσπαίειν. 121.
πρόσφατον. 97.
πρωτομή. 46.
πρὸ ὥρας. 120.
πρυτανεία, τά. 119.
πρυτανεία, ἡ. 120.
πρωΐ. 104.
πρῶτος. 119.
πρωτότοκος. 121.
πρωτοτόκος. 121.
πρώτως. 119.
πτωχός. 111.
πυθών, ἡ. 121.
πύθων, ὁ. 121.
πυνθάνεσθαι. 57. 59.
πῦς. *Dor.* 118. 121.
πῶ. *Dor.* 118. 121, 122.
πῶμα. 114.

P.

Ῥάδιον. 122.
ῥάπτειν. 122.
ῥαφανίς. 122.
ῥάφανον. 122.
ῥάφανος. 122.
ῥεῖθρον. 122.
ῥεῦμα. 122.
ῥέφανον. 122.
ῥίς. 123.
ῥοά. 123.

ῥοδῆ. 123.
ῥόδον. 123.
ῥοδωνιά. 123.
ῥοιά. 123.
ῥύγχος. 123.
ῥύεσθαι. 123.

Σ.

Σεῖο. 129.
σικός. 96. 128.
σημεῖον 135.
σιγή. 128.
σικελιῶται. 77.
σικελιώτης. 128.
σικελός. 128.
σίκινις. 83.
σισύρα. 128.
σισύρνα. 128.
σιωπή. 128.
σκαφηφόροι. 75.
σκέπλεσθαι. 128.
σκήπλεσθαι. 128.
σκύλακες. 145.
σκύμνοι. 145.
σκῶμμα. 128.
σοῖο. 129.
σόλος. 40.
σοφός. 129.
σπουδάζειν. 130.
σπουδαίως. 123.
σφαῖραι. 123.
σφοιχεῖον. 37.
στρατεία. 130.
στράτευμα. 130.
στρατόπεδον. 130.
στρατός. 130.
σύεδρος, ἡ. 132.
σύεδρος, ὁ. 132.
συγγενεῖς. 3.
σύγγραμμα. 131.
συγγραφεύς 76.
συγχαίρειν. 57.
συμβολικαὶ ἀποφάσεις. 58.
συμβουλή. 132.
συμμαχεῖν. 31. 131.
σύμμαχοι. 35.
συμπάσχειν. 110.
συμπάσχων. 110.
σύνεργος. 131.
συνεργός. 131.
συνετός. 129.
σύνθεσις. 131.
συνθῆκαι. 130.
συνοικία. 103.
συνοικίζειν. 101.
σύνταγμα. 131.
συνταγματάρχης. 131.
σύνταξις. 131.
σφάκελος. 141.
σφάξαι. 132.
σφάπλεσθαι. 72.
σχισταί. 133.
σχιστός. 133.
σχολῆ. 133.
σωφροσύνη. 110.
σώφρων. 110.

T.

Τάλαν. 133.
τάλας. 133.
ταυθαρύζειν. 79.
τάπητες. 133, 134.
ταυροκλόνος. 134.
ταυροκλοπος. 134.
ταῦρος. 25.
τέγος. 104.
τέθηκε. 22.
τείχη. 135.
τειχία. 135.
τεκμήριον. 127.
τέκνα. 145.
τέρας. 135.

τέρψις. 146.
πεζάδραχμον. 134.
τέτραχμον. 134.
πεχνάσματα. 135.
τέχνη. 150. 134.
πεχνήματα. 135.
πεχνίτης. 134.
τήθη. 135. 138.
τήθις. 135. 138.
τίθεν νόμον. 136.
τίθες νόμον. 136.
πιθωνός. 135. 136.
τίθησι νόμον. 136.
τίκτειν. 84, 85.
πμωρεῖν. 136.
πμωρεῖσθαι. 136.
πιτθή. 135. 138.
τολμα, τολμηές. 117.
τόμος. 136.
τομός. 136.
τονθορύζειν. 79.
τοῦνεκα. 136.
τοῦτον. 107.
τυτονί. 107.
τραγῳδοί. 138.
τραγῳδοποιοί. 138.
τραγῳδός. 86.
τραγῳδοποιός. 86.
τριακάτοι. 35.
τρίετες. 137.
τριετές. 137.
τρόπος. 65, 66.
τροφός. 135, 136.
τροχοί. 137.
τρόχοι. 137.
τυγχάνω. 15.
τύχαννος. 138.

Υ.

Ὕβρεις. 9.
ὑδροποτεῖν. 115.
ὑλακτεῖν. 145.
ὕμνος. 139.
ὑπάγειν. 140.
ὑπαίρω. † 140.
ὑπαντῆσαι. 139.
ὕπαρ. 139.
ὑπάρξαι. 140.
ὑπερμαχεῖν. 31.
ὑπερορᾶν. 104.
ὑπερτίθεσθαι. 16.
ὑπισχνεῖται. 56.
ὑπογραμμός. 140.
ὑποθέσθαι. 70.
ὑπόμνησις. 16.
ὑποχεσις. 139.
ὑποψία. 139.
ὕσταλος. 119.
ὕστερος. 119.
ὑστέρως ἔχειν. 119.
ὑφηγητής. 140.
ὑφέρπις. 139.

Φ.

Φάγαινα. 142.
Φαγέδαινα. 142.
Φακύλη. 125.
Φάκελος. 141.
Φακή. 141.
Φακοί. 141.
Φανός. 90.
Φάντασμα. 142.
Φαρμακεία. 141.
Φαρμακεύς. 142.
Φαρμακός. 142.
Φάσγανον. 97.
Φασκωλος. 141.
Φάσκω. 44.
Φασκώλιον. 141.
Φάσμα. 142.
Φαυλία. 141.
Φέρειν. 2.
Φερνή. 144.
Φέρνιον. 144.
Φεύγει δίκην. 142.
Φθία 143.
Φθῖαι. 142.
Φθιῶται. 142.
Φθόνος. 64, 65.
Φιλεῖν. 143.
Φίλοι. 143.
Φίλος. 60.

Φό-

Φένος, Φονή. 126.
Φέρω. 143.
Φορός. 143.
Φεάσαι. 144.
Φεάσον 144.
Φρένες. 99.
Φειμαγμός. 144.
Φειμάπεσθαι. 144.
Φρυάπεσθαι. 144.
Φρυμαγμός. 144.
Φεγνεῖν. 144.
Φυλία. 141.
Φύλλον. 144.
Φῦλον. 144.
Φωλεός. 145.
Φωλεύειν. 145.
Φωνεῖν. 144.

X.

Χαρά. 146.
χαραχώματα. 145.
χαραχώσαντες. 145.
χάραξ, ἡ. 145.
χάραξ, ὁ. 145.
χάριεν. 117.
χάριν. 53.
χάρις. 63.
χειμάζειν. 70, 146.
χιτώνιον. 148.
χιτωνίσκος. 148.
χλαμύς. 147.
χλαῖνα. 146, 147.
χλανίδες. 147.
χόας. 148.
χοᾶς. 148.
χολάδες. 148.
χόλικες. 148.
χορηγεῖον. 148.
χορηγός. 148.
χοῦς. 148.
χρεμετίζειν. 145.
χρέος. 107.
χρήσασθαι. 94.
χρῆσθαι. 149.
χρηστήριον. 73. 149.
χρόνος. 79, 80.
χύτραι. 149.
χυτρεία. 149.

Ψ.

Ψάλλιον. 149.
ψάμαθος. 15. 149.
ψέλλιον *Dor.* τὸ ἄκρον. 149.
ψέλλιον. 149.
ψιλὴ ποσωδία. 149.
ψόγος. 94.
ψοφεῖ. 83.

Ω.

Ὡμολόγων. 36.
ὠνήσασθαι. 150.
ὤρα. 150.
ὥρα. 150.
ὠρεῖν. 69.
ὠρύεσθαι. 144.
ὠτειλή. 48. 107. 150.
ὄφελον. 8.

ΤΕΛΟΣ.

MAG 2013888
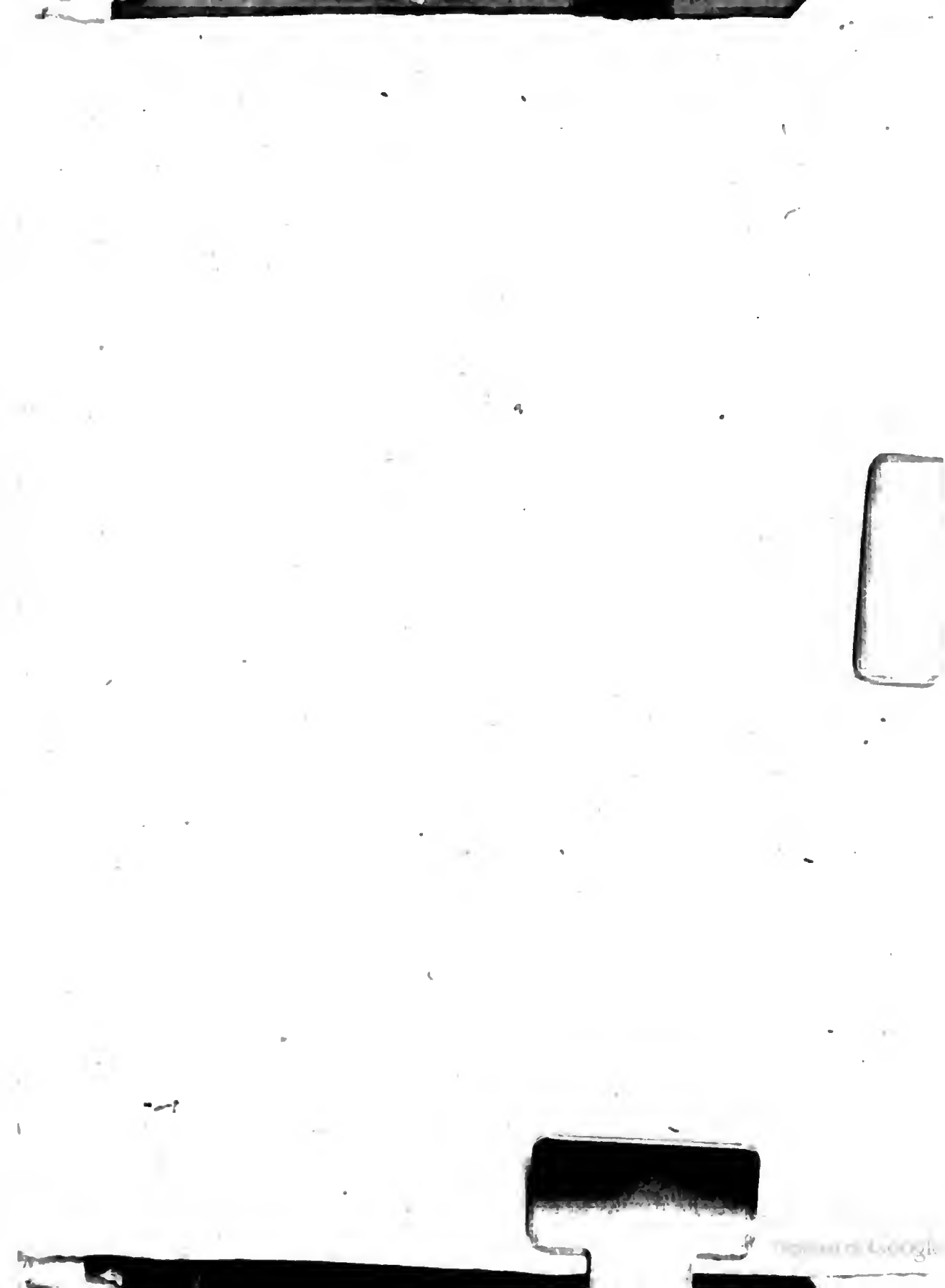
T Y P I S
ISAÄCI VANDER MIJN,
LUGDUNI BATAVORUM.
MDCCXXXIX.